

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-75-14

Druk nr 2680

Warszawa, 14 sierpnia 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11:

a) § 2a i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2a. Przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych oraz wydziału gospodarczego do spraw rejestru zastawów może być referendarz sądowy.

§ 3. Funkcję przewodniczącego wydziału w sądzie apelacyjnym i sądzie okręgowym powierza prezes tego sądu, a w sądzie rejonowym, na wniosek prezesa tego sądu, prezes przełożonego sądu okręgowego. Przed powierzeniem funkcji przewodniczącego wydziału prezes zasięga opinii właściwego kolegium sądu.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Prezes sądu może powierzyć sędziemu funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału, jeżeli przemawiają za tym wielkość lub zakres zadań wydziału. W wydziale ksiąg wieczystych oraz w wydziale gospodarczym do spraw rejestrowych funkcję zastępcy przewodniczącego może powierzyć referendarzowi sądowemu. Przepisy § 3 i 3a stosuje się odpowiednio.”;

2) w art. 20:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu prowadzenie ksiąg wieczystych z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających na obszarze tej samej apelacji,”,

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, ustawę z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, ustawę z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, ustawę z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ustawę z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych, ustawę z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym oraz ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504, 512 i 619.

b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych,”

c) po pkt 8 dodaje się pkt 9–11 w brzmieniu:

„9) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 47–49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.³⁾), oraz o przestępstwa popełnione w prasie z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym,

10) wyznaczy jeden sąd okręgowy właściwy do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 110¹⁴ ust. 1 i 3 oraz w art. 110¹⁷ ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.⁴⁾),

11) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu prowadzenie spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 115–119 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym”;

3) dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. Minister Sprawiedliwości może powierzyć prezesowi sądu apelacyjnego prowadzenie dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych sędziów,

---

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 90, poz. 999, z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 111, poz. 1181, z 2005 r. Nr 39, poz. 377, z 2007 r. Nr 89, poz. 590, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 235, poz. 1551, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 156, poz. 934, Nr 205, poz. 1204 i Nr 282, poz. 1660, z 2012 r. poz. 1136 oraz z 2013 r. poz. 771.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.

asystentów sędziów, referendarzy i kuratorów zawodowych z sądów działających na obszarze apelacji.”;

- 4) w art. 21 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Prezes sądu jest zwierzchnikiem służbowym dyrektora sądu, z zastrzeżeniem art. 177 § 4, i wykonuje w stosunku do dyrektora sądu czynności z zakresu prawa pracy, z wyjątkiem czynności zastrzeżonych dla Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu nie może wydawać dyrektorowi sądu poleceń dotyczących kompetencji określonych w art. 31a § 1 pkt 2 i 5.”;

- 5) w art. 22 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Prezes sądu apelacyjnego, na żądanie Ministra Sprawiedliwości, przedstawia mu niezwłocznie informacje o toku postępowania w sprawach w zakresie dotyczącym nadzoru administracyjnego Ministra Sprawiedliwości nad działalnością sądów.”;

- 6) w art. 22a § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Kolegium sądu niezwłocznie podejmuje uchwałę uwzględniającą albo oddalającą odwołanie sędziego, mając na uwadze względy, o których mowa w § 1. Przed podjęciem uchwały kolegium wysłucha sędziego, jeżeli odwołanie zawiera taki wniosek i sędzia może stawić się na posiedzenie kolegium. Do czasu podjęcia uchwały sędzia wykonuje obowiązki zgodne z zaskarżonym podziałem czynności.”;

- 7) w art. 22b § 2–6 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Jeżeli prezes sądu nie został powołany, funkcję prezesa sądu wykonuje, przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy, wiceprezes sądu. W sądzie, w którym powołano więcej niż jednego wiceprezesa sądu, funkcję prezesa sądu wykonuje wiceprezes sądu najstarszy służbą. Jeżeli w sądzie nie został powołany wiceprezes sądu, funkcję prezesa sądu, przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy, wykonuje najstarszy służbą w tym sądzie sędzia pełniący funkcję przewodniczącego wydziału.

§ 3. Liczbę wiceprezesów sądu apelacyjnego ustala Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii prezesa tego sądu, biorąc pod uwagę w szczególności liczbę stanowisk sędziowskich w tym sądzie, liczbę nadzorowanych sądów okręgowych i rejonowych oraz liczbę stanowisk sędziowskich i referendarskich w tych sądach.

§ 4. Liczbę wiceprezesów sądu okręgowego ustala Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii prezesa tego sądu oraz prezesa przełożonego sądu apelacyjnego, biorąc pod uwagę w szczególności liczbę stanowisk sędziowskich i referendarskich

w tym sądzie, liczbę nadzorowanych sądów rejonowych oraz liczbę stanowisk sędziowskich i referendarskich w tych sądach.

§ 5. Liczbę wiceprezesów sądu rejonowego ustala prezes sądu apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii prezesa sądu rejonowego oraz opinii prezesa przełożonego sądu okręgowego, biorąc pod uwagę w szczególności liczbę stanowisk sędziowskich i referendarskich w sądzie rejonowym.

§ 6. W przypadku zmiany w szczególności liczby stanowisk sędziowskich lub referendarskich w danym sądzie lub liczby i wielkości nadzorowanych sądów okręgowych lub rejonowych liczba wiceprezesów danego sądu może być ustalona ponownie.”;

8) w art. 28 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Uchwały zapadają większością głosów. Do podjęcia uchwał jest wymagana obecność co najmniej połowy wszystkich członków kolegium sądu apelacyjnego. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos przewodniczącego kolegium.”;

9) w art. 31a:

a) w § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) jest zwierzchnikiem służbowym i dokonuje czynności z zakresu prawa pracy oraz reprezentuje sąd, w tym zakresie, wobec pracowników sądu, z wyłączeniem sędziów, referendarzy sądowych, kuratorów zawodowych oraz asystentów sędziów”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W terminie do końca maja każdego roku dyrektor sądu apelacyjnego, za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości sprawozdanie za rok poprzedni.”;

10) w art. 32:

a) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W przypadku odmowy powołania na stanowisko dyrektora sądu kandydata, o którym mowa w § 2, prezes sądu może złożyć wniosek o powołanie na stanowisko dyrektora sądu wyłonionego w drodze konkursu kandydata z kolejnego miejsca albo ponownie zarządzić konkurs.”;

b) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. W sytuacjach, w których stanowisko dyrektora sądu nie jest obsadzone, osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu wyznacza Minister Sprawiedliwości spośród urzędników sądów działających na obszarze apelacji, na wniosek prezesa właściwego sądu. Osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu apelacyjnego Minister Sprawiedliwości może wyznaczyć także z urzędu spośród urzędników sądów działających na obszarze apelacji.”;

11) art. 32b otrzymuje brzmienie:

„Art. 32b. § 1. Dyrektora sądu odwołuje Minister Sprawiedliwości:

- 1) jeżeli zgromadzenie ogólne sędziów apelacji w ciągu dwóch kolejnych lat negatywnie zaopiniuje sprawozdanie, o którym mowa w art. 31a § 2, w części dotyczącej działalności danego sądu;
- 2) na wniosek prezesa sądu apelacyjnego poparty negatywną opinią zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji dotyczącą sprawozdania, o którym mowa w art. 31a § 2, w części dotyczącej działalności danego sądu.

§ 2. Uchwała zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, o której mowa w § 1 pkt 1 i 2, zostaje podjęta po wysłuchaniu właściwego dyrektora sądu.

§ 3. Minister Sprawiedliwości może odwołać dyrektora sądu z własnej inicjatywy w przypadku stwierdzenia naruszenia przez dyrektora sądu obowiązków służbowych.

§ 4. Minister Sprawiedliwości odwołuje zastępcę dyrektora sądu na wniosek właściwego dyrektora sądu.”;

12) w art. 32c § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Minister Sprawiedliwości może przyznać dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy. Nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy może również przyznać właściwy prezes sądu.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu,
- 2) maksymalną wysokość dodatku specjalnego i nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu,

3) sposób ustalania wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu

– uwzględniając rodzaj i zakres powierzanych im zadań, w szczególności wielkość jednostki organizacyjnej, w której zadania są wykonywane.”;

13) w art. 33 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Do podjęcia uchwał zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji jest wymagana obecność co najmniej połowy wszystkich członków zgromadzenia. Uchwały zapadają większością głosów. Bezwzględna większość jest wymagana w przypadkach określonych w art. 34 pkt 2–4. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w art. 34 pkt 1 i 2 oraz art. 112 § 3, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków zgromadzenia.”;

14) w art. 35:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Zgromadzenie ogólne sędziów okręgu składa się z sędziów sądu okręgowego oraz przedstawicieli sędziów sądów rejonowych, działających w okręgu sądowym, w liczbie odpowiadającej dwóm trzecim liczby sędziów sądu okręgowego. Liczbę przedstawicieli sędziów poszczególnych sądów rejonowych ustala kolegium sądu okręgowego proporcjonalnie do liczby sędziów w danym sądzie.”;

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Do podjęcia uchwał zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu jest wymagana obecność co najmniej połowy wszystkich członków zgromadzenia. Uchwały zapadają większością głosów. Bezwzględna większość głosów jest wymagana w sytuacji określonej w art. 24 § 1. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w art. 24 § 1, art. 33 § 7 oraz art. 58 § 2, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków zgromadzenia.”;

15) w art. 36a § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Do podjęcia uchwał zebrania sędziów danego sądu wymagana jest obecność co najmniej połowy wszystkich członków zebrania. Uchwały zapadają większością głosów. Bezwzględna większość głosów jest wymagana w sytuacji wskazanej w art. 25 § 1. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w art. 25 § 1, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków zgromadzenia.”;

16) w dziale I tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów”;

17) w art. 37c uchyla się § 5;

18) art. 37d otrzymuje brzmienie:

„Art. 37d. § 1. Sędziego wizytatora powołuje prezes sądu apelacyjnego, na czas określony, nie dłuższy niż cztery lata, spośród sędziów sądu apelacyjnego lub okręgowego. Przed powołaniem sędziego do pełnienia funkcji wizytatora prezes sądu apelacyjnego zasięga opinii kolegium tego sądu.

§ 2. Kandydatów do pełnienia funkcji sędziów wizytatorów spośród sędziów sądu okręgowego przedstawiają prezesi sądów okręgowych, działających na obszarze apelacji, po zasięgnięciu opinii kolegium sądu okręgowego.”;

19) w art. 37f § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów obejmuje ponadto wykonywanie czynności niezbędnych ze względu na wystąpienie uchybień w działalności administracyjnej sądów, a także czynności koniecznych do wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, komitetami traktatowymi ONZ, Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz międzynarodowymi sądami arbitrażowymi, w zakresie spraw dotyczących działalności sądów.”;

20) w art. 37g:

a) w § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kontroluje wykonywanie obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych oraz wydaje stosowne zarządzenia, a ponadto może żądać od prezesa sądu apelacyjnego przedstawienia, we wskazanym terminie, informacji lub dokumentów dotyczących wykonywania obowiązków nadzorczych, a gdy jest to konieczne do weryfikacji czynności podejmowanych w ramach wewnętrznego nadzoru administracyjnego – także żądać akt spraw sądowych.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a–1c w brzmieniu:

„§ 1a. Przekazania akt spraw sądowych, o którym mowa w § 1 pkt 3, nie stosuje się do akt rejestrowych oraz ksiąg wieczystych.

§ 1b. Ministrowi Sprawiedliwości przesyła się akta, jeżeli pozwala na to bieg sprawy. W razie gdy bieg sprawy nie pozwala na przesłanie akt, można przesłać odpisy akt.

§ 1c. Zarządzając przesłanie akt sprawy niezakończonych, potrzebnych jako dowód w innej sprawie, prezes właściwego sądu wskazuje termin zwrotu akt, uwzględniając czas potrzebny do dokonania odpowiednich czynności. Minister Sprawiedliwości zwraca akta w terminie wskazanym przez prezesa właściwego sądu.”,

c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Sprawiedliwości może zwrócić prezesowi lub wiceprezesowi sądu uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi uchybienia w kierowaniu sądem albo w sprawowaniu wewnętrznego nadzoru administracyjnego. Prezes lub wiceprezes sądu, którego dotyczy uwaga, może złożyć pisemne zastrzeżenia Ministrowi Sprawiedliwości w terminie 14 dni. W przypadku prezesa lub wiceprezesa sądu rejonowego lub okręgowego Minister Sprawiedliwości przekazuje kopię zastrzeżeń do wiadomości prezesowi przełożonego sądu apelacyjnego. Do zgłoszonej uwagi art. 37 § 6 i 7 stosuje się odpowiednio.”,

d) po § 5 dodaje się § 6 i 7 w brzmieniu:

„§ 6. Minister Sprawiedliwości, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń, może podtrzymać uwagę albo uchylić ją w całości lub w części.

§ 7. Po upływie pięciu lat od zwrócenia uwagi w trybie określonym w § 5 ulega ona zatarciu.”;

21) w art. 37h:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu apelacyjnego sporządza informację roczną o działalności sądów działających na obszarze apelacji, w zakresie powierzonych mu zadań, którą po zaopiniowaniu przez zgromadzenie ogólne sędziów apelacji przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości nie później niż do końca maja każdego roku. Rozpatrzenie informacji rocznej następuje nie później niż do końca września każdego roku.

§ 2. Jeżeli z informacji, o której mowa w § 1, wynika, że prezes sądu apelacyjnego nie podejmował w okresie sprawozdawczym niezbędnych czynności zmierzających do usunięcia uchybień w działalności administracyjnej sądów,

Minister Sprawiedliwości odmawia przyjęcia informacji rocznej i zawiadamia o tym prezesa, wskazując przyczyny odmowy. Prezes, którego dotyczy odmowa przyjęcia informacji rocznej, może złożyć pisemne zastrzeżenia Ministrowi Sprawiedliwości w terminie 14 dni.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Minister Sprawiedliwości, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń, może podtrzymać odmowę przyjęcia informacji rocznej albo od niej odstąpić.”;

22) w art. 41b uchyla się § 4;

23) w art. 53 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Akta sprawy przechowuje się w sądzie lub w systemie teleinformatycznym przez okres niezbędny ze względu na rodzaj i charakter sprawy, terminy przedawnienia, interesy osób biorących udział w postępowaniu oraz znaczenie materiałów zawartych w aktach jako źródła informacji.”;

24) w art. 77:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego:

- 1) w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach także w sądzie wyższym, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów,
- 2) w Sądzie Najwyższym – na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- 3) w sądzie administracyjnym – na wniosek Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego

– na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, albo na czas nieokreślony.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej.”,

c) po § 2a dodaje się § 2aa w brzmieniu:

„§ 2aa. Delegowanie, o którym mowa w § 1a i 2a, może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat. Minister Sprawiedliwości może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie sędziego na okres nie dłuższy niż kolejne 5 lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć 10 lat.”,

d) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Sędzia delegowany na podstawie § 1a na okres dłuższy niż rok może być odwołany z delegowania albo z niego ustąpić za trzymiesięcznym uprzedzeniem. Sędzia delegowany na podstawie § 1a na okres nie dłuższy niż rok może być odwołany z delegowania albo z niego ustąpić za miesięcznym uprzedzeniem. W pozostałych przypadkach delegowania sędziego odwołanie albo ustąpienie sędziego następuje bez zachowania okresu uprzedzenia.”,

e) w § 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prawo do nieodpłatnego zakwaterowania, w warunkach odpowiadających godności urzędu, albo zwrot faktycznie poniesionych kosztów zamieszkania w miejscu delegowania – w wysokości miesięcznie nie wyższej niż 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c;”,

f) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. W szczególnie uzasadnionych wypadkach prezes sądu okręgowego może delegować sędziego sądu rejonowego, a prezes sądu apelacyjnego sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym, po uzyskaniu zgody sędziego i kolegium sądu, do którego ma nastąpić delegowanie, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów działających na obszarze apelacji; łączny okres delegowania nie może przekroczyć 30 dni w ciągu roku.”;

25) w art. 78 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określa, w drodze rozporządzenia:

1) tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa

- powszechnego i potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów;
- 2) tryb i szczegółowe warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania oraz sposobu dokumentowania poniesionych kosztów, z uwzględnieniem możliwości zróżnicowania wysokości zwrotu kosztów, w zależności od miejscowości delegowania, a także tryb, szczegółowe warunki i zakres innych świadczeń, mając na względzie zakres świadczeń przysługujących pracownikom odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym.”;
- 26) w art. 78a § 1 otrzymuje brzmienie:
- „§ 1. Sędzia delegowany na podstawie art. 77 § 3 i 3a ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego przysługującego mu na zajmowanym stanowisku sędziowskim oraz dodatku za długoletnią pracę, a także do świadczeń odszkodowawczych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jeżeli zdarzenie powodujące powstanie prawa do tych świadczeń zaistniało w czasie pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa. W okresie delegowania do pełnienia funkcji sędzia otrzymuje dodatek funkcyjny, określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 91 § 8.”;
- 27) w art. 87 po § 8 dodaje się § 9 w brzmieniu:
- „§ 9. Podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu, o którym mowa w § 1, powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁵⁾).”;

---

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 538.

28) w art. 92 po § 5 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Gratyfikację jubileuszową wypłaca się w dniu przejścia sędziego w stan spoczynku, jeżeli w tym dniu brakuje mu do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej, nie więcej niż 12 miesięcy.”;

29) w art. 98 § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Przepisów § 2–5 nie stosuje się do powołania sędziego na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. W takim przypadku, na okres pełnienia tego stanowiska, sędziego deleguje się do Ministerstwa Sprawiedliwości na podstawie art. 77 § 1a; przepisu art. 77 § 2aa nie stosuje się.”;

30) w art. 108 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w § 1, przedawnienie dyscyplinarne następuje z upływem 5 lat od chwili popełnienia czynu.”;

31) w art. 109:

a) w § 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego od 5 do 15% na okres od 6 miesięcy do 2 lat;”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wymierzenie kary określonej w § 1 pkt 2–4 pociąga za sobą pozbawienie możliwości awansowania na wyższe stanowisko sędziowskie przez okres 5 lat, niemożność udziału w tym okresie w kolegium sądu, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz objęcia w sądzie funkcji prezesa sądu, wiceprezesa sądu, kierownika ośrodka zamiejscowego sądu.”;

32) w art. 114 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Minister Sprawiedliwości może żądać akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego wobec tego sędziego, gdy jest to celowe dla wszechstronnego zbadania sprawy w celu ustalenia istnienia podstaw do realizacji przez Ministra Sprawiedliwości uprawnień określonego w § 1. Akta te podlegają ochronie takiej jak materiały zgromadzone podczas postępowania przygotowawczego. Do przekazania akt sprawy stosuje się odpowiednio art. 37g § 1a–1c.”;

33) w art. 151a:

a) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Sprawiedliwości może delegować referendarza, za jego zgodą:

- 1) do pełnienia czynności referendarza w innym sądzie na obszarze innej apelacji;
- 2) do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej. Przepis art. 78 § 1b stosuje się odpowiednio.”,

b) po § 5 dodaje się § 5a i 5b w brzmieniu:

„§ 5a. Delegowanie, o którym mowa w § 5 pkt 1, może nastąpić na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, albo na czas nieokreślony.

§ 5b. Delegowanie, o którym mowa w § 5 pkt 2, może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat. Minister Sprawiedliwości może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie referendarza sądowego na okres nie dłuższy niż kolejne 5 lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć 10 lat.”,

c) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W okresie delegowania, w przypadkach wskazanych w § 4–6, referendarz ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego na jego stanowisku, oraz dodatku za wieloletnią pracę; przepisy art. 77 § 4, 6, 6c i 6d oraz art. 78 § 1, 1a i 3 stosuje się odpowiednio.”;

34) w art. 155e:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Minister Sprawiedliwości może delegować asystenta sędziego, za jego zgodą:

- 1) do pełnienia czynności asystenta sędziego w innym sądzie na obszarze innej apelacji;
- 2) do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej. Przepis art. 78 § 1b stosuje się odpowiednio.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a i 2b w brzmieniu:

„§ 2a. Delegowanie, o którym mowa w § 2 pkt 1, może nastąpić na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, albo na czas nieokreślony.

§ 2b. Delegowanie asystenta sędziego, o którym mowa w § 1 pkt 2, może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat. Minister Sprawiedliwości może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie asystenta sędziego na okres nie dłuższy niż kolejne 5 lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć 10 lat.”;

35) w art. 162 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Do zgłoszenia kandydata na ławnika dokonanego na karcie zgłoszenia dołącza się:

- 1) informację z Krajowego Rejestru Karnego uzyskaną przez zgłaszającą osobę;
- 2) oświadczenie kandydata, że nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 3) oświadczenie kandydata, że nie jest lub nie był pozbawiony władzy rodzicielskiej, a także, że władza rodzicielska nie została mu ograniczona ani zawieszona;
- 4) oświadczenie kandydata, że nie zachodzi w stosunku do niego żadna z przesłanek wymienionych w art. 159;
- 5) zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia, wystawione przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania funkcji ławnika;
- 6) 2 zdjęcia zgodne z wymogami stosowanymi przy składaniu wniosku o wydanie dowodu osobistego.”;

36) dział IVa otrzymuje brzmienie:

„DZIAŁ IVA

PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH ORAZ INFORMATYZACJA SĄDÓW

Rozdział 1

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 175a. § 1. Minister Sprawiedliwości przetwarza dane osobowe:

- 1) sędziów i sędziów w stanie spoczynku,
- 2) referendarzy sądowych, asystentów sędziów, dyrektorów sądów oraz ich zastępców, kuratorów zawodowych, urzędników oraz innych pracowników sądów,

- 3) biegłych sądowych, lekarzy sądowych, mediatorów oraz ławników,
  - 4) kandydatów na stanowiska określone w pkt 1 i 2
- w zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania obowiązków i praw pracodawcy wynikających ze stosunku pracy bądź innych stosunków służbowych lub realizacji zadań z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

§ 2. Minister Sprawiedliwości przetwarza dane stron, pełnomocników uczestników postępowań sądowych i innych osób uczestniczących w postępowaniach sądowych, zawarte w centralnych systemach teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy, w celach określonych w art. 175c § 1, oraz w rejestrach prowadzonych na podstawie przepisów odrębnych, w zakresie czasowym niezbędnym do realizacji zadań wymienionych w art. 175c § 1 ustawy.

§ 3. Minister Sprawiedliwości jest administratorem systemów teleinformatycznych służących przetwarzaniu danych osobowych, o których mowa w § 1 i 2. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w § 1 i 2, art. 40 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.⁶⁾) nie stosuje się.

§ 4. Minister Sprawiedliwości ma dostęp do centralnych baz danych sądów i sądowych systemów informatycznych w zakresie wykonywania zadań określonych w ustawie.

Art. 175b. Prezes sądu apelacyjnego i prezes sądu okręgowego przetwarzają dane osobowe:

- 1) sędziów i sędziów w stanie spoczynku,
  - 2) referendarzy sądowych, asystentów sędziów, dyrektorów sądów oraz ich zastępców, kuratorów zawodowych, urzędników oraz innych pracowników sądów,
  - 3) biegłych sądowych, lekarzy sądowych, mediatorów oraz ławników,
  - 4) kandydatów na stanowiska określone w pkt 1 i 2
- w zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania obowiązków i praw wynikających ze stosunków służbowych lub realizacji zadań z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

---

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 230, poz. 1371.

Rozdział 2

Informatyzacja sądów

Art. 175c. § 1. Minister Sprawiedliwości wykonuje zadania z zakresu informatyzacji sądów polegające na projektowaniu, wdrażaniu, eksploatacji, integracji, rozwoju i udostępnianiu systemów teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy, zabezpieczaniu danych osobowych przetwarzanych w tych systemach, koordynowaniu tych działań oraz zapewnieniu możliwości wymiany danych pomiędzy tymi systemami, w szczególności:

- 1) administruje systemem teleinformatycznym, w którym jest prowadzona centralna lista mediatorów, i udostępnia go;
- 2) administruje systemem teleinformatycznym, w którym jest prowadzona centralna lista biegłych sądowych, i udostępnia go;
- 3) administruje systemem teleinformatycznym, w którym jest prowadzona centralna lista lekarzy sądowych, i udostępnia go;
- 4) administruje systemem teleinformatycznym zapewniającym transkrypcję zapisu dźwięku z przebiegu posiedzenia jawnego i udostępnia ten system sądom;
- 5) administruje systemem teleinformatycznym zapewniającym sądom możliwość przechowywania i zabezpieczania akt spraw sądowych prowadzonych w całości lub w części w postaci elektronicznej i udostępnia ten system sądom;
- 6) administruje systemem teleinformatycznym, w którym jest prowadzony zbiór orzeczeń przesłanych przez prezesów sądów, i udostępnia ten system;
- 7) umożliwia identyfikację uczestników postępowań i ich pełnomocników w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy, jeżeli przepis szczególny tak stanowi;
- 8) świadczy usługi certyfikacyjne w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262).

§ 2. Minister Sprawiedliwości może w celu określonym w § 1 utworzyć w sądzie apelacyjnym lub jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej system teleinformatyczny lub bazę danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238).

§ 3. Minister Sprawiedliwości może przekazać jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej wykonywanie zadań z zakresu informatyzacji postępowania sądowego lub sądów.

§ 4. Minister może wyznaczyć sąd lub sądy do wykonywania zadań wymienionych w § 1, z zastrzeżeniem art. 175d § 2.

Art. 175d. § 1. Prezes sądu przekazuje sądowi wyznaczonemu na podstawie art. 175c § 4 treść orzeczeń za pośrednictwem systemu teleinformatycznego z zachowaniem wymogów art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 782).

§ 2. Zbiór orzeczeń, o których mowa w § 1, jest prowadzony i udostępniany w systemie teleinformatycznym przez sąd wyznaczony na podstawie art. 175c § 4.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, kategorie i rodzaje spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej sądu, o którym mowa w § 1, oraz sposób i tryb ich anonimizacji i udostępniania, mając na względzie konieczność zapewnienia szerokiego dostępu do orzecznictwa sądów powszechnych, zapewnienia funkcji informacyjnej publikowanych orzeczeń oraz ochronę prywatności uczestników postępowań sądowych, a także konieczność właściwego zabezpieczenia informacji przed ich utratą, zniekształceniem, nieuprawnionym dostępem, usunięciem lub inną nieuprawnioną zmianą, zapewnienia rozpoznawalności dokonanych zmian lub usunięć i identyfikacji osób dokonujących tych czynności oraz minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych, określone w odrębnych przepisach.

Art. 175e. § 1. Tworzy się centralną listę biegłych sądowych.

§ 2. Centralna lista biegłych sądowych jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu okręgowego prowadzi na centralnej liście biegłych sądowych listę biegłych dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

§ 3. Na liście biegłych sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko biegłego sądowego;
- 2) numer PESEL biegłego sądowego;
- 3) numer telefonu biegłego sądowego;
- 4) adres do korespondencji biegłego sądowego;

- 5) sąd okręgowy, przy którym biegły sądowy został ustanowiony;
- 6) termin, do którego biegły sądowy został ustanowiony;
- 7) dane dotyczące specjalizacji biegłego sądowego;
- 8) informacje o opiniach sporządzonych przez biegłego sądowego;
- 9) adres poczty elektronicznej na wniosek biegłego sądowego.

§ 4. Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom aktualne informacje z centralnej listy biegłych sądowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 5. Minister Sprawiedliwości udostępnia również innym podmiotom informacje, o których mowa w § 3 pkt 1, 5–7, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 6. Biegły sądowy jest obowiązany niezwłocznie zgłosić prezesowi sądu okręgowego zmiany danych zamieszczonych na liście.

§ 7. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o biegłych sądowych oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania takich biegłych.

Art. 175f. § 1. Tworzy się centralną listę mediatorów.

§ 2. Centralna lista mediatorów jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014, poz. 382) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁷⁾) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

---

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438

§ 3. Na centralnej liście mediatorów zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko mediatora;
- 2) numer PESEL mediatora;
- 3) numer telefonu mediatora;
- 4) adres do korespondencji mediatora;
- 5) dane dotyczące specjalizacji mediatora;
- 6) informację dotyczącą wykształcenia mediatora, przebytego szkolenia;
- 7) adres poczty elektronicznej na wniosek mediatora.

§ 4. Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom aktualne informacje z centralnej listy mediatorów za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 5. Minister Sprawiedliwości udostępnia również innym podmiotom informacje, o których mowa w § 3 pkt 1, 4, 5 i 7, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 6. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy mediatorów oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o mediatorach oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania mediatorów.”;

37) art. 179a otrzymuje brzmienie:

„Art. 179a. § 1. Minister Sprawiedliwości może powierzyć dyrektorowi sądu apelacyjnego wykonywanie na rzecz sądów działających na obszarze apelacji określonych zadań z zakresu działalności administracyjnej, o której mowa w art. 8 pkt 1, dotyczących:

- 1) gospodarki finansowej tych sądów;
- 2) prowadzenia spraw organizacyjnych, etatowych i osobowych pozostających w kompetencji dyrektorów tych sądów.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może powierzyć dyrektorowi sądu apelacyjnego wykonywanie na rzecz wskazanych sądów określonych zadań z zakresu działalności administracyjnej, o której mowa w art. 8 pkt 1, dotyczących:

- 1) informatyzacji sądów oraz obsługi informatycznej sądów;
- 2) prowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013 r. poz. 707, z późn. zm.⁸⁾) uchyla się art. 58.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 23a otrzymuje brzmienie:

„Art. 23a. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób prowadzenia rejestru dzienników i czasopism, mając na względzie przejrzystość i czytelność danych zawartych w rejestrze oraz sprawność postępowania rejestracyjnego.”;

2) w art. 53 uchyla się ust. 2.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 49a po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1 Kodeksu karnego.”;

2) w art. 50:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1aa w brzmieniu:

„1aa. Delegowanie prokuratora do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż pięć lat. Prokurator Generalny może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie prokuratora na okres nie dłuższy niż kolejne pięć lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć dziesięciu lat.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prokurator delegowany na podstawie ust. 1 lub 2a na okres dłuższy niż rok może być odwołany z delegowania albo z niego ustąpić za trzymiesięcznym uprzedzeniem. Prokurator delegowany na podstawie ust. 2a na okres nie dłuższy niż rok może być odwołany z delegowania albo z niego ustąpić za miesięcznym uprzedzeniem.”,

---

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 830, 941 i 1289.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 637, z 2013 r. poz. 1247 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 504.

c) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prawo do nieodpłatnego zakwaterowania, w warunkach odpowiadających godności urzędu, albo zwrot kosztów zamieszkania w miejscu delegowania w formie zwrotu faktycznie poniesionych kosztów – w wysokości miesięcznie nie wyższej niż 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, o którym mowa w art. 61a,”

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia:

1) tryb i szczegółowe warunki delegowania prokuratorów do pełnienia obowiązków w Prokuraturze Generalnej lub Ministerstwie Sprawiedliwości, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych prokuratur;

2) tryb i szczegółowe warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania oraz sposobu dokumentowania poniesionych kosztów, z uwzględnieniem możliwości zróżnicowania wysokości zwrotu kosztów w zależności od miejscowości delegowania, a także tryb, szczegółowe warunki i zakres innych świadczeń, mając na względzie zakres świadczeń przysługujących pracownikom odbywającym podróże służbowe i czasowo przenoszonym oraz konieczność zapewnienia warunków do prawidłowego wykonywania obowiązków i funkcji powierzonej prokuratorowi.”;

3) art. 101a otrzymuje brzmienie:

„Art. 101a. 1. Prokurator Generalny przetwarza dane osobowe prokuratorów, prokuratorów w stanie spoczynku, asesorów, asystentów prokuratorów, urzędników i innych pracowników powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, a także kandydatów na wymienione stanowiska, w zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania obowiązków i praw pracodawcy wynikających ze stosunku pracy bądź innych stosunków służbowych lub realizacji zadań z zakresu nadzoru służbowego.

2. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 40 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.)”.

Art. 5. W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych:

- 1) w art. 110²⁰ uchyla się ust. 2;
- 2) art. 110²¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 110²¹. Sąd, o którym mowa w art. 110²⁰ ust. 1, rozpoznaje także zażalenia na orzeczenia zespołów orzekających Komisji wydane w toku postępowania przed Komisją.”;

- 3) uchyla się art. 123.

Art. 6. W ustawie z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego:

- 1) w art. 156:
  - a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Stronom, podmiotowi określonymu w art. 416, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisu. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom. Informacje o aktach sprawy mogą być udostępnione także za pomocą systemu teleinformatycznego.”,

- 1) w art. 156:
  - b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Jeżeli nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów lub kopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kopie; prawo to przysługuje stronom także po zakończeniu postępowania przygotowawczego. Prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej. W przedmiocie udostępnienia akt, sporządzenia odpisów lub kopii lub wydania uwierzytelnionych odpisów lub kopii prowadzący postępowanie przygotowawcze wydaje zarządzenie. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom.”;

2) w art. 306 § 1b otrzymuje brzmienie:

„§ 1b. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w § 1 i 1a, przysługuje prawo przejrzenia akt. W celu przejrzenia akt prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej.”;

3) w art. 321 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli istnieją podstawy do zamknięcia śledztwa, na wniosek podejrzanego lub jego obrońcy o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, prowadzący postępowanie powiadamiania podejrzanego i obrońcę o terminie końcowego zaznajomienia, pouczając ich o prawie uprzedniego przejrzenia akt w terminie odpowiednim do wagi i zawilości sprawy, określonym przez organ procesowy. W celu przejrzenia akt prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 11a po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Delegowanie urzędnika do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż pięć lat. Minister Sprawiedliwości może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie urzędnika, na okres nie dłuższy niż kolejne pięć lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć dziesięciu lat.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 795) w art. 31 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Delegowanie kuratora zawodowego do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat. Minister Sprawiedliwości może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie kuratora sądowego na okres nie dłuższy niż kolejne 5 lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć 10 lat.”.

---

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 113, poz. 659, Nr 203, poz. 1192 oraz z 2013 r. poz. 829.

Art. 9. W ustawie z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499 oraz z 2014 r. poz. 504) w art. 60 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Z wnioskiem, o którym mowa w § 1, mogą wystąpić również Rzecznik Praw Obywatelskich, Minister Sprawiedliwości i Prokurator Generalny oraz, w zakresie swojej właściwości, Rzecznik Praw Dziecka, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego i Rzecznik Ubezpieczonych.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 51, poz. 293 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) art. 7 i art. 8 otrzymują brzmienie:

„Art. 7. 1. Tworzy się centralną listę lekarzy sądowych.

2. Centralna lista lekarzy sądowych jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości.

3. Prezes sądu okręgowego prowadzi na centralnej liście lekarzy sądowych listę lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

4. Na liście lekarzy sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko lekarza sądowego;
- 2) numer PESEL lekarza sądowego;
- 3) numer telefonu lekarza sądowego;
- 4) numer prawa wykonywania zawodu lekarza sądowego;
- 5) informację o specjalizacji lekarza sądowego, terminie rozpoczęcia i zakończenia wykonywania czynności lekarza sądowego;
- 6) informacje o miejscu, dniach i godzinach przyjęć lekarza sądowego;
- 7) adres poczty elektronicznej na wniosek lekarza sądowego.

5. Prezes sądu okręgowego przekazuje listę lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego prezesom sądów rejonowych, prezesom sądów apelacyjnych oraz Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, prokuraturze, komendom i komisariatom Policji, innym organom uprawnionym do prowadzenia dochodzeń oraz okręgowej radzie adwokackiej i radzie okręgowej izby radców prawnych, właściwym dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

6. Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, aktualne informacje z centralnej listy lekarzy sądowych.

7. Minister Sprawiedliwości udostępnia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 3 i 6, również innym podmiotom.

8. Lekarz sądowy jest obowiązany niezwłocznie zgłosić prezesowi sądu okręgowego zmiany danych zamieszczonych na liście.

9. Prezes sądu okręgowego dokonuje zmian danych zamieszczonych na liście.

Art. 8. 1. Informacje o miejscach, dniach i godzinach przyjęć lekarzy sądowych, wraz z ich imieniem i nazwiskiem oraz numerem telefonu, wywiesza się na tablicach ogłoszeń w siedzibach podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 5, a także w miejscach wykonywania zawodu lekarza przez lekarzy sądowych.

2. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę dostarczenia tym podmiotom wiarygodnej informacji o lekarzach sądowych oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania takich lekarzy.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2014 r. poz. 173, 502 i 616) w art. 74 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Delegowanie funkcjonariusza do instytucji krajowej może nastąpić wyłącznie na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat. Dyrektor Generalny może w uzasadnionych przypadkach wydłużyć delegowanie funkcjonariusza na okres nie dłuższy niż kolejne 5 lat. Łączny okres delegowania nie może przekroczyć 10 lat.”.

Art. 12. 1. Łączny okres delegowania dla:

- 1) sędziów, w rozumieniu art. 77 § 2aa ustawy, o której mowa w art. 1,
- 2) referendarzy sądowych, w rozumieniu art. 151a § 5b ustawy, o której mowa w art. 1,
- 3) asystentów sędziów, w rozumieniu art. 155e § 2b ustawy, o której mowa w art. 1,
- 4) prokuratorów, w rozumieniu art. 50 ust. 1aa ustawy, o której mowa w art. 4,
- 5) kuratorów zawodowych, w rozumieniu art. 31 ust. 1a ustawy, o której mowa w art. 8,
- 6) funkcjonariuszy Służby Więziennej, w rozumieniu art. 74 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 11,
- 7) pracowników sądów i prokuratury, w rozumieniu art. 11a ust. 2a ustawy, o której mowa w art. 7

– zaczyna swój bieg w dniu wejścia w życie ustawy.

2. Akty delegowania sędziów delegowanych do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej oraz delegowanych do pełnienia czynności lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury wydane przed dniem wejścia w życie ustawy wygasają z upływem 5 lat od dnia jej wejścia w życie, chyba że wcześniej upłynie okres wskazany w akcie delegowania lub nastąpi odwołanie bądź ustąpienie sędziego z delegowania.

3. Akty delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości referendarzy sądowych, asystentów sędziów, prokuratorów, kuratorów zawodowych, funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz pracowników sądów i prokuratury wydane przed wejściem w życie ustawy wygasają z upływem 5 lat od dnia jej wejścia w życie, chyba że wcześniej upłynął okres wskazany w akcie delegowania lub nastąpiło odwołanie bądź ustąpienie z delegowania.

Art. 13. 1. W terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy prezesi sądów okręgowych, prowadzący listy biegłych sądowych, listy mediatorów oraz listy lekarzy sądowych na dotychczasowych zasadach, są obowiązani dokonać wpisów danych biegłych sądowych, mediatorów oraz lekarzy sądowych na centralną listę biegłych sądowych, centralną listę mediatorów i centralną listę lekarzy sądowych.

2. Do czasu dokonania wpisów, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy listy lekarzy sądowych prowadzone według przepisów dotychczasowych.

Art. 14. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 20 pkt 6 i 8 ustawy, o której mowa w art. 1, art. 58 ustawy, o której mowa w art. 2, art. 53 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 3, art. 110²⁰ ust. 2 i art. 123 ustawy, o której mowa w art. 5, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie art. 20 pkt 6, 8, 9–11 oraz art. 32c § 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dotyczące delegowania sędziów i prokuratorów wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie art. 78 § 5 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz art. 50 ust. 10 ustawy, o której mowa w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 23a ustawy, o której mowa w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23a ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. Odwołania od zmiany podziału czynności sędziego, skutkującej zmianą zakresu jego obowiązków, wniesione przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie art. 22a § 5 ustawy, o której mowa w art. 1, podlegają rozpatrzeniu na mocy przepisów dotychczasowych.

Art. 16. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 17. Zgromadzenia ogólne sędziów okręgu utworzone na podstawie przepisów dotychczasowych działają w dotychczasowym składzie do czasu upływu kadencji ich obecnych wybranych członków.

Art. 18. Przepisy art. 92 § 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do ustalenia prawa do gratyfikacji jubileuszowej od dnia 12 października 2011 r.

Art. 19. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 36, w zakresie, w którym dodaje on art. 175e § 3 pkt 8, który wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt ustawy ma na celu uregulowanie następujących kwestii:

- 1) wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt K 31/12, przez zmianę przepisów dotyczących odwoływania dyrektora sądu, zmianę przepisów dotyczących zwracania przez Ministra Sprawiedliwości prezesowi lub wiceprezesowi sądu uwagi na piśmie i odmowy przyjęcia przez Ministra Sprawiedliwości informacji rocznej;
- 2) wprowadzenie upoważnienia dla Ministra Sprawiedliwości do określenia właściwości sądów powszechnych w sprawach z zakresu prawa prasowego, prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz ksiąg wieczystych oraz zmian w organizacji sądów do ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- 3) zmianę sposobu podejmowania uchwał przez zgromadzenie sędziów sądu apelacyjnego oraz zgromadzenie sędziów okręgu, zmianę składu zgromadzenia sędziów okręgu;
- 4) doprecyzowanie przepisów dotyczących sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego przez Ministra Sprawiedliwości, m.in. wprowadzenie do usprawiedliwienia prawa Ministra Sprawiedliwości do żądania w uzasadnionych przypadkach akt spraw sądowych;
- 5) zmianę przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, będące efektem praktyki stosowania ustawy;
- 6) określenie uprawnień Ministra Sprawiedliwości związanych z usuwaniem rozbieżności w wykładni prawa;
- 7) zmianę przepisów dotyczących powoływania dyrektorów sądów, doprecyzowanie przepisów dotyczących podziału obowiązków pomiędzy prezesa sądu i dyrektora sądu;
- 8) rezygnację z zakazu przeprowadzania przez tego samego sędziego wizytatora dwóch kolejnych wizytacji tego samego wydziału;
- 9) zmianę zasad delegowania sędziów do sądu wyższego rzędu oraz ograniczenie czasu delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej sędziów i przedstawicieli innych niż sędziowie grup zawodowych, związanych z szeroko pojętym wymiarem sprawiedliwości;

- 10) zmianę realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania sędziego delegowanego do innej miejscowości niż miejscowość, w której znajduje się jego miejsce służbowe, przez likwidację ryczałtu;
- 11) przyznanie świadczeń sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej;
- 12) wprowadzenie odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych informacji w oświadczeniu majątkowym oraz zmiany przepisów dotyczących przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 13) przyjęcie zasady wypłaty nagrody jubileuszowej w przypadku przechodzenia w stan spoczynku, jeśli sędziemu w chwili przejścia w stan spoczynku brakuje nie więcej niż 12 miesięcy do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej;
- 14) zmianę przepisów dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów m.in. przez wprowadzenie kary dyscyplinarnej obniżenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego od 5 do 15% na okres od 6 miesięcy do dwóch lat, wprowadzenie możliwości żądania przez Ministra Sprawiedliwości akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego, przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego wobec tego sędziego;
- 15) doprecyzowanie rodzajów dokumentów składanych przez kandydatów na ławników;
- 16) określenie obowiązków Ministra Sprawiedliwości związanych z informatyzacją i obsługą informatyczną sądów, w tym stworzenie podstaw prawnych do prowadzenia przez Ministra Sprawiedliwości centralnych rejestrów biegłych, mediatorów i lekarzy sądowych;
- 17) wprowadzenie zmian związanych z informatyzacją wymiaru sprawiedliwości do ustawy o prokuraturze i kpk.

Ad. 1

W dniu 7 listopada 2013 r. zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego z wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o zbadanie zgodności z Konstytucją ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 203, poz. 1192), zwanej dalej „usp”.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny uznał ww. ustawę za zgodną z Konstytucją, z wyjątkiem części przepisów kwestionowanych przez Krajową Radę Sądownictwa.

Trybunał Konstytucyjny za zgodny z Konstytucją uznał m.in. tryb konsultacji rządowego projektu ustawy z Krajową Radą Sądownictwa, nadzór Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów, jak również podział kompetencji między prezesem sądu a dyrektorem sądu.

Za niezgodne z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny uznał:

- przepis art. 32b § 1 usp w zakresie, w jakim nie określa skutków, jakie wywołuje dla Ministra Sprawiedliwości uchwała zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji negatywnie opiniująca sprawozdanie dyrektora sądu, oraz przepis art. 32b § 3 usp w zakresie, w jakim nie określa skutków wniosku prezesa sądu do Ministra Sprawiedliwości o odwołanie dyrektora sądu. Trybunał uznał, że przepisy te naruszają zasadę podziału władzy oraz odrębność i niezależność sądów,
- przepisy art. 37 g § 5 oraz art. 37 h § 2 usp dotyczące relacji pomiędzy Ministrem Sprawiedliwości a prezesem sądu. Ustanawiają one możliwość składania zastrzeżeń przez Ministra Sprawiedliwości prezesowi lub wiceprezesowi w zakresie sprawowania wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad sądami, ale również w zakresie kierowania sądem, a także do odmowy przyjęcia informacji rocznej o działalności sądu bez jednoczesnego zapewnienia prezesowi sądu możliwości zakwestionowania takiego stanowiska przed KRS. Trybunał uznał, że przepisy te naruszają zasadę podziału władzy oraz odrębność i niezależność sądów.

Przepisy niezgodne z Konstytucją utracą moc w ciągu 18 miesięcy od ogłoszenia wyroku.

W wykonaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, z uwagi na stwierdzoną w nim niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 32b § 1 usp, proponuje się (w art. 1 pkt 11 projektu) regulację, zgodnie z którą Minister Sprawiedliwości jest zobligowany odwołać dyrektora sądu, jeżeli zgromadzenie ogólne sędziów apelacji w ciągu dwóch kolejnych lat negatywnie zaopiniuje sprawozdanie sporządzone corocznie przez dyrektora sądu apelacyjnego, w części odnoszącej się do działalności danego sądu. Ponadto Minister Sprawiedliwości jest obowiązany odwołać dyrektora sądu na wniosek prezesa sądu apelacyjnego poparty negatywną opinią zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji w części odnoszącej się do działalności danego sądu. Powyższe rozwiązanie pozwala na zachowanie częściowo niezależnej pozycji dyrektora sądu względem prezesa sądu przez to, że możliwość złożenia wiążącego odwołania

dyrektora sądu będzie uzależniona od dwukrotnej negatywnej opinii organu samorządu sędziowskiego lub od poparcia wniosku o odwołanie złożonego przez prezesa sądu apelacyjnego negatywną opinią zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji. Pozostawiono możliwość odwołania dyrektora sądu z własnej inicjatywy Ministra Sprawiedliwości w wypadku naruszenia przez niego obowiązków służbowych.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego uznał za niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej również art. 37g § 5 usp oraz art. 37h § 2 usp w zakresie, w jakim nie przewidują możliwości złożenia przez prezesów sądu zastrzeżeń do – odpowiednio – uwagi zwróconej na piśmie i odmowy przyjęcia informacji o rocznej działalności sądów. Proponuje się zatem przyznanie takiego prawa odpowiednio prezesom i wiceprezesom sądów oraz prezesom sądów apelacyjnych. Prawo złożenia przez nich pisemnych zastrzeżeń pozwoli na przedstawienie swojego stanowiska, co może mieć istotne znaczenie w wypadku realizowania przez Ministra Sprawiedliwości albo prezesa sądu apelacyjnego kompetencji do ich odwołania. Możliwość zapoznania się przez Krajową Radę Sądownictwa z pisemnymi zastrzeżeniami może mieć wpływ na treść wydanej przez ten organ opinii co do zamiaru odwołania prezesa sądu, która w wypadku, gdy jest opinią negatywną, ma charakter wiążący. Aczkolwiek podstawą uznania za niekonstytucyjne braku możliwości złożenia zastrzeżeń były przepisy art. 10 i art. 173 Konstytucji, a zatem dotyczące rozdziału władz, to jednak będzie zasadne przyznanie prawa złożenia zastrzeżeń także prezesom i wiceprezesom sądów rejonowych, mimo że kompetencja do ich odwołania nie przynależy organowi władzy wykonawczej, lecz prezesowi sądu apelacyjnego. Możliwość złożenia zastrzeżeń przez prezesa sądu każdego szczebla służyć powinna też obronie jego pozycji i autorytetu w wypadku, gdyby nie zgadzał się on z zasadnością zwróconej uwagi czy, w wypadku prezesa sądu apelacyjnego, także z odmową przyjęcia informacji rocznej o działalności sądów. Przewiduje się ponadto przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości prawa do uchylenia w całości albo w części wytkniętej uwagi w sytuacji złożenia zastrzeżeń przez adresata uwagi albo też podtrzymania tejże uwagi w całości albo w części. Analogiczne uregulowanie przewidziano w wypadku złożenia przez prezesa sądu apelacyjnego zastrzeżeń do odmowy przyjęcia informacji rocznej. Ponadto w projekcie wskazano na wrzesień jako termin rozpatrzenia informacji rocznej przez Ministra Sprawiedliwości.

Proponuje się także przyjęcie instytucji zatarcia w stosunku do wytknięcia uchybienia dokonanego przez Ministra Sprawiedliwości prezesowi lub wiceprezesowi sądu w trybie art. 37g § 5 usp.

Ad. 2

Proponowana nowelizacja art. 20 usp (art. 1 pkt 2 projektu) jest kontynuacją zapoczątkowanych już wcześniej działań, podejmowanych w celu reformy wymiaru sprawiedliwości w kierunku bardziej elastycznego ukształtowania struktury organizacyjnej sądów rejonowych oraz zebrania uprawnień Ministra Sprawiedliwości, dotyczących przekazywania sądom rozpatrywania spraw określonej kategorii, w jednym akcie prawnym – obecnie są one rozproszone po wielu ustawach.

Projekt przewiduje przekazanie Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do:

- przekazania jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawania spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 47–49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), oraz o przestępstwa popełnione w prasie z własności lub części obszarów własności innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym. Wiąże się to z uchyleniem w art. 4 pkt 2 projektu art. 53 ust. 2 ustawy – Prawo prasowe,
- wyznaczenia jednego sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 110¹⁴ ust. 1 i 3 oraz w art. 110¹⁷ ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.). Wiąże się to z uchyleniem art. 110²⁰ ust. 2 prawa autorskiego,
- przekazania jednemu sądowi rejonowemu prowadzenia spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 115–119 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych z własności lub części obszarów własności innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym. Nowelizacja ta skutkuje uchyleniem art. 123 prawa autorskiego (art. 6 pkt 3 projektu).

Ponadto w delegacji do wydania rozporządzenia znajdującej się w art. 23a ustawy – Prawo prasowe dodano wytyczną do wydania rozporządzenia.

Proponuje się jednocześnie zmianę brzmienia art. 20 pkt 6 usp. Zgodnie z jego obecnym brzmieniem Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady

Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może przekazać jednemu sądowi rejonowemu prowadzenie ksiąg wieczystych z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym. Zmiana polega na rezygnacji z ograniczenia możliwości tego przekazania sądom rejonowym działającym w tym samym okręgu sądowym i jest jednocześnie usankcjonowaniem istniejącego od wielu lat stanu faktycznego w Warszawie, gdzie Sąd Rejonowy dla Warszawy–Mokotowa w Warszawie rozpoznaje sprawy wieczystoksięgowe z obszarów właściwości sądów rejonowych działających w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie. Zmiana ta nie wiąże się z przyszłą reorganizacją sądów rejonowych czy też pionu wieczystoksięgowego tych sądów. Obecnie nie są planowane działania w tym zakresie. W konsekwencji tej zmiany proponuje się uchylene art. 58 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (art. 2 projektu). Kwestie regulowane w dotychczasowym art. 58 pkt 2 powołanej ustawy znajdują się w regulaminie urzędowania sądów powszechnych oraz w zarządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 roku w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej.

Powyższa zmiana połączona z nowelizacją art. 20 pkt 6 usp pozwoli na realizację założonego celu w postaci zawarcia w ustawie ustrojowej upoważnień dla Ministra Sprawiedliwości do wydawania aktów wykonawczych regulujących właściwość miejscową sądów i strukturę sądownictwa powszechnego.

Proponuje się także zmianę art. 20 pkt 8 przez dodanie do katalogu organów wydających decyzję Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych. Zmiana ta ma na celu wdrożenie do prawa krajowego przepisu art. 68 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1). Przepis ten nakłada na państwa członkowskie obowiązek wyznaczenia organu właściwego do nadawania klauzuli wykonalności decyzjom Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA), nakładającym grzywny lub kary pieniężne. W związku z istniejącym rozwiązaniem dotyczącym nadawania klauzuli wykonalności na decyzje wydane przez instytucje europejskie uznano, iż zapewnienie stosowania rozporządzenia 648/2012 powinno

nastąpić poprzez wskazanie, iż upoważnienie do określenia sądu właściwego, o którym mowa w art. 20 pkt 8 usp obejmować będzie również decyzje wydane przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA).

Ad. 3

Nowelizacja przewiduje (w art. 1 pkt 13 projektu) zmianę sposobu głosowania w zgromadzeniu ogólnym sędziów apelacji. Do podjęcia uchwał, poza wskazanymi w ustawie wyjątkami, wystarczająca będzie zwykła większość głosów.

W art. 1 pkt 14 projektu przewiduje się zmianę składu zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu przez przyjęcie, że liczba przedstawicieli sądów rejonowych odpowiada $\frac{2}{3}$ liczby sędziów sądu okręgowego. Wprowadzono analogiczną jak w wypadku zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji zmianę sposobu głosowania w zgromadzeniu ogólnym sędziów apelacji. Do podjęcia uchwał, poza wskazanym w ustawie wyjątkiem, będzie wystarczająca zwykła większość głosów. Zmiana ta ma zagwarantować większą wagę sędziom sądu okręgowego w zgromadzeniu, ponieważ dysponują oni większą wiedzą i doświadczeniem od sędziów sądu rejonowego.

Również w wypadku zebrań sędziów danego sądu do podjęcia uchwały, poza wskazanym w ustawie wyjątkiem, będzie wymagana zwykła większość głosów (art. 1 pkt 15 projektu). Zmiany powyższe mają usprawnić pracę zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, okręgu i zebrania sędziów danego sądu przez obniżenie wymogu większości głosów. Są one efektem przeglądu stosowania usp dokonanego przez Zespół.

Ad. 4

Nowelizacja zakłada także zmiany w zasadach sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów.

W art. 1 pkt 18 projektu jest zmieniany art. 37d § 1 i 2 usp. Efektem wprowadzonej zmiany negatywna opinia kolegium sądu nie będzie wiązała prezesa sądu apelacyjnego w kwestii powołania sędziego wizytatora. Ponadto nie będzie już wiązała prezesa sądu okręgowego co do przedstawienia kandydata do pełnienia funkcji wizytatora. Zmiana ta ma zapewnić prezesom większą swobodę w doborze kadr.

Ponadto w projekcie (art. 1 pkt 19) poszerzono zakres zewnętrznego nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów w art. 37g § 1 pkt 3

o czynności konieczne do wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, komitetami traktatowymi ONZ, Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz międzynarodowymi sądami arbitrażowymi w zakresie dotyczącym działalności tych sądów.

W art. 1 pkt 20 projektu zmieniono art. 37g § 1 pkt 3 usp. Wprowadzono do niego prawo Ministra Sprawiedliwości do żądania akt spraw sądowych, gdy jest to konieczne do weryfikacji czynności podejmowanych w ramach wewnętrznego nadzoru administracyjnego.

Uzasadnieniem powyższej zmiany jest konieczność zapewnienia sprawowania przez Ministra Sprawiedliwości zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów w sposób efektywny. Minister Sprawiedliwości, z uwagi na swoje ustawowe obowiązki, powinien mieć dostęp do akt spraw. Sama możliwość zapoznania się przez niego z aktami sprawy w żaden sposób nie wpływa na niezawisłość sędziów.

W art. 37g po § 1 dodano § 1a–1c, które mają zagwarantować, że przekazanie akt spraw sądowych nie będzie naruszać praw strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie oraz utrudniać sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z zawartymi tam postanowieniami przekazanie akt spraw sądowych nie stosuje się do akt rejestrowych oraz ksiąg wieczystych. Ponadto projekt stanowi, że Ministrowi Sprawiedliwości przesyła się akta, jeżeli pozwala na to bieg sprawy. W razie gdy bieg sprawy nie pozwala na przesłanie akt, można przesłać odpisy akt. Prezes właściwego sądu, zarządzając przesłanie akt sprawy niezakończonych, potrzebnych jako dowód w innej sprawie, będzie wskazywał termin zwrotu tych akt, uwzględniając czas potrzebny do dokonania odpowiednich czynności. Minister Sprawiedliwości po upływie tego terminu ma obowiązek zwrotu przekazanych mu akt, co stanowi dodatkową gwarancję, że przestrzegane będą prawa strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W art. 1 pkt 21 lit. a projektu zmienia się z końca kwietnia na koniec maja termin końcowy złożenia przez prezesa sądu apelacyjnego informacji rocznej o działalności sądów. Określenie takiego terminu winno umożliwić prezesom sądów apelacyjnych sporządzenie wyczerpującej informacji rocznej oraz przedstawienie jej do

zaopiniowania zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji. Zmianę tę połączono z wprowadzeniem analogicznej zmiany do art. 1 pkt 9 lit. b projektu, w którym termin przedłożenia sprawozdania przez dyrektora sądu apelacyjnego zmieniono z końca kwietnia na koniec maja.

Ad. 5

Przedstawione zmiany są efektem prac powołanego zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 lipca 2013 r. Zespołu do spraw opracowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. Urz. MS poz. 231), zwany dalej „Zespołem”, w którego skład wchodzi m.in. przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości oraz prezesi sądów apelacyjnych. Zmiany przyczynią się do usprawnienia funkcjonowania sądów.

Nowelizacja art. 11 usp (art. 1 pkt 1 projektu) rezygnuje z wymogu, aby przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych oraz wydziału gospodarczego do spraw rejestru zastawów był referendarz sądowy, pozostawiając jednak możliwość, by referendarz mógł pełnić takie funkcje. Ponadto w wypadku powoływania przewodniczących i zastępców przewodniczących wydziału zrezygnowano z przepisu, że negatywna opinia kolegium sądu w przedmiocie powierzenia danej osobie tej funkcji była wiążąca. Projektowana zmiana nie stanowi odwrócenia zasady, że przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych jest referendarz, ponieważ zostało wskazane, że przewodniczącym ww. wydziału może być zarówno sędzia, jak i referendarz. Doświadczenia ze stosowania ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wskazują, że są sądy, gdzie nie ma zatrudnionych referendarzy sądowych – projektowana zmiana jest więc konieczna.

Zmiana opisana w art. 1 pkt 3 projektu, dodaje do usp art. 20a. Zgodnie z jego brzmieniem Minister Sprawiedliwości może powierzyć prezesowi sądu apelacyjnego prowadzenie dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych sędziów, asystentów sędziów, referendarzy i kuratorów zawodowych z sądów działających na obszarze apelacji. Przepis ten ma umożliwić wykonywanie przez prezesów sądów apelacyjnych zadań z zakresu prowadzenia dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych sędziów, asystentów sędziów, referendarzy i kuratorów zawodowych z sądów działających na obszarze apelacji. Przy powierzeniu takiego obowiązku prezesowi sądu apelacyjnego byłiby z niego zwolnieni prezesi sądów

niższych szczebli. Przyczyni się to do usprawnienia i obniżenia kosztów prowadzenia takiej dokumentacji.

Nowelizacja zakłada dodanie w art. 22 usp (art. 1 pkt 5 projektu) § 2a, przewidującego obowiązek niezwłocznego przedstawienia, na żądanie Ministra Sprawiedliwości, przez prezesa sądu apelacyjnego informacji o toku postępowania w sprawach dotyczących nadzoru administracyjnego Ministra Sprawiedliwości nad działalnością sądów. Przepis ten jest niezbędny dla Ministra Sprawiedliwości do wykonywania przez niego swoich ustawowych obowiązków. Warto wskazać, że nie daje on Ministrowi dostępu do akt spraw, ale do informacji o toku postępowania w sprawach.

Ponadto przewiduje się zmianę art. 22a § 6 usp (art. 1 pkt 6 projektu). Projekt zakłada pozostawienie sędziemu prawa odwołania od ustalonego podziału czynności z tą zmianą, że do czasu rozpoznania – co winno nastąpić niezwłocznie – zaskarżonego podziału czynności przez kolegium sądu, sędzia wykonuje obowiązki zgodnie z zaskarżonym podziałem czynności. W obecnym stanie prawnym sędzia, do czasu rozpoznania odwołania, wykonywał obowiązki dotychczasowe. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów.

Nowelizacja zakłada także uczynienie katalogu przesłanek ustalenia liczby wiceprezesów w sądach katalogiem otwartym (art. 1 pkt 7 projektu), w celu uelastycznienia tej regulacji. Odnośnie do uzasadnienia zmiany art. 22b § 3 usp należy wskazać, że istotą formułowania katalogów otwartych w przepisach jest potrzeba zapewnienia ich elastyczności. Wiąże się to z niemożnością określenia *a priori* wszystkich potencjalnych okoliczności, które powinny mieć wpływ na ustalenie liczby wiceprezesów w sądzie, oraz z dążeniem do uniknięcia zbędnej kazuistyki w ustawie.

Dokonano również zmiany art. 28 § 4 usp (art. 1 pkt 8 projektu) przez wyeliminowanie zdania drugiego, dotyczącego obowiązku powstrzymania się przez prezesa od udziału w podejmowaniu uchwał w sytuacji, gdy dotyczą one jego kompetencji.

W art. 1 pkt 23 uchylono art. 41b § 4 usp obligujący prezesa sądu apelacyjnego do przedstawiania do kwietnia każdego roku informacji o nieprawidłowościach stwierdzonych przez prezesów podległych sądów podczas rozpoznawania skarg. Informacje te prezesi sądów apelacyjnych są zobligowani umieszczać w informacjach

rocznych o działalności sądów, stąd też nie jest konieczne nakładanie na nich obowiązku sporządzania dodatkowych, odrębnych informacji w tym zakresie.

Ad. 6

Projekt (w art. 9) przewiduje przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do przedstawiania Sądowi Najwyższemu wniosku o rozstrzygnięcie rozbieżności w wykładni prawa ujawniającej się w orzecznictwie sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego. Minister Sprawiedliwości utracił tę kompetencję po dokonaniu rozdziału funkcji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego. Uprawnienie do występowania z wnioskiem o rozstrzygnięcie rozbieżności w wykładni prawa jest niezbędne Ministrowi Sprawiedliwości jako organowi stosującemu przepisy prawa w zakresie nadzoru administracyjnego nad sądami i w zakresie etatyzacji sądownictwa. W swojej praktyce Minister Sprawiedliwości napotyka na szereg kwestii, których skuteczne rozstrzygnięcie zależy od wykładni przepisów kształtowanej często rozbieżnym orzecznictwem. Przewidziany w tym przepisie instrument nie pozwala Ministrowi Sprawiedliwości na ingerencję w orzecznictwo, a jedynie na zainicjowanie postępowania przed Sądem Najwyższym. Minister Sprawiedliwości z racji charakteru działu administracji rządowej, którym kieruje, niewątpliwie częściej od innych ministrów może mieć wiedzę o rozbieżnościach uzasadniających skierowanie sprawy do Sądu Najwyższego w trybie art. 60 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.

Ad. 7

Zmiana art. 21 usp (art. 1 pkt 3 projektu) ma na celu przyznanie prezesowi sądu prawa wydawania poleceń służbowych dyrektorowi sądu w szerszym niż obecnie zakresie. Prezes sądu nie będzie mógł wydawać dyrektorowi sądu jedynie poleceń dotyczących kompetencji określonych w art. 31a § 1 pkt 2 i 5. Wiąże się to z założeniem, że działalność administracyjna sądów jest działalnością pomocniczą w stosunku do głównej – sprawowania wymiaru sprawiedliwości – stąd też prezes sądu w większym niż dotychczas zakresie powinien mieć wpływ na tę działalność.

Zmiana art. 31a usp (art. 1 pkt 9 projektu) przewiduje wyłączenie spod zwierzchnictwa służbowego dyrektora sądu kuratorów zawodowych. Z uwagi na posiadane przez kuratorów uprawnienia oraz ich rolę w sprawowaniu przez sądy wymiaru sprawiedliwości, a ponadto regulacje ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) przewidujące szereg uprawnień wobec

tej grupy zawodowej po stronie prezesa właściwego sądu okręgowego, uznać należy, iż nie powinni oni podlegać służbowo dyrektorom sądów.

Nowelizacja reguluje sytuacje, gdy z jakichś przyczyn stanowisko dyrektora sądu nie jest obsadzone (art. 1 pkt 10 projektu). W przypadku odmowy powołania na stanowisko dyrektora sądu kandydata do objęcia stanowiska, który został wyłoniony w drodze konkursu na pierwszym miejscu, prezes sądu może złożyć wniosek o powołanie na stanowisko dyrektora sądu wyłonionego w drodze konkursu kandydata z kolejnego miejsca albo ponownie zarządzić konkurs. Z kolei w sytuacjach, w których stanowisko dyrektora sądu nie jest obsadzone, osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu wyznacza Minister Sprawiedliwości spośród urzędników sądów działających na obszarze apelacji na wniosek prezesa właściwego sądu. Osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu apelacyjnego Minister Sprawiedliwości będzie mógł wyznaczyć także z urzędu. Rozwiązania te zostały opracowane przez Zespół i przyczynią się do usunięcia trudności praktycznych, które powstawały w wypadku zwolnienia tego stanowiska np. wskutek rezygnacji czy śmierci dyrektora sądu, a przed przeprowadzeniem konkursu i obsadzeniem go przez nowego kandydata.

W art. 1 pkt 12 projektu przyznano właściwemu prezesowi sądu uprawnienie do przyznawania dyrektorowi sądu nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, pozostawiając takie prawo również Ministrowi Sprawiedliwości. Została przewidziana także możliwość przyznawania nagrody dyrektorowi sądu przez prezesa tego sądu. Jest ono podyktowane tym, że prezes sądu, jako osoba bezpośrednio współpracująca z dyrektorem, powinien mieć taką możliwość. Poszerzono również delegację dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia dotyczącego wynagrodzeń dyrektorów i zastępców dyrektorów sądów przez przyznanie mu upoważnienia do określenia maksymalnej wysokości dodatku specjalnego i nagrody, jakie mogą być przyznane tym podmiotom.

Ad. 8

W art. 1 pkt 17 projektu uchylono art. 37c § 5. W efekcie tej zmiany zrezygnowano ze względów praktycznych z przepisu, że ten sam sędzia wizytator nie może dwukrotnie z rzędu przeprowadzać wizytacji tego samego wydziału. Brak jest bowiem podstaw do stwierdzenia, że samo przeprowadzenie dwóch kolejnych wizytacji tego samego wydziału wyłącza automatycznie bezstronność sędziego wizytatora w zakresie

dokonywanej wizytacji. Należy przy tym zaznaczyć, że ograniczenie liczby sędziów wizytatorów dokonujących wizytacji faktycznie uniemożliwia prawidłowe prowadzenie czynności nadzorczych, a przeprowadzenie kolejnych wizytacji przez tego samego sędziego wizytatora będzie sprzyjać pełnej i konsekwentnej realizacji zaleceń powizytacyjnych, które niejednokrotnie mają charakter wieloetapowy, a tym samym są rozłożone w czasie.

Ad. 9

Zgodnie z obecnym stanem prawnym delegowanie sędziego, kuratora sądowego, referendarza sądowego, asystenta sędziego, urzędnika sądu lub prokuratury, funkcjonariusza Służby Więziennej do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej mogło nastąpić na czas nieokreślony. W art. 1 pkt 24 lit. a–d projektu proponuje się odstąpić od tej zasady i ustalić maksymalny okres delegowania sędziego na 5 lat oraz dać możliwość ewentualnego wydłużenia okresu delegacji w uzasadnionych przypadkach o kolejne 5 lat. Ponadto w przepisie wskazano w sposób wyraźny, że łączny okres delegowania w przypadku sędziego nie może być dłuższy niż 10 lat, co oznacza, że łączny okres delegowania sędziego przez całą jego karierę zawodową do Ministerstwa Sprawiedliwości nie może być dłuższy niż 10 lat. Rozwiązanie to pozwoli na pełną realizację celu delegowania oraz będzie pozytywnie oddziaływać na wykonywanie zadań nałożonych na pracowników delegowanych do tych jednostek. Zmiana art. 77 § 4 usp ma na celu scharmonizowanie zasad odwoływania sędziego delegowanego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości z wprowadzonymi maksymalnymi okresami delegowania. Należy wskazać, iż zgodnie z dotychczasowym art. 78 § 1b do Ministerstwa Sprawiedliwości albo Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury może być delegowany jedynie sędzia wyróżniający się wysokim poziomem wiedzy prawniczej oraz wykazujący znajomość problematyki w zakresie powierzanych mu obowiązków. Chodzi zatem o konieczność permanentnego zapewnienia obsady kadrowej legitymującej się odpowiednim doświadczeniem i wiedzą. Długotrwałe zaś pozostawanie poza sądem oraz charakter wykonywanych zadań podczas delegowania, w szczególności przy obowiązującym obecnie zakazie łączenia funkcji orzekania z wykonywaniem czynności podczas delegowania, może prowadzić do oddalania od rzeczywistych problemów, z jakimi borykają się sądy. Proponowany pięcioletni okres delegowania jest czasem optymalnym

na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania.

Projekt przewiduje analogiczne unormowanie czasu delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości albo jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej prokuratorów (art. 4 pkt 2 lit. a projektu) z tym zastrzeżeniem, że wydłużenie delegowania prokuratora należeć będzie do kompetencji Prokuratora Generalnego, oraz związaną z tym korektę zasad zakończenia delegacji prokuratorów (art. 4 pkt 2 lit. b projektu), a także identyczne określenie czasu delegowania do tych jednostek referendarzy sądowych (art. 1 pkt 33 lit. b projektu), asystentów sędziów (art. 1 pkt 34 lit. b projektu), pracowników sądów i prokuratury (art. 7 projektu) oraz kuratorów zawodowych (art. 8 projektu).

W art. 12 projektu przyjęto, że dziesięcioletni łączny okres maksymalnego delegowania rozpoczyna się w dniu wejścia w życie ustawy. Ponadto wskazano, że delegacje na czas określony wygasają z upływem 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy. Takie rozwiązanie ma przede wszystkim służyć zagwarantowaniu ciągłości pracy resortu sprawiedliwości, który musi organizacyjnie przygotować do powrotu do sądu znacznej części delegowanych sędziów.

Zmiany dotyczące zasad delegowania sędziego do sądu wyższego rzędu polegają na zmianie podmiotu uprawnionego do delegowania oraz na wydłużeniu okresu delegowania. Zgodnie z obecną regulacją zawartą w art. 77 § 9 usp w szczególnie uzasadnionych wypadkach prezes sądu apelacyjnego może delegować sędziego sądu rejonowego albo sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym, po uzyskaniu zgody sędziego i kolegium sądu, do którego ma nastąpić delegowanie, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów działających na obszarze apelacji; łączny okres delegowania nie może przekroczyć 14 dni w ciągu roku. Zmiana tego przepisu (art. 1 pkt 24 lit. g) polega na przyznaniu prezesowi właściwego sądu okręgowego kompetencji do delegowania sędziego sądu rejonowego do sądu okręgowego, a prezesowi sądu apelacyjnego do delegowania sędziego sądu okręgowego do sądu wyższego rzędu. Zmianie podlegałby także maksymalny łączny okres delegowania sędziego z 14 do 30 dni w ciągu roku kalendarzowego. Proponowana regulacja realizuje sygnały płynące ze środowiska sędziowskiego, ugruntowane

szerokim doświadczeniem w tym zakresie, wskazujące na okoliczność, że określony obecnie 14-dniowy okres delegowania sędziego do sądu wyższego rzędu jest nieracjonalny i nie realizuje charakteru i przeznaczenia przedmiotowej instytucji – nie służy bowiem w żaden sposób okresowemu wzmocnieniu kadrowemu sądu, do którego następuje delegowanie. Wydłużenie okresu delegowania wynika z konieczności zapewnienia ciągłości i odpowiedniej jakości pracy orzeczniczej sądu. Uprawnienie prezesa sądu okręgowego przy delegowaniu w trybie art. 77 § 9 usp przyczyni się do usprawnienia procesu delegacji.

W art. 1 pkt 29 dokonano zmian dostosowujących art. 98 § 6 do zmienionego art. 77 usp. Wyłączono w wypadku sędziów delegowanych do pełnienia obowiązków podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości przepis 77 § 2aa usp określający maksymalne okresy delegacji sędziego. Wynika to z konieczności zapewnienia Ministrowi Sprawiedliwości swobody w doborze osób pełniących funkcje kierownicze w urzędzie.

Ad. 10

Projekt przewiduje wyeliminowanie możliwości uzyskiwania przez sędziów zwrotu kosztów zamieszkania w formie ryczałtu (art. 1 pkt 24 lit. f projektu). Zwrot ten będzie przysługiwał w wysokości kosztów faktycznie poniesionych, nie wyższych jednak niż 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, a zatem zwrot kosztów zamieszkania nie będzie mógł przekroczyć kwoty obecnego ryczałtu wypłacanego sędziom z tego tytułu. Przewiduje się ponadto wprowadzenie analogicznych zmian w stosunku do prokuratorów (art. 5 pkt 2 lit. c projektu), referendarzy sądowych (art. 1 pkt 33 lit. c projektu) oraz asystentów sędziów (art. 1 pkt 34 lit. b projektu).

Ze zmianą tą jest powiązana zmiana delegacji dla Ministra Sprawiedliwości, opisanej w art. 1 pkt 25 projektu do wydania rozporządzenia. W jej efekcie w proponowanym brzmieniu art. 78 § 5 Minister Sprawiedliwości wyda – po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa – rozporządzenie regulujące tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości – wprowadzając jednocześnie wytyczne, które musi on brać pod uwagę przy tworzeniu tego aktu wykonawczego, oraz rozporządzenie określające tryb i szczegółowe warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania oraz sposobu dokumentowania poniesionych kosztów.

Analogiczna zmiana dotyczy rozporządzenia wydawanego na podstawie art. 50 ust. 10 ustawy o prokuraturze (art. 4 pkt 2 lit. c oraz d projektu).

Ad 11

Zmiana polega na przyznaniu świadczeń określonych w art. 78a usp (art. 1 pkt 26 projektu) również sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej na podstawie art. 77 § 3 usp. Obecnie świadczenia określone w art. 78a przysługują tylko sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków lub pełnienia określonej funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe, działające na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską. Świadczenia te powinny przysługiwać także sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej. Zmiana ta ma na celu wyeliminowanie istniejącej luki w zakresie przysługiwania świadczeń określonych w art. 78a sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej na podstawie art. 77 § 3 usp.

Ad. 12

Zmiana przewidziana w art. 1 pkt 27 projektu ma na celu wyeliminowanie wątpliwości co do charakteru odpowiedzialności za umyślne podanie nieprawdy w oświadczeniu majątkowym. Dotychczasowe przepisy nie precyzują, czy zachowanie takie stanowi przestępstwo, czy wyłącznie delikt dyscyplinarny. Powoduje to systemową niespójność, biorąc pod uwagę przepis art. 14 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.), a także art. 35 ust. 9 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29, z późn. zm.). Przepisy te przewidują, że oświadczenie majątkowe składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej. W tym wypadku standardy dotyczące sędziów nie powinny być niższe od standardów obowiązujących inne osoby pełniące funkcje publiczne. Słabości obecnego stanu prawnego zostały dostrzeżone również w raporcie z IV rundy ewaluacyjnej Grupy Państw przeciwko Korupcji Rady Europy (GRECO). Zawarte w nim rekomendacje X i XV zalecają „(i) wprowadzenie odpowiedzialności

karnej za umyślne podanie nieprawdy w oświadczeniu majątkowym (przez sędziów i prokuratorów)”.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2009 r. sygn. akt IV KK 459/08 stwierdził, że: „upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 kk, musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie, zatem takiego upoważnienia nie może kreować akt rangi podustawowej, jakim jest rozporządzenie ministra”.

Stąd też zachodzi potrzeba nowelizacji art. 87 usp przez dodanie w nim odpowiedniej jednostki redakcyjnej o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu o stanie majątkowym. Analogiczna zmiana będzie dotyczyć prokuratorów i znajdzie odzwierciedlenie w ustawie o prokuraturze w art. 49a w dodawanym ust. 7 (art. 4 pkt 1 projektu).

Projekt ma również na celu usunięcie niekonsekwencji dotyczących postępowania dyscyplinarnego, a w szczególności możliwości zakończenia tych postępowań bez wymierzenia kary dyscyplinarnej przed upływem okresu przedawnienia wyrokowania, o czym mowa w art. 108 § 2 zd. 2 usp (art. 1 pkt 30 projektu). Przepis ten nie znajduje przekonującego uzasadnienia i nie ma odpowiedników w regulacjach dotyczących innych grup zawodowych, w tym prokuratorów. Zmiana będzie stanowić implementację powołanych wyżej rekomendacji GRECO, zalecających „(ii) podjęcie środków w celu zapewnienia, by postępowania dyscyplinarne dotyczące niewłaściwego postępowania sędziów i prokuratorów kończyły się przed upływem okresu przedawnienia, takich jak odpowiednie wydłużenie okresu przedawnienia lub przerwanie lub zawieszenie terminu przedawnienia w określonych okolicznościach”. Rekomendacja pozostawia zatem Polsce margines swobody co do sposobu jej wykonania. Podejmowanie działań polegających na generalnym wydłużeniu okresów przedawnienia nie wydaje się jednak uzasadnione. Zaproponowana zmiana polegająca na zniesieniu odrębnych terminów przedawnienia dla orzekania w przedmiocie przewinienia dyscyplinarnego i kary dyscyplinarnej jest stosunkowo mało skomplikowana i sprowadza się w gruncie rzeczy do racjonalizacji obowiązującego prawa. Proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 108 § 2 usp, co oznacza usunięcie z porządku prawnego przepisu (zdania drugiego) w art. 108 § 2 usp, zgodnie z którym: „jeżeli jednak przed upływem terminu, o którym mowa w § 1 (3 lat), sprawa nie została prawomocnie zakończona, sąd dyscyplinarny

orzeka o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, umarżając postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej”. Analogiczną regulację zawiera art. 68 ust. 3 ustawy o prokuraturze.

Ad. 13

Przewidziana w art. 1 pkt 28 projektu zmiana dodaje do art. 92 usp § 6. Celem wprowadzenia tej zmiany jest stworzenie możliwości wypłaty gratyfikacji jubileuszowej sędziemu przechodzącemu w stan spoczynku, jeżeli w dniu przejścia w stan spoczynku brakuje mu do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej, nie więcej niż 12 miesięcy. Rozwiązanie to jest analogiczne do funkcjonującego w odniesieniu do prokuratorów, pracowników sądów i prokuratury oraz pracowników urzędów państwowych.

Wskazać należy, że do 12 października 2011 r., a więc przed wejściem w życie zmiany wprowadzonej do art. 92 usp mocą ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192), art. 92 § 5 usp stanowił, iż do obliczania i wypłacania gratyfikacji jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych. Przepis ten stanowił podstawę do wypłacania sędziom gratyfikacji jubileuszowej, jeżeli w dniu przejścia w stan spoczynku brakowało im do okresu pracy, od którego zależało nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej, nie więcej niż 12 miesięcy. Oznacza to, że konstrukcja instytucji stanu spoczynku, w jaki przechodzą sędziowie, nie sprzeciwia się funkcjonowaniu takiego przepisu. Z punktu widzenia zasad państwa prawa nie ma przeszkód do nadania projektowi w tej części retroaktywnego skutku, jako że projektowany przepis nie nakłada obowiązków na obywateli (sędziów), a jedynie przyznaje im uprawnienie. Uzasadnieniem wprowadzenia przepisu międzyczasowego regulującego tę kwestię (art. 17 projektu) jest wymóg lojalności wobec obywateli. Skoro po krótkim okresie nieobowiązywania jest przywracana *de facto* wcześniejsza norma dotycząca przyznawania gratyfikacji jubileuszowej, z punktu widzenia zasady równości trudno uzasadnić pozbawienie uprawnienia do gratyfikacji jubileuszowej niewielkiej części sędziów, którzy przechodzili w stan spoczynku pomiędzy 12 października 2011 r. a wejściem w życie projektu.

Nie jest możliwe jednoznaczne oszacowanie kosztów projektowanej zmiany dla finansów publicznych. Należy zauważyć, że rocznie w stan spoczynku przechodzi ok. 130 sędziów, zaś projektowane rozwiązania będą dotyczyły jedynie części z nich.

Ad. 14

W art. 1 pkt 31 projektu dokonano modyfikacji przepisów usp dotyczących kar dyscyplinarnych. Do § 1 dodano pkt 2a zawierający nową karę dyscyplinarną – obniżenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego od 5 do 15% na okres od 6 miesięcy do dwóch lat. Szerszy katalog kar ma zapewnić większą elastyczność w ich wymierzaniu. Dodatkowo w projekcie wprowadzono inne niż dotychczas skutki orzeczenia niektórych kar dyscyplinarnych. Orzeczenie każdej z kar dyscyplinarnych poza upomnieniem skutkować ma pozbawieniem możliwości awansowania na wyższe stanowisko sędziowskie przez okres pięciu lat, niemożnością udziału w tym okresie w kolegium sądu, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz objęcia w sądzie funkcji prezesa sądu, wiceprezesa sądu, kierownika ośrodka zamiejscowego sądu. Art. 15 projektu stanowi, że do postępowań dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji, w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają *de facto* jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 usp.

Termin rozpoczęcia biegu pięciu lat uregulowano analogicznie do obecnego rozwiązania w usp. Nie budzi wątpliwości, że jakiegokolwiek skutki związane z ukaraniem w postępowaniu dyscyplinarnym można wiązać dopiero z uprawomocnieniem się wyroku. Wskazać należy, że w Kodeksie spółek handlowych (art. 18), również nie uregulowano terminu początkowego biegu przewidzianego tam zakazu (mającego podobną konstrukcję jak określony w art. 109 § 3 usp).

W art. 1 pkt 32 projektu przewiduje się wprowadzenie uprawnienia Ministra Sprawiedliwości do żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego, przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego przez tego sędziego.

Także i tu znalazła się gwarancja, że przekazanie akt spraw sądowych nie może naruszać praw strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – zrealizowano ją przez odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 37g § 1a–1c usp.

W nowelizowanym przepisie wskazano także, że uregulowanie to ma na celu umożliwienie Ministrowi Sprawiedliwości korzystania z określonego w art. 114 § 1 usp. uprawnienia do żądania podjęcia czynności dyscyplinarnych. Częstość zarzuty formułowane pod adresem sędziego dotyczą prowadzonych przez niego spraw. Ocena, czy sędzia dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, bez znajomości akt jest utrudniona, a może być niemożliwa, co utrudnia Ministrowi Sprawiedliwości prawidłową realizację uprawnienia z art. 114 § 1 usp.

Ad. 15

Celem nowelizacji jest umożliwienie radom gmin dokonywania pełnego i skutecznego weryfikowania, czy kandydaci na ławników spełniają wymogi ustanowione w art. 158 i 159 usp. Obecne przepisy, tj. art. 162 usp oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie sposobu postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia (Dz. U. Nr 121, poz. 693) są niewystarczające, bowiem pozwalają jedynie na częściowe ustalenie, czy nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 159 § 1 usp. Uwzględniając powyższe oraz treść art. 162 usp i brzmienie pozycji 11 i 12 w punkcie B (wypełnianych przez kandydata) załącznika do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie sposobu postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia, możliwe jest zebranie informacji dotyczących statusu zawodowego kandydata, miejsca i czasu zatrudnienia czy prowadzenia przez kandydata na ławnika działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z treścią art. 159 § 1 usp ławnikami nie mogą być:

- 1) osoby zatrudnione w sądach powszechnych i innych sądach oraz w prokuraturze;
- 2) osoby wchodzące w skład organów, od których orzeczenia można żądać skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego;
- 3) funkcjonariusze Policji oraz inne osoby zajmujące stanowiska związane ze ściganiem przestępstw i wykroczeń;

- 4) adwokaci i aplikanci adwokaccy;
- 5) radcy prawni i aplikanci radcowscy;
- 6) duchowni;
- 7) żołnierze w czynnej służbie wojskowej;
- 8) funkcjonariusze Służby Więziennej;
- 9) radni gminy, powiatu i województwa.

W reakcji na powyższe projekt przewiduje wprowadzenie ustawowego obowiązku składania przez kandydatów na ławników oświadczenia co do wszystkich okoliczności określonych w art. 159 § 1 usp.

Ad. 16

Projekt zmierza do nałożenia na Ministra Sprawiedliwości obowiązków związanych z unowocześnianiem sądownictwa powszechnego przez wyraźne określenie kompetencji i zadań obejmowanych dotychczas lakonicznym sformułowaniem „informatyzacja sądów i obsługa informatyczna”, które znajduje się w art. 179a usp.

W obowiązującym stanie prawnym nie ma przepisów, które wprost przesądzałyby, że obowiązkiem Ministra Sprawiedliwości jest dostarczanie i obsługa systemów teleinformatycznych służących do wykonywania zadań z zakresu sprawowania wymiaru sprawiedliwości, ochrony prawnej lub działalności administracyjnej sądów. Dotychczasowy stan prawny i analiza orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego sugerują, że wiele przedsięwzięć informatycznych zrealizowanych przez Ministra Sprawiedliwości mieściło się wprawdzie w pojęciu nadzoru administracyjnego, jednakże w miarę rozwoju techniki i zwiększania skali zadań powierzanych sądownictwu uprawnienia Ministra Sprawiedliwości mogą okazać się zbyt wąskie. Celem przedłożonego projektu jest więc uregulowanie obowiązków Ministra Sprawiedliwości względem władzy sądowniczej w zgodzie z dyrektywami Trybunału Konstytucyjnego ujętymi m.in. w uzasadnieniu wyroku K 45/07 z dnia 15 stycznia 2009 r. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Trybunał Konstytucyjny poddał dogłębnej analizie m.in. pojęcie „nadzoru administracyjnego”. Trybunał Konstytucyjny stwierdził wówczas, że organy państwa „ponoszą odpowiedzialność za stworzenie warunków finansowych i organizacyjnych dla funkcjonowania systemu sądownictwa. To państwo ma prowadzić do racjonalnego i prawidłowego wykorzystywania środków

budżetowych przeznaczonych na funkcjonowanie sądownictwa. Podejście innych organów władzy państwowej do sądów powinno być zgodne z Europejską kartą ustawowych zasad dotyczących sędziów (uchwaloną 10 lipca 1998 r. przez Radę Europy). W akcie tym zawarto obowiązek państwa zapewnienia sędziom środków niezbędnych dla należytego wykonywania ich zadań, w szczególności dla rozstrzygania spraw w rozsądnym terminie”.

Przedłożony projekt określa płaszczyzny zadań Ministra Sprawiedliwości, które zmierzają do stworzenia sędziom i urzędnikom sądowym należytych warunków pełnienia służby publicznej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii. Proponowane rozwiązania bezpośrednio przyczyniają się do wzrostu jakości obsługi w sądach powszechnych.

Wykorzystanie nowych technologii i cyfryzacja niektórych czynności w postępowaniu sądowym są jednym z koniecznych warunków sprawnej organizacji władzy sądowniczej. Należy pamiętać, że wprowadzanie coraz to nowych obowiązków dotyczących stosowania nowych technologii w postępowaniu sądowym może stać się celem samym w sobie, które nie przyniesie żadnych korzyści dla państwa i obywateli, o ile obowiązujące przepisy ustrojowe nie pozwolą na optymalne wykorzystanie kadr i infrastruktury sądów powszechnych.

Do najpoważniejszych mankamentów obowiązującego stanu prawnego należą m.in.:

- 1) brak wyraźnych wskazówek ustawodawcy odnośnie do desygnatu pojęcia „informatyzacji” sądownictwa, zadań dotyczących informatyzacji sądów, co z kolei determinuje zakres odpowiedzialności konstytucyjnej, prawnej i politycznej Ministra Sprawiedliwości za należyte warunki sprawowania urzędu sędziego;
- 2) decentralizacja projektów informatycznych poprzez prowadzenie ich przez poszczególne sądy i brak mechanizmów koordynacji działań informatyzacyjnych na poziomie ogólnopolskim, prowadzący do zróżnicowanych i nierównych warunków technicznych urzędowania sądów, a co za tym idzie – różnicujących także jakość obsługi obywateli w zakresie dostępu do wymiaru sprawiedliwości;
- 3) brak wyraźnych norm pozwalających na integrację systemów teleinformatycznych poszczególnych sądów, brak interoperacyjności baz danych stworzonych przez poszczególne sądy i wymiany danych między sądami, mimo możliwości

zabezpieczenia danych osobowych przed ich udostępnieniem osobom niepowołanym;

- 4) brak norm zezwalających na wsparcie lub przekazanie pewnych czynności, w szczególności technicznych, dotyczących obsługi teleinformatycznej sądów powszechnych (zwłaszcza tych o ograniczonym zapleczu kadrowym lub technicznym) do wyspecjalizowanych w tym zakresie jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości bądź sądów posiadających lepsze warunki do realizacji zadań (m.in. proponowany art. 175c i art. 175d – art. 1 pkt 36 projektu);
- 5) wąsko ukształtowane upoważnienie ustawowe do przetwarzania danych osobowych osób pełniących funkcje publiczne w sądownictwie powszechnym (obecny art. 175a § 1 usp) oraz innych osób, których dane znajdują się w systemach teleinformatycznych wskutek wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, ochrony prawnej lub innych zadań przewidzianych ustawą.

Kluczowym elementem projektu jest dopuszczenie dekoncentracji zadań w zakresie informatyzacji sądownictwa powszechnego na sąd apelacyjny lub na podmiot władzy publicznej zlokalizowany w strukturze administracji rządowej (proponowany art. 175c § 2 i 3 usp – art. 1 pkt 36 projektu). Takie rozwiązanie umożliwi wyznaczenie zadań w sposób adekwatny do aktualnych, bieżących możliwości związanych z informatyzacją postępowań sądowych i sądów. Dotyczy to zwłaszcza optymalnego wykorzystania kadr pracujących w sądownictwie lub szerzej – resorcie sprawiedliwości. Wnioskodawca widzi potrzebę wyposażenia Ministra Sprawiedliwości w instrument umożliwiający wyznaczanie zadań wszędzie tam, gdzie wykonywanie skomplikowanych projektów informatycznych musi odbywać się w bliskiej współpracy z sądami właściwej apelacji, a tworzenie dodatkowych zespołów zasobów ludzkich i materiałowych w strukturze organizacyjnej Ministerstwa Sprawiedliwości byłoby co najmniej niecelowe z punktu widzenia finansowego i zarządczego.

Kolejnym elementem zaliczanym do najważniejszych z projektowanych rozwiązań jest doprecyzowanie normy pozwalającej na przetwarzanie danych osobowych przez Ministra Sprawiedliwości (projektowany art. 175a oraz art. 175b) przy wykonywaniu przezeń działań nakazanych usp oraz przepisy proponowanego art. 175c § 1. Ze względu na ścisły związek tych dwóch zagadnień w przedłożonym projekcie działowi IV proponuje się nadać tytuł: „Przetwarzanie danych osobowych oraz informatyzacja

sądów”. Dział ten zostanie podzielony na dwa rozdziały: „Przetwarzanie danych osobowych” oraz „Informatyzacja sądów”. Istotną nowością jest doprecyzowanie kwestii przetwarzania i zabezpieczenia danych osobowych w systemach teleinformatycznych, które są (lub będą) utrzymywane przez Ministra Sprawiedliwości na potrzeby sądownictwa powszechnego. W świetle art. 51 ust. 2 Konstytucji RP oraz generalnego ustawowego zakazu przetwarzania tzw. danych wrażliwych (zob. art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.)) nie ma dziś możliwości tworzenia racjonalnych i skutecznych rozwiązań teleinformatycznych usprawniających postępowanie przed sądem bez jednoczesnego zezwolenia na przetwarzanie danych osobowych w systemach teleinformatycznych. Zaniechanie uregulowania tej kwestii prowadzi do paradoksu: z jednej strony istnieje oczekiwanie, że Minister Sprawiedliwości zapewni nowoczesne warunki urzędowania sądów, z drugiej zaś obowiązujący reżim prawny zabrania wdrażania systemów przetwarzania danych osobowych bez wyraźnego przepisu ustawy. Z tego powodu zakres projektowanego art. 175a oraz art. 175b wzbogaca dotychczasowe brzmienie art. 175a oraz art. 175b o dodatkowe elementy niezbędne do budowy nowoczesnych systemów repertoryjno-biurowych, narzędzi statystyki sądowej, ogólnodostępnej, bezpłatnej bazy orzeczeń sądowych lub transkrypcji tzw. e-protokołu.

Zgodnie z proponowanym przepisem Minister Sprawiedliwości, w celu i zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania zadań wynikających z obowiązujących przepisów, przetwarza dane osobowe:

- 1) sędziów i sędziów w stanie spoczynku,
- 2) referendarzy sądowych, asystentów sędziów, dyrektorów sądów oraz ich zastępców, kuratorów zawodowych, urzędników oraz innych pracowników sądów,
- 3) biegłych sądowych, lekarzy sądowych, mediatorów oraz ławników,
- 4) kandydatów na stanowiska określone w pkt 1 i 2.

Dodatkowo przepis wyodrębnia w art. 175a § 2 usp kategorię innych osób fizycznych, których dane osobowe mogą znaleźć się w systemach teleinformatycznych w związku z wykonywaniem zadań powierzonych Ministrowi Sprawiedliwości (lub odpowiednio w jednostce upoważnionej na mocy proponowanego art. 175c § 3 usp).

W projektowanym art. 175b zawarto uprawnienie do przetwarzania danych osobowych dla prezesów sądów: okręgowego i apelacyjnego. Zgodnie z jego brzmieniem prezes sądu apelacyjnego i prezes sądu okręgowego przetwarzają dane osobowe sędziów, referendarzy, asystentów sędziego, dyrektorów sądów i ich zastępców oraz kuratorów sądowych odpowiednich sądów – w zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania obowiązków i praw wynikających ze stosunków służbowych lub realizacji zadań z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

Według projektowanego art. 175c § 1 Minister Sprawiedliwości wykonuje zadania z zakresu informatyzacji sądów oraz działalności administracyjnej sądów lub innych zadań określonych w usp. Projekt w pierwszej kolejności rozstrzyga, że odpowiedzialność za rozwój, utrzymanie i bezpieczeństwo infrastruktury teleinformatycznej sądów spoczywa na Ministrze Sprawiedliwości. Obowiązkiem Ministra Sprawiedliwości jest przede wszystkim koordynacja działań w skali kraju, poprzedzona rzetelną analizą zapotrzebowania i możliwości sądownictwa. Pozwoli to uniknąć forsowania różnorodnych rozwiązań wykluczających interoperacyjność, nieadekwatnych do realnych potrzeb sądownictwa, a w szczególności unikać zbędnego zaangażowania finansowego. Obowiązkiem Ministra będzie również badanie określonych rozwiązań prawnych w działaniu, aby z odpowiednim wyprzedzeniem podejmować działania likwidujące bariery prawne.

Artykuł 175c w pierwszej kolejności powierza Ministrowi kompetencje do wykonywania zadań z zakresu informatyzacji sądów polegających na projektowaniu, wdrażaniu, eksploatacji, integracji, rozwoju i udostępnianiu systemów teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy, zabezpieczeniu danych osobowych przetwarzanych w tych systemach, koordynowaniu tych działań oraz zapewnieniu możliwości wymiany danych pomiędzy tymi systemami.

Zmiany zaproponowane w art. 175c § 1 pkt 1–3 wiążą się z omówionymi odrębnie zmianami w ustawie o lekarzach sądowych oraz zracjonalizowaniem wymiany informacji o biegłych sądowych i mediatorach.

Kolejne zadania związane z informatyzacją sądów i postępowania sądowego będą polegać na administrowaniu i udostępnianiu sądom systemu teleinformatycznego zapewniającego transkrypcję zapisu dźwięku z przebiegu posiedzenia jawnego (projektowany art. 175c § 1 pkt 4). Minister Sprawiedliwości będzie również

administrował i udostępniał sądom system teleinformatyczny zapewniający możliwość przechowywania i zabezpieczania akt spraw sądowych prowadzonych w całości lub w części w postaci elektronicznej. Ze zmianą tą związana jest zmiana w art. 1 pkt 23 projektu dopuszczająca przechowywanie akt sprawy w sądzie w systemie teleinformatycznym.

Zmiana zaproponowana w projektowanym art. 175c § 2 pkt 6 oraz art. 175d odpowiada na postulaty środowiska prawniczego oraz organizacji pozarządowych opowiadających się za zwiększeniem dostępu do informacji o działalności sądów powszechnych. Wprawdzie dotychczasowy stan prawny pozwala na udostępnianie anonimizowanych orzeczeń w internetowym Biuletynie Informacji Publicznej (art. 8 ust. 3 zdanie drugie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm., dalej: udip), ale ze względu na liczbę wydawanych orzeczeń w praktyce urzędowania sądów powszechnych nie doszło do wykorzystania potencjału tego przepisu. Nawet w przypadku dostarczenia odpowiednich środków technicznych pozostawał problem rozproszonego systemu udostępniania informacji w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP). Obowiązujące przepisy przewidują, że informację w BIP udostępnia podmiot, który ją posiada (art. 4 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 2 udip). Obecny ustawowy model bezwnioskowego udostępniania informacji orzeczeń w BIP jest modelem opartym na dobrowolności oraz rozproszeniu źródeł informacji (zob. odpowiednio art. 8 ust. 3 zdanie pierwsze oraz art. 9 ust. 2 udip). Nawet jeśli założyć, że istnieje wola wdrożenia bezwnioskowego dostępu do informacji w każdym sądzie powszechnym z osobna, to obowiązujący stan prawny prowadziłby do powstania kilkuset niezależnych baz orzeczeń. Takie działanie należy uznać za wysoce niepraktyczne z punktu widzenia obywateli zainteresowanych działalnością wymiaru sprawiedliwości, dlatego w przypadku sądów powszechnych wysoce pożądanym zabiegiem legislacyjnym jest odejście od ogólnej ustawowej zasady dobrowolnej publikacji „treści aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć” w Internecie na rzecz obowiązkowej publikacji przez prezesa właściwego sądu oraz stworzenie podstaw prawnych dla centralnej bazy orzeczeń na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej sądu wyznaczonego przez Ministra Sprawiedliwości.

Proponowane przepisy umożliwią wdrożenie rozwiązań znanych chociażby z działalności sądownictwa administracyjnego (Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych dostępna pod adresem <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), Trybunału

Konstytucyjnego baza orzeczeń dostępna pod adresem <http://www.trybunal.gov.pl/orzeczenia/>) lub Sądu Najwyższego (baza orzeczeń dostępna pod adresem <http://www.sn.pl/orzecznictwo>).

W projekcie proponuje się nałożenie na prezesa sądu obowiązku przekazywania sądowi wyznaczonemu na podstawie art. 175c § 4 treści orzeczeń za pośrednictwem systemu teleinformatycznego z zachowaniem wymogów art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Zbiór orzeczeń ma być prowadzony przez wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości sąd w systemie teleinformatycznym i udostępniany w jego Biuletynie Informacji Publicznej.

W projektowanym art. 175d § 3 zawarto upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, kategorii i rodzajów spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej oraz sposobu i trybu ich anonimizacji i udostępniania.

Wydane rozporządzenie ma gwarantować, że przy publikacji orzeczeń będzie brana pod uwagę konieczność zapewnienia szerokiego dostępu do orzecznictwa sądów powszechnych, konieczność zapewnienia funkcji informacyjnej publikowanych orzeczeń oraz ochrona prywatności uczestników postępowań sądowych.

Dalsze zadania Ministra Sprawiedliwości dotyczą umożliwiania identyfikacji w systemach teleinformatycznych uczestników postępowań i ich pełnomocników, jeżeli przepis szczególny tak stanowi (projektowany art. 175 § 2 pkt 7 usp) oraz świadczenie usług certyfikacyjnych na użytek pracowników wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130 poz. 1450, z późn. zm.) (projektowany art. 175 § 2 pkt 8).

W ramach dostępu do systemów teleinformatycznych, a także w celu odpowiedniego zabezpieczenia przechowywanych oraz przetwarzanych w nich danych, konieczna jest odpowiednia identyfikacja podmiotów uprawnionych do korzystania z systemów teleinformatycznych. Jednym ze sposobów identyfikacji jest wykorzystanie podpisu elektronicznego weryfikowanego ważnym certyfikatem, który na podstawie przepisów szczególnych jest wykorzystywany m.in. w elektronicznym postępowaniu upominawczym (e.p.u.) oraz przy „elektronicznym protokole”.

Projektowana zmiana odnosi się do możliwości świadczenia, na potrzeby szeroko rozumianej informatyzacji sądownictwa, a w szczególności pracowników wymiaru sprawiedliwości, usług certyfikacyjnych, tj. zgodnie z art. 3 ust. 13 ustawy o podpisie elektronicznym, wydawanie certyfikatów, znakowanie czasem lub inne usługi związane z podpisem elektronicznym, które są niezbędne do zapewnienia prawidłowej identyfikacji w systemach teleinformatycznych.

W art. 175c § 4 usp przewiduje się, że w celu wykonywania zadań wymienionych w art. 175c § 1 Minister Sprawiedliwości może wyznaczyć sądy właściwe do ich wykonywania. Rozwiązanie to ma zagwarantować, że w sytuacjach, w których realizacja obowiązków związanych z informatyzacją będzie dotyczyła kwestii, w przypadku których może rodzić się obawa naruszania przy ich bezpośrednim wykonywaniu przez Ministra Sprawiedliwości zasady podziału władzy, Minister Sprawiedliwości będzie powierzał realizację tych zadań wyznaczonemu sądowi lub sądom.

Takie brzmienie przepisu z jednej strony spełnia funkcję gwarancyjną dla zasady podziału władzy, a z drugiej daje Ministrowi Sprawiedliwości możliwość wywierania wpływu na proces informatyzacji sądownictwa i rozwiązywania problemów związanych z wykonywaniem przez poszczególne sądy zadań dla większej ich grupy.

W art. 175a § 4 usp zmienianym w art. 1 pkt 36 przyznaje się Ministrowi Sprawiedliwości dostęp do centralnych baz danych sądów i sądowych systemów informatycznych służących do wykonywania zadań określonych przez ustawę. Zmiana ta jest podyktowana koniecznością realizowania przez Ministra Sprawiedliwości jego uprawnień związanych z przetwarzaniem danych osobowych podmiotów, o których mowa w art. 175a § 1.

Propozycja zmian dotycząca scentralizowanych list mediatorów, biegłych sądowych i lekarzy sądowych (art. 1 pkt 36 i art. 10 projektu), których prowadzeniem zajmowali się dotychczas prezesi właściwych miejscowo sądów okręgowych, jest konieczna, ponieważ obecny sposób przetwarzania informacji o osobach pełniących wymienione funkcje nie jest adekwatny dla zwiększonych potrzeb informacyjnych sądów, a także obywateli.

Korzystanie z pracy biegłych sądowych, lekarzy sądowych czy mediatorów jest kluczowym zagadnieniem dla prawidłowego toku postępowania, natomiast urządzenia

ewidencyjne dotyczące tych osób funkcjonują, co do zasady, lokalnie. Skutkiem wprowadzanych zmian zgromadzone dane zawierające informacje o osobach biegłych, lekarzy sądowych i mediatorach będą w łatwiejszy sposób wykorzystywane do wyszukiwania podmiotów, ewentualnie weryfikacji ich danych.

Zakres danych przechowywanych obecnie w listach oraz wykazach prowadzonych przez prezesów sądów okręgowych jest wystarczający także dla potrzeb zmian. Istotą projektowanej zmiany jest wprowadzenie instytucji centralnej listy, odpowiednio dla biegłych sądowych, lekarzy sądowych i mediatorów.

Jednolite w tym zakresie potrzeby skutkują wprowadzeniem odpowiednio w nowych art. 175e i 175f usp oraz art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym przepisów wprowadzających centralny rejestr odpowiednio: biegłych sądowych, mediatorów oraz lekarzy sądowych.

Zgodnie z projektowanym art. 175e centralna lista biegłych sądowych jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym przez Ministra Sprawiedliwości.

Prezes sądu okręgowego z kolei prowadzi na centralnej liście biegłych sądowych listę biegłych dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

Na liście biegłych sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko biegłego sądowego;
- 2) numer PESEL biegłego sądowego;
- 3) numer telefonu biegłego sądowego;
- 4) adres do korespondencji biegłego sądowego;
- 5) sąd okręgowy, przy którym biegły sądowy został ustanowiony;
- 6) termin, do którego biegły sądowy został ustanowiony;
- 7) dane dotyczące specjalizacji biegłego sądowego;
- 8) informacje o opiniach sporządzonych przez biegłego sądowego;
- 9) adres poczty elektronicznej, na wniosek biegłego sądowego.

Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, aktualne informacje z centralnej listy biegłych sądowych. Minister Sprawiedliwości udostępnia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, informacje, o których mowa w art. 175e § 3 pkt 1, 5–7, również innym podmiotom. Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia określa tryb i sposób prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając

potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o biegłych sądowych oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania takich biegłych.

W wypadku mediatorów projekt przewiduje w art. 175f, że centralna lista mediatorów jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

W projekcie zrezygnowano z umieszczania na centralnej liście mediatorów mediatorów sądowych, o których mowa w art. 183² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2014 r. poz. 101 i 293). Powodem dokonania tego wyłączenia jest brak szczegółowych przepisów dotyczących prowadzenia list mediatorów cywilnych oraz sposobu weryfikacji tych list przez prezesa sądu okręgowego. Projektodawca postanowił nie zajmować się kwestią regulowania statusu mediatorów cywilnych w projekcie, ponieważ sprawą tą zajmuje się zespół ds. mediacji gospodarczej działający w Ministerstwie Gospodarki. W oparciu o rekomendacje tego zespołu zostaną opracowane regulacje zajmujące się statusem mediatorów. Regulowanie funkcjonowania mediatorów cywilnych przed zakończeniem jego prac byłoby zabiegiem przedwczesnym.

Na centralnej liście mediatorów zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko mediatora;
- 2) numer PESEL mediatora;
- 3) numer telefonu mediatora;
- 4) adres do korespondencji mediatora;
- 5) dane dotyczące specjalizacji mediatora;
- 6) informację dotyczącą wykształcenia mediatora, przebytego szkolenia;
- 7) adres poczty elektronicznej na wniosek mediatora.

Wprowadzono także delegację dla Ministra Sprawiedliwości, która zawiera upoważnienie do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu i sposobu prowadzenia centralnej listy mediatorów oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając

potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o mediatorach oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania mediatorów.

W art. 10 projektu są dokonywane zmiany w ustawie o lekarzu sądowym, związane z utworzeniem centralnej listy lekarzy sądowych. Projekt przewiduje, że centralna lista lekarzy sądowych jest prowadzona w systemie teleinformatycznym administrowanym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu okręgowego prowadzi na centralnej liście lekarzy sądowych listę lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

Na liście lekarzy sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko lekarza sądowego;
- 2) numer PESEL lekarza sądowego;
- 3) numer telefonu lekarza sądowego;
- 4) numer prawa wykonywania zawodu lekarza sądowego;
- 5) informację o specjalizacji lekarza sądowego, terminie rozpoczęcia i zakończenia wykonywania czynności lekarza sądowego;
- 6) informacje o miejscu, dniach i godzinach przyjęć lekarza sądowego;
- 7) adres poczty elektronicznej na wniosek lekarza sądowego, adres poczty elektronicznej.

Prezes sądu okręgowego przekazuje listę lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego prezesom sądów rejonowych, prezesom sądów apelacyjnych oraz Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, prokuraturze, komendom i komisariatom Policji, innym organom uprawnionym do prowadzenia dochodzeń oraz okręgowej radzie adwokackiej i radzie okręgowej izby radców prawnych, właściwym dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

Minister Sprawiedliwości udostępnia listę sądom za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Minister Sprawiedliwości udostępnia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, informacje, o których mowa w art. 7 ust. 3 pkt 1, 3 i 6 ustawy o lekarzu sądowym, również innym podmiotom. Przewidziano także delegacje do wydania aktu wykonawczego, w którym określone zostaną tryb i sposób prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych oraz udostępniania danych z tej listy.

W terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy prezesa sądów okręgowych, prowadzący listy biegłych sądowych oraz listy lekarzy sądowych na dotychczasowych

zasadach, są obowiązani dokonać wpisów danych biegłych sądowych oraz lekarzy sądowych na centralną listę biegłych sądowych, centralną listę mediatorów i centralną listę lekarzy sądowych. Do czasu dokonania wpisów pozostają w mocy listy lekarzy sądowych prowadzone według przepisów dotychczasowych.

Ad. 17

Proponowana zmiana w art. 4 pkt 3, dodająca do prawa o prokuraturze art. 101a, poszerza upoważnienie Prokuratora Generalnego do przetwarzania danych osobowych również prokuratorów w stanie spoczynku, asystentów prokuratorów, urzędników i innych pracowników powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. W dotychczasowym stanie prawnym Prokurator Generalny jest upoważniony do przetwarzania danych osobowych jedynie prokuratorów i asesorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Przedstawiona propozycja zlikwiduje dotychczasową lukę w zakresie przetwarzania przez Prokuratora Generalnego danych osobowych.

W zakresie udostępniania akt spraw sądowych proponuje się dokonanie zmian także w ustawie procesowej – Kodeksie postępowania karnego (art. 6 projektu). Planuje się dodanie przepisu umożliwiającego stworzenie kolejnego sposobu zapoznawania się z aktami – za pomocą systemu teleinformatycznego. Możliwość zapoznania się ze zgromadzonymi w sądzie w postaci elektronicznej dokumentami i zapisami audio posiedzeń jawnych za pośrednictwem Internetu czynić będzie wymiar sprawiedliwości łatwiej dostępnym obywatelowi. Możliwość taka ograniczy konieczność osobistych wizyt w sekretariatach sądowych stron i ich pełnomocników oraz obniży koszty funkcjonowania sądów (brak konieczności wysyłania kopii dokumentów stronom i pełnomocnikom).

Zmiany proponowane w art. 156 § 5, art. 306 § 1b, art. 321 § 1 kpk umożliwią przeglądanie zdigitalizowanych akt postępowań przygotowawczych. Będzie to dodatkowy, obok tradycyjnego, sposób udostępniania akt.

W chwili obecnej część powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratur szczebla okręgowego i wszystkie jednostki szczebla apelacyjnego posiadają system digitalizacji akt, który umożliwia konwersję formy papierowej akt na formę elektroniczną.

Ponadto Prokuratura Generalna jest w trakcie realizacji projektu „Wdrożenie systemu digitalizacji akt postępowań przygotowawczych oraz utworzenie lokalnych

i centralnego repozytorium akt w postaci cyfrowej w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury”. Projekt jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach 7 osi priorytetowej „Społeczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007–2013. Zgodnie z zawartym porozumieniem o dofinansowanie, projekt zostanie zrealizowany i wdrożony we wszystkich prokuraturach apelacyjnych (11 jednostek) i okręgowych (46 jednostek) w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r.

Projekt wdraża do prawa krajowego przepis art. 68 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Podsekretarz Stanu Wojciech Hajduk</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Łukasz Bonczek, główny specjalista w Wydziale Prawa o Ustroju Sądów, Departament Prawa Cywilnego tel. (22)5212513</p>	<p>Data sporządzenia 11 kwietnia 2014 r.</p> <p>Źródło: Orzeczenie TK</p> <p>Nr w wykazie prac UD141</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przedmiotowy projekt ma na celu usprawnienie funkcjonowania sądownictwa poprzez wykonanie wyroku TK z dnia 7 listopada 2013 r., umożliwienie m.in. bardziej elastycznego kształtowania struktury organizacyjnej SR oraz decentralizację kompetencji związanych z delegowaniem sędziów do SO (z prezesów SA na prezesów SO), uporządkowanie kwestii związanych z nadzorem administracyjnym Ministra Sprawiedliwości nad sądami powszechnymi. Ponadto projekt nakłada na Ministra Sprawiedliwości obowiązki związane z unowocześnianiem sądownictwa poprzez wyraźne określenie jego zadań z zakresu informatyzacji sądownictwa. Projekt porządkuje również inne kwestie związane z organizacją sądownictwa.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Nie jest możliwe rozwiązanie problemu poprzez działania pozalegislacyjne, z uwagi na fakt, że przedmiotowa materia jest regulowana w aktach prawnych rangi ustawowej – **rekomendowanym rozwiązaniem jest zatem nowelizacja USP.**

Projekt wprowadza następujące zmiany (interwencje):

- 1) kompleksowe uregulowania zagadnień ustrojowych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427 i 662), zwanej dalej „usp”, w tym poprzez upoważnienie Ministra Sprawiedliwości do określenia właściwości sądów powszechnych w sprawach z zakresu prawa prasowego, prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz ksiąg wieczystych oraz zmian w organizacji sądów;
- 2) zmianę sposobu podejmowania uchwał przez zgromadzenie sędziów sądu apelacyjnego oraz zgromadzenie sędziów okręgu, doprecyzowania przepisów dotyczących sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego przez Ministra Sprawiedliwości, określenia uprawnień Ministra Sprawiedliwości związanych z usuwaniem rozbieżności w wykładni prawa;
- 3) zmianę przepisów dotyczących powoływania dyrektorów sądów, doprecyzowanie przepisów dotyczących podziału obowiązków pomiędzy prezesa sądu i dyrektora sądu, określenie uprawnień pracowników ochrony sądu;
- 4) rezygnację z zakazu przeprowadzania przez tego samego sędziego wizytatora dwóch kolejnych wizytacji tego samego wydziału;
- 5) zmianę zasad delegowania sędziów do sądu wyższego rzędu oraz ograniczenie czasu delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości, lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, sędziów i przedstawicieli innych niż sędziowie grup zawodowych, związanych z szeroko pojętym wymiarem sprawiedliwości;
- 6) zmianę realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania sędziego delegowanego do innej miejscowości niż miejscowość, w której znajduje się jego miejsce służbowe;
- 7) przyznanie świadczeń sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej;
- 8) wprowadzenie odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych informacji w oświadczeniu majątkowym oraz zmiany przepisów dotyczących przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 9) przyjęcie zasady wypłaty nagrody jubileuszowej w przypadku przechodzenia w stan spoczynku, jeśli sędziemu w chwili przejścia w stan spoczynku brakuje 12 miesięcy do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej;
- 10) doprecyzowanie rodzajów dokumentów składanych przez kandydatów na ławników;
- 11) określenie obowiązków Ministra Sprawiedliwości związanych z informatyzacją i obsługą informatyczną sądów, w tym stworzenie podstaw prawnych do prowadzenia przez Ministra Sprawiedliwości centralnych rejestrów mediatorów i lekarzy sądowych.

Całościowo proponowane zmiany mają przyczynić się do poprawy efektywności sądownictwa powszechnego – jednak kwantyfikacja tego efektu nie jest możliwa. Funkcjonowanie regulacji będzie monitorowane w oparciu o głosy środowiska

(prezesi sądów, sędziowie, dyrektorzy).

Wskazać należy, że w chwili obecnej do Ministerstwa nie wpłynęła ani jedna negatywna opinia zgromadzenia dotycząca działalności sądu (która to opinia będzie elementem wiążącego wniosku o odwołanie dyrektora sądu). Jest to wynikiem krótkiego czasu obowiązywania przepisów przewidujących wydawanie tego typu opinii. Obowiązują one od 1 stycznia 2013 r. Zatem pierwsze roczne sprawozdania, które mogą być przedmiotem opinii zgromadzeń, mogły powstać dopiero za 2013 rok. Nawet te sprawozdania, które zostały już sporządzone, nie musiały być jeszcze przedmiotem opinii zgromadzenia, jako że termin do przekazania sprawozdania Ministrowi Sprawiedliwości przez dyrektora sądu apelacyjnego określono na koniec kwietnia. Nadmienić należy, że projektowana regulacja stanowi wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r. (sygn. K 31/12).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na szczegółowość wprowadzanych regulacji oraz konieczność ich dostosowania do specyfiki pracy polskiego wymiaru sprawiedliwości odstępiono od analizy prawno-porównawczej. W zakresie zwiększenia zakresu stosowania narzędzi informatycznych w celu usprawnienia funkcjonowania sądownictwa należy podkreślić, że jest ono uznawane za dobrą praktykę zarówno przez europejskie organizacje zajmujące się efektywnością sądownictwa (CEPEJ), jak i inne organizacje międzynarodowe (Bank Światowy, OECD).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Prezesi sądów	11 SA+45 SO+242 SR	USP	Przesunięcie kompetencji delegowania z SR do SO z prezesa SA na prezesa SO, pośrednio wpływ zmiany ustrojowej pozycji dyrektora sądu
Dyrektorzy sądów	11 SA+45 SO+242 SR	USP	Zmiana zasad powoływania i odwoływania, realizująca wyrok TK z dnia 7 listopada 2013 r. (sygn. K 31/12).
Sędziowie sądów powszechnych	9 906 osób na dzień 31 XII 2013 (w tym 495 sędziów sądów apelacyjnych, 2 759 sędziów sądów okręgowych i 6 652 sędziów sądów rejonowych)	Informacje przekazane przez sądy	Zmiany zasad delegacji, usprawnienie pracy wynikające z doprecyzowania obowiązków MS w zakresie informatyzacji, zmiany funkcjonowania samorządu sędziowskiego
Sędziowie delegowani do MS	ok. 125	MS	Wprowadzenie 5-letniego okresu delegacji do MS oraz 10-letniego limitu delegacji do MS w okresie całej kariery zawodowej sędziego

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projektowane rozwiązania stanowią efekt pracy Zespołu do spraw opracowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w którego skład wchodził m.in. przedstawiciele MS oraz Prezesi Sądów Apelacyjnych. W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt otrzymały:

1. Stowarzyszenie Sędziów Polskich IUSTITIA.
2. Krajowa Rada Sądownictwa.
3. Prezesi Sądów Apelacyjnych.
4. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Asystentów Sędziów.
5. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych.
6. Stowarzyszenie Sędziów Sądów Rodzinnych w Polsce.
7. Stowarzyszenie Sędziów THEMIS.
8. Krajowa Rada Prokuratury.

9. Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej.
10. Niezależne Stowarzyszenie Prokuratorów „Ad Vocem”.
11. Prokurator Generalny.
12. Związek Zawodowy Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej.
13. Sąd Najwyższy.
14. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa.
15. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”.
16. Polskie Centrum Mediacji.
17. Krajowa Rada Kuratorów.
18. Związek Zawodowy Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej.
19. Zarząd Główny NSZZ Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej.
20. Międzyzakładowa Organizacja Związków NSZZ „Solidarność” Pracowników Sądownictwa.
21. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Zawodowych Mediatorów.
22. Naczelna Rada Lekarska.
23. Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy.
24. Prokuratorzy Apelacyjni.
25. Polskie Stowarzyszenie Biegłych Sądowych do Spraw Wypadków Drogowych.
26. Krajowa Rada Biegłych Rewidentów.
27. Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne.
28. Społeczna Rada przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów.
29. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych.
30. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.
31. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych.
32. Forum Związków Zawodowych.
33. NSZZ „Solidarność”.

Projekt został przesłany do wymienionych wyżej podmiotów. Wyżej wymienione podmioty miały ponad 21 dni (reprezentatywne związki zawodowe 30 dni) na przesłanie swoich uwag i opinii do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Uwagi podczas konsultacji publicznych i opiniowania zgłosiły: Krajowa Izba Biegłych Rewidentów, NSZZ „Solidarność”, Stowarzyszenie Sędziów Polskich Iustitia, Społeczna Rada przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów, Polskie Centrum Mediacji, Polskie Stowarzyszenie Biegłych Sądowych do Spraw Wypadków Samochodowych, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych, Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury (która nie zgłosiła własnych uwag, ale przyłączyła się do uwag Krajowej Rady Sądownictwa), Prokurator Apelacyjny w Krakowie, Prokurator Apelacyjny w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prokurator Generalny oraz Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.

Wskazać należy, że prezesi sądów apelacyjnych i prokuratorzy apelacyjni przesłali w formie zbiorczej uwagi zgłaszane przez poszczególne sądy i prokuratury, a nawet wydziały i dyrektorów sądów i prokuratur.

W zgłaszanych uwagach krytycznie odnoszono się m.in. do proponowanych rozwiązań z zakresu informatyzacji sądownictwa, ustawowego przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt sądowych, zmiany sposobu odwoływania się od sędziego od podziału czynności, zmiany składu zgromadzeń ogólnych sądów apelacyjnych.

W dniu 17 kwietnia 2014 r. zorganizowana została konferencja uzgodnieniowa, w której brali udział biorący udział w opiniowaniu przedstawiciele Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Prokuratora Generalnego, Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, Krajowej Rady Sądownictwa oraz Sądu Najwyższego.

Po konferencji uzgodnieniowej projekt, w zakresie w jakim został zmieniony, rozesłano do ponownego opiniowania. Po konferencji uzgodnieniowej swoje wcześniejsze uwagi do projektu podtrzymała Krajowa Rada Sądownictwa. Prokuratoria Generalna podtrzymała swoją uwagę do art. 1 pkt 25 projektu – w opinii Ministra Sprawiedliwości uwaga ta jest jednak niezasadna i nie została uwzględniona.

Na skutek uwag zgłoszonych podczas konsultacji publicznych i opiniowania projekt został poddany modyfikacjom.

W szczególności w projekcie zmienione zostały przepisy dotyczące centralnej listy mediatorów. W wypadku mediatorów projekt przewiduje w art. 175f, że centralna lista mediatorów prowadzona jest w systemie teleinformatycznym

administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

W projekcie zrezygnowano także z umieszczania na centralnej liście mediatorów mediatorów sądowych, o których mowa w art. 183² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2014 r. poz. 101 i 293). Powodem dokonania tego wyłączenia jest brak szczegółowych przepisów dotyczących prowadzenia list mediatorów cywilnych oraz sposobu weryfikacji tych list przez prezesa sądu okręgowego. Projektodawca postanowił nie zajmować się kwestią regulowania statusu mediatorów cywilnych w projekcie, ponieważ sprawą tą zajmuje się zespół ds. mediacji gospodarczej działający w Ministerstwie Gospodarki. W oparciu o rekomendacje tego zespołu opracowane zostaną regulacje zajmujące się statusem mediatorów. Regulowanie funkcjonowania mediatorów cywilnych przez zakończeniem jego prac byłoby zabiegiem przedwczesnym.

Ponadto na skutek uwag zgłaszanych przez Generalnego Inspektora Danych Osobowych zmienione zostały przepisy dotyczące przetwarzania danych osobowych przez Ministra Sprawiedliwości oraz informatyzacji sądów – w projekcie wskazano, że Minister Sprawiedliwości jest administratorem systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 175b § 1.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny bieżące)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
coroczne zmniejszenie dochodów budżetu państwa związane z bezpłatnym udostępnianiem akt w formie cyfrowej		– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	– 0,0 8	–0,8
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
Coroczne koszty utrzymania wskazanych systemów teleinformatycznych – patrz zał. 1		– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	– 0,1 4	–1,4
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem		– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	– 0,2 2	–2,2
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>I. Na wykazane wydatki składają się koszty utrzymania systemów teleinformatycznych wyszczególnionych w załączniku 1 – (projektowany art. 175c § 1 pkt 1–3). Wydatki związane z utrzymaniem wskazanych z załączniku 1 do OSR systemów teleinformatycznych (np. centralnej listy biegłych sądowych, stałych mediatorów i lekarzy sądowych), które szacowane są na 140 tys. zł rocznie (czyli w skali 10 lat na 1,4 mln zł), zostaną sfinansowane ze środków na wydatki bieżące zabezpieczonych w planach finansowych resortu sprawiedliwości na kolejne lata budżetowe i nie będą stanowiły tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki w roku wejścia w życie proponowanych rozwiązań, jak i latach następnych.</p> <p>Wobec powyższego należy wskazać, że nie nastąpi zmiana poziomu wydatków w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, stąd brak jest konieczności uzupełniania projektu ustawy o przepisy wynikające z art. 50 ustawy o finansach publicznych, wskazujące w szczególności mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 4 i 5 ww. artykułu.</p> <p>II. W przypadku pozostałych systemów wydatki nie wynikają bezpośrednio z proponowanych regulacji – i zostały wykazane w OSR odpowiednich aktów prawnych.</p> <p>W zakresie pozostałych zmian, należy uznać, że propozycje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. określenia właściwości sądów powszechnych w sprawach z zakresu prawa prasowego, prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz ksiąg wieczystych, 2. zmian zasad delegowania sędziów (zmiany w obrębie obecnych limitów kosztowych), 3. zmiany sposobu podejmowania uchwał przez zgromadzenie sędziów sądu apelacyjnego oraz zgromadzenie sędziów okręgu oraz doprecyzowania przepisów dotyczących sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego <p>nie wywołają zauważalnych skutków dla sektora finansów publicznych.</p> <p>III. Na dzień 31 stycznia 2014 r. na 151 sędziów i referendarzy sądowych delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, 102 wypłacono zwrot kosztów zamieszkania w formie miesięcznego ryczałtu oraz 1 zwrot kosztów zamieszkania w wysokości określonej w fakturze. Do Ministerstwa Sprawiedliwości delegowany jest nadto 1 asystent sędziego, który jednak nie pobiera zwrotu kosztów zamieszkania. Nie da się obecnie określić, czy likwidacja zwrotu kosztów zamieszkania w formie ryczałtu przyniesie oszczędności, a także jaka będzie ewentualna wysokość takich oszczędności. Niemożliwe jest bowiem oszacowanie ilości sędziów, referendarzy sądowych i asystentów sędziów, którzy będą w przyszłości delegowani do Ministerstwa. Nie jest także możliwe ustalenie, jaka będzie wysokość zwrotu faktycznie poniesionych kosztów zamieszkania w miejscu delegowania – znana jest tylko określona w ustawie maksymalna wysokość możliwego ich zwrotu i wynosi ona 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego.</p> <p>IV. Odnosząc się do kwestii sędziów delegowanych do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej wskazać należy, że w chwili obecnej na takiej delegacji nie przebywa ani jedna osoba. Planowana była jedna taka delegacja – sędziego wykonującego zadania na rzecz Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości (<i>European Judicial Training Network – EJTN</i>). Wobec powyższego, uwzględniając stan obecny, wejście w życie projektu nie spowoduje skutków finansowych w postaci zwiększenia wydatków.</p> <p>Wśród organizacji zrzeszających sędziów wskazać należy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Magistrats Européens pour la Démocratie et les Libertés (MEDEL), • Consultative Council of European Judges (CCJE), • International Association of Youth and Family Judges and Magistrates (IAYFJM), • International Association of Refugee Law Judges (IARLJ), • The International Association of Women Judges (IAWJ), • European Judicial Training Network (EJTN). <p>Wskazać też należy, że sędziowie biorą udział (obok innych prawników) w pracach Międzynarodowej Komisji Prawników (International Commission of Jurists, ICJ).</p> <p>Jednocześnie wymiar dodatkowych świadczeń, które zgodnie z projektem mają być przyznawane także sędziemu delegowanemu w trybie art. 77 § 3 usp, to jest do międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej, określony jest w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 maja</p>

2008 r. w sprawie należności przysługujących sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa (Dz. U. Nr 90, poz. 558, z późn. zm.).

Mając na uwadze, iż obecnie 3 sędziów jest delegowanych do pełnienia funkcji poza granicami państwa w organizacjach międzynarodowych na podstawie art. 77 § 3a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, należy przyjąć analogiczną liczbę sędziów, którzy delegowani będą do międzynarodowych sędziowskich organizacji pozarządowych w trybie art. 77 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Dodać należy, że dotychczas nie było przypadków delegacji w trybie art. 77 § 3 powołanej ustawy, co również skłania do konstatacji, iż liczba sędziów delegowanych na tej podstawie nie będzie znaczna.

Ponadto wysokość świadczeń należnych sędziemu delegowanemu do pełnienia obowiązków w międzynarodowej organizacji sędziowskiej zależna będzie od miejsca delegowania.

Przedstawiając powyższe wskazać należy, że zgodnie z wnioskiem międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej European Judicial Training Network – EJTN roczne wynagrodzenie sędziego pełniącego funkcję Sekretarza Generalnego EJTN określone zostało w wysokości 96,000 € rocznie, tj. 8,000 € miesięcznie.

Wskazać należy, że również wynagrodzenie posłów do Parlamentu Europejskiego kształtuje się w wysokości około 8,000 € miesięcznie.

Dla jak najbardziej miarodajnej oceny potencjalnych skutków regulacji Ministerstwo Sprawiedliwości przedstawia wyliczenia kosztów delegowania sędziego do Albanii oraz Islandii, a więc krajów europejskich, w których wysokość dodatku zagranicznego byłaby odpowiednio najniższa oraz najwyższa. Zgodnie z art. 78a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.) sędziemu delegowanemu na podstawie art. 77 § 3 i 3a tej ustawy przysługiwać będą następujące należności:

1. dodatek funkcyjny z tytułu delegowania do pełnienia funkcji poza granicami państwa, określony w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2009 r. w sprawie funkcji oraz sposobu ustalania dodatków funkcyjnych przysługujących sędziom (Dz. U. z 2013 r. poz. 151)
  - mnożnik w wysokości od 0,4 do 1,1, tj. od 1 445 zł do 3 974 zł,
2. dodatek zagraniczny na pokrycie zwiększonych kosztów związanych z pełnieniem obowiązków lub funkcji poza granicami państwa, ustalany odpowiednio do warunków i zakresu ich pełnienia. Dodatek zagraniczny określa się w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie należności przysługujących sędziom delegowanym do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa (Dz. U. Nr 90, poz. 558, z późn. zm.). Dodatek zagraniczny określa się jako należność miesięczną stanowiącą wielokrotność dodatku zagranicznego bazowego ustalonego na podstawie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie dodatku zagranicznego i świadczeń przysługujących członkom służby zagranicznej wykonującym obowiązki służbowe w placówce zagranicznej (Dz. U. Nr 239, poz. 2048, z późn. zm.). Stawkę dodatku zagranicznego ustala się przy zastosowaniu wielokrotności dodatku zagranicznego bazowego od 2,0 do 4,0.

Jak wskazano powyżej wysokość dodatku zagranicznego uzależniona jest od państwa, do którego następuje delegowanie. Na potrzeby niniejszej kalkulacji, dla obliczenia wysokości tego dodatku przyjęto określoną w € najniższą i najwyższą wartość dodatku zagranicznego określonego w załączniku nr 2, tj. dla Republiki Albanii – 421 € i dla Republiki Islandii 639 €

Dla Republiki Albanii dodatek ten będzie wynosić od 842 € do 1 684 € tj. od 3 535,56 zł do 7 071,12 zł ($2,0 \times 421 \text{ €} = 842 \text{ €} \times 4,1990 \text{ zł} = 3 535,56 \text{ zł}$; $4,0 \times 421 \text{ €} = 1 684 \text{ €} \times 4,1990 \text{ zł} = 7 071,12 \text{ zł}$) miesięcznie.

Dla Republiki Islandii dodatek ten będzie wynosić od 1 278 € do 2 556 € tj. od 5 366,32 zł do 10 732,64 zł ($2,0 \times 639 \text{ €} = 1 278 \text{ €} \times 4,1990 \text{ zł} = 5 366,32 \text{ zł}$; $4,0 \times 639 \text{ €} = 2 556 \text{ €} \times 4,1990 \text{ zł} = 10 732,64 \text{ zł}$) miesięcznie

W przypadku powierzenia pełnienia obowiązków lub funkcji pociągających za sobą zmianę miejsca pobytu trwającą co najmniej rok:

3. jednorazowy dodatek adaptacyjny
  - 300% dodatku zagranicznego bazowego w państwie przyjmującym, jeżeli sędzia przynosi się z rodziną:
    - dla Republiki Albanii $300\% \times 421 \text{ €} = 1 263 \text{ €}$ tj. 5 303,34 zł
    - dla Republiki Islandii $300\% \times 639 \text{ €} = 1 917 \text{ €}$ tj. 8 049,48 zł
  - 150% dodatku zagranicznego bazowego w państwie przyjmującym, jeżeli sędzia przynosi się bez

rodziny:

– dla Republiki Albanii $150\% \times 421 \text{ €} = 631,5 \text{ €}$ tj. 2 651,67 zł

– dla Republiki Islandii $150\% \times 639 \text{ €} = 958,5 \text{ €}$ tj. 4 024,74 zł

4. pokrycie kosztów podróży przesiedleniowej sędziego delegowanego i każdego przenoszącego się z nim członka rodziny, w tym przewozu ich mienia, niezależnie od terminów ich faktycznego przesiedlenia

cena biletu wraz z opłatami lotniskowymi (bez opłaty transakcyjnej) z Warszawy do stolicy Albanii – Tirany kształtuje się od 1 386 zł do 8 673 zł (obliczone na podstawie strony www.biletylotnicze.pl) na osobę,

cena biletu wraz z opłatami lotniskowymi (bez opłaty transakcyjnej) z Warszawy do stolicy Islandii – Reykjavíku kształtuje się od 861 zł do 5 500 zł (obliczone na podstawie strony www.biletylotnicze.pl) na osobę,

przy obliczaniu podróży służbowej należy uwzględnić koszty przewozu mienia – bez dodatkowych danych niemożliwe do wyliczenia w chwili obecnej

oraz ryczałt na inne wydatki związane z podróżą przesiedleniową:

– ryczałt dla Albanii – 41 € (gdy podróż trwa krócej niż 24 godziny 1,5 diety, tj. $1,5 \times 41 \text{ €} = 61,5 \text{ €} = 258,24 \text{ zł}$, gdy podróż trwa dłużej niż 24 godziny – 3 diety, tj. $3 \times 41 \text{ €} = 123 \text{ €} = 516,48 \text{ zł}$

– ryczałt dla Islandii – 56 € (gdy podróż trwa krócej niż 24 godziny 1,5 diety, tj. $1,5 \times 56 \text{ €} = 84 \text{ €} = 352,72 \text{ zł}$, gdy podróż trwa dłużej niż 24 godziny – 3 diety, tj. $3 \times 56 \text{ €} = 168 \text{ €} = 705,43 \text{ zł}$)

5. pokrycie raz na dwa lata kosztów przejazdu sędziego delegowanego oraz członków jego rodziny przebywających z nim na stałe poza granicami państwa, z miejsca delegacji do miejsca stałego zamieszkania na urlop wypoczynkowy i z powrotem – ustalane na podstawie przedstawionych dokumentów (biletów, rachunków) – niemożliwe do wyliczenia bez dodatkowych danych

6. pokrycie kosztów zamieszkania w miejscu delegacji:

suma miesięcznych wydatków podlegających zwrotowi nie może przekraczać w pierwszym miesiącu delegacji wysokości 30-krotności, a w pozostałym okresie wysokości 10-krotności limitu na nocleg w hotelu w danym państwie

– dla Albanii kwota limitu na nocleg wynosi 120 €

w pierwszym miesiącu 30-krotność 120 € = 3 600 €, tj. 15 116,4 zł

w pozostałych miesiącach 10-krotność 120 € = 1 200 €, tj. 5 038,8 zł

– dla Islandii kwota limitu na nocleg wynosi 160 €

w pierwszym miesiącu 30-krotność 160 € = 4 800 €, tj. 20 155,2 zł

w pozostałych miesiącach 10-krotność 160 € = 1 600 €, tj. 6 718,4 zł

A zatem miesięczne koszty delegowania do Albanii wynosić mogą w pierwszym miesiącu od 20 096,96 zł do 26 161,52 zł, a w kolejnych od 10 019,36 zł do 16 083,92 zł. Jednorazowe koszty związane z delegacją wynosić będą od 4 295,91 zł do 14 492,82 zł.

Miesięczne koszty delegowania do Islandii wynosić mogą w pierwszym miesiącu od 27 029,52 zł do 34 861,84 zł, a w kolejnych od 13 529,72 zł do 21 425,04 zł. Jednorazowe koszty związane z delegacją wynosić będą od 5 238,46 zł do 14 254,91 zł.

Wobec powyższego, w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości zasadnym jest założenie, że miesięczne koszty związane z delegacją sędziego do pełnienia obowiązków w międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej mogą kształtować się w maksymalnej wysokości 8,000 € miesięcznie.

Wydatki z powyższego tytułu będą sfinansowane w ramach już zabezpieczonych środków i nie spowodują dodatkowych skutków dla budżetu państwa. Minister Sprawiedliwości nie będzie występował o dodatkowe środki finansowe na zabezpieczenie wskazanych wyżej rozwiązań w roku wejścia w życie ustawy, jak i w latach następnych.

V. Z kolei w zakresie zmiany zasad wypłaty nagrody jubileuszowej w przypadku przechodzenia w stan spoczynku, także jeśli sędziemu brakuje do jej uzyskania 12 m-cy, nie jest możliwe jednoznaczne oszacowanie kosztów dla SFP. Należy zauważyć, że rocznie w stan spoczynku przechodzi ok. 130 sędziów, zaś projektowane rozwiązania będą dotyczyć jedynie części z nich. Zasady gratyfikacji jubileuszowej sędziów reguluje art. 92 Prawa o ustroju sądów powszechnych (w wysokości 100–400 % wynagrodzenia miesięcznego, w zależności od stażu pracy).

Nie należy zatem oczekiwać, że rozwiązanie to wywoła znaczące koszty dla sektora finansów publicznych, nie jest jednak możliwe ich oszacowanie.

Minister Sprawiedliwości nie będzie występował o dodatkowe środki finansowe na zabezpieczenie wskazanych wyżej rozwiązań w roku wejścia w życie ustawy, jak i w latach

	<p>następnych.</p> <p>VI. Rozszerzenie w art. 4 pkt 3 projektu zakresu przetwarzania danych osobowych przez Prokuratora Generalnego nie spowoduje zwiększenia wydatków w cz. 88 budżetu – Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury.</p> <p>W odniesieniu do zmian proponowanych w art. 156 § 5 Kodeksu postępowania karnego, związanych z udostępnianiem zdigitalizowanej formy akt postępowania przygotowawczego, ich realizacja będzie się odbywać poprzez wykorzystanie posiadanych przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury technologii informatycznych, których koszty finansowe zostały już poniesione lub będą – niezależnie od projektowanych propozycji legislacyjnych – ponoszone w ramach realizowanego przez Prokuraturę Generalną projektu „Wdrożenie systemu digitalizacji akt postępowań przygotowawczych oraz utworzenie lokalnych i centralnego repozytorium akt w postaci cyfrowej w postaci cyfrowej w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury”. Projekt ten jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach 7 osi priorytetowej „Społeczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji”. Zgodnie z zawartymi porozumieniami o dofinansowanie, projekt zostanie zrealizowany i wdrożony w Prokuraturze Generalnej, we wszystkich prokuraturach apelacyjnych (11 jednostek) oraz prokuraturach okręgowych (45 jednostek), w terminie do 31 grudnia 2014 r.</p> <p>Ponadto Prokuratura Generalna, w ramach nowej perspektywy finansowej Unii Europejskiej, zgłosiła projekt rozszerzenia systemu digitalizacji akt na wszystkie prokuratury rejonowe, w ramach celu szczegółowego 2 – Podniesienie dostępności i jakości e-usług publicznych w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014–2020.</p> <p>Tym samym proponowana zmiana nie będzie skutkowała dodatkowymi kosztami dla budżetu państwa.</p> <p>Natomiast udostępnianie akt postępowania w formie cyfrowej, z którym to sposobem nie jest przewidywane pobieranie opłat, spowoduje – według szacunku – zmniejszenie dochodów budżetu państwa o około 80 tys. zł rocznie.</p> <p>Wskazane wyżej rozwiązania nie będą stanowiły podstawy do występowania o dodatkowe środki finansowe w roku wejścia w życie ustawy, jak i w latach następnych.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ..... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	Projekt nie wpłynie bezpośrednio na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Pośrednio można oczekiwać pozytywnego wpływu usprawnienia systemu sądownictwa – nie jest jednak możliwa jego kwantyfikacja						
	(dodaj/usuń)							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Projekt co do zasady nie wprowadza obciążeń regulacyjnych		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowane regulacje nie będą miały wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projekt przewiduje określenie w USP obowiązków Ministra Sprawiedliwości związanych z informatyzacją i obsługą informatyczną sądów – poprzez wprowadzenie przepisów kompetencyjnych umożliwiających Ministrowi tworzenie i administrowanie centralnymi systemami informatycznymi, w tym również dotyczących przetwarzania danych osobowych w nich zawartych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wraz z wejściem w życie ustawy.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja może zostać przeprowadzona najwcześniej po roku obowiązywania poszczególnych rozwiązań – z uwagi na charakter interwencji nie jest możliwe określenie ilościowych miar ich skuteczności.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
1. Wykaz projektów teleinformatycznych, związanych z informatyzacją i obsługą informatyczną sądów – wraz z informacją o kosztach oraz źródłach finansowania		

Załącznik 1

Podstawa prawna (projektowany art. 175c § 1 pkt:)	funkcjonalność	koszt wdrożenia (mln zł)	koszt utrzymania (w ujęciu rocznym, mln zł)	Objaśnienie
1	prowadzenie w systemie teleinformatycznym oraz udostępnianie centralnej listy mediatorów w oparciu o informacje przekazywane przez prezesów sądów okręgowych na podstawie art. 183 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.6));	3,3	0,14	Projekt wdrażany w ramach POKL (wortal sądowy). Coroczne (stałe) koszty utrzymania będą ponoszone przez budżet państwa.
2	udostępnianie w systemie teleinformatycznym centralnego wykazu biegłych sądowych, o którym mowa w art. 157 § 1 ustawy;			
3	prowadzenie w systemie teleinformatycznym oraz udostępnianie centralnego wykazu lekarzy sądowych w oparciu o informacje przekazywane przez prezesów sądów okręgowych na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123,., poz. 849, z 2008 r. Nr 51, poz. 293 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622);			
4	wykonywanie w systemie teleinformatycznym, na zlecenie prezesów sądów, transkrypcji zapisu dźwięku z przebiegu posiedzenia jawnego;	Usługa – 150 zł za transkrypcję 1 godziny nagrań		Projekt zrealizowany w związku z ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 108 poz. 684). Nowelizacja weszła w życie 1 lipca 2010 r. i wykazany w OSR tej ustawy. Projekt realizowany ze środków POIG oraz NMF. Podano łączny budżet projektów. Projekt obecnie w fazie planowania. Na obecnym etapie nie jest możliwe określenie kosztów eksploatacji, które są zależne od rozwiązania technologicznego zakupionego w ramach postępowania przetargowego, gdzie jednym z kryteriów oceny będzie ekonomika rozwiązania w okresie wieloletnim.
5	przechowywanie lub archiwizacja akt spraw sądowych prowadzonych w całości lub w części w systemie teleinformatycznym;	25		Projekt zrealizowany w związku z ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 108 poz. 684). Nowelizacja weszła w życie 1 lipca 2010 r.

				<p>i wykazany w OSR tej ustawy Projekt realizowany ze środków POIG oraz NMF, brak konieczności wydatkowania dodatkowych środków. Podano łączny budżet projektów.</p> <p>Projekt obecnie w fazie planowania i bezkosztowej, nie wydatkowano żadnych środków.</p> <p>Na obecnym etapie nie jest możliwe określenie kosztów eksploatacji, które są zależne od rozwiązania technologicznego zakupionego w ramach postępowania przetargowego, gdzie jednym z kryteriów oceny będzie ekonomika rozwiązania w okresie wieloletnim.</p>
6	<p>prowadzenie w systemie teleinformatycznym zbioru, przesłanych przez prezesów sądów, orzeczeń oraz centralnym udostępnianiu treści orzeczeń w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.);</p>	10	1,12	<p>Koszty ponoszone obecnie w związku z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Publikacja wyroków została ponadto przewidziana jako podzadanie III.G.3 w rządowym programie „Lepsze Regulacje 2015”. Celem projektu jest m.in. optymalizacja kosztów utrzymania systemu, które w przypadku zastąpienia systemów lokalnych wytworzonych w latach ubiegłych przez sądy systemem centralnym ulegną redukcji. Portal Orzeczeń zostanie wdrożony we wszystkich sądach powszechnych, koszty zostały zabezpieczone w budżecie sądownictwa na rok 2014</p>
7	<p>umożliwienie identyfikacji uczestników postępowań i ich pełnomocników w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy jeżeli przepis szczególnie tak stanowi;</p>	2	1,15	<p>Koszty ponoszone przez budżet państwa. Projekt Portal Informacyjny jest realizowany w ramach projektu EBP – w związku z procedowanym projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw</p>
8	<p>świadczenie usług certyfikacyjnych</p>	Usługa 80 zł podpis jednej osoby/1 rok		<p>Projekt zrealizowany w związku z ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 108, poz. 684). Nowelizacja weszła w życie 1 lipca 2010 r. i wykazany w OSR tej ustawy</p>

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH :		Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1)			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Ko nie cz - noś ć wdr oże nia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 68 ust. 4	<p>4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 65 i 66 podlegają egzekucji.</p> <p>Postępowanie egzekucyjne jest regulowane przepisami postępowania cywilnego obowiązującego w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Decyzji nadawana jest klauzula wykonalności bez jakichkolwiek innych formalności niż weryfikacja jej autentyczności przez organ wyznaczony w tym celu przez rząd danego państwa członkowskiego; o wyznaczonym organie powiadamiane są ESMA i Trybunał Sprawiedliwości.</p> <p>Zainteresowana strona może po dopełnieniu tych formalności, na własny wniosek, przystąpić do dochodzenia swoich praw zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.</p> <p>Postępowanie egzekucyjne może być zawieszane wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednak do rozpatrywania skarg na prawidłowość czynności egzekucyjnych</p>	T / N	Art. 1 pkt 2 lit. b	<p>b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„8) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych,”</p>	Nie dotyczy.

właściwe są sądy danego państwa członkowskiego.			
---	--	--	--

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Raport z konsultacji projektu ustawy
o zmianie ustawy – Prawo o ustroju
sądów powszechnych oraz
niektórych innych ustaw

W przedmiotowym raporcie omówione zostaną wyniki konsultacji publicznych oraz opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt otrzymały:

1. Stowarzyszenie Sędziów Polskich IUSTITIA.
2. Krajowa Rada Sądownictwa.
3. Prezesi Sądów Apelacyjnych.
4. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Asystentów Sędziów.
5. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych.
6. Stowarzyszenie Sędziów Sądów Rodzinnych w Polsce.
7. Stowarzyszenie Sędziów THEMIS.
8. Krajowa Rada Prokuratory.
9. Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej.
10. Niezależnego Stowarzyszenia Prokuratorów „Ad Vocem”.
11. Prokurator Generalny.
12. Związek Zawodowy Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej.
13. Sąd Najwyższy.
14. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa.
15. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”.
16. Polskie Centrum Mediacji.
17. Krajowej Rady Kuratorów.
18. Związku Zawodowego Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej.
19. Zarząd Główny NSZZ Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej.
20. Międzyzakładowa Organizacja Związków NSZZ „Solidarność” Pracowników Sądownictwa.
21. Ogólnopolskie Stowarzyszenia Zawodowych Mediatorów.
22. Naczelna Rada Lekarska.
23. Ogólnopolskie Związek Zawodowy Lekarzy.
24. Prokuratorzy Apelacyjni.

25. Polskie Stowarzyszenie Biegłych Sądowych do Spraw Wypadków Drogowych.
26. Krajowa Rada Biegłych Rewidentów.
27. Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne.
28. Społeczna Rada przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów.
29. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych
30. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.
31. Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych.
32. Forum Związków Zawodowych.
33. NSZZ „Solidarność”.

Projekt został przesłany do wymienionych wyżej podmiotów. Wyżej wymienione podmioty miały ponad 21 dni (reprezentatywne związki zawodowe 30 dni) na przesłanie swoich uwag i opinii do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Uwagi podczas konsultacji publicznych i opiniowania zgłosiły: Krajowa Izba Biegłych Rewidentów, NSZZ „Solidarność”, Stowarzyszenie Sędziów Polskich Iustitia, Społeczna Rada przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów, Polskie Centrum Mediacji, Polskie Stowarzyszenie Biegłych Sądowych do Spraw Wypadków Samochodowych, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych, Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury (która nie zgłosiła własnych uwag, ale przyłączyła się do uwag Krajowej Rady Sądownictwa), Prokurator Apelacyjny w Krakowie, Prokurator Apelacyjny w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prokurator Generalny oraz Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.

Wskazać należy, że Prezesi Sądów Apelacyjnych i Prokuratorzy Apelacyjni przesłali w formie zbiorczej uwagi zgłaszane przez poszczególne sądy i prokuratury, a nawet wydziały i dyrektorów sądów i prokuratur.

W zgłaszanych uwagach krytycznie odnoszono się m. in. do proponowanych rozwiązań z zakresu informatyzacji sądownictwa, ustawowego przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt sądowych, zmiany sposobu odwoływania się od sędziego od podziału czynności, zmiany składu zgromadzeń ogólnych sądów apelacyjnych.

W dniu 17 kwietnia 2014 r. zorganizowana została konferencja uzgodnieniowa, w której brali udział biorący udział w opiniowaniu przedstawiciele Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Prokuratora Generalnego, Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, Krajowej Rady Sądownictwa oraz Sądu Najwyższego.

Po konferencji uzgodnieniowej projekt, w zakresie w jakim został zmieniony, rozesłano do ponownego opiniowania. Po konferencji uzgodnieniowej swoje wcześniejsze uwagi do projektu podtrzymała Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury, Sąd Najwyższy oraz, w zakresie jednej ze zgłoszonych uwag, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych. Prokuratoria Generalna podtrzymała swoją uwagę do art. 1 pkt 25 projektu – w opinii Ministra Sprawiedliwości uwaga ta jest jednak niezasadna i nie została uwzględniona.

Na skutek uwag zgłoszonych podczas konsultacji publicznych i opiniowania projekt został poddany modyfikacjom.

W szczególności w projekcie zmienione zostały przepisy dotyczące centralnej listy mediatorów. W wypadku mediatorów projekt przewiduje w art. 175e, że centralna lista mediatorów prowadzona jest w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

W projekcie zrezygnowano także z umieszczenia na centralnej liście mediatorów mediatorów sądowych, o których mowa w art. 183² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2014 r. poz. 101 i 293). Powodem dokonania tego wyłączenia jest brak szczegółowych przepisów dotyczących prowadzenia list mediatorów cywilnych oraz sposobu weryfikacji tych list przez prezesa sądu okręgowego. Projektodawca postanowił nie zajmować się kwestią regulowania statusu mediatorów cywilnych w projekcie, ponieważ sprawą tą

zajmuje się zespół ds. mediacji gospodarczej działający w Ministerstwie Gospodarki. W oparciu o rekomendacje tego zespołu opracowane zostaną regulacje zajmujące się statusem mediatorów. Regulowanie funkcjonowania mediatorów cywilnych przez zakończeniem jego prac byłoby zabiegiem przedwczesnym.

Ponadto na skutek uwag zgłaszanych przez Generalnego Inspektora Danych Osobowych zmienione zostały przepisy dotyczące przetwarzania danych osobowych przez Ministra Sprawiedliwości oraz informatyzacji sądów – w projekcie wskazano, że Minister Sprawiedliwości jest administratorem systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 175b § 1.

Z projektu na skutek uwag zgłoszonych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych usunięto nowelizację ustawy o Służbie Więziennej w zakresie, w jakim wprowadzała do ustawy umocowanie dla systemu NoeNet.

Uwaga Generalnego Inspektora Ochrony Danych osobowych, dotycząca przyznania Ministrowi Sprawiedliwości w projektowanym art. 175a § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych statusu administratora systemu teleinformatycznego zamiast statutu administratora danych osobowych została uwzględniona.

Szczegółowe zestawienie zgłoszonych uwag wraz ze stanowiskiem do nich Ministra Sprawiedliwości znajduje się w załącznikach nr 1 i 2 dołączonych do raportu z konsultacji.

Załączniki:

1. Tabela z zestawieniem uwag zgłoszonych podczas konsultacji publicznych projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.
2. Tabela uwag zgłoszonych podczas opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
1.	Polskie Stow. Biegłych Sądowych do spraw Wypadków Drogowych	Uwaga ogólna	W przedmiotowym projekcie brak jest zapisów dotyczących prowadzenia list instytucji specjalistycznych uprawnionych do wydawania opinii.	Kwestie te pozostają poza zakresem projektu – zostaną uregulowane w ustawie o biegłych.
2.	Społeczna Rada przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów, zwana dalej „ADR”	Uwaga ogólna	<p>Należałoby rozważyć dodanie do proj. art. 157a usp kwestii ustanowienia stałych mediatorów sądowych przez prezesa sądu okręgowego, prowadzenia centralnego wykazu mediatorów o podobnej treści jak projektowany art. 157 usp w odniesieniu do biegłych sądowych;</p> <p>Należałoby rozważyć dodanie delegacji ustawowej dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego konieczne kwalifikacje mediatorów w poszczególnych rodzajach spraw, w tym także karnych i nieletnich, tryb ich ustanawiania, pełnienia czynności i zwalniania z funkcji.</p> <p>Rozwiązanie to prowadziłoby do ujednoczenia w polskim systemie prawnym kwestii związanych ze statusem mediatorów oraz spójność systemu, a także pożądany od dawna efekt w postaci wyeliminowania rozproszenia regulacji w różnych aktach prawnych;</p> <p>W projekcie nie znalazł się żaden zapis o ustawowym umocowaniu koordynatorów ds. mediacji sądów powszechnych, choć taka potrzeba zgłaszana jest przez nich od ponad trzech lat.</p> <p>Przy uwzględnieniu propozycji umocowania koordynatorów w strukturze sądów powszechnych należy mieć na uwadze konieczność analogicznej regulacji w odniesieniu do koordynatorów ds. mediacji prokuratury.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że z dołączonego do projektu załącznika zawierającego ocenę skutków regulacji wskazano, że propozycja ustawowego umocowania w sądach koordynatorów do spraw mediacji nie wywoła zauważalnych skutków dla sektora finansów publicznych;</p> <p>Wprowadzenie do wymogów stawianych stałym mediatorom sądowym obowiązkowego specjalistycznego szkolenia.</p> <p>Należy podnieść, że w projekcie centralna lista prowadzona i udostępniana przez Ministra Sprawiedliwości obejmuje jedynie stałych mediatorów z list stałych mediatorów prowadzonych przez prezesów sądów okręgowych i przekazanych Ministrowi Sprawiedliwości na podstawie proj. art. 183² § 3 k.p.c., pomijając mediatorów, którzy znajdują się na liście prowadzonej przez organizacje pozarządowe i uczelnie. Także tylko do tych pierwszych projektodawca daje prezesowi sądu okręgowego uprawnienie do kontroli i weryfikacji osoby wykonującej usługę mediacyjną ze skierowania sądu.</p> <p>Kolejną istotną kwestią jest prawo odmowy prowadzenia mediacji oraz obowiązek</p>	<p>Przepisy dotyczące centralnej listy mediatorów zostały zmodyfikowane. W projekcie zrezygnowano z umieszczenia na centralnej liście mediatorów sądowych, o których mowa w art. 183² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2014 r. poz. 101 i 293). Powodem dokonania tego wyłączenia jest brak szczegółowych przepisów dotyczących prowadzenia list mediatorów cywilnych oraz sposobu weryfikacji tych list przez prezesa sądu okręgowego.</p> <p>Projektodawca postanowił nie zajmować się kwestią regulowania statusu mediatorów cywilnych w projekcie, ponieważ sprawą tą zajmuje się zespół ds. mediacji gospodarczej działający w Ministerstwie Gospodarki. W oparciu o rekomendacje tego zespołu opracowane zostaną regulacje zajmujące się statusem mediatorów. Regulowanie funkcjonowania mediatorów cywilnych przez zakończeniem jego prac byłoby zabiegiem przedwczesnym. W wypadku mediatorów projekt przewiduje w art. 175e, że centralna lista</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>powiadomienia o odmowie prowadzenia mediacji, które to projektodawca odnosi jedynie do stałego mediatora z listy stałych mediatorów prowadzonej przez prezesa sądu okręgowego. Ta sama uwaga dotyczy obowiązku niezwłocznego zgłoszenia prezesowi sądu okręgowego zmiany danych zamieszczonych na liście, obowiązku takiego nie ma mediator znajdujący się na liście prowadzonej przez organizacje pozarządowe i uczelnie.</p> <p>Projektowane przepisy nie określają, jakiego rodzaju informacje dotyczące osoby mediatora znajdują się na liście mediatorów prowadzonej przez te podmioty, bowiem projektowany przepis odnosi się wyłącznie do mediatora z listy prowadzonej przez prezesa.</p>	<p>mediatorów prowadzona jest w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.</p>
3.	SR Białystok	Uwaga ogólna	<p>W ocenie sędziów Sądu Rejonowego w Białymstoku orzekających w XII Wydziale Gospodarczym KRS delegowanie sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości należy uznać za niedopuszczalne z uwagi na fakt, iż przedmiotowa instytucja, pozostaje sprzeczna z konstytucyjną zasadą trójpodziału władzy oraz dezorganizuje i destabilizuje pracę sędziów, z których wyłaniany są delegowani sędziowie.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 roku K 45/07 nie zakwestionował samej możliwości delegowania sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości, wskazując jednak w uzasadnieniu na potrzebę korzystania z tego uprawnienia z umiarkowaniem. Wskazać należy nadto, że z u.s.p. wynika konieczność delegowania sędziów do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, jako że z niektórych uprawnień wobec sądów Minister może korzystać jedynie przy ich udziale.</p>
4.	SA Wrocław	Uwaga ogólna	<p>Skoro zgodnie z nowym brzmieniem art. 32c § 3 Minister Sprawiedliwości określa w drodze rozporządzenia maksymalną wysokość dodatku specjalnego to nic nie stoi na przeszkodzie aby prezes sądu, który może przyznać nagrodę dyrektorowi sądu za szczególne osiągnięcia w pracy, mógł również przyznać dodatek specjalny z tytułu</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Uprawnienie do przyznania dodatku specjalnego powinien przyznawać tylko Minister</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			okresowego zwiększenia obowiązków. Skoro prezes sądu jest zwierzchnikiem służbowym dyrektora sądu i w związku z tym może określać jego zadania to powinien mieć możliwość przyznania dodatku specjalnego. Wysokość przyznanego dodatku specjalnego musiałaby być w takiej wysokości aby suma dodatków specjalnych przyznanych przez Ministra Sprawiedliwości i prezesa sądu nie przekraczała maksymalnej wysokości tego dodatku określonej w rozporządzeniu.	Sprawiedliwości.
5.	SR Opole	Uwaga ogólna	<p>Niezrozumiałym jest za to projekt odebrania kolegom właściwych sądów prawa do wydawania wiążących opinii w przedmiocie kandydatów na stanowiska sędziów wizytatorów, Wydaje się, że nie tylko prezes ale i inni przedstawiciele środowiska sędziowskiego powinni mieć rzeczywisty wpływ na obsadę tak ważnego stanowiska nadzorczego.</p> <p>Zbędny i konstytucyjnie wątpliwym wydaje się rozszerzenie katalogu kar dyscyplinarnych wobec sędziów o możliwość zmniejszenia wynagrodzenia. Obowiązujący dotąd katalog przewidujący kary upomnienia, nagany, zwolnienia z funkcji, przeniesienia na inne miejsce służbowe, aż do wydalenia z zawodu łącznie, przy jednoczesnym pozbawieniu możliwości awansowania przez długi okres czasu nawet w przypadku najłagodniejszej kary upomnienia, wydaje się wystarczający, zwłaszcza w obliczu konstytucyjnie chronionej, wartości prawa do „godziwego” wynagrodzenia.</p> <p>Nie wiedzieć też czemu zewnętrzny nadzór Ministra Sprawiedliwości nad sądownictwem powszechnym, który minister sprawuje m.in. przez prezesów i wizytatorów ma zostać rozszerzony o centralny dostęp do systemów informatycznych wszystkich sądów. Zważywszy na coraz szczegółowsze dane systemów informatycznych powyższe zmiany mogą być odebrane jako wyraz inwigilacji władzy sądowniczej przez wykonawczą. Powstaje też pytanie, czy dane gromadzone w sądach, często poufne, pozostaną bezpieczne. Jediną korzyścią powyższego rozwiązania jest cicha nadzieja nieangażowania sądów, w tym zwłaszcza prezesów, dyrektorów, przewodniczących wydziałów i kierowników sekretariatów w nieustanne zbieranie różnego rodzaju danych statystycznych dla ministerstwa na ogół „na wczoraj” lub „do godziny...”. Z tych samych względów krytycznie odnieść się należy do przewidzianego projektem uprawnienia Ministra Sprawiedliwości do żądania dostarczenia akt każdej sprawy sądowej, choćby w toku.”</p>	<p>Przyczyny odebrania kolegom właściwych sądów prawa do wydawania wiążących opinii w przedmiocie kandydatów na wizytatorów wskazane zostały w uzasadnieniu projektu.</p> <p>Uwaga dotycząca katalogu kar dyscyplinarnych jest niezasadna. Możliwość nałożenia kary finansowej przez niezawisły sąd na obwinionego sędziego nie budzi wątpliwości konstytucyjnych.</p> <p>Dostęp do systemów informatycznych sądów jest limitowany zakresem zadań nakładanych na Ministra Sprawiedliwości przez ustawę.</p>
6.	SO Opole	Uwaga ogólna	Postuluję zmianę art. 41d u.s.p., który zakłada obligatoryjne przekazanie skargi do zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, gdy tylko zawiera ona żądanie pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Praktyka wskazuje, że strony bardzo często wnosząc skargi w trybie administracyjnym dopisują w nich jedno zdanie o „konieczności ukarania dyscyplinarnego sędziego” i to, wobec kategorycznej treści art. 41d u.s.p. wymusza działania rzecznika dyscyplinarnego.	Proponowana zmiana wykracza poza zakres projektu i jako taka nie może być uznana za zasadną.
7.	SA Wrocław	Uwaga	Dotychczasowe doświadczenia pokazują wyraźnie, że możliwość kwestionowania	Uwaga nie jest zasadna. Nie ma

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		ogólna	<p>ustalonych w przewidzianym trybie zakresów czynności sędziów nie spełnia funkcji przypisywanej tej instytucji w zamiarach normodawcy. Stale wzrastająca liczba odwołań od zmiany podziału czynności pokazuje, iż środek ten jest wykorzystywany głównie przez sędziów w sądach mniej obciążonych a okoliczności towarzyszące odwołaniom sugerują, iż jest to sposób wyrażania osobistych poglądów co do sposobu kierowania sądem, a bywa że osobistych emocji. Coraz częściej wyrażane są poglądy, że instytucja ta sprzyja konfliktowaniu środowisk lokalnych.</p> <p>Krytycznie oceniana jest procedura nominacyjna sędziów, Oczywiście na plan pierwszy wysuwa się jej długotrwałość. Krytykowane jest również poddawanie ocenie zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Za przekazaniem tej kompetencji zgromadzeniom ogólnym sędziów okręgu przemawia wiele argumentów, zarówno odnoszących się do merytorycznych kryteriów wyboru, jak i organizacyjnych i ekonomicznych. Na potrzeby niniejszej opinii szersza prezentacja uzasadnienia tego poglądu nie wydaje się konieczna.</p>	<p>przeszkód aby w odwołaniu sędzia wyraził ocenę sposobu kierowania sądem, jeżeli pozostaje to w związku z zarzutami odwołania. Zasady etyki sędziów winny zapewniać, aby forma i treść odwołania nie wykraczały poza jego cel.</p> <p>Uwaga dotycząca procedury nominacyjnej nie została uzasadniona. Zgodzić się należy, że za przekazaniem tej kompetencji zgromadzeniom ogólnym sędziów okręgu przemawiają pewne argumenty, w szczególności niewątpliwie lepsza znajomość kandydatów przez członków zgromadzenia. Istnieją także argumenty za pozostawieniem opiniowania kandydatów na stanowiska sędziego sądu okręgowego zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji, w szczególności większy dystans i obiektywizm w opiniowaniu.</p>
8.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	<p>W art. 239 Kodeksu postępowania administracyjnego zawarte jest uprawnienie organu do podtrzymania stanowiska z adnotacją w aktach bez informowania skarżącego w przypadku, gdy uprzednio wykazano niezasadność skargi a skarżący ponowił ją bez podawania nowej argumentacji. W praktyce postępowania skargowo - wnioskowego prowadzonego jeszcze na podstawie przepisów Kpa (przed 2012r.) często zachodziła konieczność korzystania z tego uprawnienia. Przy wprowadzaniu szczegółowej regulacji rozpoznawania skarg i wniosków do u.s.p. w 2012 r. pominięto tę wyjątkowo potrzebną instytucję prawną. W praktyce Sądu Okręgowego w Gdańsku występuje wielu skarżących, którzy nie przyjmują do wiadomości jakiegokolwiek argumentacji i kierują do Prezesa Sadu Okręgowego od kilku do kilkunastu pism miesięcznie dotyczących tych samych kwestii. Nawet konieczność każdorazowego informowania w/w o podtrzymaniu stanowiska naraża wymiar sprawiedliwości na koszty związane z wysyłaniem korespondencji i czasem</p>	<p>Proponowana zmiana wykracza poza zakres projektu i jako taka nie może być uznana za zasadną.</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			niezbędnym na przygotowanie odpowiedzi. Należy również podkreślić, że pisemne podtrzymanie stanowiska „prowokuje” w/w osoby do składania kolejnych pism. Proponuje się zatem wprowadzenie do u.s.p. instytucji zaczerpniętej z art. 239 Kpa.	
9.	Ogólnopolskie Stow. Referendarzy Sądów	Uwaga ogólna	<p>Proponuje się dodanie w art. 1 pkt 34a w brzmieniu:</p> <p>Art. 151 b. § 1. Wynagrodzenie zasadnicze referendami sądowego wynosi 75% wynagrodzenia zasadniczego w stawce pierwszej sędziego sądu rejonowego, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego. Po pięciu latach pracy na stanowisku referendarza sądowego wynagrodzenie zasadnicze podwyższa się do wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce drugiej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego, a po dalszych pięciu latach pracy - do wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce trzeciej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego.</p> <p>§ 2. Wynagrodzenie zasadnicze starszego referendarza sądowego wynosi 85% wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu, rejonowego w stawce drugiej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego. Po siedmiu latach pracy na stanowisku starszego referendarza sądowego wynagrodzenie zasadnicze podwyższa się do wysokości 85% wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce trzeciej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego, a po dalszych siedmiu latach pracy na stanowisku starszego referendarza sądowego wynagrodzenie zasadnicze podwyższa się do wysokości 85% wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce czwartej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego.</p> <p>Ze względu na rozszerzanie kompetencji byłoby zdaniem Stowarzyszenia wprowadzenie kolejnej, stawki awansowej dla starszego referendarza sądowego. Staż pracy na stanowisku referendarza sądowego kończy drogę awansu zarówno służbowego i finansowego (nie licząc corocznej podwyżki wynikającej ze zmiany podstawy naliczania wynagrodzenia zasadniczego).</p> <p>Stowarzyszenie wnioskuję także o zmianę art. 151b § 1 w celu ujednoczenia systemu stawek wynagrodzenia zasadniczego poprzez skrócenie wymaganego czasu niezbędnego do przejścia na kolejny próg z siedmiu do pięciu lat pracy w charakterze referendarza sądowego.</p>	Uwaga nie jest zasadna. Samo rozszerzenie ustawowych kompetencji referendarzy sądowych nie uzasadnia zwiększenia ich wynagrodzeń. Ich ewentualne podwyższenie winno być związane nie tyle ze zmianą kategorii rozpoznawanych spraw co ze zwiększeniem ich indywidualnego obciążenia pracą (np. poprzez wprowadzenie analogicznego do sędziów zadaniowego czasu pracy). Deklarowanej chęci ujednoczenia systemu stawek wynagrodzenia zasadniczego referendarzy poprzez skrócenie okresów awansowych z 7 do 5 lat w art. 151b § 1 u.s.p. przeczy pozostawieniu w proponowanym brzmieniu art. 151b § 2 u.s.p. siedmioletnich okresów awansowych.
10.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	Wobec treści art. 41 c usp zasadne wydaje się uregulowanie sposobu postępowania ze skargą lub wnioskiem dotyczącym działalności sądu powszechnego, który został złożony przez skarżącego do prezesa sądu a został zaadresowany do Ministra Sprawiedliwości. Takie skargi i wnioski po zbadaniu treści przekazywane są do Ministerstwa Sprawiedliwości, co skutkuje jedynie koniecznością zwrotnego przekazania skargi do prezesa sądu na podstawie art. 41 c. Wprowadzenie zasady,	Uwaga nie jest zasadna. Zgodzić należy się, że względu praktyczne uzasadniałyby wprowadzenie uprawnienia określonego w uwadze. Nie jest jednak wskazane aby organ, którego działania może

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			że po dokonaniu analizy treści skargi jest ona kierowana od razu według właściwości zgodnie z art. 41 b usp, a nie do adresata pozwoliłoby na zaoszczędzenie kosztów korespondencji i skrócenie czasu rozpoznania skargi.	dotyczyć skarga, miał jakiegokolwiek prawne możliwości uznaniowego blokowania jej zamierzonego przez autora skargi biegu.
11.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	Uregulowanie kwestii skarg dotyczących postępowań sądowych, które są składane przez osoby niebędące stronami czy uczestnikami postępowania, a jedynie życzliwymi zainteresowanymi, znajomymi, sąsiadami, działaczami społecznymi czy też rzekomymi pełnomocnikami stron lub uczestników (nie będących w stanie wykazać swojego umocowania), mającymi prawem chronionego interesu w danej sprawie. Z uwagi na ochronę danych osobowych zasadne jest wprowadzenie jasnej podstawy prawnej do odmowy udzielenia informacji o stanie sprawy takim osobom albowiem występuje w tym przypadku ryzyko udostępnienia osobom niepowołanym danych osobowych wrażliwych (aktualnie informacje stanowiące dane osobowe nie są takim osobom udzielane z ogólnym przywołaniem obowiązków z zakresu ochrony danych osobowych).	Uwaga nie jest zasadna. Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów możliwe jest udzielenie odpowiedzi na skargę z zachowaniem wymogów ochrony danych osobowych.
12.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	Zasadne jest wprowadzenie zasad postępowania ze skargami i wnioskiem kierowanymi do prezesa sądu, które w istocie winny zostać złożone przez skarżących do innych instytucji niż Ministerstwo Sprawiedliwości, sądów, Prokuratury, Policji. Obecnie występuje grupa skarżących, którzy nadużywają możliwości składania skarg do prezesa sądu, traktują sądy jak operatorów pocztowych i składają nagminnie, pomimo wielokrotnych pouczeń np. skargi dotyczące, straży gminnych, organów samorządu, organów administracji rządowej, instytucji społecznych i innych. Naraża to finanse publiczne na nieuzasadnione koszty.	Proponowana zmiana wykracza poza zakres projektu i jako taka nie może być uznana za zasadną.
13.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	Z punktu widzenia ochrony danych osobowych, w szczególności danych wrażliwych, obecna regulacja dotycząca formy składania skarg i wniosków jest wysoce niewystarczająca. Zasadne wydaje się wprowadzenie w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 41e usp wymogu formalnego, że skarga złożona na piśmie winna być własnoręcznie podpisana, co w polskim porządku prawnym jest podstawowym wymogiem pozwalającym na identyfikację nadawcy pisma. Brak jest jednocześnie uzasadnienia do zaniechania wymagania od skarżących podpisu skargi, gdyż nie naraża to w/w na koszty czy też niedogodności i nie stanowi żadnego utrudnienia w składaniu skarg.	Uwaga nie jest zasadna. Istotą postępowania skargowego jest jego odformalizowanie, wprowadzanie kolejnych wymogów dotyczących formy i treści skargi jest w sprzeczne z celami tej instytucji. Proponowana zmiana wykracza ponadto poza zakres projektu.
14.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	Z uwagi na ochronę danych osobowych pilnego uregulowania w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 41 e usp wymaga również kwestia składania skarg i wniosków w formie elektronicznej. Aktualnie brak jest szczegółowego i czytelnego uregulowania tej kwestii. Najczęściej skarżący składają skargi i wnioski pocztą e-mail, a nadesłane wiadomości elektroniczne nie są opatrzone jakimikolwiek danymi pozwalającymi na identyfikację nadawcy (skarżący nie korzystają z podpisów	Uwaga nie jest zasadna. Istotą postępowania skargowego jest jego odformalizowanie, wprowadzanie kolejnych wymogów dotyczących formy i treści skargi jest sprzeczne z celami tej

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>elektronicznych ani portalu e-puap). Jednocześnie w przypadku, gdy skarżący nie podadzą w treści wiadomości adresu do doręczeń lub adresu zamieszkania (a nie tylko adresu e-mail) nie ma jakiegokolwiek możliwości weryfikacji tożsamości skarżącego. Przy udzielaniu odpowiedzi na takie wiadomości zachodzi wysokie ryzyko udostępnienia danych osobowych osobom nieuprawnionym podszywającym się pod strony postępowania. W praktyce Sądu Okręgowego w Gdańsku stwierdzono już co najmniej jeden przypadek próby podszycia się skarżącego pod stronę postępowania. Dlatego też konieczne wydaje się doprecyzowanie wymogów dotyczących skarg i wniosków składanych za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Obecnie w Sądzie Okręgowym w Gdańsku stosowana jest praktyka, że na adresy e-mail udzielane są odpowiedzi nie zawierające danych osobowych. Odpowiedzi zawierające takie dane wysyłane są na adresy do doręczeń lub adresy zamieszkania za pośrednictwem operatora pocztowego (jeżeli adres taki wskazał skarżący lub jest on sądowi znany). Nadmieniam, że wskazanie przez skarżącego adresu zamieszkania lub adresu do doręczeń pozwala na częściową choćby identyfikację skarżącego poprzez konfrontację z danymi zawartymi w aktach sprawy sądowej.</p>	<p>instytucji. Wskazać należy na analogiczne przepisy funkcjonujące w k.p.a. od 1960 roku. Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów możliwe jest udzielenie odpowiedzi na skargę z zachowaniem wymogów ochrony danych osobowych. Proponowana zmiana wykracza ponadto poza zakres projektu.</p>
15.	Prezes SO Gdańsk	Uwaga ogólna	<p>Zasadne wydaje się również uregulowanie kwestii trybu doręczania odpowiedzi na skargi i wnioski (za pośrednictwem operatora pocztowego drogą elektroniczną, lub poprzez odbiór osobisty przez skarżącego) celem zapewnienia maksymalnej ochrony danych osobowych. Zasadne jest wprowadzenie możliwości zastrzeżenia odbioru osobistego przez skarżących. W praktyce zdarzają się przypadki gdy skarżący proszą o niewysyłanie odpowiedzi pocztą a chcą ją odebrać wyłącznie osobiście.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Istotą postępowania skargowego jest jego odformalizowanie, wprowadzanie kolejnych elementów trybu doręczeń jest sprzeczne z celami tej instytucji. Wskazać należy na analogiczne przepisy funkcjonujące w k.p.a. od 1960 roku. Proponowana zmiana wykracza ponadto poza zakres projektu.</p>
16.	SA Wrocław	Uwaga ogólna	<p>Ocena kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego powinna należeć do zebrania sędziów danego sądu apelacyjnego. Niezrozumiałym jest pozostawienie tej kompetencji zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji (art 34 ust. 1) skoro 1/3 stanowią w nim sędziowie sądów rejonowych, w tym również z innych okręgów, a więc w dużym stopniu niezorientowani w temacie. Skoro zaś kandydatów do Sądu Najwyższego oceniają wyłącznie sędziowie tego Sądu to merytorycznie niezrozumiała jest regulacja przyjęta w omawianej ustawie, Pozostawienie jej wydaje się być wyrazem źle pojmowanej demokracji, a wręcz nieuzasadnionym ukłonem dla sędziów tej grupy, która w procesie nominacyjnym do sądu apelacyjnego nie powinna brać udziału. Niezbędne wydaje się być również przyjęcie miesięcznego terminu do przydzielenia</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Trudno uzasadnić dlaczego sędziowie sądów apelacyjnych mogą brać udział w opiniowaniu kandydatów na stanowiska sędziów sądów rejonowych i okręgowych, a sędziowie tych ostatnich sądów nie mieliby mieć prawa do opiniowania kandydatów na stanowiska sędziów sądu apelacyjnego. Odnosnie do kwestii skrócenia</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			stanowiska sędziowskiego w miejsce 3 miesięcznego, o jakim mowa w art. 56 § 2 ustawy. Mimo odmiennych deklaracji długotrwałość procedury nominacyjnej jest w dużym stopniu konsekwencją czynności podejmowanych w oparciu o dyspozycję art. 56 ustawy.	terminu z art. 56 § 2 u.s.p. – uwaga jest zasadna. Wskazać należy, że ustawa z dnia 24 stycznia 2014 roku o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, w art. 1 pkt 5 wprowadza zmianę u.s.p. poprzez określenie terminu dla podjęcia decyzji o zwolnionym stanowisku na 1 miesiąc.
17.	SA Gdańsk	Uwaga ogólna	Zakwestionowano zwiększenie zakresu nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad funkcjonowaniem sądów. Tworzy to narzędzia nieuzasadnionej kontroli organu władzy wykonawczej nad sądami sprawującymi wymiar sprawiedliwości. Podniesiono, że rozwiązania takie są niezgodne z art. 10 Konstytucji, który wskazuje, że ustroj RP opiera się na zasadzie trójpodziału i równowagi władz. Wprowadzone rozwiązania mogą zdaniem sędziów stwarzać pole do prób wpływania na niezależność sądów i nacisków na sędziów.	Uwaga nie jest zasadna. Zasada trójpodziału władzy nie oznacza całkowitej separacji poszczególnych władz od siebie (poza sferą orzeczniczą sądów).
18.	SA Białystok	Uwaga ogólna	Należałoby, biorąc pod uwagę możliwe sprawniejsze zarządzanie jednostką, zmodyfikować art. 32 § 10, którego zmiana nie jest przewidziana w przedstawionym projekcie. Elastyczne działanie dyrektora sądu poprzez wskazanie bez zbędnej zwłoki innej osoby upoważnionej do wykonywania zadań dyrektora sądu, bez konieczności zgłaszania wniosku do Ministra Sprawiedliwości z pewnością przyczyniłoby się do zminimalizowania ryzyka w bieżącym zarządzaniu. Z praktycznego punktu widzenia ubieganie się o zgodę Ministra Sprawiedliwości wydłuża procedurę i w sytuacjach wymagających pilnego działania pogarsza sprawność organizacyjną sądu. Ponadto mając na uwadze specjalizowanie się pracowników w poszczególnych obszarach, warto wprowadzić przepis, który umożliwiłby wyznaczenie nic osoby lecz osób np. w zakresie zarządzania obszarem finansowym, a odrębnie zarządzania zasobami ludzkimi. Brzmienie art. 32 § 10 mogłoby przybrać następującą formę: „Jeżeli nie powołano zastępcy dyrektora sądu, dyrektor sądu wyznacza spośród pracowników sądu osoby upoważnione do wykonywania zadań dyrektora sądu w określonym czasie i zakresie.”.	Uwaga nie jest zasadna. Konieczność uzyskania zgody Ministra Sprawiedliwości na wyznaczenie danej osoby jako upoważnionej do wykonywania obowiązków dyrektora sądu zapewnia odpowiednio wysoki poziom kandydatów i pozwala Ministrowi Sprawiedliwości, który ponosi odpowiedzialność za prawidłowe funkcjonowanie sądów, na kontrolę poziomu wykształcenia i umiejętności osób, które uprawnione są do zarządzania i reprezentacji sądów.
19.	Prezes SO Olsztyn	Uwaga ogólna	Proponuje się aby art. 34 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych otrzymał brzmienie: „ocenia kandydatów na stanowiska sędziów sądu apelacyjnego”.	Uwaga nie jest zasadna. Proponowane brzmienie przepisu nie koresponduje z art. 57a § 9

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				u.s.p.
20.	Prezes SO Olsztyn	Uwaga ogólna	Proponuje się, aby w art. 36 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych dodać §2 „Zgromadzenie sędziów okręgu ocenia kandydatów na stanowiska sędziów sądu okręgowego i sądów rejonowych”.	Uwaga nie jest zasadna. Proponowane brzmienie przepisu nie koresponduje z art. 57a § 9 u.s.p.
21.	Prezes SO Olsztyn	Uwaga ogólna	Proponuje się, aby art. 92 § 4 otrzymać brzmienie: „Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia, w tym okres wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego lub notariusza, oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze”, Takie brzmienie ma art. 44 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym. Proponowane rozwiązanie byłoby zrównaniem uprawnień sędziów, którzy przychodzą do pracy w sądzie z innych zawodów prawniczych z sędziami, którzy od początku pracują w sądzie.	Uwaga nie jest zasadna. Brak podstaw do ingerencji w treść art. 92 § 4 u.s.p., który nie był nowelizowany w 2011 roku, kiedy to dokonano zmiany, której skutki odwracane są niniejszym projektem.
22.	SA Poznań	Uwaga ogólna	Propozycja nowelizacji art. 32g § 5 u.s.p. Propozycja, aby zastrzeżenia prezesa do uwagi udzielonej mu przez Ministra Sprawiedliwości rozpoznawał Minister Sprawiedliwości czyni środek odwoławczy iluzorycznym. Taki tryb odwołania jest wprawdzie przewidziany w k.p.a., ale w przypadku niesatysfakcjonującej decyzji zainteresowanemu przysługuje skarga do sądu administracyjnego, Dlatego właściwe byłoby, aby zastrzeżenia rozpoznawała Krajowa Rada Sądownictwa.	Uwaga nie jest zasadna. Złożone przez prezesa sądu zastrzeżenia mogą być wzięte pod uwagę w toku postępowania dotyczącego tego prezesa (np. o odwołanie z funkcji, powołanie na kolejną kadencję).
23.	SA Poznań	Uwaga ogólna	Propozycja nowelizacji art. 37h § 2 u.s.p. Propozycja, aby zastrzeżenia prezesa sądu apelacyjnego do odmowy przyjęcia informacji rocznej przez Ministra Sprawiedliwości rozpoznawał Minister Sprawiedliwości czyni środek odwoławczy iluzorycznym. Taki tryb odwołania jest wprawdzie przewidziany w k.p.a., ale w przypadku niesatysfakcjonującej decyzji zainteresowanemu przysługuje skarga do sądu administracyjnego, Dlatego właściwe byłoby, aby zastrzeżenia rozpoznawała Krajowa Rada Sądownictwa.	Uwaga nie jest zasadna. Złożone przez prezesa sądu zastrzeżenia mogą być wzięte pod uwagę w toku postępowania dotyczącego tego prezesa (np. o odwołanie z funkcji).
24.	SA Poznań	Uwaga ogólna	Zapis, że podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym, powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1 k.k., winien być zawarty również w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji.	Uwaga nie jest zasadna. Nie kwestionując jej słuszności wskazać należy, że oceniany projekt dotyczy zmiany u.s.p. oraz zmiany niektórych powiązanych z u.s.p. ustaw.
25.	Polskie Stow. Referendarzy Sądowych	Uwaga ogólna	W ocenie Stowarzyszenia obecnie obowiązujące przepisy wymagają zbyt długiego okresu czasu, aby referendarz sądowy mógł ubiegać się o stanowisko starszego referendarza sądowego. Tym samym wydaje się, że aby ubiegać się o wyższe szczeble w ramach tego samego zawodu, można odstąpić od tak długiego okresu oczekiwania i przyjąć np.	Uwaga nie jest zasadna. Okres wymagany do awansu jest właściwy, pozwalając z jednej strony na weryfikację referendarza sądowego, z drugiej strony nie

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			okres siedmiu lat po których referendarz sądowy mógłby ubiegać się o stanowisko starszego referendarza sądowego.	czyniąc możliwości awansu iluzoryczną.
26.	PA Kraków	Uwaga ogólna	W art. 50 ust. u.s.p. powinno znaleźć się analogiczne rozwiązanie jak w art. 78 § 5 u.s.p., obligujące w przypadku tworzenia rozporządzenia regulującego tryb i warunki delegowania prokuratorów, uzyskanie stanowiska Krajowej Rady Prokuratury.	W związku z przygotowaniem nowego Prawa o prokuraturze wprowadzanie tak licznych i szczegółowych zmian do obecnej ustawy o prokuraturze nie jest konieczne.
27.	PA Kraków	Uwaga ogólna	Zarówno w przypadku sędziów jak i prokuratorów delegowanych do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury do prowadzenia zajęć szkoleniowych, stosownie do art. 10 ustawy o KSSiP, powinno zostać wprowadzone uzależnienie delegowania od opinii Rady Programowej Szkoły.	Uwaga nie jest zasadna, opiniowanie kandydatów na wykładowców nie jest równoznaczne z opiniowaniem delegowania sędziów i prokuratorów do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury.
28.	PA Kraków	Uwaga ogólna	Należy zwrócić uwagę na konieczność powrotu do dyskusji dotyczącej zakresu uprawnień referendarzy sądowych, którym poświęcony został art. 1 projektu. Wydaje się, że dalsze rozbudowanie zakresu ich władztwa powinno zostać ograniczone. W ich miejsce należałoby wprowadzić instytucję „sędziego audytora”, przydzielonego do sądu przez otrzymaniem pierwszego mianowania na sędziego. Ich służba miałaby na celu wszechstronne przygotowanie do zawodu. Byłby to swoisty praktykant uczący się zawodu. Na początku powinien dostawać prostsze sprawy, zasiadać w wieloosobowych składach razem z doświadczonymi sędziami, rozstrzygać sprawy w których nie ma zagrożenia karą pozbawienia wolności, nie decydować o stosowaniu środków zapobiegawczych. Z czasem powinien otrzymywać coraz więcej samodzielności, aż w ocenie kolegów, przełożonych i wizytatorów będzie w stanie stawić czoła najtrudniejszym sprawom. Obecnie można, stwierdzić, że asystenci i referendarze stanowią rezerwę kadrową zasilającą szeregi sędziów, ale nawet jeśli przygotowują materiały dla sędziego, czy projekt wyroku w sensie prawnym, to jednak nie mierzą się oni z dylematem czy wyrok będzie sprawiedliwy, czy nie będzie dla kogoś krzywdzący, czy w dostatecznym stopniu uwzględnia wszystkie czynniki przemawiające za skazaniem, czy uniewinnieniem. W przypadku podjęcia przez Ministerstwo Sprawiedliwości prac legislacyjnych w tym zakresie wypada zauważyć, że również w ustawie Prawo o prokuraturze w miejsce dotychczasowego asesora można byłoby wprowadzić określenie „prokurator audytor”.	Uwaga nie jest zasadna. Poszerzanie uprawnień referendarzy sądowych o kolejne zadania z zakresu ochrony prawnej winno przyczynić się do przyspieszenia postępowań sądowych. Niezależnie od tego Prezydent RP ogłosił zamiar skierowania do Sejmu inicjatywy ustawodawczej w sprawie przywrócenia instytucji asesora sądowego.
29.	PA Kraków	Uwaga	Nie wykluczając w szczególnych wypadkach konieczności przeprowadzania badań aktowych, należałoby rozważyć możliwość powołania instytucji tzw. „sędziów	Uwaga nie jest zasadna. Proponowana zmiana skutkować

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		ogólna	inspekcyjnych" przy Sądzie Najwyższym, którzy dokonywaliby kontroli wnioskowanych przez Ministra Sprawiedliwości postępowań sądowych przedstawiając z nich właściwemu prezesowi sądu oraz Ministrowi Sprawiedliwości stosowny raport.	musi powstaniem kolejnych stanowisk funkcyjnych, co niewątpliwie nie przyczyni się do poprawy sytuacji w sądach. Proponowana zmiana wykracza ponadto poza zakres projektu.
30.	SR Bytom	Uwaga ogólna	Ogólny nadzór administracyjny nad sądami sprawowany Ministra Sprawiedliwości i stale poszerzane kompetencje ministra w tym zakresie, zamiast przekazanie tych kompetencji w całości przedstawicielowi władzy sądowniczej, na przykład Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego należy ocenić negatywnie.	Uwaga nie jest zasadna. Z zasady podziału władz nie wynika całkowite odseparowanie od siebie poszczególnych władz (poza sferą orzeczniczą sądów).
31.	SR Katowice Wschód Wydział Cywilny	Uwaga ogólna	Kuriozalnym przepisem jest także projektowane wprowadzenie możliwości zażądania przez Ministra Sprawiedliwości przedstawienia mu akt każdej w zasadzie sprawy pod pozorem sprawdzania sprawności postępowania. Przewidywaną regulację ocenić należy jako rażący przykład rozszerzania kompetencji władzy wykonawczej kosztem władzy sądowniczej, która tu regulacja stanowić może zagrożenie dla bezpieczeństwa obywateli albowiem akta te często zawierają dane wrażliwe i istnieje zagrożenie, że mogą one zostać udostępnione osobom do tego nieuprawnionym. Ponadto podkreślić należy, iż akta spraw sądowych nie powinny opuszczać budynków sądów poza wyjątkowymi sytuacjami - trudno uznać, że taką wyjątkową sytuację stanowi sprawowanie nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów.	Uwaga nie jest zasadna. Do realizacji ustawowych obowiązków Minister Sprawiedliwości winien mieć możliwość wglądu w akta spraw. Nie ma możliwości sprawowania przez Ministra Sprawiedliwości sprawnego zewnętrznego nadzoru administracyjnego bez wglądu w akta.
32.	SR Sosnowiec	Uwaga ogólna	Sędziowie tut. Sądu negatywnie oceniają też kwestie kar pieniężnych dla sędziów, uznając, że jest to rozwiązanie niekonstytucyjne i niezgodne z prawem.	Uwaga nie jest zasadna i nie została uzasadniona. Możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych.
33.	SR Katowice Wschód Wydział Cywilny	Uwaga ogólna	W pierwszej kolejności konieczne jest podniesienie, że ustawa ta powinna, zakończyć' swój byt, zaś sprawy ustrojowe sadownictwa powinny zostać unormowane całościowo w jednej ustawie obejmującej wszystkie sądy i trybunały w Polsce - czyli przez tzw. Konstytucję sądową, której uchwalenie powinni zostać poprzedzone szeroką dyskusją nad rolą wymiaru sprawiedliwości, jego pozycja, ustrojową, organizacją i zasadami funkcjonowania. Potwierdzeniem zasadności prezentowanego twierdzenia zdaje się być także działalność każdego kolejnego polityka pełniącego funkcje ministra sprawiedliwości, który koncentruje się na pozyskaniu kapitału politycznego, usiłując zapisać się w pamięci jako „Wielki reformator”. Poczynaniom tym nie tylko nie zawsze towarzyszy wiedza na temat wymiaru sprawiedliwości, ale brak jest także wsłuchania	Uwaga nie jest zasadna. Konieczność wprowadzenia zmian, w tym w zakresie informatyzacji oraz wskutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego uzasadnia nowelizację usp.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>się w głosy środowiska sędziowskiego - ignoruje jego doświadczenie i wiedzę. Odnosnie przedstawionego projektu podkreślić należy, że jest to kolejna nowelizacja której efektem jest likwidacja zasady trójpodziału władz na ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą. Ponownie bowiem pod pozorem „usprawniania wymiaru sprawiedliwości” zwiększa się zakres ingerencji władzy wykonawczej w działalność wymiaru sprawiedliwości oraz zmniejsza się wpływ sędziów na jego funkcjonowanie. W szczególności przewiduje się ograniczanie udziału w organach przedstawicielskich najliczniejszej grupy sędziów sądów rejonowych, dalsze marginalizowanie ich pozycji oraz wpływu na podejmowane decyzje, czemu towarzyszy także wzrost ilości opinii niewiążących. A wszystko to pod pozorem uprawnienia podejmowania decyzji i zarządzania wymiarem sprawiedliwości.</p>	
34.	SR Bytom	Uwaga ogólna	<p>Negatywnie należy ocenić wprowadzenie § 2a w art. 22; proponowana regulacja może naruszać zasadę niezawisłości sędziowskiej, każda ingerencja władzy wykonawczej w tok postępowania, a takim jest żądanie Informacji w toku postępowania w sprawie jest niedopuszczalna.</p> <p>Negatywnie należy ocenić wprowadzanie § 7a w art. 32 w zakresie, w którym Minister może dokonać wyboru „z urzędu” .</p> <p>Negatywnie należy ocenić zmianę w art. 37d, 37e, w jej wyniku osłabieniu ulegnie wpływ organów kolejalnych samorządu sędziowskiego.</p> <p>Negatywnie należy ocenić zmianę w art. 37 f, w ogóle ten przepis może prowadzić do ingerencji w zasadę niezawisłości sędziowskiej.</p> <p>Negatywnie należy ocenić zmianę w art. 37 g, w szczególności w zakresie żądania akt sądowych; prowadzić to będzie do niezdrowej medializacji postępowań sądowych, w szczególności w sprawach doniesień mediów brukowych.</p> <p>Art. 37g § 1 pkt 3 - uprawnianie Ministra sprawiedliwości do żądania akt spraw sądowych jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą rozdziału władz.</p>	<p>Uwagi nie są zasadne. Możliwość uzyskiwania informacji o toku postępowania w sprawach nie narusza niezawisłości sędziowskiej. Uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do żądania akt spraw sądowych nie narusza zasady trójpodziału władzy. Brak wiążącej opinii organów kolejalnych usprawni powoływanie wizytatorów przez prezesów sądów.</p>
35.	Prezes SO Bielsko Biała	Uwaga ogólna	<p>Dziwne wydaje się, że do tak „przyziemnego” zadania, jak transkrypcja zapisu dźwięku z posiedzenia jawnego, ma być powołany centralny organ administracji rządowej. Zarządzenie transkrypcji powinno należeć do kompetencji przewodniczącego posiedzenia, a nadto jest to zadanie bezpośrednio związane z przebiegiem posiedzenia, a nie z zakresu nadzoru administracyjnego nad sądami.</p>	<p>Brzmienie przepisów dotyczących transkrypcji posiedzeń zostało w projekcie zmodyfikowane.</p>
36.	SO Płock Wydział Karny	Uwaga ogólna	<p>Ustrój sądów powszechnych powinien być oparty na zasadach przejrzystości, funkcjonalności, skuteczności, symetrii przyjętych rozwiązań kompetencyjnych, autonomii i odpowiedzialności organów sądu za jego należyte funkcjonowanie. Ustawie ustrojowej musi zaś przyświecać jasna wizja i racjonalna koncepcja, wypracowane przez odpowiednio reprezentatywne, a przez to kompetentne gremium, w skład którego wchodzić powinni przedstawiciele Prezydenta, Sejmu, Senatu, Rządu, Krajowej Rady Sądownictwa, Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, korporacji prawniczych, organizacji</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Potrzeba osiągnięcia celów ustawy oraz ich doniosłość czyni konieczną nowelizację u.s.p. Projektowana nowelizacja dąży do urzeczywistnienia w u.s.p. wskazanych w uwadze zasad. Jest ona w części wymuszona</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>pozarządowych działających na rzecz ochrony praw i wolności obywatelskich, wybitni przedstawiciele nauki prawa i praktyki sądowej. Zastępowanie złych rozwiązań i mechanizmów, wprowadzonych do ustroju sądów powszechnych w okresie ostatnich lat, gorszymi nie poprawi sytuacji, tylko ją pogorszy. Dlatego należy uczynić wszystko, by nie dopuścić do uchwalania kolejnych, chaotycznych zmian u.s.p. - niewystarczających (np. art. 77 § 2aa), nadmiernych (np. art. 22 § 2a, art. 87 § 9), niezapewniających symetrii kompetencji (np. między rozwiązaniem z art. 37 d § 1 i z art. 11 § 3). Droga do usprawnienia funkcji sądów i efektywnego wymierzania sprawiedliwości nie prowadzi przez coraz większą biurokratyzację struktur i krępowanie sądownictwa gorsetem skomplikowanych, absorbujących dodatkowy, nadmierny wysiłek procedur oraz zależności nadzorczo-urzędniczych. Należy stworzyć rozwiązania instytucjonalne uwalniające procesy decyzyjne w sądach powszechnych od obciążeń biurokratycznych i umożliwiające prawidłowe funkcjonowanie sądów, przy racjonalnym wykorzystaniu wysiłków organizacyjnych. Obowiązywać powinna zasada sprawnego działania, zgodnie z którą prezes i organy sądu biorą pełną i rzeczywistą odpowiedzialność za należytą realizację funkcji ustrojowej sądu, a w związku z tym mają odpowiednią autonomię decyzyjną - warunek sprawnej i skutecznej reakcji w sprawach organizacyjnych i kadrowych, wymagających szybkiego, rozsądnego działania. Kształtowanie decyzji miesiącami, na wielu poziomach, odzierają z cech odpowiedniej skuteczności. Organy sądu powinny być nadzorowane przez organy sądu wyższego rzędu i ministra z punktu widzenia praworządności i skuteczności działania.</p>	<p>koniecznością realizacji wytycznych zawartych w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie K 31/12).</p>
37.	SO Katowice	Uwaga ogólna	<p>Zbyt szeroko określone są także uprawnieniu Ministra Sprawiedliwości w zakresie dostępu do sądowych systemów informatycznych oraz sposobu decydowania (w drodze rozporządzenia) o rodzajach orzeczeń, których treść wraz z uzasadnieniem podlega obowiązkowemu udostępnieniu w BIP.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Minister ma dostęp do systemów jako ich administrator. Ponadto dostęp ten został ograniczony przez zastrzeżenia, że odbywa się on w zakresie wykonywania zadań określonych przez ustawę.</p>
38.	SO Lublin	Uwaga ogólna	<p>Żądanie przez Ministra Sprawiedliwości akt spraw oraz informacji o toku postępowania w sprawach może wkraczać w wykonywanie wymiaru sprawiedliwości, a tym samym prowadzić do naruszenia niezależności sądów. Ingerencja władzy wykonawczej w postępowanie sądowe, niezależnie od powodów uzasadniających jej podjęcie, pozostaje w sprzeczności z pojęciem niezawisłego i bezstronnego sądu w rozumieniu art. 45 Konstytucji. Nadto zauważyć należy, iż ogólnikowość sformułowania użytego w treści art. 22 § 2a „przedstawia informację o toku postępowania w sprawach” może prowadzić do wykorzystania tego uprawnienia jako narzędzia upoważniającego Ministra Sprawiedliwości do szerokiej ingerencji w dziedzinę</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Do realizacji ustawowych obowiązków Minister Sprawiedliwości winien mieć możliwość wglądu w akta spraw.</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
39.	SO Częstochowa, SO Rejonowy	Uwaga ogólna	<p>nadzoru administracyjnego;</p> <p>Sędziowie krytycznie ocenili próbę poszerzenia katalogu kar dyscyplinarnych o karę obniżenia wynagrodzenia sędziego o 5-15%. Obecnie funkcjonujący katalog kar dyscyplinarnych dla sędziów jest szeroko rozbudowany w okresie śródków. Zasadniczo powstałe pragmatyki pracownicze, w tym przykładowo ustawa o pracownikach urzędów państwowych, nie przewidują w postępowaniu dyscyplinarnym kary tego typu. Nadto, nawet w samym projekcie przedstawionym do zaopiniowania, nic przewidziano kary dyscyplinarnej obniżenia wynagrodzenia dla grupy prokuratorów, pomimo zapisów o zmianach ustawy o prokuraturze. Poszerzenie katalogu kar przy jednoczesnym braku możliwości nagradzania u pozytywnej pracę sędziów, nosi walor odbioru społecznego podejmowania działań dyskryminujących grupę zawodową sędziów.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna w zakresie w jakim dotyczy nowelizacji u.s.p., możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p.</p> <p>Jeśli chodzi o pozostały zakres uwagi, to kompleksowa reforma prokuratury zawarta jest w projekcie ustawy – Prawo o prokuraturze.</p>
40.	Dyrektor SA w Warszawie	Uwaga ogólna	<p>Propozycja - powoływania przez Ministra Sprawiedliwości na stanowisko dyrektora sądu, aktualnego zastępcy dyrektora sądu - na wniosek prezesa danego sądu, po akceptacji (zaopiniowaniu) ze strony właściwego dyrektora sądu apelacyjnego (w odniesieniu do SO i SR) lub dyrektora właściwego departamentu merytorycznego MS - w odniesieniu do dyrektora SA oraz wyrażeniu zgody przez samego zainteresowanego - bez przeprowadzania konkursu.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Zasadą powinno pozostać powoływanie dyrektora po przeprowadzeniu postępowania konkursowego, które po pierwsze pozwala na weryfikację umiejętności kandydata pod kątem wymogów z art. 32a § 1 u.s.p. po drugie stwarza równy dostęp do tego stanowiska dla wszystkich kandydatów.</p>
41.	Dyrektor SA w	Uwaga	<p>Propozycja - stworzenia możliwości zatrudnienia byłego dyrektora (lub zastępcy) na</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Po</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
	Warszawie	ogólna	stanowiska urzędnicze we wszystkich sądach - z pominięciem drogi konkursowej, po złożeniu przez niego rezygnacji z zajmowanego stanowiska służbowego, na jego wniosek złożony do dyrektora danego sądu, w którym chciałby dalej pracować - za zachowaniem w takim przypadku ciągłości zatrudnienia,	pierwsze pozostaje poza przedmiotem nowelizacji (odnosi się w istocie do uregulowań ustawy o pracownikach sądów i prokuratury), po drugie czyni nieuzasadniony wyjątek od zasad obsadzania stanowisk urzędniczych w sądach.
42.	Dyrektor SA w Warszawie	Uwaga ogólna	Propozycja - określenia terminu podjęcia decyzji w sprawie wniosku o powołanie dyrektora - pozytywnej lub negatywnej - obecny brak terminu powoduje często wielomiesięczne oczekiwanie na taką decyzję.	Uwaga nie jest zasadna. Ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych nie przewiduje terminów w tym zakresie wobec prezesa sądu, nie jest więc zasadne nakładanie takich terminów na Ministra Sprawiedliwości. Wskazać nadto należy, że podjęcie decyzji w przedmiocie wniosku o powołanie dyrektora sądu wymaga częstokroć uzyskania brakujących dokumentów albo oświadczeń od kandydata oraz przeprowadzenia czasochłonnej analizy.
43.	Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie	Uwaga ogólna	Należy nadto zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z proponowanymi zmianami nastąpi dalsze ograniczenie niezależności sądów wobec ministra otwierające możliwości większej ingerencji ze strony władzy wykonawczej.	Uwaga nie jest słuszna, nie została skonkretyzowana ani uzasadniona.
44.	Dyrektor SA w Warszawie	Uwaga ogólna	Propozycja - stworzenia możliwości obsadzania stanowisk dyrektorskich, w drodze przeniesienia służbowego osób zajmujących te stanowiska w innych sądach przez Ministra Sprawiedliwości dokonywanego na indywidualny wniosek prezesa zainteresowanego sądu, po uzyskaniu pozytywnej decyzji prezesa sądu w którym jest ta osoba aktualnie powołana, akceptacji (zaopiniowaniu) ze strony właściwego dyrektora (lub dyrektorów - jeśli dotyczy to różnych apelacji) sądu apelacyjnego (w odniesieniu do SO i SR) lub dyrektora właściwego departamentu merytorycznego MS - w odniesieniu do dyrektorów SA oraz wyrażeniu zgody przez samego zainteresowanego. Przy czym dotyczyłoby to również przeniesienia pomiędzy SR, SO i SA oraz zastępcy dyrektora na stanowisko dyrektora i odwrotnie.	Uwaga nie jest zasadna. Zasadą powinno pozostać powoływanie dyrektora po przeprowadzeniu postępowania konkursowego, które stwarza równy dostęp do tego stanowiska dla wszystkich kandydatów.
45.	Sąd Rejonowy dla Warszawy	Uwaga ogólna	W zasadach prawa pracy delegacja przez Ministra Sprawiedliwości - nie będącego pracodawcą, asystenta sędziego do innej jednostki. Są to osoby zatrudnione w	Uwaga nie jest zasadna. Możliwość delegowania

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
	Pragi-Północ w Warszawie		ramach dwustronnych umów o pracę, które określają jednoznacznie miejsce świadczenia pracy. Stąd też brak jest możliwości dochodzenia zasad prawa pracy przez Ministra Sprawiedliwości - nie będącego pracodawcą - na potrzeby „delegacji” do ministerstwa. Podobnie niezrozumiałe jest przyznawanie z tego tytułu dodatkowych składników wynagrodzenia.	asystentów sędziów służyć ma przede wszystkim uelastycznieniu obsady sądów tą grupą stanowisk. Możliwość delegowania asystenta sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości służyć ma zapewnieniu Ministrowi Sprawiedliwości swobody doboru kadr. Za zasadne uznać należy umożliwienie delegowania do Ministerstwa osób znających praktyczne aspekty pracy na stanowisku asystenta sędziego. Wskazać należy, że w chwili obecnej do Ministerstwa Sprawiedliwości delegowana jest jedna osoba zajmująca stanowisko asystenta sędziego, a zatem instytucja ta nie jest nadużywana.
46.	Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie	Uwaga ogólna	Procedura powołania dyrektora sądu od momentu zakończenia prac komisji konkursowej i przedstawienia osoby wygrywającej konkurs do powołania przez Ministra Sprawiedliwości - w zakresie występującej praktyki odmowy powołania - nie mającej formy decyzji administracyjnej ani uzasadnienia - jest niezgodna z zasadami państwa prawa, przejrzystości decyzji personalnych podejmowanych przez najwyższe organy państwa i cechuje się brakiem, jakichkolwiek kryteriów poza pełną dowolnością i uznaniowością co przekreśla konstytucyjne zasady działalności organów państwa.	Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości w tym zakresie działa nie jako organ administracji realizujący uprawnienia władcze (sfera imperium) lecz jako pracodawca (a więc w sferze dominium). Nie jest zatem konieczne wydawanie decyzji czy szczegółowe jej uzasadnienie. Do dobrych obyczajów winno należeć podawanie mimo to w piśmie informującym o odmowie powołania przyczyny takiej odmowy. W chwili obecnej przyczyna odmowy powołania danej osoby na stanowisko dyrektora sądu jest wskazywana.
47.	SO Warszawa Praga	Uwaga ogólna	Niesłusznie dołączono do działu IVa Przetwarzanie danych osobowych obszerną i zupełnie odmienną tematykę informatyzacji, z uwagi na wagę jaką przywiązuje się do informatyzacji sądownictwa, powinien to być odrębny dział.	Powód zmiany materii regulowanej przez dział IVa i szczegółowe uzasadnienie przepisów

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
48.	SA Szczecin	Uwaga ogólna	<p>Proponuje się przyznanie każdej apelacji uprawnienia do wyłaniania jednego członka Krajowej Rady Sądownictwa, a kompetencja w tym zakresie powinna być przyznana zgromadzeniu ogólnemu apelacji. Zapewniłoby to szerszą reprezentację środowiska sędziowskiego w Krajowej Radzie Sądownictwa, wzmocniłoby rangę najwyższego organu samorządu sędziowskiego, jakim jest zgromadzenie ogólne sędziów apelacji oraz wyeliminowałoby nieformalne praktyki wyłaniania przedstawicieli sędziów sądów powszechnych do Krajowej Rady Sądownictwa.</p>	<p>dotyczących informatyzacji zawarte są w uzasadnieniu projektu.</p> <p>Uwaga nie jest zasadna. W chwili obecnej sądy powszechne wybierają 10 członków Krajowej Rady Sądownictwa. Z uwagi na konstytucyjnie określoną liczbę członków Rady przyznanie im prawa wyboru 11 członka Rady wymagałoby ograniczenia reprezentacji sądów administracyjnych albo Sądu Najwyższego. Ponadto nie jest zasadne aby 495 sędziów sądów apelacyjnych miało taki sam wpływ na wybór przedstawicieli całego, liczącego 9 906 osób korpusu sędziów sądów powszechnych, co liczniejsi sędziowie sądów okręgowych oraz jeszcze liczniejsi sędziowie sądów rejonowych. Zarzut nieformalnych praktyk przy wyborze przedstawicieli sądów powszechnych do Krajowej Rady Sądownictwa nie został uzasadniony. Ponadto proponowana zmiana wykraczałaby poza zakres projektowanej regulacji.</p>
49.	SA Szczecin	Uwaga ogólna	<p>Sędziowie wskazali, że nie mieli faktycznej możliwości dogłębnego przeanalizowania jego treści, z uwagi na obszerność oraz zakres projektowania zmian. Wstępna analiza prowadzi do wniosku, że poszerzeniu ulec ma zakres nadzoru administracyjnego i to w kierunku, który budzi wątpliwości co do zgodności zakładanych rozwiązań z Konstytucją. Wbrew wcześniejszym zapowiedziom nie zostaje ograniczona możliwość delegowania sędziów do orzekania w sądach wyższego rzędu, co obecnie skutkuje faktycznie migracją kadr do sądów okręgowych ze szkodą dla sądów rejonowych, Także delegowanie sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości utrzymane zostaje w dotychczasowym kształcie, który skutkuje</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Delegowanie sędziów do sądów wyższego szczebla jest związane z etatyzacją, rozumianą jako racjonalne obsadzanie sądów kadrą orzeczniczą. Ponadto ma ono także znaczenie przy awansie zawodowym sędziów. Projekt przewiduje ograniczenie</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			przypisaniem etatu takiego sędziego do macierzystego sądu i wykazywaniu go w danych statystycznych, gdy faktycznie przez okres nawet dziesięciu lat delegowany sędzia nie orzeka w tej jednostce. Sędziowie wskazali również, że obniżenie wysokości zasiłku chorobowego stanowi kolejne już ograniczenie uprawnień zawodowych sędziów, których czas pracy jest nienormowany, a wynagrodzenie nie uwzględnia pracy wykonywanej w godzinach nadliczbowych.	możliwości delegowania sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości. Przedmiotem opiniowanego projektu nie jest ograniczenie wysokości zasiłku chorobowego sędziów.
50.	SA Łódź	Uwaga ogólna	Dział IV A Przetwarzanie danych osobowych - należałoby uzupełnić o zapis, że prezes sądu apelacyjnego i prezes sądu okręgowego przetwarzają dane osobowe sędziów, referendarzy, asystentów sędziego, dyrektorów sądów i ich zastępców, kuratorów sądowych odpowiednich sądów - w zakresie niezbędnym do prawidłowego realizowania obowiązków i praw wynikających ze stosunków służbowych lub realizacji zadań z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów;	Uwaga jest zasadna, projekt został uzupełniony.
51.	SA Łódź	Uwaga ogólna	Przepisy dot. powoływania sędziów do pełnienia funkcji wizytatora winny być rozszerzone o regulację dot. odwołań z pełnienia tej funkcji, tak jak to ma miejsce w przypadku zwolnień z funkcji przewodniczących Wydziałów;	Uwaga nie jest zasadna. Nie jest celowe rozbudowywanie u.s.p. o kolejne tryby dotyczące odwoływania z poszczególnych funkcji. W wypadku niewykonywania należycie tej funkcji danej osobie nie powinno powierzać się jej na kolejny okres.
52.	SA Łódź Wydział Cywilny	Uwaga ogólna	W ocenie niektórych sędziów nie ma uzasadnienia zmiana art. 22 ustawy i art. 37 g, która stanowi ingerencję władzy wykonawczej i godzi w niezależność władzy sądowniczej, zwłaszcza że uprawnienie do żądania informacji o toku spraw oraz żądanie akt spraw będących także w toku nie jest określone precyzyjnie i pozwala na dowolną interpretację. W mojej ocenie uprawnienie Ministra Sprawiedliwości może być uzasadnione wykonywaniem obowiązków określonych ustawowo i nie może w żadnym razie ingerować w niezależność władzy sądowniczej oraz niezawisłość sędziów co wymagałoby wyraźnego ustawowego potwierdzenia. Wówczas uwagi i zastrzeżenia, środowiska sędziowskiego wydaje się, że nie miałyby uzasadnienia;	Uwaga nie jest zasadna. Uprawnienie Ministra Sprawiedliwości jest uzasadnione wykonywaniem jego obowiązków określonych ustawowo i nie ingeruje w niezależność władzy sądowniczej oraz niezawisłość sędziów.
53.	SA Łódź Wydział Cywilny	Uwaga ogólna	Negatywnie należy ocenić zmianę sposobu powierzenia funkcji przewodniczących wydziału oraz wizytatorów. Negatywna opinia kolegium Sądu jako organu samorządu sędziowskiego winna stanowić przeszkodę do powierzenia sędziemu rzeczonyj funkcji, która ze swej istoty wymaga od sędziego odpowiedniego doświadczenia, autorytetu i akceptacji, Bez tych przymiotów nie sposób uzyskać skutek w postaci usprawnienia funkcjonowania sądów. Powierzenie funkcji przewodniczącego wydziału lub wizytatora wbrew negatywnej opinii kolegium wywoła w środowisku sędziowskim skutek odwrotny od zamierzonego. Niezależnie od tego proponowana	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że w wypadku powołania wiceprezesa sądu u.s.p. przewiduje, że opinia kolegium sądu o kandydacie nie jest wiążąca.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
54.	SA Łódź Wydział Cywilny	Uwaga ogólna	zmiana w istocie pozbawia sędziów konstruktywnego wpływu w tym zakresie (art. 1 pkt 1 a i pkt 18 projektu); Celem projektu jest, jak wynika z treści jego uzasadnienia kompleksowe uregulowanie zagadnień ustrojowych. Kompleksowych zmian ustrojowych nie dokonuje się wielokrotnie na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu. Kilkadziesiąt zmian prawa do ustroju sądów powszechnych, na przestrzeni kilkunastu lat i opracowywanie kolejnych, a także zmiana przepisów, które stosunkowo niedawno weszły w życie oznacza brak koncepcji w zakresie modelu ustrojowego wymiaru sprawiedliwości, wprowadzenie ad hoc zmian nieprzemyślanych bądź przypadkowych. Przepisy ustrojowe wymagają ze swej istoty pewności i stabilizacji oraz wprowadzenia rozwiązań o trwałym charakterze. Prawo zmieniane co kilka miesięcy nie może uzyskać właściwego sobie autorytetu. Pożądanym jest zatem stan opracowania modelu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a nie wprowadzenie zmian, które w istocie model ten burzą, czynią niespójnym i niestabilnym;	Uwaga nie jest zasadna, projekt stanowi konsekwencje wyroku TK z 7 listopada 2013 r. Ponadto wdraża on rekomendacje GRECO i jest efektem prac powołanego przez Ministra Sprawiedliwości zespołu, w którym zasiadali także przedstawiciele środowiska sędziowskiego.
55.	Prezes SA Katowice	Uwaga ogólna	Zastrzeżenia budzą te zapisy projektu, które dotyczą zmiany uprawnień Ministra Sprawiedliwości w zakresie zewnętrznego nadzoru administracyjnego. Skutkować mogą one zatarciem różnic między nadzorem zewnętrznym sprawowanym przez Ministra Sprawiedliwości a nadzorem wewnętrznym za który odpowiedzialni są prezesi sądów apelacyjnych. Stanowi to krok wstecz w stosunku do dotychczasowych regulacji zmierzających do zachowania konstytucyjnej niezależności władzy sądowniczej od innych władz, w tym władzy wykonawczej. Przejawem tego rodzaju regulacji jest proponowany przepis art. 22 § 2a u.s.p. upoważniający Ministra Sprawiedliwości do żądania od prezesa sądu apelacyjnego przedstawienia mu niezwłocznej informacji o toku postępowania w poszczególnych sprawach czy przepis art. 37g § 1 pkt 3 u.s.p. pozwalający na żądanie akt poszczególnych spraw sądowych. Takiego rodzaju zapisy przypisują Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia prezesa sądu apelacyjnego w ramach sprawowanego przez niego nadzoru wewnętrznego i zdają się być wyrazem braku zaufania co do skuteczności tego nadzoru wykonywanego przez prezesów sądów apelacyjnych. Ponadto są zbędne, bo także w dotychczasowym stanie prawnym Minister Sprawiedliwości, w ramach nadzoru zewnętrznego, był uprawniony do kontrolowania wykonywania obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych oraz wydawania stosownych zarządzeń (art. 37g § 1 pkt 3 u.s.p.). W przypadku zastrzeżeń co do skuteczności sprawowanego nadzoru wewnętrznego Minister Sprawiedliwości ma uprawnienia do zarządzenia przeprowadzenia lustracji, sądu, wydziału lub przeprowadzenia lustracji działalności nadzorczej prezesa sądu (art. 37g § 2). Wydaje się, że wprowadzenie tych dodatkowych uprawnień nadzorczych będzie	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych. Podkreślenia wymaga także, że uprawnienie to nie jest elementem zewnętrznego nadzoru administracyjnego. Obecnie obowiązujące przepisy uprawniają Ministra do zwrócenia uwagi prezesowi lub wiceprezesowi sądu. Zmiana w tym zakresie ma dostosować powyższą regulację do wskazań Trybunału Konstytucyjnego zawartych w wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie K 31/12. Kwestionowany art. 37f § 2 u.s.p. ma niemal identyczne brzmienie w chwili obecnej. Jego projektowana zmiana ma charakter

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>skutkować dążeniem do wkroczenia w nadzór wewnętrzny nad działalnością sądów. Świadczy o tym treść proponowanych przepisów art. 37f § 2 u.s.p. i art. 37g § 5 u.s.p. pozwalających Ministrowi Sprawiedliwości na wykonywanie bliżej nie określonych „czynności niezbędnych ze względu na wystąpienie uchybień w działalności administracyjnej sądów” czy zwrócenie na piśmie uwagi o stwierdzonych uchybieniach prezesom i wiceprezesom sądów wszystkich instancji. Uprawnienia takie w dotychczasowym stanie prawnym przysługują prezesowi sądu apelacyjnego (art. 37e u.s.p.).</p> <p>Minister Sprawiedliwości nie będzie miał obowiązku informowania o zwróconych uwagach prezesa sądu apelacyjnego gdyż projekt zakłada jedynie wymóg przekazywania mu kopii zastrzeżeń zgłoszonych do uwag przez zainteresowanych.</p> <p>Przy tego rodzaju regulacji, prezes sądu apelacyjnego może w skrajnych przypadkach nie wiedzieć o nieprawidłowościach stwierdzonych przez Ministra Sprawiedliwości w sądach apelacji ani o podjętych działaniach nadzorczych mimo, że to on odpowiada za nadzór wewnętrzny nad sądami apelacji,</p> <p>Brak jest uzasadnienia dla tak istotnej zmiany w zakresie sposobu wykonywania nadzoru administracyjnego, w szczególności dla postawionej w uzasadnieniu projektu tezy ,że „bez proponowanych zmian efektywny nadzór zewnętrzny nie jest możliwy”. Zwłaszcza, że nie było merytorycznych zastrzeżeń ze strony Ministra Sprawiedliwości co do rocznych informacji prezesów sądów apelacyjnych odnośnie działalności sądów w poszczególnych apelacjach poza uwagami dotyczącymi sposobu ich sporządzenia,</p> <p>W dobie kryzysu oraz narastania postaw populistycznych rodzi to niebezpieczeństwo dążenia przez Ministra Sprawiedliwości do niezwłocznego podejmowania działań dotyczących toku postępowania w poszczególnych sprawach.</p> <p>Cześć społeczeństwa regulacje te będzie traktowała jako obowiązek reakcji a nie jedynie jako uprawnienie. Ponadto ten typ regulacji pozostaje w sprzeczności z poprzednim kierunkiem nowelizacji ustawy ustrojowej w ramach której np. zrezygnowano z rozpatrywania skarg dotyczących działalności sądów przez Ministra Sprawiedliwości zastrzegając obowiązki i uprawnienia w tym zakresie wyłącznie prezesom sądów.</p>	<p>techniczny.</p>
56.	Ogólnopolskie Stow. Referendarzy Sądowych	Art. 1 pkt 1 (art. 11 u.s.p.)	<p>Stowarzyszenie proponuje pozostawienie zapisu art. 11 § 2a w dotychczasowym brzmieniu. Uzasadnienie projektu nie wskazuje żadnej okoliczności przemawiającej za wprowadzeniem projektowanej zmiany. Zmiana jest powrotem do starych rozwiązań nic biorących pod uwagę racjonalnego wykorzystania kadry orzecniczej.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Za wprowadzeniem omawianej zmiany przemawia niewystarczająca ilość referendarzy sądowych, która czyni utrudnionym wybór przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych w niektórych sądach.</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
57.	SA Lublin	Art. 1 pkt 1 (art. 11 u.s.p.)	Uważam, że nieuzasadniona i niezrozumiała jest proponowana zmiana art. 11 § 2a i 3 oraz § 5. Uregulowania wprowadzone ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 203, poz. 1192) doprowadziły, po pewnych problemach w początkowym okresie obowiązywania, do skierowania sędziów od orzekania w innych, niż wydziały ksiąg wieczystych i wydziały gospodarcze do spraw rejestru zastawów, rodzajach spraw. Ocena dotychczasowa okresu obowiązywania tych przepisów pozwala na pozytywną ocenę pełnienia funkcji przewodniczących tych wydziałów przez referendarzy.	Uwaga nie jest zasadna. Za wprowadzeniem omawianej zmiany przemawia niewystarczająca ilość referendarzy sądowych, która czyni utrudnionym wybór przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych w niektórych sądach.
58.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 1 (art. 11. § 2a u.s.p.)	<p>Na wstępie opiniujący wyklucza, że powodem zmiany jest możliwość, w szczególności w małych sądach, powierzenia funkcji przewodniczącego wydziału sędziom piastującym inne stanowiska funkcyjne dla uzyskania dodatkowego wynagrodzenia związanego z, łączeniem dwóch stanowisk funkcyjnych. Wskazać należy, iż problem tej regulacji jest zasadniczo pokłosiem błędnie przeprowadzonej informatyzacji pionu wieczystoksięgowego i utrzymania jego rozdrobnionej struktury (obecnie 347 wydziałów w tym 116 zamiejscowych). Nie należy zapominać, iż w świetle danych za 2012 rok na wpływ 3.187.613 spraw KW aż 1.373.193 zostało złożonych przez notariuszy. Powyższe, przy rosnącej liczbie notariuszy, winno skutkować w najbliższej perspektywie czasowej dalszym zwiększeniem liczby wniosków składanych przez tę grupę zawodową. Nie można zapominać o możliwości składania wniosków online, co zasadniczo czyni zbędnym utrzymywanie tak rozbudowanej sieci tych wydziałów. W zakresie wydziałów rejestru zastawów, problem w porównaniu z wydziałami ksiąg wieczystych ma charakter marginalny i dotyczy jedynie większych jednostek sądowych. Zarówno w zakresie wydziałów ksiąg wieczystych jak i rejestru zastawów brak jest w uzasadnieniu projektu jakiegokolwiek informacji co do konieczności zmiany w tym zakresie (kwestia uzasadnienia, projektu będzie przedmiotem odrębnego omówienia).</p> <p>W zakresie wydziałów rejestru zastawów liczba sędziów w tych wydziałach na dzień 31.12.2012 roku to 0.250 etatu. Sędziowie w ramach tych wydziałów rozpoznają jedynie skargi co jest marginesem wpływu spraw. Nie należy zapominać, iż w zakresie wydziałów ksiąg wieczystych jak i rejestru zastawów w ostatnich latach drastycznie ograniczono liczbę sędziów celem ich wykorzystania w zakresie innych pionów orzeczniczych.</p> <p>Z uwagi na rangę spraw rozpatrywanych w postępowaniu wieczystoksięgowym dotyczącym spraw majątkowych obywateli, przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych powinien być wyłącznie sędzia z możliwością powierzenia funkcji zastępcy przewodniczącego wydziału sędziemu lub referendarzowi sądowemu. Ma to istotne znaczenie, zwłaszcza w przypadku rozpoznawania skarg na orzeczenie referendarza oraz orzekaniu w sprawach o skomplikowanym charakterze</p>	Uwaga nie jest zasadna w zakresie w jakim kwestionuje projektowaną zmianę art. 11 § 2a u.s.p. Za wprowadzeniem omawianej zmiany przemawia niewystarczająca ilość referendarzy sądowych, która czyni utrudnionym wybór przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych w niektórych sądach. Uzasadnienie projektu zostało rozbudowane.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>(np. w przypadku ustalania tytułów własności w oparciu o dawne księgi hipoteczne prowadzone w okresie przedwojennym). Z drugiej strony odejście od dotychczasowego brzmienia przepisu art. 11 § 2 a wydaje się być nieracjonalne w świetle tego, że rozwiązania te przyjęły się i w wielu przypadkach należałoby przyjąć zasadę powierzenia funkcji przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych i rejestru zastawów referendarzom sądowym, którzy są osobami kompetentnymi w zakresie orzekania w tym obszarze, Zbędne wydaje się obarczanie sędziów obowiązkami, które mogą przejąć inne osoby. W przedstawionej propozycji zmiany nacisk położony został na objęcie tej funkcji przez sędziego, który de facto miałby orzekać tylko przy rozpoznawaniu skarg, które można kierować do sędziów w wydziałach cywilnych.</p> <p>Postępowanie wieczystoksięgowe nie jest rejestrem nieruchomości, w którym wyłącznie wpisuje się dane dotyczące nieruchomości. W postępowaniu tym sąd orzeka nieprocesowo, w oparciu o dołączone dokumenty, niejednokrotnie uznając komu przysługuje dane prawo podlegające ujawnieniu w księdze wieczystej. Wydział ksiąg wieczystych prowadzi kontrolę aktów notarialnych pod względem ich skuteczności materialnej i formalnoprawnej (czynności tych nie można, uznać za „rejestrowanie” danych dotyczących nieruchomości).</p>	
59.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 1 (art. 11 § 2a u.s.p.)	Zasadny jest powrót (w § 2a) do koncepcji w myśl której co do zasady przewodniczącym wydziału w sądzie jest sędzia, a powierzenia tego stanowiska referendarzowi jest wyjątkiem od zasady, choćby z uwagi na to, że skargi na czynności referendarza rozpoznaje, sędzia, jakkolwiek są to odrębne materie (kierowania wydziałem i orzekanie). Natomiast sprzeciw budzi rezygnacja w § 3 z wiążącej dla prezesa opinii kolegium sądu okręgowego przy powierzaniu funkcji, gdyż w ten sposób minister ma większy wpływ i możliwość nacisku na prezesa. W § 5 recypowano zasadę z § 2a, co nie budzi zastrzeżeń.	Uwaga jest zasadna w zakresie zmiany art. 11 § 2a u.s.p. W zakresie zmiany art. 11 § 3 u.s.p. uwaga jest niezasadna. Wskazać jednak należy, że w wypadku powołania wiceprezesa sądu u.s.p. przewiduje, że opinia kolegium sądu o kandydacie nie jest wiążąca.
60.		Art. 1 pkt 1 (art. 11 § 3 u.s.p.)	Negatywnie oceniono treść art. 11 § 3 w zakresie pozbawienia Kolegium sądu możliwości wyrażenia wiążącej opinii co do kandydata na przewodniczącego wydziału. Swoboda doboru kadr nie może być uznana za wartość nadrzędną uzasadniającą pozbawienie uprawnień Kolegium.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że w wypadku powołania wiceprezesa sądu u.s.p. przewiduje, że opinia kolegium sądu o kandydacie nie jest wiążąca.
61.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 1 (art. 11 § 3 u.s.p.)	Celem zmiany jest kolejne ograniczenie wpływu sędziów na jakiegokolwiek decyzje dotyczące sądów i oddanie ich wyłącznie w ręce osób powoływanych przez Ministra Sprawiedliwości. Opinia kolegium, która nie wiąże prezesa, jest pozorowaniem opinii, a kolegium staje się organem-ozdobnikiem bez uprawnień. Obawiamy się, że miał tu znaczenie konkretny przypadek jednego z sądów okręgowych; sędziowie wybrali w nim kolegium, którego skład zdecydowanie nie odpowiadał prezesowi i podjęto	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że w wypadku powołania wiceprezesa sądu u.s.p. przewiduje, że opinia kolegium sądu o kandydacie nie jest wiążąca.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			działania celem unieważnienia wyboru.	
62.	SA Kraków	Art. 1 pkt 1b (art. 11 § 5 u.s.p.)	Rezygnacja z wymogu, aby przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych oraz wydziału gospodarczego rejestru zastawów był referendarz sądowy jest krokiem wstecz. Spowoduje w praktyce, iż przewodniczącym tych wydziałów nie będzie zostawał referendarz sądowy. W wypadku takich wydziałów, jak wymienione w omawianym przepisie, ciężar orzekania spoczywa wyłącznie na referendarzach, dlatego celowym jest, aby przewodniczącym wydziału był jeden z nich, dysponujący dużym doświadczeniem i prowadzący duży samodzielny referat, a nie sędzia „z zewnątrz”. W żadnym wypadku nie wydaje się przekonujący argument, iż taka zmiana spowodować ma „usprawnienie funkcjonowania sądów”. Zmiana ta spowoduje odciążenie sędziów od zadań orzeczniczych, do których są powołani - do zadań, które z powodzeniem może wykonywać referendarz sądowy. Ustawodawstwo winno podążać w kierunku poszerzania zadań referendarzy sądowych, szerszego ich wykorzystania i powierzania im kolejnych stanowisk przewodniczących wydziałów.	Uwaga nie jest zasadna. Za wprowadzeniem omawianej zmiany przemawia niewystarczająca ilość referendarzy sądowych, która czyni utrudnionym wybór przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych w niektórych sądach.
63.	SA Warszawa	Art. 1 pkt 2 (art. 20 u.s.p.)	Z uzasadnienia projektu wynika, że zmiany art. 20 u.s.p. dotyczą struktury organizacyjnej sądów rejonowych. Zmiana art. 20 u.s.p. przez dodanie pkt 10 dotyczy sądów okręgowych - brak uzasadnienia zmiany w projekcie. Zważywszy na obciążenie sądów Warszawskich niepokój budzi to, że wejście w życie tej zmiany może po raz kolejny zwiększyć wpływ spraw do tego sądu.	Dodanie do art. 20 u.s.p. pkt 10 ma wyłącznie charakter techniczny. Identyczny przepis funkcjonuje już w porządku prawnym (art. 110 ²⁰ ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1990 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Celem projektowanej zmiany jest zebranie przepisów stanowiących podstawę do określania właściwości sądów powszechnych w ustawie ustrojowej. Ten sam cel mają projektowane pkt 9 i 11 art. 20 u.s.p. Dodać należy, że na podstawie powołanego art. 110 ²⁰ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych sądem wyznaczonym do rozpoznawania określonej w kategorii spraw został wyznaczony Sąd Okręgowy w Poznaniu.
64.	Solidarność	Art. 1 pkt 2 (art. 20	Prezydium KK zwraca uwagę, że teren Polski podzielony jest na 11 obszarów „apelacyjnych” obejmujących rozległy teren. W związku z powyższym skoncentrowanie prowadzenia ksiąg wieczystych może spowodować	Uwaga nie jest zasadna. Celem przepisu jest usankcjonowanie sytuacji istniejącej w chwili obecnej

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		u.s.p.)	trudności organizacyjne. Obszar całej apelacji powierzony jednemu wydziałowi ksiąg wieczystych może spowodować nadmierne obciążenie pracą tego wydziału, a przede wszystkim trudności w dostępie obywateli do wydziału ksiąg wieczystych. Nie wszystkie sprawy można natomiast załatwić w formie elektronicznej.	w Warszawie, gdzie Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie rozpoznaje sprawy wieczystoksięgowe z sądów rejonowych położonych we właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie oraz Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Nie jest zamiarem Ministerstwa Sprawiedliwości tworzenie wydziałów ksiąg wieczystych obejmujących swoją właściwością cały obszar apelacji. Nie jest natomiast wskazane z punktu widzenia poprawności legislacyjnej tworzenie wyjątku tylko dla jednego wydziału ksiąg wieczystych.
65.	Prezes SO Bielsko Biąta	Art. 1 pkt 2 (art. 20 u.s.p.)	Sprzeciw musi budzić przewidziana w pkt 6 możliwość, by w jednym sądzie rejonowym mogły być prowadzone księgi wieczyste z obszarów innych sądów rejonowych działających nie tylko w tym samym okręgu (jak jest obecnie), ale nawet apelacji (jak się proponuje). To kłóci się z ogólnymi zasadami rejonizacji i podziału terytorialnego sądów, wprowadza pewnego rodzaju wyłom i chaos kompetencyjny,	
66.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 2a (art. 20 pkt 6 u.s.p.)	Zmiana ta jak wynika z uzasadnienia projektu związana jest z wyjątkową sytuacją dotyczącą Warszawy, lecz może spowodować dramatyczne skutki w ramach organizacji tego pionu. Jeśli ustawodawca w projekcie od razu zastrzega brak planowania zmian organizacyjnych w obszarze tego pionu to rodzi się pytanie o dalsze konsekwencje tej regulacji. Powyższe może skutkować tym, iż przykładowo, poszczególne wydziały zamiejscowe z obszaru jednego okręgu zostaną przypisane do wydziałów w innym okręgu co zakłóci obraz pracy tych pionów w obu okręgach (rzecz niespotykana w innych pionach), nie wspominając o możliwości rozliczenia pracy i sprawozdawczości dla obu sądów i okręgów w tym rozliczenia kadrowego w ramach nowo tworzonego systemu kadrowego (zapewne nikt tego nie założył). Taka zmiana nie ma najmniejszego sensu, a koniecznym jest nie odżegnywanie się od zmiany ale dokonanie komasacji wydziałów ksiąg wieczystych w ramach poszczególnych okręgów a dla Warszawy wprowadzenie wyjątku od zasady (noweli tylko w tym zakresie).	
67.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 2a (art. 20 pkt 6 u.s.p.)	Przepis wprowadzany w celu zalegalizowania niezgodnej z prawem sytuacji, jaka ma miejsce w Warszawie. Wyrażamy pogląd, że należy dostosować stan faktyczny do prawa, a nie prawo do decyzji ministra. Wykorzystanie tego przepisu w innych sytuacjach będzie kłóciło się z ogólnymi zasadami rejonizacji i podziału terytorialnego sądów, wprowadzi nieuzasadnioną dowolność i chaos kompetencyjny.	Uwaga nie jest zasadna, wyjaśnienie j. w.
68.	SA Białystok	Art. 1 pkt 2a (art. 20 pkt 6 u.s.p.)	Propozycja nowego brzmienia art. 20 pkt. 6 „może przekazać jednemu sądowi rejonowemu prowadzenie ksiąg wieczystych z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających na obszarze tej samej apelacji” wydaje się być mniej korzystna od dotychczasowej, gdzie jest mowa o tym samym okręgu sądowym. Przekazanie spraw wieczystoksięgowych do prowadzenia poza okręg sądowy może zostać źle odebrane przez społeczeństwo, które będzie miało utrudnione możliwości w dostępie do tego typu spraw.	Uwaga co do istoty zasadna. Jednakże nie jest planowane koncentrowanie spraw wieczystoksięgowych z obszaru całej apelacji w jednym sądzie rejonowym, projektowany przepis ma na celu usankcjonowanie obecnie istniejącej sytuacji w sądach warszawskich.
69.	IUSTITIA	Art. 1	zmianę uznajemy za niecelową, gdyż zbędnych odstępstw od podstawowych zasad właściwości należy unikać, a ta zmiana nie znajduje uzasadnienia merytorycznego	Uwaga nie jest zasadna. Projektowane art. 20 pkt 9-11

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		pkt 3 (art. 20 pkt 9-11 u.s.p.)	ani nie poprawi sprawności orzekania.	u.s.p. istnieją już w chwili obecnej. Zmiana ma wyłącznie charakter porządkujący, poprzez umieszczenie przepisów dotyczących właściwości w ustawie ustrojowej jaką jest u.s.p.
70.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Brak uzasadnienia dotyczącego tej zmiany. Nie wiadomo czym kierował się inicjator zmiany wprowadzając tę regulację. Trudno zatem jednoznacznie ją zaopiniować, nie mniej jednak wskazać należy, że sądy apelacyjne, tak jak obecnie nie są przygotowane na prowadzenie spraw finansowych, tak nie są przygotowane do prowadzenia na obszarze apelacji dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych sędziów, asystentów sędziego, referendarzy i kuratorów zawodowych z sądów działających na obszarze apelacji. Sądy apelacyjne są mniejszymi jednostkami o strukturach i zasobach organizacyjnych nieadekwatnych do posiadanych kompetencji, które z racji niedoborów w jednostkach podległych (tak jak ma to miejsce na obszarze Apelacji Warszawskiej) nie są w stanie zasilać się kadrą z jednostek podległych. Stąd też mogą pojawiać się trudności w sferze organizacyjnej. Może także dojść do krzyżowania się kompetencji dyrektora i prezesa sądu apelacyjnego, jeżeli chodzi o zakres odpowiedzialności w obszarze podległości finansowej i organizacyjnej co do sądów rejonowych i prezesów sądów okręgowych, jeśli chodzi o nadzór administracyjny. Centralizowanie uprawnień w tym zakresie wydaje się być błędną koncepcją.	Uwaga nie jest zasadna. Powierzenie określonych w przepisie zadań niewątpliwie poprzedzone będzie analizą możliwości wykonania tych zadań połączoną z ewentualnym dokadrowaniem danego sądu apelacyjnego.
71.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Samo upoważnienie ministra do przekazania określonych tu kompetencji prezesom sądów apelacyjnych prima facie nie budzi sprzeciwu. Istotne jest jednak dookreślenie, w jakiej formie ma to nastąpić. Ważne jest aby zastanowić się, czy nie powinna tu być wymagana opinia Krajowej Rady Sądownictwa.	Uwaga nie jest zasadna. Nie jest celowym rozbudowywanie w u.s.p. trybów dotyczących realizacji określonych uprawnień. Wskazać należy, że przepis ten przewiduje przekazanie na rzecz sądu uprawnienia a nie pozbawienie go kompetencji. Nie jest więc potrzebne opiniowanie decyzji Ministra Sprawiedliwości w tym przedmiocie przez organ mający stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.
72.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Zakwestionowano nieuzasadnioną centralizację prowadzenia dokumentacji organizacyjnej i pracowniczej (art. 20a u.s.p.) co przy wykonywaniu czynności pracodawcy przez prezesów niższych szczebli będzie skutkowało dublowaniem dokumentacji, która jest niezbędna do wydawania decyzji na gruncie prawa pracy.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że przepis dotyczy dokumentacji jedynie określonych grup zatrudnionych w sądzie, nie

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			Każdorazowe pozyskiwanie dokumentacji z Sądu Apelacyjnego obniży sprawność podejmowania decyzji na gruncie prawa pracy i może utrudnić zarządzanie kadrami sądu. Co więcej w żaden sposób nie określono w projekcie zasad centralizacji prowadzenia dokumentacji	dotyczy urzędników sądowych, wobec których najczęściej podejmowane są czynności z zakresu prawa pracy.
73.	SA Białystok	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Dopisanie w art. 20a - poza sędziami, asystentami sędziów i referendarzami także „kuratorów zawodowych” jest sprzeczne z Ustawą o kuratorach sądowych, która kompetencje w zakresie prowadzenia spraw kuratorów okręgu powierza prezesowi sądu okręgowego.	Uwaga nie jest zasadna. Przepis nie stanowi podstawy do przenoszenia przez Ministra Sprawiedliwości ustawowych kompetencji prezesa sądu okręgowego na prezesa sądu apelacyjnego, a jedynie do powierzenia prezesowi sądu apelacyjnego prowadzenia dokumentacji określonych grup zawodowych zatrudnionych w sądach.
74.	SA Kraków	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Niezrozumiała jest treść przepisu art. 20a ustawy, w którym Minister Sprawiedliwości może powierzyć prezesowi sądu apelacyjnego prowadzenie dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych sędziów, asystentów sędziów, referendarzy i kuratorów sądowych z sądów działających na obszarze apelacji. Dodany przepis art. 20a zamieszczony ma być w rozdziale II ustawy „Organizacja sądów”, w którym to znajdują się przepisy dotyczące funkcjonowania wydziałów w sądach rejonowych, okręgowych i apelacyjnych, a także wydziałów zamiejscowych oraz uprawnień i kompetencji Ministra Sprawiedliwości w zakresie kształtowania struktury organizacyjnej sądów. Uzasadnienie przedmiotowego projektu pomija intencje ustawodawcy w zakresie stworzenia przepisu art. 20a. Wykładnia językowa tego przepisu prowadzi do wniosku, iż prezes sądu apelacyjnego może prowadzić dokumentację wymienionych tam grup pracowników. Brak jest natomiast w zaprojektowanym przepisie precyzyjnego sformułowania, o jaką dokumentację chodzi i czy w przypadku powierzenia prowadzenia tej dokumentacji prezesowi sądu apelacyjnego nie będą jej prowadzili prezesi sądów okręgowych i prezesi, sądów rejonowych.	Uwaga jest zasadna w zakresie w jakim zarzuca brak uzasadnienia projektowanej zmiany – uzasadnienie projektu zostało rozbudowane. Wbrew zarzutowi projektowany przepis określa jakiej dokumentacji dotyczy. Wydaje się oczywiste, że powierzenie prowadzenia określonej dokumentacji prezesowi sądu apelacyjnego zwolni z obowiązku prowadzenia tej dokumentacji prezesów sądów niższych szczebli.
75.	SA Warszawa	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Zapis nieprecyzyjny, brak wyjaśnień co oznacza pojęcie „prowadzenie dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i etatowych”. Uzasadnienie projektu nie wyjaśnia przyczyn proponowanej zmiany. Zmiana zwiększa zakres obowiązków Prezesa Sądu Apelacyjnego, który nie dysponuje etatami niezbędnymi dla wykonywania tych czynności.	Uwaga jest zasadna w zakresie w jakim zarzuca brak uzasadnienia projektowanej zmiany – uzasadnienie projektu zostało rozbudowane. Wbrew zarzutowi projektowany przepis określa jakiej dokumentacji dotyczy.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				Powierzenie określonych w przepisie zadań niewątpliwie poprzedzone będzie analizą możliwości wykonania tych zadań połączoną z ewentualnym wzmocnieniem kadry danego sądu apelacyjnego.
76.	SO Warszawa Praga	Art. 1 pkt 3 (art. 20a u.s.p.)	Usytuowanie nowego przepisu przyznającego uprawnienie Ministrowi Sprawiedliwości do powierzenia Prezesowi Sądu Apelacyjnego prowadzenia dokumentacji dotyczącej spraw organizacyjnych i kadrowych osób zatrudnionych w sądzie w rozdziale 2 dotyczącym organizacji sądów wydaje się nietrafne.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że również inne kwestie pracownicze określone są w tym rozdziale u.s.p. – vide art. 19 ust. 2 u.s.p. Ponadto kwestia regulowana tym przepisem wchodzi w zakres desygnatów pojęcia „organizacja sądów”.
77.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 4 (art. 21 u.s.p.)	Sprzeciw budzi ograniczenie w § 3 kompetencji prezesa sądu, aktualnie mu przysługujących w stosunku do dyrektora. Jest to pozbawienie prezesa istotnej kompetencji. W projektowanym stanie prawnym prezes nie ma możliwości przedstawienia potrzeb sądu, nadal jednak odpowiadając za wyniki jego (sądu) pracy.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt rozszerza kompetencje prezesa sądu względem dyrektora tego sądu. Określanie potrzeb sądu nie jest konieczne wobec projektowanej zmiany pozwalającej prezesowi sądu wydawać dyrektorowi sądu wiążące polecenia w zakresie określonym w art. 31a § 1 pkt 1 u.s.p. Ponadto żaden przepis projektu ani obecnego u.s.p. nie zakazuje prezesowi wystąpienia z pismem określającym potrzeby sądu a dyrektorowi wzięcia takiego wystąpienia pod uwagę.
78.	SO Łódź Wydział Pracy	Art. 1 pkt 4 (art. 21 u.s.p.)	Nieuzasadnione wzmocnienie pozycji dyrektora sądu przez pozbawienie prezesa dotychczasowej możliwości określenia potrzeb sądu koniecznych dla zapewnienia warunków prawidłowego funkcjonowania i sprawnego wykonywania przez sąd zadań.	Vide opinia do uwagi 77.
79.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 4 (art. 21 § 1)	Zmiana służąca zwiększeniu liczby dyrektorów powoływanych przez ministra. Co do zasady oceniamy ją negatywnie, gdyż nadmiar stanowisk dyrektorskich uznajemy za niesłużący dobru wymiaru sprawiedliwości. Powoływanie dyrektora w małym sądzie nie jest celowe.	Uwaga nie jest zasadna. Przepis nie dotyczy zwiększenia liczby dyrektorów sądów.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
80.	SA Poznań	u.s.p.) Art. 1 pkt 4 (art. 21 u.s.p.)	„§ 3. Prezes sądu jest zwierzchnikiem służbowym, dyrektora sądu, z zastrzeżeniem art. 177 § 4, i wykonuje w stosunku do dyrektora sądu czynności z zakresu prawa pracy, z wyjątkiem czynności zastrzeżonych dla Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu nie może wydawać dyrektorowi sądu poleceń dotyczących kompetencji określonych w art. 31a § 1 pkt.2 i 5.” Skreślono: „ w art. 31 a §1 piet. 1-3 i 5” - usunięto pkt. 1 i pkt.3 czyli art. 31 a. § 1. Dyrektor sądu; Pkt.1 kieruje działalnością administracyjną sądu, w zakresie wskazanym w art. 8 pkt. 1. Pkt.3 jest zwierzchnikiem służbowym i dokonuje czynności z zakresu prawa pracy oraz reprezentuje sąd w tym zakresie wobec pracowników sądu, z wyłączeniem sędziów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziów. Zapis taki sprawia, iż dyrektor sądu ponosi odpowiedzialność za wymienione w art. 31a. § 1 punkt 1 i 3 kompetencje ale o sposobie ich prowadzenia decyduje prezes sądu poprzez wydawanie w tym zakresie poleceń dyrektorowi sądu.	W treści uwagi brak jest sprecyzowanego żądania/postulatu. Odnosząc się do jej treści, w sposób oczywisty jednak odpowiedzialność dyrektora sądu będzie wyłączona jeżeli wykonywać on będzie wiążące polecenie prezesa sądu.
81.	SO Opole	Art. 1 pkt 4 (art. 21 u.s.p.)	Analizując projektowaną zmianę § 3 w art. 21 dotyczą sferi wzajemnej zależności prezesa sądu i dyrektora sądu powstają wątpliwości czy projektowany przepis jest wystarczający do jednoznacznego określenia kto jest i w jakim zakresie sprawuje zasadniczą władzę w sądzie. Dzisiejsze przepisy są nieostre i w istocie trudno jednoznacznie określić zakres kompetencji prezesa sądu jak również zakres kompetencji i uprawnień dyrektora sądu. W praktyce okazuje się, że zarówno prezes sądu jak też przewodniczący wydziałów mają niewielki wpływ na obsadę personalną wydziałów w zakresie pracowników sekretariatu, jak również w kwestiach związanych z zakupem pomocy naukowych niezbędnych do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, Uważam że projektowane przepisy powinny być tak określone, że w sprawach związanych z wydziałami orzeczniczymi w sprawach obsady etatowej pracowników decydujący głos powinien należeć do prezesa sądu jako zwierzchnika sędziów i dyrektor w tym zakresie powinien wykonywać polecenia prezesa. Dodatkowo wobec istniejących rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczących kwestii osoby uprawnionej do występowania w postępowaniu egzekucyjnym w imieniu sądu powinien zostać sformułowany wyraźny przepis dający takie uprawnienia dyrektorowi sądu, który z mocy innych przepisów jest zobowiązany do zajmowania się gospodarką finansową sądu, a zatem także kwestiami związanymi ze ściąganiem należności sądowych.	Uwaga nie jest zasadna. Tworzenie szczegółowych zapisów w tym zakresie prowadziłoby do zbędnej kazuistyki i rozbudowania u.s.p. ponad miarę. Projektowany art. 21 § 3 u.s.p. pozwala prezesowi sądu wydawać dyrektorowi sądu wiążące polecenia w zakresie działań określonych w art. 31a § 1 pkt 1 i 3 u.s.p.
82.	SA Wrocław	Art. 1 pkt 4 (art. 21 u.s.p.)	Usunięcie z art. 21 § 3 w dotychczasowym brzmieniu zakazu wydawania poleceń dyrektorowi w zakresie art. 31a § 1 pkt 3 może powodować spory kompetencyjne co do zakresu zwierzchnictwa służbowego wobec urzędników i pozostałych pracowników sądów. Prezes będzie wydawał dyrektorowi polecenia za wykonanie	Uwaga nie jest zasadna. Celem nowelizacji jest przesunięcie uprawnień pomiędzy prezesem a dyrektorem sądu dla realizacji

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			których odpowiadał będzie dyrektor. Proponuję, aby zapis art. 21 § 3 otrzymał brzmienie prezes sądu jest zwierzchnikiem dyrektora sądu, z zastrzeżeniem art. 177 § 4, i wykonuje w stosunku do dyrektora sądu czynności z zakresu prawa pracy, z wyjątkiem czynności zastrzeżonych dla Ministra Sprawiedliwości Prezes Sądu nie może wydawać dyrektorowi sądu poleceń dotyczących kompetencji określonych w art, 31a § 1 pkt 2, 3 i 5".	postulatu o pomocniczej roli działalności dyrektora sądu wobec działalności orzeczniczej sądów. W sposób oczywisty odpowiedzialność dyrektora sądu będzie wyłączona jeżeli wykonywać on będzie wiążące polecenie prezesa sądu.
83.	SO Warszawa Praga	Art. 1 pkt 5 (art. 22 u.s.p.)	Zastrzeżenia budzi nowelizacja tego artykułu polegająca na dodaniu § 2a, obligująca Prezesa Sądu Apelacyjnego do niezwłocznego przedstawienia, na żądanie Ministra Sprawiedliwości, informacji o toku postępowania w sprawach (art. 2 pkt 5 projektu), „co wiąże się z koniecznością zapewnienia sprawowania (...) efektywnego nadzoru nad tokiem postępowania (z uzasadnienia projektu)". Proponowany zapis jest niezrozumiały w świetle obecnie obowiązujących rozwiązań systemowych, a tym samym niweczy istniejącą koncepcję wewnętrznego i zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów. Podobne uwagi dotyczą nadania Ministrowi Sprawiedliwości uprawnień do żądania akt konkretnej sprawy, celem kontroli wykonywania obowiązków nadzorczych przez/ Prezesów Sądów Apelacyjnych. Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych i racjonalnych względów, które czyniłyby zasadnym możliwość dokonywania oceny akt sądowych przez organ władzy wykonawczej. Ponadto dodany przepis § 2a jest mało precyzyjny, nie wskazuje bowiem o jaki sąd chodzi czy o sąd apelacyjny czy też każdy inny sąd znajdujący się w okręgu danego sądu apelacyjnego.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. Przepisy te nie są sprzeczne z koncepcją podziału na wewnętrzny i zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów powszechnych.
84.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 5 (art. 22 u.s.p.)	Projektowany § 2a statuuje wykraczający poza nadzór ministra nad działalnością administracyjną sądów kompetencję ministra do żądania niezwłocznego udzielania informacji u toku spraw. Na temat treści i zakresu pojęcia nadzoru administracyjnego nie od dziś toczą się spory - przykładem niedawna konferencja w Senacie, na której zanotowano rozdzwięk między przedstawicielami ministerstwa z jednej strony a sędziami i przedstawicielami doktryny z drugiej strony. W zasadzie stanowiska środowiska sędziowskiego i doktryny zbliżają się do siebie, wskazując na wątpliwości konstytucyjne co do obecnego modelu nadzoru - u w projektowanym § aa, istotnie rozszerza się ten nadzór, Na pewno jednak pojęcia nadzoru nad sądami nie należy mylić z nadzorem nad sędziami - nadzorem nad tokiem spraw. Projektowane rozwiązanie przyczynić się może do uaktywnienia tzw. piniaczy, którzy będą zasypywali ministerstwo skargami zamiast korzystać z możliwości zaskarżenia w trybie instancyjnym, a gdy wchodzi w grę skarga administracyjna, z możliwości składania skarg do prezesa właściwego sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przez niego informacji, a uprawnienie takie mieści się z pojęciu nadzoru administracyjnego.
85.	SO Siedlce	Art. 1	Wątpliwości co do uprawnień Ministra Sprawiedliwości, będącego władzą wykonawczą	Uwaga nie jest zasadna. Żaden

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		pkt 5 (art. 22 § 2a u.s.p.)	do ingerowania w tok postępowania sądowego.	przepis projektu nie upoważnia Ministra Sprawiedliwości do ingerencji w tok postępowań sądowych.
86.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a u.s.p.)	Zdecydowany sprzeciw. Zmiana ma służyć umożliwieniu ministrowi ingerencji w poszczególne sprawy rozpoznawane przez sądy. Wprowadzenie prezesa sądu apelacyjnego jako ogniwa pośredniego jest pozorne: prezes sądu apelacyjnego będzie żądał akt wraz z informacją od sędziego, aby przedstawić ją ministrowi. Kolejna próba ingerencji władzy wykonawczej w działania władzy sądowniczej. Niezrozumiałe jest, dlaczego gwarantuje się ministrowi rolę arbitra ponad sądami, zwłaszcza w sytuacji, gdy obywatela przez niepożądanymi zachowaniami ze strony sądów chroni już obecnie szereg instytucji, z których może on skorzystać w celu gwarancji respektowania swych praw. Także tu pojawia się zagadnienie zauważalne na kanwie aktualnego stanowiska Sądu Najwyższego, że minister w swych kompetencjach wobec sądów nie powinien być zastępowany. Rodzi się pytanie, kto de facto będzie sygnował decyzje o wglądzie w daną sprawę i w jakim trybie miałyby to następować. Po raz kolejny dywagacje prowadzą do zastanowienia, czy pozostawianie nadzoru w gestii Ministra Sprawiedliwości powinno być kontynuowane. Należy dążyć do konkretyzacji osoby odpowiedzialnej za decyzje w tym zakresie. Sędzia jest odpowiedzialny imiennie za sprawę, którą prowadzi.	Uwaga nie jest zasadna. Żaden przepis projektu nie upoważnia Ministra Sprawiedliwości do ingerencji w tok postępowań sądowych.
87.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a u.s.p.)	Projektowany art. 22 § 2a u.s.p. zaburza przyjęty model podziału nadzoru administracyjnego na wewnętrzny i zewnętrzny i stanowi kolejny przykład próby znacznego rozszerzenia nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad sądownictwem. Kierunek tych zmian stoi w sprzeczności do założeń nowelizacji u.s.p., która weszła w życie w 2012r. i przewidywała zdystansowanie się Ministerstwa Sprawiedliwości od bezpośredniego nadzoru nad sprawami sądowymi w imię zagwarantowania zasady podziału władz	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. Przepisy te nie są sprzeczne z koncepcją podziału na wewnętrzny i zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów powszechnych.
88.	SO Wrocław	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a	Wątpliwości budzi poszerzenie zakresu nadzoru Ministra Sprawiedliwości przez przewidziane w tym punkcie projektu żądanie Ministra Sprawiedliwości przedstawienia przez Prezesa Sądu Apelacyjnego informacji o toku postępowania sądowych	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		u.s.p.)		powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przez niego informacji.
89.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a u.s.p.)	<p>Brak konieczności zmian z uwagi na zmiany proponowane w art. 37g § 1 pkt 3, jednakże nie jest określony konkretnie zakres informacji, jakiej może żądać Minister Sprawiedliwości (nie zostało wyjaśnione co powinna objąć informacja „o toku postępowania”), a nadto przepis ten nie określa przypadków, w jakich minister może żądać informacji, co czyni ten sposób kontroli dowolnym. Nie jest sprecyzowane pojęcie „uzasadnione przypadki”, w których minister może żądać przedstawienia akt sądowych, nie jest także uzasadnione, aby przed żądaniem wszczęcia czynności dyscyplinarnych minister otrzymywał akta, bowiem kontroli akt dokona rzecznik lub zastępca rzecznika.</p> <p>Zgłoszone uwagi do proponowanej zmiany związane są także z naruszeniem ww. przepisem, zasady trójpodziału władzy opartej na podziale i równowadze, Proponowana zmiana wprowadza podrzędność władzy sadowiczej względem, władzy wykonawczej. Minister Sprawiedliwości jest niewątpliwie osobą polityczną, podległą władzy wykonawczej i formułowanie przepisu z użyciem słów „prezes sądu apelacyjnego, na żądanie Ministra Sprawiedliwości” wskazuje na. podległość służbową prezesa godzącą w konstytucyjną zasadę równowagi władz.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przez niego informacji, a uprawnienie takie mieści się w pojęciu nadzoru administracyjnego. Zasada podziału władz nie oznacza ich całkowitej separacji (poza sferą orzecniczą sądów). W ramach trójpodziału władzy możliwe są określone relacje funkcjonalne między poszczególnymi władzami. Rozbudowywanie przepisu o określenie czego może dotyczyć informacja nie jest celowe, prowadzi do nadmiernej kazuistyki i rozbudowy u.s.p.</p>
90.	SR Sosnowiec	Art. 1 pkt 5 (art. 22 u.s.p.)	<p>Dyskusyjny wydaje się proponowany przepis § 2 a w art. 22 ustawy, dotyczący szerokiej możliwości żądania przez Ministra Sprawiedliwości Informacji o toku postępowanie w sprawach, wskazuje to na możliwość nadmiernego zaangażowania ze strony organów władzy wykonawczej w zakres działania organów władzy sadowiczej;</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przez niego informacji, a uprawnienie takie mieści się w pojęciu nadzoru administracyjnego. Zasada podziału władz nie oznacza ich całkowitej separacji (poza sferą</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				orzecniczą sądów). W ramach trójpodziału władzy możliwe są określone relacje funkcjonalne między poszczególnymi władzami.
91.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 6 (art. 22a § 6 u.s.p.)	Wskazana zmiana niweczy podstawową zasadę związaną ze stabilną, pozycją sędziego w zakresie powierzonych zadań (gwarancji kontroli uprzedniej). Oczywistym jest, iż nie chodzi tu o nieprzenoszalność sędziego z punktu widzenia sądu, a o zapewnienie elastyczności w zakresie zarządzania wewnątrz sądu. Z przykrością zauważyć trzeba, iż zmiana w ocenie opiniującego sprowadzać się będzie w pierwszej kolejności do „ukrycia braków” w umiejętnościach zarządczych prezesów. Dobrze zarządzany sąd to taki, w którym prezes dostrzega potrzeby przesunięć kadrowych w odpowiednio wczesnej perspektywie czasowej i z takim wyprzedzeniem czasowym, który pozwala na podjęcie decyzji, rozpoznanie odwołania i zapewnienie w tym czasie takiej organizacji pracy sędziego w obu wydziałach (w tym również ograniczenie orzekania) by sędziemu stworzyć możliwości zmiany pionu, wdrożenia się w nową materię prawną celem zagwarantowania jakości orzekania co najmniej na tym poziomie jak sędziowie w pionie, do którego jest przenoszony. Zmiana ta to nic innego jak brak poszanowania dla tej zasady i pełna dowolność w decyzjach prezesa albowiem wobec konieczności wykonywania czynności w nowym wydziale kolegium będzie miało mocno ograniczone możliwości decyzyjne wobec rozpisanych spraw w nowym, wydziale, konieczności ewentualnego ich odwołania i rozpisania ich w poprzednim wydziale (przy ewentualnym uwzględnieniu skargi). Opiniujący ma poważne wątpliwości co do zdolności kolegiów do takich ocen. Poprzednia regulacja była zdecydowanie bardziej właściwa i służyła poszanowaniu pozycji sędziego. Zmianę ocenić należy jako wyjątkowo niekorzystną dla pozycji, sędziego i jego roli.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt nie likwiduje prawa sędziego do złożenia do kolegium sądu odwołania od ustalonego podziału czynności. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów.
92.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 6 (art. 22a § 6 u.s.p.)	Zdecydowany sprzeciw. Zmiana służy ścisłemu podporządkowaniu sędziego poleceniom prezesa i ma uniemożliwić mu jakąkolwiek formę odwołania od zmiany podziału czynności. Pozbawia sędziego atrybutów organu władzy, staje się on urzędnikiem wykonującym polecenia przełożonych pod groźbą przeniesienia w każdej chwili do wydziału o innej specjalności, bez możliwości sprzeciwu. W istocie można byłoby zastąpić ten przepis zapisem „Prezes może kazać sędziemu wszystko, a sędzia, jeśli mu się nie podoba, może odejść ze służby”. Jest to kolejna próba obniżenia rangi władzy sądowniczej. Należy zwrócić uwagę także na aspekt praktyczno-organizacyjny - a mianowicie, by uniknąć chaosu wywołanego możliwym sporem, korzystniej jest dążyć do jego merytorycznego wyjaśnienia, nie zaś przecięcia w trybie bezdyskusyjnego rozkazu prezesa. Nadto obecny zapis działa mobilizująco na sprawność rozpoznania odwołania sędziego, jak i zapobiega pochopnym decyzjom, gdyż niestety obecny system nadzoru i możliwość	Uwaga nie jest zasadna. Projekt nie likwiduje prawa sędziego do złożenia do kolegium sądu odwołania od ustalonego podziału czynności. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			przenoszenia sędziów nie sprzyja uwzględnieniu aspektu ciągłości procesu orzeczniczego. Czynności sędziego i zarazem stron planowane są w dłuższej perspektywie czasowej. Nie należy zapominać o tym istnym fakcie, jeśli myśli się o obywatelu stawającym przed sądem. Wszelkie nagłe zmiany zawsze będą niekorzystne dla niego.	
93.	Polskie Stow. Referendarzy Sądowych	Art. 1 pkt 6 (art. 22a § 6 u.s.p.)	Stowarzyszenie proponuje wprowadzenie w art. 22a § 5 możliwości odwołania się referendarza, sądowego (do kolegium sądu apelacyjnego) w przypadku zmiany podziału czynności skutkującej zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesienie go do innego wydziału sądu, może odwołać się do kolegium sądu apelacyjnego, w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania nowego zakresu obowiązków. Brak takiego zapisu stanowi lukę prawną.	Uwaga nie jest zasadna. Prawo odwołania od ustalonego podziału czynności przysługuje sędziom z uwagi na ich szczególną pozycję ustrojową oraz fakt sprawowania przez nich wymiaru sprawiedliwości. Mimo sukcesywnego poszerzania zakresu spraw, które mogą być rozpoznawane przez referendarzy sądowych oraz ich wysokiej pozycji ustrojowej, nie jest uzasadnione zrównywanie we wszelkich aspektach ich pozycji z pozycją sędziów. Zwrócić należy uwagę, że do referendarzy sądowych z mocy art. 151b § 4 u.s.p. stosuje się przepisy o pracownikach sądów i prokuratury, a przez to, poprzez odesłanie z art. 18 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, także przepisy ustawy o urzędnikach państwowych, w tym art. 38 i 39.
94.	Prezes SO Zamość	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	Co do art. 1 pkt 6 projektu zmian w USP o zmianie zakresu czynności sędziego to proponowane rozwiązanie bardzo osłabia niezawisłość sędziego. Zmiana zakresu czynności sędziego jest normalną, rutynową sprawą o ile dokonywana jest za zgodą sędziego; w innym wypadku zasadność takiej czynności przed jej faktyczną realizacją powinna być sprawdzona przez kolegium. W państwie prawa zasadą jest wykonywanie decyzji, orzeczeń po ich uprawomocnieniu; wykonywanie decyzji, orzeczeń przed ich uprawomocnieniem jest wyjątkiem stosowanym w szczególnie uzasadnionych kwestiach np. decyzja co do tymczasowego aresztowania związana z matactwem, ukryciem się, unikaniem konsekwencji, nadawanie rygoru natychmiastowej wykonalności w warunkach bezczynności pozwanego (wyrok	Uwaga nie jest zasadna. Projekt nie likwiduje prawa sędziego do złożenia do kolegium sądu odwołania od ustalonego podziału czynności. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			zaoczny) czy uznania powództwa. W kwestii omawianej tu regulacji brak takich szczególnych względów; uregulowanie proponowane może być używane do szykanowania sędziów, wpływania na składy sądów w przydzielonych sędziom sprawach. Proponuję odstąpienie od tej zmiany z pkt 6 projektu - co do art. 22a USP.	funkcjonowania sądów.
95.	SA Kraków	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	Odnosząc się do zmiany art. 22a § 6 usp. poprzedni stan prawny zakładał, iż sędzia do czasu rozpoznania odwołania od ustalonego zakresu czynności wykonywał dotychczasowe obowiązki. Proponowana zmiana przepisu zakłada, iż sędzia do czasu podjęcia uchwały przez kolegium wykonuje zaskarżone w odwołaniu czynności. Poprzedni stan prawny uznać należy za bezpieczniejszy. W przypadku uwzględnienia odwołania przez kolegium sądu apelacyjnego, przewodniczący wydziału musiałby wydać zarządzenie o zmianie sędziego referenta, co wobec obowiązujących przepisów w procesie karnym mogłoby doprowadzić do przedłużenia postępowania sądowego. Z drugiej zaś strony zmiany zakresów czynności sędziów są przede wszystkim podyktowane trudną sytuacją kadrową wydziałów, bądź rosnącego wpływu spraw, które wymagają natychmiastowego działania. W tym przypadku sędzia wykonujący automatycznie czynności będące przedmiotem zaskarżonego odwołania może mieć wpływ na zmniejszenie zaległości w wydziale.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt nie likwiduje prawa sędziego do złożenia do kolegium sądu odwołania od ustalonego podziału czynności. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów.
96.	SO Świdnica	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	Nałożenie na prezesa Sądu Apelacyjnego obowiązku udzielania Ministrowi Sprawiedliwości wyjaśnień o toku postępowania w sprawach nie znajduje uzasadnienia wobec kompetencji Ministra Sprawiedliwości obejmujących jedynie nadzór administracyjny nad działalnością sądów (art. 9 u.s.p.). Nie ma zatem uzasadnienia dla udzielania Ministrowi Sprawiedliwości informacji o stanie spraw.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przez niego informacji.
97.	PA Kraków	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	Nowelizacja zakłada dodanie w art. 22 usp (art. 1 pkt 5 projektu) § 2a przewidującego obowiązek przedstawienia na żądanie Ministra Sprawiedliwości przez prezesa sądu apelacyjnego niezwłocznie informacji o toku postępowania w sprawach, co projektodawcy wiążą z koniecznością sprawowania przez Ministra efektywnego nadzoru nad tokiem urzędowania sądów. Aby proponowana zmiana nie stała się elementem zmierzającym do ograniczenia niezawisłości sędziowskiej konieczne jest uściślenie proponowanego zapisu poprzez wskazanie, iż żądanie to powinno być wyrażone na piśmie, przedstawiona informacja nie może zawierać oceny materiału dowodowego i zamierzeń sędziego, a kopia udzielonej odpowiedzi powinna zostać włączona do akt sprawy, podobnie jak kopia pisma Ministra żądającego jej nadesłania. Artykuł ten zatem winien otrzymać następujące brzmienie: Art. 22 § 2a - „Prezes Sądu Apelacyjnego, na pisemne żądanie Ministra Sprawiedliwości przedstawia niezwłocznie informację o toku postępowania w	Uwaga nie jest zasadna. Rozbudowywanie przepisu o określenie czego może dotyczyć informacja nie jest celowe, prowadzi do nadmiernej kazuistyki i rozbudowy u.s.p. Dokonywanie w ramach czynności wchodzących w zakres nadzoru administracyjnego przez prezesa sądu apelacyjnego oceny dowodów czy też opisywanie zamierzeń sędziego (chyba, że zostały już one wyartykułowane w toku postępowania we właściwej

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p> sprawach. Przedstawiona informacja nie może zawierać oceny materiału dowodowego, zamierzeń sędziego oraz przewidywanego terminu zakończenia, a jej kopia zostaje włączona do akt sprawy wraz z pismem żądającym jej nadesłania, Nadto, za konieczne uznać należy dokonanie dalszych zmian w dotyczących treści tego samego artykułu, a w szczególności jego § 1 pkt. 2 poprzez zobowiązanie prezesów sądów do przedstawiania sędziom informacji dotyczącej analizy orzecznictwa w kierowanym sądzie, najpóźniej do końca 1 kwartału, a w razie stwierdzenia, istotnych rozbieżności poinformowanie o nich nie tylko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, ale także Ministra Sprawiedliwości. Art. 22 § 1 pkt. 2 można zatem nadać następujące brzmienie: Art. 22 § 1 pkt 2- (Prezes Sądu) dokonuje analizy orzecznictwa w kierowanym sądzie pod względem poziomu jego jednolitości i informuje sędziów, najpóźniej do końca 1 kwartału danego roku o wynikach tej analizy, a w razie stwierdzenia rozbieżności w orzecznictwie informuje o nich Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Ministra Sprawiedliwości.</p>	<p> formie postanowień dowodowych), nie da się w ocenie Departamentu pogodzić z § 4 zasad etyki sędziów. Prezes sądu apelacyjnego każdorazowo zobowiązany będzie ocenić zakres informacji, o którą wystąpił Minister Sprawiedliwości i żądać jej od prowadzącego sprawę sędziego wyłącznie w takim zakresie, który nie narusza zasady niezawisłości sędziowskiej, a następnie udzielać informacji Ministrowi Sprawiedliwości jedynie w zakresie w jakim nie osłabi to niezawisłości sędziego ani nie podważy zaufania do bezstronności i niezawisłości sędziego.</p>
98.	SO Świdnica	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	<p> Nałożenie na sędziego obowiązku wykonywania zadań zgodnie z zakwestionowanym przez niego uprzednio (w drodze odwołania) nowym podziałem czynności, do czasu rozstrzygnięcia odwołania, czyni możliwość złożenia tego odwołania bezprzedmiotową. Wprowadzenie możliwości wniesienia odwołania oznacza, że nowy podział czynności może być dla sędziego wiążący jedynie w razie jego uprawomocnienia się.</p> <p> Stosowanie podziału nieprawomocnego (zaskarżonego) wymagałoby wyraźnego wskazania w ustawie, czego brak. Z praktycznego punktu widzenia może też ono prowadzić do podejmowania czynności, które i tak - z uwagi na wymogi proceduralne - będą podlegały powtórzeniu w razie uwzględnienia odwołania.</p>	<p> Uwaga nie jest zasadna. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów. Co do ostatniej części uwagi wskazać jednak należy, że podobnie praktyczne względy mogłyby uzasadniać projektowaną zmianę w tym zakresie. Również bowiem na gruncie obecnych przepisów może dojść do sytuacji, w której sędzia wykonywać będzie czynności, które i tak z uwagi na wymogi proceduralne będą podlegały powtórzeniu. Będzie tak w wypadku, jeżeli jego odwołanie nie zostanie uwzględnione.</p>
99.	SO Opole	Art. 1	Propozycja zmiany art. 22a § 1 u.s.p. poprzez wprowadzenie zasady, że prezes sądu	Uwaga wykracza poza zakres

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	<p>apelacyjnego ustala podział czynności dla sędziów sądu apelacyjnego i odpowiednio prezes sądu okręgowego dla sędziów danego sądu okręgowego, natomiast prezes sądu rejonowego dla sędziów danego sądu rejonowego. Takie rozwiązanie spowodowałoby, że każdy z prezesów sądu brałby na siebie odpowiedzialność za dokonany podział czynności w kierowanym przez siebie sądzie. Aktualnie, to prezes sądu okręgowego ustala podział czynności dla sędziów wszystkich sądów rejonowych w okręgu i to zwalnia niejako prezesów sądów rejonowych od odpowiedzialności za złe funkcjonowanie sądu, zwłaszcza gdy prezes sądu okręgowego ustali podział czynności w sposób odbiegający od propozycji prezesa sądu rejonowego.</p> <p>Kolejnym argumentem za wprowadzeniem takiego rozwiązania jest fakt, że w Kolegiach sądu okręgowego bardzo często - jako członkowie - udział biorą sędziowie wizytatorzy, którzy wszak opiniują proponowany przez prezesa sądu okręgowego podział czynności dla sędziów danego sądu rejonowego, a następnie, podczas wizytacji, czy lustracji mieliby wskazywać na niewłaściwy - ich zdaniem - podział czynności funkcjonujący w danym sądzie. Gdyby - tak jak w mojej propozycji - podziału czynności sędziów dokonywał prezes sądu rejonowego i brał za swoje działanie w tym zakresie odpowiedzialność, czynności nadzorcze wykonywane przez prezesa sądu okręgowego i sędziów wizytatorów byłyby bardziej skuteczne i pozbawione cechy „pozorności”. Przy takim modelu prezesa sądu okręgowego, w razie stwierdzenia złego funkcjonowania sądu rejonowego, mógłby żądać dokonania zmian w podziale czynności.</p>	nowelizacji projektu – zostanie wykorzystana przy pracach nad kolejną nowelizacją ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.
100.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 6 (art. 22a u.s.p.)	Istota nowelizacji § 6 jest dodanie ostatniego zdania, które można określić jako klauzula wykonalności nowego zakresu czynności (wykonalność czegoś co jest w pewnym sensie nieprawomocne). Może to spowodować, że kontrola odwoławcza wykonywana przez kolegium sianie się iluzoryczna. Sędzia będzie musiał bowiem wykonywać obowiązki zgodnie z zaskarżonym podziałem czynności, a jeśli temu nic podoba, narazi się na zarzut.	Uwaga nie jest zasadna. Zmiana ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom suspensywnego charakteru odwołania sędziego od podziału czynności, a w konsekwencji usprawnienie funkcjonowania sądów.
101.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 7 (art. 22b § 6 u.s.p.)	Rozważenia wymaga uzupełnienie art. 22 b § 6 u.s.p. o wydziały.	Uwaga nie jest zasadna. Ze względu na otwarty charakter katalogu zawartego w tym przepisie nie jest celowe rozbudowywanie go o dodatkowe przesłanki.
102.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 7 (art. 22b)	Zmiany wydają się „kosmetyczne”.	Uwaga nie jest zasadna, zmiany art. 22b mają charakter merytoryczny, w szczególności

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		u.s.p.)		wskazać należy nauczynienie zawartych w tym artykule katalogów przesłanek otwartymi.
103.	SO Opole	Art. 1 pkt 7 (art. 22b u.s.p.)	Negatywnie opiniuję zawartą w art. 22b § 4 u.s.p. zmianę dotyczącą uprawnień do ustalania liczby wiceprezesów sądu, z uwagi na brak precyzyjności w określeniu tych uprawnień („w szczególności”).	Uwaga jest niezasadna. Istotą formułowania katalogów otwartych w przepisach jest potrzeba zapewnienia ich elastyczności, wiąże się to z niemożnością określenia a priori wszystkich potencjalnych okoliczności, które powinny mieć wpływ na ustalenie liczby wiceprezesów w sądzie oraz z dążeniem do uniknięcia zbędnej kazuistyki w ustawie.
104.	Prezes SO Bielsko Biala	Art. 1 pkt 8 (art.28 u.s.p.)	Istota nowelizacji wyraża się w usunięciu aktualnie obowiązującego zdania drugiego, które jednak miało swój sens. Nowelizacja w tym punkcie wydaje się kontrowersyjna.	Uwaga jest niezasadna. Nie jest wskazane pozbawienie prezesa, będącego członkiem kolegium, prawa głosowania w sprawach należących do kolegium, chociażby dotyczyły jego kompetencji.
105.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 8 (art.28 u.s.p.)	Absurdalna prawnie zmiana dająca prezesowi prawo głosu przy opiniowaniu jego własnych decyzji. Jej celem jest obniżenie rangi kolegium i ograniczenie jego wpływu na decyzje prezesa. W dodatku prezes ma mieć głos decydujący przy równowadze głosów. Zdecydowany sprzeciw, przepis wprowadzany w celu zwiększenia uzależnienia władzy sądowniczej od decyzji władzy wykonawczej, tj. ministra powołującego prezesa.	Uwaga jest niezasadna. Nie jest wskazane pozbawienie prezesa, będącego członkiem kolegium, prawa głosowania w sprawach należących do kolegium, chociażby dotyczyły jego kompetencji.
106.	Prezes SO Bielsko Biala	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	Poprawka, wyłączająca spod „władzy” dyrektorów kuratorów sądowych, nic budzi wątpliwości, Jednak w dalszym ciągu należy krytycznie postrzegać sytuację, w której dyrektorzy są przełożonymi pracowników sekretariatów. Należy dążyć do tego, by ich przełożonymi byli prezesi. W obecnym stanie rzeczy dyrektor nadzoruje pracę sekretarzy, na której w ogóle się nie ma, a prezes odpowiada za wyniki pracy sądu nie mając możliwości wykonywania zwierzchnictwa służbowego nad jego personelem.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że zgodnie z projektem (projektowany art. 21 § 3 u.s.p.) prezes sądu jako zwierzchnik służbowy będzie mógł w tym zakresie wydawać wiążące polecenia dyrektorowi sądu.
107.	SA Poznań	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	Przepis ten określa, że dyrektor sądu apelacyjnego jest zobowiązany przedłożyć Ministrowi Sprawiedliwości sprawozdanie za poprzedni rok do końca kwietnia każdego roku. Projekt nie zawiera propozycji zmiany tego przepisu, jednak wydłużenie tego terminu do końca maja jest konieczne, skoro w ten sposób	Uwaga jest zasadna. Istotnie ze względu na szczególności praktycznych zasadne będzie dopasowanie terminu z art. 31a §

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			wydłużono termin do przedłożenia przez prezesa sądu apelacyjnego Ministrowi Sprawiedliwości informacji rocznej. Te dwa dokumenty tworzą pewną całość oceny funkcjonowania apelacji, a nadto winny być oceniane przez zgromadzenie apelacji na tym samym posiedzeniu. Terminy te winny być więc zsynchronizowane.	3 u.s.p. do projektowanego terminu z art. 37h § 1 u.s.p.
108.	SA Białystok	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	Proponuje się by terminy wyznaczone w art. 31a § 3 obowiązującej ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych były spójne z terminem, o którym mowa w art. 37 h § 1 projektu ww. ustawy. Zmiana terminu wynikającego z art. 37 h § 1 projektu (koniec maja) powinna wiązać się ze zmianą terminu wynikającego z art. 31a § 3 (koniec kwietnia).	Uwaga jest zasadna.
109.	SO Opole	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	<p>W związku z projektowaną zmianą kompetencji dyrektora sądu uważam za zasadne dokonanie również zmiany art. 31a § 1 pkt 5 i nadanie mu następującej treści: „reprezentuje Skarb Państwa w zakresie powierzonego mienia i zadań sądu, w tym w sprawach związanych z egzekucją należności sądowych”, Zmiana ta w sposób ostateczny rozwiązałaby wątpliwości interpretacyjne, który z organów sądów jest właściwy do wykonywania czynności związanych z reprezentacją Skarbu Państwa w zakresie egzekucji należności sądowych. W uchwale z dnia 1 października 2013 roku w sprawie III CZP 49/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 31a § 1 pkt 5 ustawy w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 roku nie stanowi wystarczającej podstawy do wskazania przez ustawodawcę dyrektora sądu, jako tego z dwóch organu sądów, do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawach związanych z egzekucją należności sądowych. Kierując się zasadą domniemania kompetencji prezesa sądu, Sąd Najwyższy wskazał, że organem właściwym jest prezes sądu. Wskazać jednak należy, że dokonana ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. nowelizacja art. 31a § 1 pkt 5 ustawy, wprowadzająca wedle autorów jej założeń, menedżerski system zarządzania sądami, miała na celu wskazanie właśnie dyrektora sądu jako organu uprawnionego do reprezentacji Skarbu Państwa w zakresie egzekucji należności sądowych. Treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r. wskazuje jednak, że przepis został nie dość precyzyjnie skonstruowany, stąd wymaga nowelizacji. Wyjaśnienia wymaga, że art. 31a § 1 pkt 5 otrzymał ostateczne brzmienie w toku długich prac legislacyjnych nad zmianą ustawy i był świadomym zabiegiem ustawodawcy wyeliminowania wątpliwości co do kompetencji dyrektora do reprezentacji sądu w zakresie prowadzenia egzekucji należności sądowych. Pierwotne projekty ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, w tym projekt z dnia 28 listopada 2008r, przewidywał następujące brzmienie art. 31a § 1: Art. 31a § 1. Dyrektor sądu: 5) reprezentuje Skarb Państwa w zakresie gospodarowania mieniem sądu, gospodaruje mieniem sądu oraz prowadzi ewidencję majątku sądu,</p> <p>Proponowane wówczas rozwiązania wzbudziły zastrzeżenia podmiotów opiniujących do określenia kompetencji dyrektora sądu. Zarówno Pierwszy Prezes Sądu</p>	Uwaga wykracza poza zakres nowelizacji projektu – zostanie wykorzystana przy pracach nad kolejną nowelizacją ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>Najwyższego jak i środowisko sędziowskie wskazywało na konieczność jednoznacznego uzupełnienia kompetencji dyrektora sądu o uprawnienie do reprezentacji w zakresie egzekucji należności sądowych. Eksponowano wówczas, iż skoro zasadniczym celem reformy jest poprawa efektywności wymiaru sprawiedliwości poprzez wprowadzenie menedżerskiego systemu zarządzania sądami i odciążenie prezesów sądów od czynności administracyjnych nie związanych bezpośrednio z tokiem postępowań sądowych, celowym jest również odciążenie prezesów od czynności ściśle windykacyjnych polegających w istocie na wykonywaniu budżetu państwa. Postulaty te projektodawca uwzględnił wprowadzając odpowiednią zmianę w przedłożonym kolejnym projekcie z dnia 28 stycznia 2010 r. ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie art. 31 a nadając punktowi 5 następujące brzmienie: 5) reprezentuje Skarb Państwa w odniesieniu do powierzonego mienia i w zakresie zadań sądu.</p> <p>Projekt wniesiony przez rząd pod obrady Sejmu RP zawierał jedynie niewielką korektę językową i został uchwalony w następującym brzmieniu: 5) reprezentuje Skarb Państwa w zakresie powierzonego mienia i zadań sądu.</p> <p>Rozwiązanie to nie budziło kontrowersji podczas prac parlamentarnych. Co istotne, reprezentujący projektodawcę ówczesny Wiceminister Sprawiedliwości Grzegorz Wałęjko w czasie prac Podkomisji Nadzwyczajnej zapewnił* iż projektowany zapis art. 35a § 1 pkt, 5 oznaczać będzie właśnie przejęcie przez dyrektora sądu kompetencji do reprezentowania sądu w zakresie egzekucji należności sądowych.</p> <p>Wskazanie dyrektora sądu jako organu właściwego do ściągania i egzekucji należności sądowych jest spójne z koncepcją podziału kompetencji pomiędzy dyrektorem a prezesem sądu przyjętą w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zgodnie z art. 179 § 1 ustawy, organem kierującym gospodarką finansową sądu jest dyrektor sądu, który zgodnie z art. 3 la § 1 pkt. 2 wykonuje zadania przypisane, na podstawie odrębnych przepisów, kierownikowi jednostki w zakresie finansowym, gospodarczym, kontroli finansowej, gospodarowania mieniem Skarbu Państwa oraz audytu wewnętrznego w tych obszarach. Wskazać również należy, że prezentowane zapatrywanie jakoby egzekwowanie należności sądowych wchodziło w zakres czynności orzeczniczych, a co za tym idzie nie wchodziło w zakres gospodarki finansowej należącej do kompetencji dyrektora sądu, pozostaje w sprzeczności z praktyką jaka powszechnie wykształciła się w tym zakresie. Dyrektorzy sądów apelacyjnych w ramach kontroli finansowej sprawowanej prowadzonej na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, powołując się też na art. 177 § 2 u.s.p, oraz kolejne rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych, kontrolują wykonywanie przez prezesów sądów czynności związanych z windykowaniem</p>	

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>należności sądowych właśnie pod kątem prawidłowości realizacji dochodów budżetowych. Czynności związane z egzekwowaniem należności sądowych, traktowane były i są jako element gospodarki finansowej w sądach i podlegają ścisłej kontroli na podstawie ustawy o finansach publicznych i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowych zasad tej gospodarki. Przyjęcie koncepcji, iż ściąganie należności sądowych oraz reprezentowanie sądu jako statio fisci Skarbu Państwa w postępowaniach związanych z ich egzekucją należy do obowiązków i kompetencji prezesów, z jednoczesnym powierzeniem nadzoru nad ich realizacją dyrektorom sądów, prowadzi w istocie do niedopuszczalnej wedle założeń ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, podległości prezesów sądów wobec dyrektorów. Ustrój sądów zakłada ścisłe rozdzielenie kompetencji prezesów i dyrektorów sądów, stanowiąc jednocześnie, że to prezes jest zwierzchnikiem służbowym dyrektora a nie odwrotnie. Praktyka ta, przy dodatkowym jej elemencie, iż czynności związane ze ściąganiem i egzekucją należności sądowych wykonywali sędziowie prowadzi w istocie, jak to określił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 28 listopada 2012r. (sygn. akt III CZP 75/12), „do rażąco wadliwej sytuacji ustrojowej uzyskiwania przez dyrektora sądu - wspólnie z Ministrem Sprawiedliwości - swoistego imperium nad sędziami”.</p> <p>Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż czynności związane z reprezentacją Skarbu Państwa, w tym w sprawach o egzekucję należności sądowych, nie należą do wykonywania władzy sądowniczej, której istotę stanowi wydawanie orzeczeń w warunkach niezawisłości. Władza sądownicza, o ile może obejmować również zarządzanie i administrowanie w sądzie, to jednak w tym zakresie kompetencje sędziego winny być określone w ustawie, stanowiąc zatem odstępstwo od zasadniczej misji sędziowskiej. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, iż w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych nie ma przepisu upoważniającego do obciążenia sędziego - nawet za jego zgodą - obowiązkami pełnomocnika procesowego sądu. Zapatrywanie to w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje zatem, iż pojęcie „sądu” w rozumieniu np. art. 43 § 3, 4 i 5, art. 44 § 1 i 2 Kodeksu karnego wykonawczego oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie egzekucji grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania w sprawach cywilnych, nie odnosi się do sądu jako składu orzekającego a do sądu jako jednostki organizacyjnej, w imieniu której czynności o charakterze zarządzająco-administracyjnym działają kompetentne organy.</p> <p>Dodatkowo wskazać trzeba na obowiązujące od dnia 1 stycznia 2012 r. regulacje w art. 43 Kodeksu karnego wykonawczego odnośnie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Dysponentem Funduszu został powołany Minister Sprawiedliwości (§ 2), sąd I instancji ma obowiązek prowadzić wyodrębnioną, szczegółową ewidencję księgową nawiązek i świadczeń zasądzonych</p>	

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>na rzecz Funduszu (§ 3), zadaniem sądu jest również wzywianie osoby zobowiązanej do uiszczenia należności (§ 4) i kierowania następnie wniosku o wszczęcie egzekucji do komornika (§ 5). Kolejny § 6 ustawy przewiduje z kolei, iż zaliczka na koszty egzekucji jest finansowana ze środków Funduszu. Określając z kolei w rozporządzeniu z dnia 3 stycznia 2012 r. szczegółowe zasady gospodarki finansowej Funduszu, Minister Sprawiedliwości wskazał na obowiązek dyrektorów sądów składania sprawozdań z wykonania planu Funduszu. Regulacje te, przyjęte w niedawnym czasie w zakresie Kodeksu postępowania wykonawczego, wyraźnie wskazują, iż czynności związane z dochodzeniem, egzekwowaniem należności Funduszu należą do kompetencji dyrektorów sądów a nie prezesów. Prezesi nie dysponując środkami Funduszu, nie będąc ich dysponentami, pozbawieni są możliwości sprawowania funkcji reprezentanta sądu w dochodzeniu należności przed komornikiem. Wszystkie te uprawnienia skupiają się w kompetencjach dyrektorów, zobowiązanych też do składania odpowiednich sprawozdań a zatem odpowiedzialnych za wykonanie planu.</p>	
110.	SA Wrocław	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	<p>Skoro zgodnie z nowym brzmieniem art. 37 h §1 prezes sądu apelacyjnego „sporządza informację roczną o działalności sądów, działających na obszarze apelacji, w zakresie powierzonych mu zadań, którą po zaopiniowaniu przez zgromadzenie ogólne sędziów przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości, nie później niż do końca maja każdego roku” to zasadnym byłoby aby sprawozdanie dyrektora sądu apelacyjnego o którym mowa w art. 31a § 3 również mogło być złożone do końca maja. Zmiana taka poprawiłaby ekonomikę procedowania sprawozdań rocznych. Mogłoby się odbyć tylko jedno zgromadzenie ogólne sędziów apelacji które przegłosowałoby sprawozdania prezesa sądu jak i dyrektora sądu.</p>	Uwaga jest zasadna.
111.	Prezes SO Radom	Art. 1 pkt 9 (art.31a w §1 pk. 3)	<p>Zwracam uwagę, iż po raz kolejny w zmianach do u.s.p. przy czynnościach Dyrektora nie uwzględniono stanowisk, które Dyrektorowi nie podlegają, a mianowicie Pełnomocnik ds. ochrony informacji niejawnych i Kierownik Kancelarii Tajnej.</p> <p>Zgodnie z art.14 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych z dnia 5 sierpnia 2010 r. (Dz. U. Nr 182, poz.1228) kierownikowi jednostki organizacyjnej bezpośrednio podlega zatrudniony przez niego pełnomocnik ds. ochrony informacji niejawnych, który odpowiada za zapewnienie przestrzegania przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>Natomiast zgodnie z art. 42 ust. 1 i ust.4 w/cyt. ustawy kierownik jednostki organizacyjnej, w której są przetwarzane informacje niejawne o klauzuli „tajne” lub „ściśle tajne”, tworzy kancelarię i zatrudnia jej kierownika. Kancelaria tajna stanowi wyodrębnioną komórkę organizacyjną, w zakresie ochrony informacji niejawnych podległą pełnomocnikowi ochrony, obsługiwaną przez pracowników pionu ochrony.</p> <p>Zgodnie natomiast z § 6 ust.1 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29</p>	Uwaga wykracza poza zakres nowelizacji projektu – zostanie wykorzystana przy pracach nad kolejną nowelizacją ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			grudnia 2011 r. w sprawie szczególnego sposobu organizacji i funkcjonowania kancelarii tajnych oraz niektórych komórek organizacyjnych innych niż kancelaria tajna, a także sposobu i trybu przetwarzania informacji niejawnych (Dz. Urz. Ministra Sprawiedliwości, poz.13) zatrudnienie kierownika kancelarii tajnej następuje na wniosek pełnomocnika ochrony, a szczegółowy zakres obowiązków pracowników kancelarii ustala pełnomocnik ochrony, a zatwierdza kierownik jednostki organizacyjne) (§ 12 w/cyt. zarządzenia). Proponowana zmiana jest również sprzeczna z § 32 ust. 1, pkt. 10 i § 47 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2013 roku zmieniającego rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. poz. 895)	
112.	SO Warszawa Praga	Art. 1 pkt 9 (art. 31a u.s.p.)	Słusznie dodano także grupę kuratorów zawodowych, co jest uzasadnione także w świetle projektowanej zmiany ustawy o kuratorach sądowych,	Uwaga jest zasadna.
113.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	W projektowanym § 7a zdanie drugie nie zasługuje na aprobatę, albowiem przewiduje kompetencję Ministra do działania wbrew woli prezesa sądu. Wystarczająca jest regulacja zdania pierwszego § 7a.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że w chwili obecnej art. 32 § 7 pkt 1 u.s.p. wręcz obliguje Ministra Sprawiedliwości do wyznaczenia z urzędu osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu do czasu jego powołania i przepis ten nie wywołuje kontrowersji ani nie jest nadużywany.
114.	SA Poznań	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	„§ 7a. W sytuacjach, w których stanowisko dyrektora sądu nie jest obsadzone, osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu wyznacza Minister Sprawiedliwości spośród urzędników sądów działających na obszarze apelacji na wniosek prezesa właściwego sądu. Osobę pełniącą obowiązki dyrektora sądu apelacyjnego Minister Sprawiedliwości może wyznaczyć także z urzędu.” Zamiana „pracownika sądu” na „urzędnika sądu działającego na obszarze apelacji”, dlatego też wniosek prezesa właściwego sądu winien być przesłany do MS drogą służbową po akceptacji prezesa i dyrektora sądu apelacyjnego.	Uwaga nie jest zasadna. Zaangażowanie w proces powoływania osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu kolejnych podmiotów wydłuży go bowiem. Należy mieć na uwadze, że powołanie osoby pełniącej obowiązki dyrektora z uwagi na potrzebę zapewnienia bieżącej działalności sądu powinno odbyć się jak najszybciej. Z uwagi na czasowy charakter tego powołania nie jest w ocenie Departamentu konieczne uzyskiwanie zgody prezesa i dyrektora sądu apelacyjnego.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
115.	Solidarność	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Proponuje rozważyć wprowadzenie konsultacji w postaci zasięgnięcia opinii prezesa sądu wobec osoby wyznaczonej przez Ministra Sprawiedliwości jako pełniącej obowiązki dyrektora Sądu Apelacyjnego.	Uwaga nie jest zasadna. Zaangażowanie w proces powoływania osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu kolejnych podmiotów, wydłuży go bowiem. Prezes sądu apelacyjnego niezależnie od braku przepisu i tak może przedstawić swoją opinię albo wystąpić z wnioskiem o powołanie określonej osoby.
116.	SA Białystok	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Zamiana „pracownika sądu” na „urzędnika sądu działającego na obszarze apelacji” - przy takim zapisie należałoby dodać, iż wniosek prezesa sądu winien uzyskać akceptację prezesa i dyrektora sądu Apelacyjnego (droga służbowa).	Uwaga nie jest zasadna – vide argumentacja dotycząca uwagi 114.
117.	SO Opole	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Należy określić maksymalny czas trwania sprawowania funkcji dyrektora przez osobę wyznaczoną przez Ministra Sprawiedliwości a nie pochodzącą z konkursu.	Uwaga nie jest zasadna. Sztwyne określanie terminu nie jest potrzebne. Rzeczą prezesa właściwego sądu jest przeprowadzenie konkursu na to stanowisko bez zbędnej zwłoki i przedstawienie wybranego kandydata Ministrowi Sprawiedliwości.
118.	Dyrektor SA w Warszawie	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Propozycja nowej regulacji powoduje ryzyko „omijania” konkursu i nie powoływania przez dłuższy okres czasu w drodze konkursowej osób na stanowiska dyrektorów sądu (cały czas „p.o.”). W tej sytuacji - do rozważenia pozostaje - równoległe wskazanie maksymalnego okresu pełnienia obowiązków przez osobę wyznaczoną do pełnienia obowiązków dyrektora sądu (np. do maksymalnie 1 roku, przy czym kolejny raz można powierzyć obowiązki dyrektora tej samej osobie po upływie kolejnego roku - nie dotyczy osób zajmujących stanowiska zastępcy dyrektora - którzy niejako z urzędu przejmują obowiązki dyrektora) oraz terminu przeprowadzenia kolejnego konkursu na to stanowisko. Fakt powołania powinien być również poprzedzony uzyskaniem opinii ze strony właściwego dyrektora sądu apelacyjnego w odniesieniu do SO i SR, zaś dyrektora właściwego departamentu merytorycznego MS - w odniesieniu do dyrektora SA.	Uwaga nie jest zasadna. Nie jest celowe rozbudowywanie instytucji mającej charakter tymczasowy. Prezes sądu ma obowiązek zarządzić konkurs, a Minister Sprawiedliwości rozpoznać wniosek o powołanie danego kandydata na stanowisko dyrektora sądu bez zbędnej zwłoki. Z przyczyn wskazanych w stanowisku Departamentu do uwagi 114 nie jest celowe angażowanie w proces wyznaczania osoby pełniącej obowiązku dyrektora sądu

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				kolejnych podmiotów poza wskazanymi w projekcie.
119.	PA Kraków	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Doprecyzowania wymaga treść proponowanego art. 32 § 7a poprzez wyeliminowanie możliwości wyznaczenia przez Ministra Sprawiedliwości z urzędu - osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu apelacyjnego. W tym przypadku za celowe uznać należy zachowanie jednolitego trybu działania przewidzianego w zdaniu pierwszym proponowanego rozważania tj. złożenia w tej sprawie wniosku prezesa właściwego sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości powinien mieć także możliwość wyznaczenia dyrektora sądu z urzędu. Uprawnienie takie przyczyni się do usprawnienia pracy sądu w sytuacji, w której ze stosownym wnioskiem nie wystąpi prezes sądu.
120.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 10 (art. 32 u.s.p.)	Zmiany wcale nie ma. Tekst zawarty w projekcie jest identyczny z obecnym brzmieniem ustawy. Zawarcie takiej „zmiany” w ustawie jest niezrozumiałe.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt przewiduje zmianę art. 32 u.s.p.
121.	SA Poznań	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	W wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku. w sprawie K 31/12 Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją RP art. 32b § 3 u.s.p. w zakresie w jakim nie określa skutków wniosku prezesa sądu do Ministra Sprawiedliwości o odwołanie dyrektora sądu. Zgodnie z przedstawionym projektem prezes sądu apelacyjnego może złożyć taki wniosek tylko wtedy, gdy zgromadzenie apelacyjne wyda negatywną opinię o sprawozdaniu dyrektora sądu. Natomiast prezesi sądów okręgowych i rejonowych zupełnie zostali pozbawieni ustawowej inicjatywy w tym zakresie. Zaproponowane rozwiązanie jest niewątpliwie sprzeczne z duchem powołanego wyroku, gdyż istotnie ograniczyło inicjatywę prezesów sądu w sprawie odwołania dyrektora sądu. Intencją Trybunału Konstytucyjnego było zaś niewątpliwie wzmocnienie pozycji prezesów w trybie odwołania dyrektorów. Dlatego prezesi wszystkich szczebli - tak jak jest zresztą dotychczas - winni posiadać inicjatywę wszczęcia procedury o odwołanie dyrektora sądu w przypadku stwierdzenia naruszenia przez dyrektora sądu obowiązków.	Uwaga nie jest zasadna. Projektowane zmiany oznaczają w konsekwencji, że u.s.p. nie będzie regulować złożenia przez prezesów właściwych sądów rejonowych oraz okręgowych wniosku o odwołanie dyrektora sądu. Brak regulacji nie wyłącza możliwości złożenia takiego wniosku przez prezesa sądu, jednakże w sposób oczywisty u.s.p. nie będzie określało skutków, jakie dla Ministra Sprawiedliwości wywołuje wniosek prezesa sądu rejonowego albo okręgowego, a taka regulacja została uznana za niekonstytucyjną. Z istoty uregulowań dotyczących dyrektora sądu i prezesa sądu wynika, że może pomiędzy nimi dochodzić do sporów. Przyznanie jedynie prezesowi sądu apelacyjnego prawa złożenia wiążącego wniosku

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
122.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Opinia zdecydowanie negatywna w zakresie, w jakim pozwala ministrowi na nieodwołanie dyrektora po jednej negatywnej ocenie jego sprawozdania (obowiązek odwołania powstaje dopiero po dwóch negatywnych ocenach w ciągu dwóch kolejnych lat). Zmiana ta ma na celu uratowanie przynajmniej części kompetencji ministra, które Trybunał uznał za niezgodne z konstytucją, a mianowicie daje mu prawo samowolnego pozostawienia na stanowisku dyrektora, który naganie wypełnia swoje obowiązki i jest negatywnie oceniany przez zgromadzenie sędziów, ale za to jest akceptowany przez ministra.	<p>o odwołanie dyrektora sądu w wypadku negatywnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów winno zapewnić odpowiedni dystans przy ocenie potrzeby jego złożenia.</p> <p>Uwaga nie jest zasadna. W kwestii odwoływania organu sądu konieczne jest zachowanie pewnej dozy wstrzemięźliwości, którą zapewnia wydłużenie w czasie możliwości zaistnienia przesłanki obligatoryjnego odwołania dyrektora sądu przez Ministra Sprawiedliwości działającego z urzędu. Jednocześnie regulacja realizuje wytyczne Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie K 31/12) dając zgromadzeniu ogólnemu skuteczny instrument odwołania dyrektora sądu. Wymóg dwukrotnej negatywnej opinii pozostawi także dyrektorowi sądu możliwość poprawy – zmiany swojego działania – by wyeliminować przyczyny pierwszej negatywnej opinii. Projektowana regulacja jest tym bardziej zasadna, że projekt przekazuje prezesowi sądu część uprawnień dotychczas przynależących wyłącznie dyrektorowi sądu. Negatywna ocena zgromadzenia nie musi być zatem wynikiem naganego działania dyrektora sądu lecz np. wykonywania przez niego wiążących poleceń prezesa</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
123.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Zakwestionowano rozwiązanie zawarte w projektowanym brzmieniu art. 32b § 1 u.s.p. Za niezasadne należy uznać powierzenie kompetencji w zakresie czynności prowadzących do odwołania dyrektora sądu dopiero na poziomie sądu apelacyjnego. Podmiotami mającymi najpełniejszy obraz pracy dyrektora sądu są organy sądu, w którym dyrektor wykonuje swoje obowiązki oraz odpowiednie organy samorządu sędziowskiego. Wiedza ta wynika z bieżącej współpracy w ramach jednej jednostki - sądu powszechnego. Dlatego też zasadne jest wprowadzenie uprawnienia do podjęcia czynności prowadzących do odwołania dyrektora sądu odpowiednio na poziomie sądów okręgowych i rejonowych. Odwołanie dyrektora sądu okręgowego winno następować po dwóch kolejnych negatywnych opiniach zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu lub zebrania sędziów sądu rejonowego, względnie na wniosek prezesa sądu okręgowego poparty negatywną opinią zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu lub odpowiednio na wniosek prezesa sądu rejonowego poparty negatywną opinią zebrania sędziów sądu rejonowego.	sądu. Uwaga nie jest zasadna – vide opinia do uwagi nr 121. Ponadto nie ma potrzeby rozbudowywania regulacji dotyczących opiniowania sprawozdania dyrektora sądu.
124.	SA Białystok	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Brak w nowym brzmieniu zapisu „Uchwała zgromadzenia zostaje podjęta po wysłuchaniu dyrektora tego sądu”.	Uwaga jest zasadna. Przyznanie dyrektorowi prawa złożenia wyjaśnień przed zgromadzeniem umożliwia uzyskanie przez zgromadzenie pełniejszej wiedzy o działalności danego sądu, co pozwoli na lepszą ocenę sprawozdania. Jest to tym bardziej istotne, że projekt przyznaje prezesowi sądu zwierzchnictwo nad dyrektorem sądu w zakresie części jego kompetencji.
125.	SO Wrocław	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Nieuzasadnione jest przewidziane, w tym artykule obligatoryjne odwołanie Dyrektora Sądu dopiero po dwukrotnie wyrażonej negatywnej opinii przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów w ciągu dwóch kolejnych lat, W naszej ocenie już pierwsza negatywna opinia winna wywoływać skutek obligatoryjnego odwołania Dyrektora.	Uwaga nie jest zasadna z przyczyn wskazanych w stanowisku do uwagi 122.
126.	SA Poznań	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Brak w nowym brzmieniu zapisu „Uchwała zgromadzenia zostaje podjęta po wysłuchaniu dyrektora tego sądu”.	Uwaga jest zasadna (vide argumentacja wyrażona w stanowisku do uwagi 124).
127.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 11 (art.32b u.s.p.)	Projektowana nowelizacja § 1 i proponowana regulacja pkt 1 wprowadza pewnego rodzaju nieuzasadniony „parasol ochronny” nad dyrektorem, pozwalając mu na dalsze funkcjonowanie pomimo negatywnego zaopiniowania sprawozdania. Należy pozostawić możliwość jego odwołania jak w stania obecnym.	Uwaga nie jest zasadna z przyczyn wskazanych w stanowisku do uwagi 122.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
128.	SO Katowice	Art. 1 pkt 11 (art. 32b u.s.p.)	Negatywnie należy ocenić zmianę art. 32b ustawy, a w szczególności wyeliminowanie możliwości odwołania dyrektora sądu w przypadku naruszenia przez niego obowiązków służbowych na wniosek prezesa sądu, a pozostawienie takiej możliwości jedynie w wypadku wniosku prezesa sądu apelacyjnego popartego negatywną opinią, zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, gdyż zgromadzenie w celu złożenia stosownej informacji o działalności sądu zwoływanie jest do końca kwietnia, co może oznaczać, że w przypadku nieprawidłowych działań dyrektora jakie będą, miały miejsce w marcu lub kwietniu, do złożenia wniosku o jego odwołanie będzie mogło dojść dopiero rok później, po odbyciu kolejnego zgromadzenia poświęconego ocenie działalności sądu.	Uwaga nie jest zasadna z przyczyn wskazanych w stanowisku do uwagi 122. Wskazać należy, że w wypadku naruszenia przez dyrektora sądu obowiązków służbowych nic nie stoi na przeszkodzie złożeniu przez prezesa właściwego sądu wniosku o odwołanie dyrektora tego sądu, dając tym samym impuls do rozważenia przez Ministra Sprawiedliwości skorzystania z uprawnienia określonego w art. 32b § 2 u.s.p.
129.	Dyrektor SA w Warszawie	Art. 1 pkt 11 (art. 32b u.s.p.)	Brak możliwości odwołania zastępcy dyrektora, przy braku powołania dyrektora sądu lub jego odwołaniu np. z zachowaniem okresu wypowiedzenia ale ze zwolnieniem ze świadczenia pracy lub dyscyplinarnie.	Uwaga nie jest zasadna. Nie ma potrzeby poszerzania katalogu przesłanek do odwołania zastępcy dyrektora sądu.
130.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 11 (art. 32b u.s.p.)	Zmiana wydaje się w sposób niewłaściwy dostosowywać przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie K 31/12. Nie jest zrozumiałe dlaczego pozycja dyrektora ma być niezależna względem prezesa sądu, skoro jest on organem pomocniczym. W przypadku zamiaru odwołania dyrektora sądu konieczne będzie poddanie pod głosowanie zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji (a więc czasem o bardzo niewielkiej reprezentacji sędziów danego sądu) kwestii związanych ze współpracą prezesa sądu z dyrektorem sądu, podczas gdy członkowie zgromadzenia nie zetknęli się nigdy bezpośrednio ze skutkami pracy dyrektora. Ma to formę niedopuszczalnej polemiki i nadal utrudnia realizację wniosków prezesa, który jest jedyną osobą odpowiedzialną za wyniki pracy sądu, nie mając wpływu na jakość pracy dyrektora. Przykładowo, prezes sądu rejonowego będzie musiał zatem uzyskać akceptację prezesa sądu apelacyjnego i zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji w przypadku złożenia wniosku. Wiąże to jego inicjatywę w sposób nie do przyjęcia, umacniając nadal rolę dyrektora w sądzie, który dalej zależy tylko od ministra, o czym stanowi treść art. 32 b § 2 i 3, art. 32 c § 2 i 3.	Uwaga nie jest zasadna (vide stanowisko do uwagi 121).
131.	Dyrektor SA w Warszawie	Art. 1 pkt 12 (art. 32c u.s.p.)	Propozycja utworzenia na szczeblu MS rezerwy (funduszu) z przeznaczeniem na wypłacanie nagród uznaniowych dla dyrektorów sądów na podstawie decyzji ministra.	Uwaga nie jest zasadna. Ustawa ustrojowa nie powinna być poszerzana o regulacje, które nie dotyczą ustroju ani organizacji

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				sądów.
132.	Solidarność	Art. 1 pkt 12 (art. 32c u.s.p.)	Niejednokrotnie dyrektor mniejszej jednostki organizacyjnej, w związku z mniejszym zapleczem administracyjnym, wykonuje więcej zadań o zróżnicowanym rodzaju i charakterze; dlatego przyjęcie jednego kryterium w postaci wielkości jednostki organizacyjnej może powodować mechaniczne kierowanie środkami pieniężnymi, o których mowa w tym przepisie.	Uwaga nie jest zasadna. Kryterium wielkości kierowanej jednostki organizacyjnej jest z mocy projektu kryterium istotnym, jednak nie jedynym. Przesłanką ustalenia wynagrodzenia dyrektorów sądów jest także „zakres powierzanych im zadań”.
133.	SA Poznań	Art. 1 pkt 12 (art. 32c u.s.p.)	Przepis ten zawiera delegację ustawową upoważniającą Ministra Sprawiedliwości do ustalenia wysokości składników wynagrodzenia dyrektorów, Zbędnie jednak wskazano na konieczność ustalenia maksymalnej wysokości nagrody indywidualnej dla dyrektorów. Inne pragmatyki urzędnicze, w tym i zwłaszcza ustawa pracowników sądów i prokuratur nie przewiduje takiego ograniczenia. Taki stan rzeczy oznaczałby, że pracownicy sądów mogą uzyskać wyższą nagrodę niż ich przełożony i pracodawca.	Uwaga nie jest zasadna. Z uwagi na możliwość przyznawania nagród przez różne podmioty oraz ze względów finansowych zasadne jest wprowadzenie górnej granicy nagrody, jaka może być przyznana dyrektorowi sądu.
134.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 12 (art. 32c u.s.p.)	Propozycja przynajmniej w niewielkim stopniu zwiększa wpływ prezesa na wynagrodzenie dyrektora, a tym samym umacnia jego pozycję w stosunku do dyrektora i jako taka jest słuszna. Natomiast sama instytucja dodatków i nagród dla dyrektorów, utrzymana w ustawie, jest wręcz oburzająca w sytuacji, gdy od pracowników wciąż wymaga się zwiększenia wydajności, a jednocześnie ich zarobki kształtuje się na bardzo niskim poziomie, czasem wręcz niepozwalającym na samodzielne utrzymanie i nieraz po kilka lat nie dostają oni podwyżek wynagrodzenia. Przy tym zasadą jest, że od osoby pełniącej funkcje kierownicze wymaga się więcej i z tego tytułu wyżej jest kształtowane jej wynagrodzenie nawet bez jakichkolwiek dodatków. Ten kierunek legislacyjny i jego motywację uważamy za całkowicie niezrozumiałe, zwłaszcza wobec dbania tylko o kadre, która ma piastować dyrektorskie stanowiska - niewielką, ale za to powoływaną tylko przez ministra. Budzi to też zastanowienie w kontekście całości zmian związanych z powołaniem funkcji dyrektora w obecnym kształcie i przypisaniu jej tak istotnej roli - organu sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace nad projektem rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego, w którym uregulowane mają być kwestie wynagradzania pracowników sądów i prokuratury. Sytuacja tej grupy zawodowej jest przedmiotem odrębnych rozważań i analiz i nie powinna rzutować na sposób uregulowania kwestii wynagrodzeń dyrektorów i zastępców dyrektorów sądów.
135.	SA Kraków	Art. 1 pkt 12 (art. 32c u.s.p.)	Niepokój budzi proponowana treść § 3 art. 32c, gdyż w punkcie 1 nie wnosi zmiany do obecnie obowiązującego przepisu. W tym przypadku rodzi się przypuszczenie, że ma dać podstawę do nowego ukształtowania siatki wynagrodzeń dyrektorów i zastępców dyrektorów sądu, po zmianach przywracających im m.in. wysługę lat. Intencje tu nie są jasne.	Uwaga nie jest zasadna. Delegacja z art. 32c § 3 u.s.p. została rozszerzona (o projektowany art. 32c § 3 pkt 2 u.s.p.)

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
136.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 12 (art.32c u.s.p.)	Należy w ogóle zrezygnować z możliwości przyznania dyrektorom dodatków specjalnych z tytułu zwiększonych obowiązków. Sędziemu nikt nie płaci za zwiększone obowiązki, a przeciętny sędzia pracuje prawdopodobnie więcej niż przeciętny dyrektor sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Sędziowie pełniąc szczególną służbę mają odmienne zasady wynagradzania.
137.	SA Lublin	Art. 1 pkt 12 (art. 32c § 2 u.s.p.)	Proponuję rozważenie uprawnienia właściwego prezesa sądu - oprócz możliwości przyznawania nagrody dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu przewidzianej w art. 32 c § 2 - do przyznania dodatku specjalnego z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań. Prezes właściwego sądu jest aktualnie najlepiej zorientowany czy nastąpiło zwiększenie tych obowiązków lub zadań,	Uwaga nie jest zasadna. Możliwość kształtowania przez prezesa sądu wynagrodzenia dyrektora tego sądu powodowałaby w długim okresie czasu zależność dyrektora sądu od prezesa.
138.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 13 (art. 33 u.s.p.)	Istota nowelizacji polega tu na rezygnacji z obligatoryjnie tajnego głosowania nad przyjęciem rocznego sprawozdania dyrektora sądu apelacyjnego (art.34 pkt 4). Do tej nowelizacji należy odnieść się krytycznie, Z natury rzeczy głosowanie tajne zwiększa wewnętrzną niezależność głosującego. Widać tu ponownie chęć projektodawcy do roztoczeniu „parasola ochronnego” nad pionem menedżerskim,	Uwaga nie jest zasadna. Zasadą, także w sądach, powinna być transparentność. Dodać należy, że zgodnie zarówno z projektem jak i obecnym brzmieniem ustawy, niezależnie od przedmiotu sprawy głosowanie jest tajne na żądanie chociażby jednego obecnego członka zgromadzenia.
139.	SO Katowice	Art. 1 pkt 14 (art. 35 us.p.)	W przepisie art. 35 § 1 wprowadzono reprezentację sędziów sądów rejonowych w ilości 2/3 sędziów sodu okręgowego, co zaburza proporcje reprezentacji poszczególnych szczebli sądownictwa. W tym miejscu można także zauważyć, że z praktycznego punktu widzenia lic/ba członków zgromadzenia przedstawicieli sędziów okręgu (art. 35 § 9) ustalona na 120 osób jest zbyt duża.	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym.
140.	SA Lublin	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 u.s.p.)	Niezrozumiała jest propozycja zmiany treści art. 35 § 1 i ograniczenie udziału w samorządzie sędziowskim na szczeblu okręgu sędziów sądów rejonowych. Uzasadnienie projektu nie podaje żadnych racji przemawiających za kolejną zmianą regulacji w zakresie składu zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu. Należy zauważyć, że nie proponuje się zmiany składu zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji poprzez zmniejszenie udziału sędziów sądów okręgowych i rejonowych w tym zgromadzeniu.	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
141.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 u.s.p.)	Zdecydowany sprzeciw „Iustitii”. Próba ograniczenia praw sędziów sądów rejonowych, które im „nieopatrznie” przyznano w 2011 r., typowy przykład działania władz politycznych, które chętnie odbierają władzy sądowniczej coś, co jej dały. Prawdopodobnie władza wykonawcza doszła do wniosku, że zgromadzenia składające się z większej liczby sędziów sądów rejonowych są zbyt mało uległe wobec przełożonych. Po raz kolejny w nieuzasadniony sposób deprecjonuje się i marginalizuje rolę sędziów sądów rejonowych, na barkach których głównie spoczywa wymiar sprawiedliwości. Sędziowie sądów rejonowych są i tak już obecnie dyskryminowani, gdyż nie mają własnych zgromadzeń, na których mogliby regularnie omawiać sprawy swego sądu. Jest to jednocześnie tworzenie iluzji samorządności sędziowskiej, jeśli zważy się, że - według pobieżnych ustaleń - sędziowie sądów rejonowych stanowią 3/4 kadry sędziów sądów powszechnych. Miarą zatem samorządności sędziowskiej jest udział w jej instytucjach sędziów sądów rejonowych.	okręgowym Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
142.	SO Świdnica	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 u.s.p.)	Art. 35 § 1 - zmniejszenie liczby przedstawicieli sądów rejonowych (2/3 liczby sędziów sądu okręgowego), czyni ich udział w podejmowaniu decyzji iluzorycznym, gdyż mając na uwadze wymogi dotyczące kworum i większości głosów, sędziowie sądu okręgowego zawsze dysponować będą kworum oraz większością głosów niezbędną do podejmowania decyzji bez względu na stanowisko sędziów sądów rejonowych.	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
143.	SA Kraków	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 u.s.p.)	Niezrozumiały jest zapis dotyczący zmiany składu zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu, w zakresie w jakim została zmniejszona do 2/3 liczba przedstawicieli sądów rejonowych.	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
144.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 14 (art. 35 u.s.p.)	Zdecydowanie krytycznie należy odnieść się do propozycji zmniejszenia parytetu przedstawicieli sędziów sądów rejonowych w stosunku do sędziów sądów okręgowych w zgromadzeniach ogólnych sędziów okręgu. Sędziowie sądów rejonowych są i tak już obecnie w pewnym sensie dyskryminowani, gdyż nie mają własnych zgromadzeń. Dotychczasowy stan prawny (równa liczba w zgromadzeniu	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			sędziów sądów okręgowych i przedstawicieli sądów rejonowych) powinna być i tak być sytuacją przejściową, prowadząc do tego, by każdy sędzia sądu rejonowego mógł brać udział w zgromadzeniu lub by utworzyć zgromadzenia sędziów w sądach rejonowych. Widać tu wyraźnie dążenie projektodawcy do dalszego deprecjonowania i marginalizowania sędziów sądów rejonowych. Jest to jednocześnie tworzenie iluzji samorządności sędziowskiej, jeśli zważy się, że - według pobieżnych ustaleń - sędziowie sądów rejonowych stanowią 3/4 ogólnej populacji sędziów sądów powszechnych. Miarą zatem samorządności sędziowskiej jest udział w jej instytucjach sędziów sądów rejonowych.	sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
145.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 14 (art. 35 u.s.p.)	Wskazano, że nie jest zasadne proponowane ograniczenie liczby przedstawicieli sądów rejonowych w Zgromadzeniu Ogólnym sędziów okręgu. Argument o usprawnieniu funkcjonowania zgromadzenia jest mało przekonujący. Jest to kolejny przykład umniejszania roli sędziów rejonowych w samorządzie sędziowskim.	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
146.	SO Opole	Art. 1 pkt 14 (art. 35 u.s.p.)	Negatywnie opiniuję zmianę art. 35 § 1 u.s.p. i ograniczenie liczby sędziów sądów rejonowych w zgromadzeniu ogólnym sędziów okręgu do 2/3 liczby sędziów sądu okręgowego. Zmiana nie jest w żaden sposób uzasadniona i trudno doszukać się jej logicznego wytłumaczenia, zwłaszcza w sytuacji, gdy dopiero ostatnie, niedawne zmiany u.s.p., wprowadziły do zgromadzeń ogólnych reprezentację sędziów sądów rejonowych na poziomie równego parytetu z SSO. Co więcej, skoro w dalszym ciągu przewiduje się udział sędziów sądów rejonowych w składzie Kolegium Sądu Okręgowego w liczbie równej sędziom sądu okręgowego, to zmiana składu zgromadzenia ogólnego jest nieuzasadniona. W moim odczuciu udział sędziów sądów rejonowych, tak w Kolegium, jak i w zgromadzeniu ogólnym, jest wysoce pożądany;	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym.
147.	SA Łódź	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 u.s.p.)	Negatywna opinia, a nawet sprzeciw co do zmiany przepisu art. 35 § 1 u.s.p. poprzez przyjęcie, że zgromadzenie ogólne sędziów okręgu składa się z przedstawicieli sędziów sądów rejonowych w liczbie odpowiadającej dwóm trzecim liczby sędziów sądu okręgowego. Z uzasadnienia projektu w ogóle nie wynika, czym jest podyktowana ta zmiana. Wprowadzenie tej zmiany spowoduje nieuzasadnioną nierównowagę w reprezentacji sędziów na zgromadzeniu ogólnym. Praktycznie sędziowie sądów rejonowych będą zawsze na przegranej pozycji, bo ich przedstawiciele będą mogli być przegłosowani. Najliczniejsza rzesza sędziów	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			w okręgu nie będzie miała żadnego wpływu na uchwały podejmowane przez zgromadzenie ogólne. Sędziowie sądów rejonowych nie będą mieli żadnego wpływu np. na opiniowanie kandydatów na sędziów czy prezesa sądu okręgowego. Proponowane rozwiązanie dyskryminuje sędziów sądów rejonowych;	pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
148.	SR Bytom	Art. 1 pkt 14 (art. 35 u.s.p.)	Dyskryminowanie reprezentacji środowiska sędziów sądów rejonowych w zgromadzeniu ogólnym sędziów okręgu poprzez określenie ich liczby jako 2/3 w stosunku do liczby sędziów sądów okręgowych (dla przykładu w zgromadzeniu ogólnym sędziów apelacji reprezentacja sędziów apelacji reprezentacja sędziów sądów apelacyjnych, okręgowych i rejonowych jest równa).	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
149.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 14 (art. 35 § 1 i 7 u.s.p.)	Powoduje osłabienie znaczenia przedstawicieli sądów rejonowych, zwłaszcza wobec równoczesnej zmiany wymaganej przy głosowaniu większości. Na dzień dzisiejszy sędziowie sądów okręgowych mają w stosunku do swojej liczby większe prawo do udziału w zgromadzeniu niż sędziowie sądów rejonowych. Zmiana dodatkowo ogranicza liczbę przedstawicieli sędziów sądów rejonowych w zgromadzeniu ogólnym sędziów okręgu do 2/3 liczby sędziów sądu okręgowego. Uzależnienie „siły głosu” sędziego od jego stanowiska służbowego wydaje się być wątpliwe konstytucyjnie. Nadto, zgromadzenie przedstawicieli sędziów okręgu składa się z sześćdziesięciu przedstawicieli sędziów sądu okręgowego i sześćdziesięciu przedstawicieli sędziów sądów rejonowych, działających w okręgu sądowym, proponowana zmiana wpłynie na osłabienie znaczenia sędziów sądów rejonowych w zgromadzeniu. Dodatkowo powstaje wątpliwość co oznacza użyte pojęcie „większość głosów” (brak dodatkowych wyjaśnień).	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
150.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 17 (art. 37c u.s.p.)	Rezygnacja z quasi-odwoławczego trybu przewidzianego w § 5 daje się uzasadnić aksjologicznie. W praktyce oznacza to niekontrolowaną dowolność prezesa bez możliwości obrony ze strony sędziego, gdyż samo wniesienie zastrzeżenia niczego w stosunku do uwagi nic wnosi.	Uwaga nie jest zasadna. Zgłaszający uwagę odnosi się zdaje się do art. 37 § 5 u.s.p., który nie jest modyfikowany projektem. Natomiast komentowany art. 37c § 5 u.s.p. dotyczy przeprowadzania przez tego samego wizytatora kolejnych wizytacji tego samego wydziału.
151.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 17	Sprzeciw stowarzyszenia. Przepis o wymianie wizytatorów podnosił poziom zapewnienia bezstronności przy wizytacji. Jak widać, władza wykonawcza chce z tej	Uwaga nie jest zasadna. Powody zmiany przepisu zawarte są w

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		(art. 37c § 5 u.s.p.)	gwarancji bezstronności zrezygnować na rzecz umocnienia układów personalnych w sądach.	uzasadnieniu projektu i zaprezentowana w uwadze argumentacja ich nie podważa.
152.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 18 (art.37d u.s.p.)	Istotą nowelizacji jest rezygnacja z mocy wiążącej opinii kolegium. Stanowczo nic zasługuje na aprobatę. Projektowane rozwiązanie daje tu nieograniczone, możliwości ministrowi do dyskrejonalnego obsadzania stanowisk wizytatorów poprzez podlegających ministrowi prezesów.	Uwaga nie jest zasadna. Zakres nadzoru nie daje Ministrowi Sprawiedliwości wpływu na prezesa sądu we wskazanym w uwadze zakresie.
153.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 18 (art.37d u.s.p.)	Opinia negatywna. Powoływanie wizytatorów przeniesione zostaje wyłącznie w ręce prezesów powoływanych przez ministra (opinia kolegium zostaje de facto skreślona). Powoływanie wizytatorów na czas krótszy niż czteroletnia kadencja ma osłabić ich pozycję i uzależnić bardziej od prezesa. Kolejna zmiana dążąca do wprowadzenia w okręgu absolutnej władzy prezesa powoływanego przez ministra.	Uwaga nie jest zasadna. Zakres nadzoru nie daje Ministrowi Sprawiedliwości wpływu na prezesa sądu we wskazanym w uwadze zakresie.
154.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 19 (art. 37e u.s.p.)	Powielić należy zastrzeżenia poczynione wyżej w ust. 6 w stosunku do art.22a.	Uwaga zasadna, w tym zakresie projekt został zmodyfikowany.
155.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Projektowane tu regulacje mają na celu zwiększanie zależności prezesa sądu od ministra i jako takie nic zasługują na akceptację. Co do możliwości żądania przez ministra akt (pkt 3) zachowują aktualność poczynione wyżej uwagi do art. 22. Klauzula ograniczenia do „uzasadnionych przypadków” nic ma tu znaczenia, bo nikt w tym zakresie nie będzie ministra kontrolował i minister sam uzna jakie przypadki są uzasadnione, w konsekwencji może żądać każdego akt.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
156.	SO Świdnica	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Art. 37g § 1 pkt. 3 - przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości prawa żądania przedstawienia akt sprawy nie znajduje uzasadnienia wobec kompetencji Ministra Sprawiedliwości obejmujących jedynie nadzór administracyjny nad działalnością sądów (art. 9 u.s.p.). Nie ma zatem uzasadnienia dla udzielania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt sprawy, których nie jest stroną. Przedstawienie akt toczącego się postępowania może mieć również negatywny wpływ na realizację zasady sprawności postępowania	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
157.	Prezes SO Olsztyn	Art. 1 pkt 21 (art. 37g)	Za negatywne uważa się rozszerzenie uprawnień nadzorczych Ministra Sprawiedliwości wobec prezesów sądów w połączeniu z możliwością żądania akt sprawy będącej w loku i wydawania prezesom poleceń w tym zakresie. Narzędzie to	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		u.s.p.)	może służyć do wywierania presji przez przełożonych na sędziego referenta co do określonego sposobu prowadzenia sprawy oraz jej zakończenia.	odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
158.	Solidarność	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	W art. 1 pkt. 21 znajduje się uprawnienie dla Ministra Sprawiedliwości do żądania, w ramach wykonywania nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów, przedstawienia min. akt spraw sądowych. Podobne uprawnienie do żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego ma przysługiwać Ministrowi Sprawiedliwości w ramach podejmowania czynności dyscyplinarnych przez ministra wobec sędziów. W uzasadnieniu do projektu, umożliwienie zaznajomienia się z aktami sprawy przez ministra ma warunkować prawidłową realizację uprawnień ministra, o których mowa w art. 37 g i, a w szczególności w art. 114 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jako że często zarzuty formułowane pod adresem sędziego dotyczą prowadzonych przez niego spraw. Nie negując celowości wprowadzenia zaproponowanej zmiany, Prezydium KK NSZZ „Solidarność” wskazuje, iż bezwarunkowa realizacja projektowanego uprawnienia może przyczynić się do obniżenia sprawności toczących się postępowań sądowych i powstania przewlekłości postępowania. Z tego powodu uważamy, iż w projekcie powinien zostać zawarty przepis, który realizację projektowanego uprawnienia warunkowałby brakiem zaistnienia przewlekłości toczących się postępowań sądowych z powodu przedstawiania akt sądowych ministrowi. Z tej przyczyny za wskazane uznajemy zawarcie w projekcie terminu, w którym akta powinny zostać przez ministra zwrócone do sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. Sposób wypożyczenia akt sprawy pozostawiony został decyzji prezesa sądu, który może to uczynić poprzez udostępnienie np. odpisów, gdy wymaga tego dobro sprawy.
159.	SO Opole	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Sprawowany przez ministra sprawiedliwości zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów powinien być ograniczony tylko ds. administracyjnych, a do takich nie należy przeglądanie akt spraw sądowych, stąd też projektowana zmiana art. 37g § 1 pkt 3 ustawy, która przewiduje, iż w uzasadnionych przypadkach Minister Sprawiedliwości może zażądać także akt sądowych nie jest do zaakceptowania.	Uwaga nie jest zasadna. Nie jest możliwe sprawowanie efektywnego nadzoru administracyjnego bez dostępu do akt sądowych. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
160.	SO Wrocław	Art. 1	Wątpliwości budzi poszerzenie zakresu nadzoru Ministra Sprawiedliwości poprzez przewidziane w projekcie uprawnienia do żądania w uzasadnionych przypadkach akt	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	postępowań sądowych.	obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
161.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Aktualne kompetencje Ministra Sprawiedliwości i rozwiązania w zakresie kontroli przebiegu spraw sądowych są wystarczające, a zmiany umożliwiające Ministrowi Sprawiedliwości domaganie się akt spraw sądowych (art. 37g §1 pkt3) nie są zasadne. Pojęcie „uzasadnionych przypadków” jest pojęciem wysoce niedookreślonym - co pozwala w istocie Ministrowi Sprawiedliwości na nieograniczony dostęp do akt sądowych. Aktualnie obowiązujące rozwiązania ustawowe w tym zakresie są zgodne z wprowadzonym podziałem na wewnętrzny i zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością sądów powszechnych.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
162.	SA Łódź Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	W ocenie sędziów relacje służbowe pomiędzy Prezesem Sądu, a Ministrem Sprawiedliwości winny mieć funkcjonalny, twórczy i operacyjny charakter mający zapewnić sprawne funkcjonowanie jednostek wymiaru sprawiedliwości. Dlatego wprowadzenie do tych relacji elementów o charakterze quasi dyscyplinarnym (art. 37 g § 5, 6 i 7) nie ma żadnego uzasadnienia. Podtrzymanie uwagi przez Ministra Sprawiedliwości winno mieć charakter decyzji administracyjnej, podlegającej wykonaniu, a nie wytyku służbowego względem Prezesa Sądu.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt poszerza regulację o uprawnienie prezesa sądu do złożenia pisemnych wyjaśnień do uwagi zwróconej przez Ministra Sprawiedliwości.
163.	PA Kraków	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Z treści art. 37g § 1 pkt, 3 należy wyeliminować zapis „a w uzasadnionych przypadkach - także akt sądowych”. Wykreślenie tego zapisu służyć powinno wyeliminowaniu potencjalnej możliwości pozasądowej kontroli akt prowadzonych spraw, w sytuacji w której proponowana treść przepisu nie precyzuje czy chodzi o sprawy zakończone czy też pozostające na biegu.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
164.	SR Dąbrowa Górnicza	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Negatywnie należy zaopiniować regulację art. 37g § 1 pkt 3 jako godzącą w niezależność sędziowską, negatywnie należy również zaopiniować projekt wprowadzenia w art. 109 1 pkt 2a, który znacznie wykracza poza ramy kar finansowych przewidzianych kodeksem pracy i prowadzi do naruszenia konstytucyjnych zasad, w tym równości obywateli wobec prawa.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. Odnośnie do poszerzenia katalogu kar dyscyplinarnych o karę finansową wskazać należy, że możliwość nałożenia kary finansowej przez niezawisły sąd na obwinionego sędziego nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Skoro dopuszczalne jest w ramach reakcji dyscyplinarnej złożenie sędziego z urzędu, to za tym bardziej dopuszczalne uznać należy jednorazowe pozbawienie go części wynagrodzenia. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego w wypadku karygodnego przewinienia służbowego. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Szerszy katalog kar dyscyplinarnych zapewni w większym stopniu realizację zasady sędziowskiego wymiaru kary. Kara finansowa proporcjonalna do wynagrodzenia przewidziana jest w kodeksie pracy, trudno zatem stawiać projektowanej konstrukcji zarzut, że wprowadza nierówność wobec</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
165.	SO Katowice	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Niepokojące ze względu na możliwość naruszenie zasady rozdziału władz jest wzmocnienie nadzoru Ministra Sprawiedliwości przez przyznanie uprawnienia do żądania akt poszczególnych spraw (art. 37g § 1 pkt 3 i art. 114).	prawa. Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
166.	SO Opole	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Negatywnie opiniuję rozwiązanie zaproponowane w art. 37g § 1 pkt 3 u.s.p., albowiem zakłada on zbyt daleko idące uprawnienia Ministra Sprawiedliwości w postaci żądania akt sprawy sądowej. Nietrudno sobie wyobrazić oczekiwania społeczne, oczekiwania osób niezadowolonych z rozstrzygnięcia sądu, do występowania do Ministra Sprawiedliwości, by w ramach przysługującego mu uprawnienia żądania akt sądowych, akt tych zażądał i „zbadał sprawę w ramach nadzoru administracyjnego”. Nie ulega także wątpliwości, że pojęcie „nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów” jest w rozumieniu powszechnym odbierane jako „nadzór” Ministra Sprawiedliwości nad sądami, jako swoiste wykonywanie władzy nad sądami przez Ministra Sprawiedliwości, dlatego też wyposażenie go w możliwość żądania akt tylko to wrażenie spotęguje. W art. 37g § 5 u.s.p. zawarte jest prawidłowe rozwiązanie o możliwości złożenia zastrzeżeń, co do uwagi zwróconej na piśmie przez Ministra Sprawiedliwości, ale nie powinna ona - moim zdaniem - być składana do Ministra Sprawiedliwości ale do Sądu Dyscyplinarnego lub Krajowej Rady Sądownictwa.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
167.	SA Szczecin	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Nadto sprzeciw budzi proponowana zmiana art. 37 g § 1 pkt 3 w kontekście projektowanego uprawnienia Ministra Sprawiedliwości do żądania akt sądowych w „uzasadnionych przypadkach”. Jest to przejaw dalszego wzmocnienia i rozszerzenia nadzoru władzy wykonawczej nad władzą sądowniczą.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji.
168.	Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	W zakresie art. 37g § 5-7 - niezrozumiałe jest odejście od zasad prawa pracy - które w przypadku kar udzielanych pracownikom przewidują drogę odwołania do Sądu. Nieuzasadnione jest pozbawienie prezesa drogi, sądowej w tym zakresie, która przysługuje każdemu innemu obywatelowi naszego państwa.	Uwaga nie jest zasadna. Zwrócenie uwagi w trybie art. 37g § 5 u.s.p. nie jest karą wymierzoną prezesowi, a jedynie środkiem nadzoru. Wskazać należy, że

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie 31/12 nie stwierdził, aby konieczne dla zapewnienia konstytucyjności omawianej regulacji było przyznanie prezesowi sądu prawa odwołania od zwrócenia uwag do sądu. Zwrócenie uwagi, aczkolwiek może mieć znaczenie dla prezesa sądu, to jednak nie pociąga żadnych bezpośrednich skutków, stąd też wystarczającą formą reakcji jest przyznanie prezesowi sądu prawo złożenia zastrzeżeń.
169.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	<p>Wydaje się, że nadzór Ministra Sprawiedliwości jest i tak wystarczająco mocny w brzmieniu obecnie obowiązujących przepisów. Minister dodatkowo ma wpływ na działalność sądu przez wzmocnioną rolę dyrektora. Przedstawione rozwiązanie jest całkowicie nieuzasadnione, gdy minister ma tak duży wpływ na możliwość odwołania prezesa sądu apelacyjnego w przypadku nieprzyjęcia sprawozdania z działalności rocznej, Powrót do nadzoru ministra w tak rozległym, kształcie, uzupełniony jeszcze o regulację z art. 114 § 1 a, tj. o prawo żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego, przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego wobec sędziego, przetwarzanie danych osobowych sędziów i innych pracowników sądowych, a także dostęp do baz danych sądów, prawo delegowania na rzecz dyrektorów sądów apelacyjnych wykonania zadań dotyczących gospodarki finansowej sądu, prowadzenie spraw organizacyjnych, informatyzację sądów i prowadzenie postępowań o udzielenie zamówienia publicznego (biorąc pod uwagę podległość dyrektora wobec ministra) wydaje się być nadmierną nierównowagą, między pozycją ministra i sądu.</p> <p>Badanie sprawności postępowania w poszczególnych sprawach jest zastrzeżone do kompetencji prezesa sądu (art. 37 b § 1 pkt 1 u.s.p.). Powyższa nowelizacja to swoista zmiana w zakresie nadzoru zewnętrznego. Nie ma żadnych wątpliwości co jest jednym z największych osiągnięć nowego u.s.p., iż kształt zewnętrznego nadzoru dotyczy nadzorowania wyników pracy sądów oraz pracy nadzorczej prezesów sądów i nie dotyczy badania sprawności postępowania w poszczególnych sprawach. Pamiętać należy, iż częstokroć minister będzie tych akt żądał w wyniku „interwencji medialnej”, co przy konieczności ewentualnej chęci pokazania siły działania ministra ewentualna analiza może daleko odbiegać od właściwej z punktu</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. W ocenie Ministra Sprawiedliwości uregulowanie trybu postępowania w wypadku zwrócenia uwagi prezesowi albo wiceprezesowi sądu może nastąpić poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 37 § 6 i 7 u.s.p. Czas potrzebny do zatarcia uwagi nie musi być skorelowany z okresem kadencji prezesa sądu.</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			widzenia obiektywnej oceny. Nie wiadomo, gdzie i w jakiej formie przechowywana jest uwaga, a także co oznacza pojęcie „zatarcie się uwagi”, a nadto, co uzasadnia 5 - letni okres zatarcia uwagi. Przepis abstrahuje od kadencji prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych (6 lat) a sądów rejonowych (4 lata).	
170.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 21 (art. 37g u.s.p.)	Rezygnacja z tego obowiązku nadzorczego obciążającego prezesa sądu apelacyjnego zasługuje na aprobatę.	Uwaga nie jest zrozumiała.
171.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 21 (art. 37g § 1 pkt 3 u.s.p.)	Zdecydowany sprzeciw. Zmiana mająca na celu umożliwienie ministrowi bezpośredniej ingerencji w przebieg postępowań sądowych, zgodna z dążeniami władzy wykonawczej do pozbawienia władzy sądowniczej niezależności (o czym już powyżej wspomniano).	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych oraz prawa żądania przez niego informacji. Możliwość zapoznania się za aktami sprawy czy uzyskania informacji o danej sprawie nie stanowi ingerencji w przebieg postępowania sądowego.
172.	SO Opole	Art. 1 pkt 22 (art. 37h u.s.p.)	Art. 37h § 2a u.s.p, zawiera w swej treści niekonsekwencję, bowiem mówi się w nim o „podtrzymaniu uwagi”, podczas gdy w § 2 mowa jest o „odmowie przyjęcia informacji rocznej”.	Uwaga jest zasadna, projekt został skorygowany.
173.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 24 (art. 54 § 3 u.s.p.)	Nie jest określona procedura przeszukania, może to powodować nieuzasadnione naruszenie nietykalności cielesnej, szczególnie w przypadkach gdy pracownik ochrony i osoba kontrolowana są różnej płci.	Odstąpiono od zmian w usp w zakresie zgłoszonej uwagi.
174.	SA Prezes SO w Olsztynie	Art. 1 pkt 24 (art. 54 § 3 u.s.p.)	W propozycji §3 w art. 54 należałoby zwrócić uwagę na zwrot „przeoglądanie zawartości bagaży i odzieży”, czy faktycznie jest on poprawny. W przepisach i publikacjach funkcjonuje raczej nazewnictwo „kontroli osobistej”. Proponuje się zapis „przeoglądanie zawartości bagaży i przeprowadzanie kontroli osobistej”.	Odstąpiono od zmian w usp w zakresie zgłoszonej uwagi.
175.	Prezes SO Radom	Art. 1 pkt 24	Proponuję zmienić powyższy zapis na: W celu zapobieżenia naruszenia zakazu, o którym mowa w §1, pracownik ochrony	Odstąpiono od zmian w usp w zakresie zgłoszonej uwagi.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		(art.54 u.s.p.)	<p>przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia w budynkach sądowych ma prawo do przeglądania zawartości bagaży i odzieży osób wchodzących do budynku sądu w przypadku podejrzenia, że osoby te wnoszą lub posiadają przedmioty, o których mowa w §1.</p> <p>Pracownik ochrony powyższe czynności będzie wykonywał przy użyciu specjalistycznych urządzeń będących na wyposażeniu sądu (stacjonarny detektor do wykrywania metalu, ręczny wykrywacz metalu, rentgenowskie urządzenie do prześwietlania bagażu itp.).</p> <p>Pracownicy ochrony zgodnie z ustawą o ochronie osób i mienia z dnia 22 sierpnia 1997 r. (tj. Dz. U. Nr 145 poz.1221 z późn. zm.) nie mają osobistych uprawnień do przeglądania zawartości bagaży i odzieży osób wchodzących do budynku sądu w przeciwieństwie do Policji sądowej. Pracownicy czynności takie mogą wykonywać wyłącznie przy użyciu urządzeń wskazanych wyżej, a po zatrzymaniu takich osób są zobowiązani powiadomić Policję i jej przekazać zatrzymaną osobę (art.36 ustawy o ochronie osób i mienia, rozporządzenie RM z dnia 19.12.2013 r. w sprawie szczególnego trybu działań pracowników ochrony (Dz.U.2013 r., poz.1681). Proponowana zmiana zapisu poza zmianami w u.s.p winna zostać zamieszczona równoległe w ustawie o ochronie osób i mienia i aktach wykonawczych do ustawy.</p>	
176.	Prezes SO Bielsko Biąta	Art. 1 pkt 24 (art. 54 u.s.p.)	Rozszerzenie kompetencji funkcjonariuszy ochrony w celu zwiększenia bezpieczeństwa w sądzie zasługuje na aprobatę. Celowe jest nawet rozważenie zwiększenie zakresu przedmiotowego zakazu wnoszenia określonych przedmiotów do budynku sądowego (§ 1).	Odstąpiono od zmian w usp w zakresie zgłoszonej uwagi.
177.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 25 (art. 77 i art. 77 § 9 u.s.p.)	<p>Brak zapisu zakazującego sędziom będącym na delegacji w Ministerstwie do niezwłocznego (po zakończeniu delegacji w MS) otrzymania delegacji do sądu wyższego niż ten, w którym służbę świadczył sędzia a więc z sądu rejonowego do sądu okręgowego, z sądu okręgowego do sądu apelacyjnego i z sądu apelacyjnego do Sądu Najwyższego. Wyeliminowałoby to wszelkie wątpliwości co do tego, czy delegacja do Ministerstwa Sprawiedliwości miała związek z uzyskaniem delegacji do sądu wyższego (jeśli takie związki są, to nie jest to właściwe). Wydaje się, iż okres rocznej - dwuletniej karencji byłby zasadny. Nie usunięto wątpliwości czy 30 dni obejmuje pojedyncze terminy czy ciągły okres delegacji.</p> <p>Przedstawiony okres łącznie 10 - letniej delegacji jest za długi, gdyż odsuwa sędziego na zbyt długi czas od obowiązków orzeczniczych.</p>	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać należy, że delegowanie do pełnienia czynności urzędniczych w Ministerstwie Sprawiedliwości jest funkcją, podobnie jak funkcja przewodniczącego wydziału, prezesa sądu, wizytatora, rzecznika dyscyplinarnego etc. Zasada równości wymagałaby wprowadzenia odpowiedniego zapisu o zakazie uzyskania delegacji do sądu wyższego rzędu przez każdego sędziego pełniącego funkcję oraz w ciągu roku od zakończenia pełnienia funkcji. Możliwość awansu byłaby

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>zatem uzależniona od bycia przez co najmniej rok przed awansem sędzią „liniowym” czyli orzekającym w pełnym wymiarze. Taki zapis niewątpliwie umocniłby argumenty o tym, że pełnienie funkcji nie jest motywowane chęcią osiągnięcia własnych korzyści. Wprowadzenie takiej regulacji byłoby jednak trudne w praktyce, mogłoby spowodować trudności z obsadzeniem niektórych funkcji albo zamykając drogę do awansu niektórym sędziom np. sędziom wizytującym zakłady dla nieletnich oraz zakłady leczenia osób z zaburzeniami psychicznymi, albo sędziom pełniącym funkcje, a mimo to orzekających w pełnym wymiarze.</p> <p>Odnosząc się do kwestii czasu delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości wskazać należy, że okres możliwej delegacji sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, pozwoli delegowanemu sędziemu na realizację najbardziej nawet długofalowych zadań albo na przygotowanie innej osoby do kontynuowania takich zadań. Przyczyny wprowadzenia ograniczenia czasu delegowania wskazane zostały w uzasadnieniu projektu. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Odwołanie sędziego czy upływ okresu delegacji i powrót do orzekania nie oznacza, że wobec takiego sędziego na nowo powstaje możliwość delegowania go na pełne okresy wskazane w projektowanym przepisie.
178.	PA Kraków	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	<p>Uściślenia wymagają zapisy projektu dotyczące art. 77 (pkt 25), a w szczególności jego § 1 poprzez wyeliminowanie możliwości delegowania sędziego na czas nieokreślony, a zatem wprowadzenia możliwości delegowania tylko na czas oznaczony nie dłuższy niż 2 lata, który to okres Minister mógłby wydłużyć nie więcej niż na kolejne 2 lata, a zatem łączny czas delegowania nie powinien przekroczyć 4 lat.</p> <p>Dokonując zmian w tym obszarze należy mieć na względzie konieczność zachowania gwarancji „niezawisłości sędziowskiej”, której istotnym elementem jest nieprzenaszalność (vide art. 180 ust. 2 i 5 Konstytucji RP). Formą nacisku może być bowiem groźba przeniesienia na inne stanowisko lub do innej siedziby.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna w zakresie dotyczącym okresów delegacji. Delegowanie określone w tym przepisie nastąpić może wyłącznie za zgodą sędziego. Czasowe delegacje, zwłaszcza w sądach I instancyjnych karnych, niosą ryzyko zaburzenia toku procesu (ze względu na ryzyko niedokończenia rozpoczętych spraw i konieczności prowadzenia ich od początku z uwagi na zasadę niezmienności składu sądującego). Z tych przyczyn w ocenie Departamentu nie jest celowe wprowadzanie ograniczeń w czasie delegacji do sądów.</p> <p>Zgodzić się natomiast należy ze stwierdzeniem, że dokonując zmian w tym obszarze należy mieć na uwadze konieczność zachowania niezawisłości sędziowskiej.</p>
179.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 25 (art. 77 § 6c i 6d u.s.p.)	Sprzeciw co do zmiany z pkt 1, gdyż do miejsca delegacji muszą dojeżdżać obydwójce małżonkowie, a nie jeden. Co do pkt 2 nie ma sprzeciwu, podobnie jak co do § 6d.	Uwaga nie jest zasadna. Przepisy te zostały wyeliminowane z projektu.
180.	SO Lublin	Art. 1	Co do zasady należy uznać za słuszny kierunek zmian art. 77 poprzez dodanie	Uwaga nie jest co do istoty

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	§ 2aa, który ogranicza czas trwania delegacji sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zastrzeżenia budzi natomiast 5-letni okres trwania tej delegacji oraz brzmienie zdania 2 i 3 tego przepisu, zgodnie z którymi delegacja może ulec przedłużeniu do lat 10. Mając na uwadze dotychczasową praktykę długotrwałych delegacji sędziów, należy sądzić, że instytucja przedłużania delegacji do lat 10 stanie się praktyką. Biorąc pod uwagę tempo zmian w przepisach prawa zachodzi obawa, iż sędzia wyłączony od orzekania przez okres 5 lat, a tym bardziej 10 lat, będzie miał duże trudności z wdrożeniem się do wykonywania obowiązków do których został powołany tj. sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Braki kadrowe kadry orzeczniczej, spowodowane również długotrwałymi delegacjami sędziów do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, stanowią istotny problem w zapewnieniu należytej sprawności postępowań sądowych.	zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania. Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Problem odciążania sędziów od obowiązków orzeczniczych winien być rozwiązany poprzez wstrzemięźliwe korzystanie z możliwości delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Ze względu na zastrzeżenia w tym zakresie zgłaszane w uwagach Departament proponuje zamieszczenie odpowiedniego zapisu w uzasadnieniu projektu.
181.	SA Lublin	Art. 1 pkt 25 (art. 77 § 9 u.s.p.)	Zdecydowanie nie zasługuje na akceptację propozycja zmiany art. 77 § 9 w zakresie określenia podmiotu uprawnionego do delegowania. Jeżeli możliwe do uznania za słuszne byłyby argumenty podane w uzasadnieniu projektu odnośnie wydłużenia maksymalnego okresu delegowania sędziego z 14 do 30 dni w ciągu roku kalendarzowego to przyznanie uprawnień do delegowania prezesowi sądu okręgowego (przy niezmiennianiu podmiotu określonego w art. 77 § 8) jest niewłaściwe. Nie zostały podane w uzasadnieniu projektu żadne argumenty uzasadniające te propozycję. Prezes sądu apelacyjnego ma zdecydowanie większą orientację odnośnie tego jak racjonalnie powinny być wykorzystane kadry oraz jakie	Uwaga niezasadna. Uprawnienie prezesa sądu okręgowego przy delegowaniu w trybie art. 77 § 9 usp przyczyni się do usprawnienia procesu delegacji. Uzasadnienie w tym zakresie zostało rozbudowane.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			są potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów działających na obszarze apelacji. Zasadne więc jest, że winien być uprawniony do delegowania sędziów do orzekania w sądzie wyższym. Takie rozwiązanie stanowi też gwarancję właściwego zabezpieczenia potrzeb kadrowych sądów rejonowych na obszarze apelacji, a zarazem pozwala na właściwą ocenę rzeczywistych potrzeb kadrowych sądów okręgowych z obszaru apelacji. Za w pełni trafne uznaję aktualne określenie podmiotu uprawnionego do delegowania sędziów na podstawie art. 77 § 9.	
182.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 25 (art. 77 § 9 u.s.p.)	Sprzeciw. Przepis zwiększający zakres delegacji ma zwiększyć faktyczne możliwości wpływu prezesa sądu na sędziego. Braki kadrowe powinny być usuwane przez sprawniejsze powoływanie sędziów, a nie praktykę ciągłych delegacji, która daje prezesowi sądu szeroką możliwość wpływania na sytuację służbową sędziów. Taki przepis budzi też wątpliwości natury konstytucyjnej. Omija de facto ustawową drogę awansu sędziego i powoduje, że prezes może w dowolny sposób wpływać na skład kadry orzekającej w danym sądzie. Taka sytuacja może naruszać prawo obywatela do rozpatrzenia jego sprawy przez sąd niezależny, bezstronny i niezawisły.	Uwaga nie jest zasadna. Delegowanie w trybie art. 77 § 9 u.s.p., aczkolwiek niewątpliwie stanowi pewną nobilitację, nie jest awansem sędziego, ma wymiar praktyczny. Wydłużenie okresu delegacji jest uzasadnione problemami z rozpoznawaniem spraw w czasie 14 dniowej delegacji.
183.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Ograniczenie czasu delegowania sędziego do ministerstwa ma charakter pozorny i zapis jest tak sformułowany, aby łatwo można było go omijać. Po 10 latach delegacji sędzia może wrócić na jeden dzień do sądu macierzystego i ponownie zostać delegowany na 10 lat, a manewr taki powtarzać można aż do przejścia sędziego w stan spoczynku.	Uwaga nie jest zasadna. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Uzasadnienie projektu dodatkowo wyjaśnia sens projektowanego przepisu.
184.	SA Łódź Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Maksymalny czas delegacji sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości do 10 lat wydaje się nazbyt długi. Po tak długiej przerwie w orzekaniu sędzia jest oderwany od rozwoju zawodowego i praktyki orzeczniczej, a powrót do orzekania na odpowiednio wysokim poziomie może być utrudniony. Delegacja nie powinna zatem przekraczać 2-3 lat. Niezależnie od tego projekt zmiany art. 77 u.s.p. w istocie pozwala na ponowną delegację nawet po upływie 10 lat po krótkim nawet powrocie do orzekania. Przepis ów bowiem mówi jedynie o czasie jednorazowej delegacji i nie wyklucza wielokrotnych delegacji w trakcie służby. Dozwolone zatem byłyby delegacje sędziego wielokrotne, każda na czas nawet do 10 lat z krótkimi tylko formalnymi powrotami do orzekania;	Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Problem odciążenia sędziów od obowiązków orzeczniczych winien być rozwiązany poprzez wstrzemięźliwe korzystanie z możliwości delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Ze względu na zastrzeżenia w tym zakresie zgłaszane w uwagach Departament proponuje zamieszczenie odpowiedniego zapisu w uzasadnieniu projektu.</p>
185.	SA Łódź Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 25 Art. 77 u.s.p.)	<p>Nie ma uzasadnienia do przyznania Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do delegacji sędziego do orzekania w innego sądu na czas nieokreślony. O ile bowiem upłynie czas określony do 2 lat, a istnieje dalsza taka potrzeba sędziego powinien podlegać ocenie w przedmiocie możliwości awansu na wyższe stanowisko służbowe;</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Delegowanie określone w tym przepisie nastąpić może wyłącznie za zgodą sędziego. Czasowe delegacje, zwłaszcza w sądach I instancyjnych karnych, niosą ryzyko zaburzenia toku procesu (ze względu na ryzyko niedokończenia rozpoczętych spraw i konieczności prowadzenia ich od początku z uwagi na zasadę niezmienności składu sądowniczej). Z tych przyczyn nie jest celowe wprowadzanie ograniczeń w czasie delegacji do sądów.</p>
186.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	<p>Nie wchodząc w szczegóły dotyczące aktualni?, proponowanych zmian, gdy idzie o art. 77, najbardziej kontrowersyjna wydaje się (obowiązująca już aktualnie) możliwość delegowania sędziego przez ministra do orzekania w sądzie wyższego rzędu tu także w Naczelnym Sądzie Administracyjnym lub Sądzie Najwyższym) na</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Delegacje do Sądu Najwyższego i do Naczelnego Sądu Administracyjnego następują</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			czas nieokreślony. To okazja do obchodzenia przepisów dotyczących postępowania kwalifikacyjnego do obsadzania, stanowisk w tych sądach i do dowolnego kształtowania przez ministra składu korpusu osobowego sędziów w tych sądach,	wyłącznie na wniosek ich prezesów. Minister Sprawiedliwości nie ma zatem w tym zakresie pełnej swobody. Delegowanie do sądów powszechnych, uregulowane w tym przepisie, nastąpić może wyłącznie za zgodą sędziego. Czasowe delegacje, zwłaszcza w sądach I instancyjnych karnych, niosą ryzyko zaburzenia toku procesu (ze względu na ryzyko niedokończenia rozpoczętych spraw i konieczności prowadzenia ich od początku z uwagi na zasadę niezmienności składu sądowniczego). Z tych przyczyn w ocenie Departamentu nie jest celowe wprowadzanie ograniczeń w czasie delegacji do sądów.
187.	SA Kraków	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Jeśli chodzi o treść projektowanego art. 77 § 5a, który przyznaje sędziemu delegowanemu po 6 miesiącach prawo do wyższej stawki awansowej - sędzia delegowany do sądu wyższej instancji na tzw. „stałą delegację” winien otrzymywać wynagrodzenie przewidziane dla sędziego tego sądu, albowiem wykonuje dokładnie taką samą pracę jak ten sędzia, a dodatkowo bardzo często kończy sprawy w sądzie niższym. Proponowana regulacja, jakkolwiek jest korzystniejsza niż obecny stan prawny, w dalszym ciągu nie usuwa dyskryminacji finansowej sędziów delegowanych.	Uwaga nie jest zasadna. Również pomiędzy sędziami jednego sądu okręgowego czy apelacyjnego, którzy wykonują tę samą pracę, zachodzą różnice w wynagrodzeniu, wynikające w szczególności z długości stażu.
188.	Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	W regulacji art. 77 § 1 - brak jest podstaw do delegowania sędziego sądu powszechnego przez Ministra Sprawiedliwości do innych sądów, zwłaszcza, że zarówno Prezes Sądu Najwyższego jak i Prezes Sądu Administracyjnego może wystąpić o ogłoszenie wolnych stanowisk sędziowskich w normalnym trybie.	Uwaga nie jest zasadna. Instytucja delegowania sędziego pozwala na bardziej elastyczną reakcję np. w wypadku kłopotów kadrowych w danym sądzie.
189.	SA Warszawa	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Przedłużenie do 10 lat okresu delegowania jest sprzeczne z ideą zmiany mającej na celu ograniczenie czasu delegacji, co wynika z uzasadnienia projektu.	Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania.</p> <p>Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Problem odciągania sędziów od obowiązków orzeczniczych winien być rozwiązany poprzez wstrzemięzliwe korzystanie z możliwości delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Ze względu na zastrzeżenia w tym zakresie zgłaszane w uwagach Departament proponuje zamieszczenie odpowiedniego zapisu w uzasadnieniu projektu.</p>
190.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	<p>Jako niezasadne oceniono wydłużenie okresu delegowania sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości na okres nie przekraczający 10 lat, Jako uzasadnienie wskazano, że tak długa przerwa w pracy orzeczniczej ogranicza styczność delegowanego z praktycznymi problemami orzeczniczymi, co może skutkować obniżeniem poziomu wiedzy prawniczej, a poza tym prowadzi to do wieloletniej blokady etatu w sądzie powszechnym, co ma wysoce negatywny wpływ na obciążenie pracą referatów sędziowskich. Zgłoszono postulat wprowadzenia przepisu, który stanowiłby, że delegowany zwalnia etat sędziowski lub stanowiłby, że okres delegacji do ministerstwa sprawiedliwości nie powinien przekraczać 1 roku. Pojawił się również głos alternatywny, że po pięciu latach sędzia delegowany winien powrócić do orzekania lub podjąć decyzję o zrzeczeniu się stanowiska sędziego i kontynuowaniu kariery administracyjnej.</p>	<p>Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania.</p> <p>Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Problem</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>odciągania sędziów od obowiązków orzeczniczych winien być rozwiązany poprzez wstrzemięźliwe korzystanie z możliwości delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Ze względu na zastrzeżenia w tym zakresie zgłaszane w uwagach Departament proponuje zamieszczenie odpowiedniego zapisu w uzasadnieniu projektu.</p>
191.	SO Siedlce	Art. 1 pkt 25 (art. 77 § 2aa u.s.p.)	Określenie zbyt długiego okresu delegowania sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej - praktycznie 10 lat, co może utrudniać powrót do wykonywania praktycznej strony zawodu sędziego.	<p>Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania.</p> <p>Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Problem odciągania sędziów od obowiązków orzeczniczych winien być rozwiązany poprzez wstrzemięźliwe korzystanie z możliwości delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Projektowany przepis nie budzi także wątpliwości, że nie jest</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				możliwe wydłużenie delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Ze względu na zastrzeżenia w tym zakresie zgłaszane w uwagach Departament proponuje zamieszczenie odpowiedniego zapisu w uzasadnieniu projektu.
192.	SR Sosnowiec	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Krytycznie należy odnieść się do proponowanych zmian przepisu art. 77, albowiem przewidywane okresy delegacji są zbyt długie (szczególnie nieuzasadnione wydaje się delegowanie przewidziane w ramach zmian przepisu art. 77 § 9 ustawy); w tym kontekście wydaje się również dyskusyjna kwestia ustalenia podmiotów ponoszących koszty związane z delegacją i obciążenia tymi kosztami budżetów poszczególnych jednostek.	Uwaga nie jest zasadna. Delegowanie określone w tym przepisie nastąpić może wyłącznie za zgodą sędziego. Czasowe delegacje, zwłaszcza w sądach I instancyjnych karnych, niosą ryzyko zaburzenia toku procesu (ze względu na ryzyko niedokończenia rozpoczętych spraw i konieczności prowadzenia ich od początku z uwagi na zasadę niezmienności składu sądowniczej). Z tych przyczyn w ocenie Departamentu nie jest celowe wprowadzanie ograniczeń w czasie delegacji do sądów oraz zasadne jest wydłużenie czasu trwania delegacji w trybie art. 77 § 9 u.s.p. do 30 dni.
193.	SA Białystok	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	Zbyt długi dopuszczalny okres delegacji sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości. Powinien on wynosić maksymalnie 2 lata, z możliwością przedłużenia do 4 lat, Sędzia nie powinien mieć też możliwości zajmowania stanowisk politycznych, jakim jest podsekretarz stanu.	Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Okres możliwej delegacji sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, pozwoli delegowanemu sędziemu na realizację długofalowych zadań albo na przygotowanie innej osoby do kontynuowania takich zadań. Z uwagi na odmienną specyfikę

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>pracy i zadań, które pełnią w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziowie delegowani, konieczne jest przewidzenie odpowiedniego okresu potrzebnego na wdrożenie i efektywne wykonywanie tej pracy. Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa. Możliwość zajmowania stanowiska podsekretarza stanu przez sędziego jest z korzyścią dla władzy sądowniczej. Jej przedstawiciel przez określony czas zajmuje bowiem wysokie stanowisko we władzy wykonawczej.</p>
194.	SA Warszawa	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	<p>Proponowany zapis może prowadzić do uzyskiwania przez sędziego sądu niższego rzędu wynagrodzenia wyższego, niż sędziowie sądu do którego jest delegowany. Wydaje się iż wynagrodzenie to powinno odpowiadać wysokości określonej w uchylonym ustawą z 18.08.2011 r. § 5 art. 77 u.s.p.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Przywrócenie dawnego zapisu w niektórych wypadkach skutkowałoby tym, że sędzia sądu niższego rzędu po 6 miesiącach delegacji mógłby otrzymywać wynagrodzenie niższe niż w sądzie rejonowym, a to z uwagi na fakt, że stawka najniższa w sądzie wyższej instancji jest niższa niż stawka najwyższa w sądzie bezpośrednio niższej instancji.</p>
195.	SA Kraków	Art. 1 pkt 25 (art. 77 u.s.p.)	<p>Okres delegacji nie powinien przekroczyć dwóch lat, z możliwością przedłużenia przez Ministra Sprawiedliwości na kolejne dwa lata. Łączny okres delegacji nie powinien przekraczać czterech lat.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Okres możliwej delegacji sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, pozwoli delegowanemu sędziemu na realizację długofalowych zadań albo na przygotowanie innej osoby do kontynuowania takich zadań. Z</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>uwagi na odmienną specyfikę pracy i zadań, które pełnią w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziowie delegowani, konieczne jest przewidzenie odpowiedniego okresu potrzebnego na wdrożenie i efektywne wykonywanie tej pracy. Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa.</p> <p>Delegowanie do innego sądu określone w tym przepisie nastąpić może wyłącznie za zgodą sędziego. Czasowe delegacje, zwłaszcza w sądach I instancyjnych karnych, niosą ryzyko zaburzenia toku procesu (ze względu na ryzyko niedokończenia rozpoczętych spraw i konieczności prowadzenia ich od początku z uwagi na zasadę niezmienności składu sądowniczego). Z tych przyczyn w ocenie Departamentu nie jest celowe wprowadzanie ograniczeń w czasie delegacji do sądów.</p>
196.	SO Wrocław	Art. 1 pkt 26 (art. 87 u.s.p.)	Wskazano, iż sędzia delegowany powinien otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze - nie według wysokości przysługującego mu na zajmowanym stanowisku, ale ustalone według zasad obowiązujących urzędników w Ministerstwie Sprawiedliwości.	Uwaga nie jest zasadna. Brak podstaw do określania innych zasad wynagrodzeń dla sędziów z uwagi na pełnienie funkcji w Ministerstwie Sprawiedliwości.
197.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 28 (art. 87 u.s.p.)	Zasadnicze wątpliwości budzi wprowadzenie odpowiedzialności karnej założenie nieprawdy lub jej zatajenie w oświadczeniu majątkowym. Jest to regulacja wprowadzająca odpowiedzialność karną, która posługuje się niejasnym pojęciem „powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1”, odsyła jedynie do § 1 art. 233 kk, tymczasem, przepis ten obejmuje także warunki odpowiedzialności za to przestępstwo, a także przypadki wyłączenia odpowiedzialności, ze względu na odpowiedzialność grożącą sprawcy lub jego najbliższymi.	Uwaga nie jest zasadna. Wskazać jednak należy, że identyczną jak w projekcie regulację przewiduje art. 35 ust. 9 ustawy z dnia 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora (j.t. Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29 ze zm.) i nie jest ona kwestionowana.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
198.	SO Opole	Art. 1 pkt 28 (art. 87 u.s.p.)	Za nietrafiony pomysł należy uznać nowelizację art. 87, który w § 9 przewiduje rozszerzenie odpowiedzialności sędziego za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym na zasadzie art. 233 § 1 k.k. Takie rozwiązanie prawne może być niebezpieczne dla wymiaru sprawiedliwości. Może wytworzyć platformę nacisku na sędziów wykorzystywaną nawet przez strony niezadowolone z rozstrzygnięć Sądu. Uzasadnienie projektu, iż podobną odpowiedzialność przewidują ustawy dotyczące wyboru posła i senatora jest nieprzekonywujące. Uważam, że obecny stan prawny przewidujący jedynie odpowiedzialność dyscyplinarną jest wystarczający.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt nie ogranicza immunitetu sędziowskiego, który zabezpiecza sędziego przed próbami nacisku na sędziego przy pomocy prawa karnego. Wskazać należy, że podobną argumentacją jak ta zawarta w uwadze można byłoby uzasadniać wyłączenie odpowiedzialności sędziów za dowolne przestępstwo.
199.	Prezes SO Zamość	Art. 1 pkt 28 (art. 87 u.s.p.)	Co do art. 1 pkt 28 projektu zmian w USP- o rozwijaniu instytucji oświadczeń majątkowych jest niewłaściwe. Instytucja oświadczeń majątkowych nie zapobiega korupcji (w żadnym zawodzie) - kieruje jedynie odpowiedzialność na osoby, które wadliwie sporządzą oświadczenie majątkowe. Kwestia wprowadzania (utrzymywania, rozwijania) do systemu prawa instytucji (oświadczeń majątkowych), które nie spełniają roli jaką im się przypisuje jest wadliwa. Postuluję zaniechanie wprowadzania zmian z pkt 28 projektu. Postuluję prowadzenie prac nad uchynieniem instytucji oświadczeń majątkowych. Korupcję, łapownictwo należy zwalczać jako patologię ale nie patologicznymi instytucjami skierowanymi także i przede wszystkim przeciwko osobom, które nigdy nie wchodziły i nie zamierzają wchodzić w proceder korupcji, łapownictwa. W sądach nie spotkałem się z procederem korupcji, łapownictwa. Sędziowie są mianowani na urząd i nie muszą być do nich stosowane patologiczne instytucje - tylko dlatego iż zastosowano je do innych grup społecznych. Wiele można by napisać o wyżej podnoszonej wadliwości instytucji oświadczeń majątkowych, powołałam jedynie praktykę iż przy pomocy tej instytucji nie udało się wykryć żadnego „łapownika” czy skorumpowanej osoby natomiast używano do zwalczania osób. Proponowane rozwiązanie sprzyjać będzie kierowaniu podejrzeń, postępowań karnych przeciwko sędziom - w ten sposób wpływaniu na skład sądów, eliminowaniu niewygodnych sędziów. Ważną kwestią jest czy w interesie Polski jest tracić sędziów (na czas postępowań z art. 233 kk) - osoby wykształcone dużym wysiłkiem i nakładami tylko dlatego iż niewłaściwie sporządzili oświadczenie majątkowe- mimo iż w żaden inny sposób nie sprzeniewierzyli się złożonemu przy obejmowaniu urzędu sędziego ślubowaniu ?	Uwaga nie jest zasadna. Po pierwsze projekt nie wprowadza odpowiedzialności karnej za pomyłki i błędy przy wypełnianiu oświadczeń majątkowych (albowiem przestępstwo z art. 233 k.k. można popełnić jedynie umyślnie). Od sędziego można wymagać rzetelnego wypełnienia oświadczenia majątkowego. Taki wymóg sprzyja transparentności zawodu i przyczynia się do wzmacniania zaufania do sądów. Projekt nie ogranicza immunitetu sędziowskiego, który zabezpiecza sędziego przed próbami nacisku na sędziego przy pomocy prawa karnego oraz zabezpiecza sądy przed próbami manipulacji składami sądów. Wskazać należy, że podobną argumentacją jak ta zawarta w uwadze można byłoby uzasadniać wyłączenie odpowiedzialności sędziów za dowolne przestępstwo.
200.	SA Łódź Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 29 (art. 92)	Mimo zgłaszanych w przeszłości wniosków i pozytywnych deklaracji Ministra sprawiedliwości co do potrzeby wprowadzenia do u.s.p. nagrody jubileuszowej także po 50 latach pracy projekt w art. 92 § 6 ogranicza się do wypłaty nagrody w relacji do	Uwaga nie jest zasadna. Nadmienić należy, że inne grupy zawodowe (prokuratorzy,

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		§ 6)	sędziego przechodzącego w stan spoczynku, Tymczasem wraz z wydłużeniem pracy sędziów do 67 lat z możliwością służby do 70 lat, niektórzy z nich uzyskają staż pracy dłuższy niż 50 lat, np. w razie łączenia pracy ze studiowaniem w trybie zaocznym. Jest zupełnie nieracjonalne, że sędzia uzyskuje gratyfikację jubileuszową po 20 czy 30 latach pracy, a już nie po 50 latach mimo, że są to wypadki nieliczne wymagające wyjątkowego wyróżnienia przez Państwo, zwłaszcza, że nie pociągnie to za sobą istotnych skutków ekonomicznych. Tymczasem projektodawca popada w niekonsekwencję przyznając gratyfikację sędziemu przechodzącemu w stan spoczynku, gdy brakuje mu do 12 miesięcy pracy do jej uzyskania, a nie przyznaje jej sędziemu z 50 - letnim wypracowanym już stażem przed przejściem w stan spoczynku. Proponowane rozwiązanie jest tym bardziej nieuzasadnione że sędzia przechodzący w stan spoczynku uzyskuje godziwą odprawę, Względy zatem aksjologiczne uzasadniają odstępnie od proponowanej zmiany i wprowadzenie gratyfikacji także z upływem 50 lat stażu pracy, ewentualnie wprowadzenie takich zmian niezależnie od siebie.	pracownicy urzędów państwowych, pracownicy sądów i prokuratury, korpus służby cywilnej) nie mają uprawnienia do nagrody jubileuszowej za 50 lat pracy. Wprowadzenie ich jedynie w wypadku sędziów rodzić może zarzuty o faworyzowanie tej grupy zawodowej.
201.	SO Wrocław	Art. 1 pkt 30 (art. 98 § 6)	Niezrozumiałe wydaje się wyłączenie od ograniczenia w zakresie maksymalnego czasu delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości sędziów w randze Podsekretarza Stanu. Wskazano, iż okres 5 lat powinien być maksymalny i nie ulegać przedłużeniu, gdyż sędziowie powinni zajmować się wymiarem sprawiedliwości, a nie czynnościami urzędniczymi (nie jest to racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego).	Uwaga nie jest zasadna. Projektowany przepis uzasadniony jest potrzebą zapewnienia Ministrowi Sprawiedliwości swobody w doborze obsady najwyższych stanowisk w Ministerstwie.
202.	SO Lublin	Art. 1 pkt 32 (art. 109 § 1 pkt 2a u.s.p.)	Do treści rozszerzającego katalog kar dyscyplinarnych o możliwość obniżenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego od 5% do 15% na okres od 6 miesięcy do dwóch lat. Jest to działanie niecelowe, zważywszy na szeroki katalog obowiązujących kar dyscyplinarnych, które również skutkują sankcjami finansowymi wymienionymi w art. 109 § 3 u.s.p.	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji, w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
203.	SA Kraków	Art. 1 pkt 32 (art. 109 § 1 pkt 2a u.s.p.)	Zwrócić uwagę należy również na regulację przewidzianą w art. 109 § 1 pkt 2a, dotyczącą zwiększenia katalogu kar dyscyplinarnych, bowiem z treści art. 91 § 6 wynika, iż okres pracy, o którym mowa w § 3 (przejście do kolejnej stawki awansowej), ulega wydłużeniu o trzy lata w razie ukarania sędziego w tym czasie karą dyscyplinarną. W konsekwencji każde ukaranie w postępowaniu dyscyplinarnym, nawet za drobne przewinienie, wiąże się dla sędziego z konsekwencjami finansowymi, sięgającymi (w ciągu 3 lat karencji) straty kilkunastu tysięcy złotych. W tym stanie rzeczy proponowana kara finansowa dodatkowo zwiększyłaby tą dolegliwość i w obecnym stanie prawnym jest zbędna.	z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Wobec wprowadzenia kary finansowej rozważyć należy uchylenie art. 91a § 6 u.s.p. Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Wobec wprowadzenia kary finansowej rozważyć należy uchylenie art. 91a § 6 u.s.p.
204.	Prezes SO Bielsko Biała	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Przy obecnych, wyśrubowanych standardach odpowiedzialności dyscyplinarnej, powstaje pytanie, w jakim celu projektodawca przewiduje rozszerzenie katalogu kar dyscyplinarnych.	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p.
205.	PA Poznań	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Konsultowani prokuratorzy za celowe uważają poszerzenie katalogu kar dyscyplinarnych o przewidzianą w art. 1 pkt 32 projektu nową karę dyscyplinarną - obniżenia wynagrodzenia zasadniczego od 5 do 15 % na okres od 6 miesięcy do dwóch lat - również w odniesieniu do prokuratorów. Wprowadzenie tej sankcji do art. 67 ustawy o prokuraturze zapewni większą elastyczność w wymierzaniu kar dyscyplinarnych oraz zagwarantuje symetryczność regulacji w stosunku do sędziów i prokuratorów;	Przedmiotowy projekt nie zajmuje się kompleksową nowelizacją przepisów dotyczących prokuratorów, wprowadzenie postulowanej zmiany nie jest więc możliwe.
206.	SA Szczecin	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Sędziowie mają również zastrzeżenia co do poszerzenia katalogu kar dyscyplinarnych w art. 109 § 1 pkt 2 a w postaci obniżenia uposażenia od 5% do 15% na okres od sześciu miesięcy do 2 lat, Ich zdaniem katalog kar dyscyplinarnych wskazany w ustawie jest wystarczający, dodatkowa kara może stanowić podstawę do sformułowania zarzutu o naruszeniu zasady trójpodziału władz.	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych, w szczególności nie wiadomo w jaki sposób miałyby naruszać zasadę trójpodziału władz. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p.
207.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Po pierwsze wprowadzone w projekcie poszerzenie katalogu kar dyscyplinarnych o karę obniżenia wynagrodzenia narusza zasadę do otrzymania wynagrodzenia w wysokości odpowiadającej wykonywanej pracy. Kara ta dotyczyłaby jedynie sędziów (brak jej w regulacji prokuratorów czy pracowników urzędów państwowych). Art. 78 § 1 kodeksu pracy stanowi, iż wynagrodzenie za pracę powinno być tak	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Proponowana kara związana byłaby z okresem przyszłym, a więc tym. w którym nie stwierdzono uchybień w wykonywanej pracy. Już dziś art. 91a § 6 u.s.p. stanowi, że pięcioletni okres pracy, po którym wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się według wyższej stawki, ulega, wydłużeniu o trzy lata w razie ukarania sędziego w tym. czasie karą dyscyplinarną (nawet upomnienia). Uwagi budzi także zakres funkcji objętych zakazem pełnienia w projektowanym art. 109 § 3 u.s.p.	Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Wobec wprowadzenia kary finansowej rozważyć należy uchylenie art. 91a § 6 u.s.p.
208.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Sprzeciw co do wprowadzenia kary pieniężnej. Ma ona za zadanie szukanie możliwości ograniczania wynagrodzeń sędziów. Zdajemy sobie sprawę, że sprzeciw w tym zakresie zostanie ogłoszony „bronieniem tych sędziów, którzy na to nie zasługują, gdyż popełniają uchybienia”. Jednakże ostatnie zmiany przepisów dotyczących wynagrodzeń (niekorzystne dla sędziów) wskazują na fiskalny cel zmiany. Przy tym doświadczenia stowarzyszenia z licznymi bezzasadnie wszczynanymi postępowaniami dyscyplinarnymi wobec sędziów (w sprawach, w których „Iustitia” wstąpiła do postępowań, jak dotychczas jest 100 % prawomocnych uniewinnień) wskazują, że mogą pojawić się naciski ministra w celu wszczynania postępowań dla oszczędności budżetowych i że minister, występując w postępowaniach dyscyplinarnych jako strona, może kierować się we wnioskach procesowych takim właśnie celem. Zastanawiający jest też zakres przewidywanej dolegliwości karnej.	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Wobec wprowadzenia kary finansowej rozważyć należy uchylenie art. 91a § 6 u.s.p.
209.	Prezes SO Zamość	Art. 1 pkt 32	Co do art. 1 pkt 32 projektu zmian w USP to wprowadzane kary są zbyt rygorystyczne i za mało elastyczne zważywszy na organ (sąd apelacyjny, Sąd	Uwaga nie jest zasadna, możliwość wymierzenia kary

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		(art. 109 u.s.p.)	Najwyższy), który ma stosować oraz rangi ew. przewinień (np. wykroczenia) , Proponuję znieść dolny (5 -cio procentowy a górny obniżyć do 10 %) limit obniżenia wynagrodzenia oraz znieść dolny limit okresu (6 miesięcy) stosowania kary a górny limit okresu obniżyć do roku,	finansowej przez niezawisły sąd obwinionemu sędziemu nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego na przewinienia służbowe. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p.
210.	PA Kraków	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Nowy aczkolwiek kontrowersyjny pomysł dyscyplinowania pracy sędziów stanowi możliwość obniżenia wynagrodzenia przewidziana w art. 109 § 1 pkt 2a projektu, podobnie jak przyjęta skala procentowana oraz czas trwania tego typu kary. Niewątpliwie dolegliwość takiej kary byłaby duża, ale główny nacisk należałoby przenieść na dolegliwość przewidzianą w proponowanej zmienionej treści art. 109 § 3, a karę finansową stosować tylko w przypadku rażącej obrazy prawa i uchybienia godności urzędu. Zachowując ten rodzaj kary należałoby ograniczyć jednak jej możliwy zakres poprzez możliwość obniżenia wynagrodzenia do 10% na okres od 6 do 12 miesięcy.	Uwaga nie jest zasadna. Ustawowe granice zagrożenia poszczególnymi karami oraz rodzaje możliwych do wymierzenia kar winny być określone stosunkowo szeroko, tak aby możliwa była realizacja zasady sędziowskiego wymiaru kary. Nie jest w ocenie Departamentu zasadne wprowadzanie dodatkowych typów przewinień dyscyplinarnych, za które można wymierzyć karę finansową.
211.	SR Bytom	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Art. 109 § 1 pkt 2a - wprowadzenie do katalogu kar dyscyplinarnych obniżenia wynagrodzenia zasadniczego od 5 do 15 % na okres od 6 miesięcy do 2 lat jest sprzeczne ze sztańdową zasadą prawa pracy, uprawnienia pracownika do wynagrodzenia za świadczoną pracę (w pełnej wysokości).	Uwaga nie jest zasadna. Możliwość nałożenia kary finansowej przez niezawisły sąd na obwinionego sędziego nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Skoro dopuszczalne jest w ramach reakcji dyscyplinarnej złożenie sędziego z urzędu, to za tym bardziej dopuszczalne uznać

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				<p>należy jednorazowe pozbawienie go części wynagrodzenia. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego w wypadku karygodnego przewinienia służbowego. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Szerszy katalog kar dyscyplinarnych zapewni w większym stopniu realizację zasady sędziowskiego wymiaru kary. Kara finansowa proporcjonalna do wynagrodzenia przewidziana jest w kodeksie pracy, trudno zatem stawiać projektowanej konstrukcji zarzut, że wprowadza nierówność wobec prawa czy narusza zasady prawa pracy.</p>
212.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Nowelizacja art. 109 §3 u.s.p. wprowadzająca w przypadku skazania na kary nagany i przeniesienia na inne miejsce służbowe dodatkowe sankcje przez okres 5 lat została uznana za zbyt dotkliwą i mogącą prowadzić do nadmiernej stygmatyzacji ukaranej osoby	Uwaga nie jest zasadna – wprowadzane zmiany mają odróżnić od siebie kary upomnienia i nagany.
213.	SR Katowice Wschód Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Szczególnie rażącym przepisem jest rozszerzenie katalogu kar dyscyplinarnych, poprzez wprowadzenie w art. 109 § 1 pkt 2a możliwości orzeczenia obniżenia wynagrodzenia zasadniczego od 5 do 15 % na okres od 5 miesięcy do 2 lat. Jest to chyba ewenement i nieznane dotąd rozwiązanie, że przedstawiciel jednej z władz będzie mógł zostać ukarany finansowo za uchybienia dyscyplinarne. Uzasadnienie projektu zmiany odwołuje się do możliwości zapewnienia większej elastyczności, w orzekaniu kar. Argument ten wydaje się być wyjątkowo naiwny	Uwaga nie jest zasadna. Szczególna pozycja ustrojowa sędziów niesie zarówno szczególne uprawnienia jak i szczególne obowiązki. Stąd też nawet gdyby wobec przedstawicieli innych władz wykonawczych

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>i bałamutny. Dotychczasowe regulacje zapewniają możliwość elastycznego wymiaru, stosowania kar dyscyplinarnych. Podstaw faktycznej odpowiedzialności finansowej, w rozmiarze którego nie przewiduje nawet kodeks pracy (wyjąwszy działanie umyślne) w żaden zaś sposób nie uzasadniono. Chyba słusznie, bo regulacja taka nie znajduje żadnego uzasadnienia, z wyjątkiem dążenia do ograniczenia pozycji ustrojowej sędziego.</p> <p>Zauważyć także należy, iż przewidywana kara wywoła u ukaranego podwójny efekt finansowy albowiem zgodnie z art. 31 § 6 u.s.p. sędzia ukarany dyscyplinarnie ma wydłużony o 3 lata okres konieczny do uzyskania wyższej stawki awansowej. W efekcie powyższego konsekwencje finansowe uchybienia dyscyplinarnego może on ponieść nawet przez kilka dalszych lat i suma tych następstw finansowych może wynieść nawet kilkadziesiąt tysięcy złotych.</p> <p>W tym miejscu należałoby przedstawić de lege ferenda postulat wprowadzenia odpowiedzialności finansowej posłów i senatorów uchwalających niekonstytucyjne przepisy oraz urzędników i ministrów przedkładających je parlamentowi.</p>	<p>ustawa nie przewidywała tego typu kary nie oznaczałoby to, że nie można wprowadzić jej wobec sędziów. Departament zwraca ponadto uwagę na art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 roku o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 168) Możliwość nałożenia kary finansowej przez niezawisły sąd na obwinionego sędziego nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Skoro dopuszczalne jest w ramach reakcji dyscyplinarnej złożenie sędziego z urzędu, to za tym bardziej dopuszczalne uznać należy jednorazowe pozbawienie go części wynagrodzenia.</p> <p>Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego w wypadku karygodnego przewinienia służbowego. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Szerszy katalog kar dyscyplinarnych zapewni w większym stopniu realizację zasady sędziowskiego wymiaru kary. Kara finansowa proporcjonalna do wynagrodzenia</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				przewidziana jest w kodeksie pracy, trudno zatem stawiać projektowanej konstrukcji zarzut, że wprowadza nierówność wobec prawa.
214.	SO Opole	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Art. 109 § 3 u.s.p. powinien przewidywać także zakaz zajmowania funkcji np. zastępcy rzecznika dyscyplinarnego lub wizytatora.	Uwaga nie jest zasadna, nie jest celowe nadmierne rozbudowywanie treści art. 109 i wprowadzanie do niego zbędnej kazuistyki.
215.	SA Kraków	Art. 1 pkt 32 (art. 109 u.s.p.)	Krytycznie należy ocenić wprowadzenie nowej kary dyscyplinarnej w postaci obniżenia zasadniczego wynagrodzenia sędziego. Jeśli jednak kara taka miałaby zostać wprowadzona, to obniżenie wynagrodzenia nie powinno przekraczać 10 %, a okres zastosowania kary 1 roku.	Uwaga nie jest zasadna. Skoro dopuszczalne jest w ramach reakcji dyscyplinarnej złożenie sędziego z urzędu, to za tym bardziej dopuszczalne uznać należy pozbawienie go części wynagrodzenia na dany okres czasu. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego w wypadku karygodnego przewinienia służbowego. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Szerszy katalog kar dyscyplinarnych zapewni w większym stopniu realizację zasady sędziowskiego wymiaru kary. Ustawowe granice zagrożenia winny być określone stosunkowo szeroko aby zapewnić

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				realizację sędziowskiego wymiaru kary.
216.	SR Bytom	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Art. 114 § 1a - uprawnienie ministra sprawiedliwości do żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego, przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego wobec tego sędziego jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą rozdziału władz.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
217.	PA Kraków	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Nie znajduje merytorycznego uzasadnienia wprowadzenie dla Ministra Sprawiedliwości prawa dostępu do akt sprawy jeszcze przed skierowaniem żądania o podjęcie czynności dyscyplinarnych. W ten sposób mógłby organ administracji uzyskiwać dostęp do każdej sprawy, co mogłoby godzić w niezawisłość. Minister Sprawiedliwości bez znajomości akt sprawy może przecież dokonywać oceny zasadności wystąpienia ze sprawą do rzecznika dyscyplinarnego. Niepotrzebny jest zatem swoisty „administracyjny przedsąd” ze strony Ministra. Chyba, że skarga na sędziego ma nie tyle spowodowanie postępowania dyscyplinarnego co samo uzyskanie dostępu do akt. Na marginesie wypada podnieść, że podobne dążenia dotyczą postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratorów. Prawa Ministra Sprawiedliwości wystarczająco chronią przepisy zapewniające mu możliwość zaskarżenia odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Twierdzenie zawarte w uzasadnieniu projektu ustawy, że uregulowanie to „ma na celu umożliwienie Ministrowi Sprawiedliwości korzystania z określonego w art. 114§1 u.s.p. uprawnienia” ma wymiar polityczny a nie merytoryczny.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
218.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 1 pkt 33 (art. 114 § 1a u.s.p.)	Trudno zrozumieć nadanie Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do żądania dowolnych akt sędziego, jeszcze, przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych (daleko szersza regulacja niż w projektowanym art, 37g § 1 pkt 3). Projektowany przepis 114 § 1a u.s.p. nie wprowadza jakichkolwiek przesłanek w tym., że mają one dotyczyć lub być związane z ewentualnym, domniemanym przewinieniem dyscyplinarnym sędziego.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
219.	Prezes SA Katowice	Art. 1 pkt 33 (art. 114 § 1 u.s.p.)	Zbędnym wydaje się dodanie przepisu art. 114 § 1 .u.s.p. skoro z godnie z art. 37 g § pkt 3 u.s.p. w proponowanym brzmieniu, Minister Sprawiedliwości w uzasadnionym przypadku i tak będzie miał prawo żądać akt spraw sądowych.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
220.	SA Łódź	Art. 1 pkt 33 (art. 114 § 1a u.s.p.)	Zdecydowanie poza zakres konstytucyjnych kompetencji Ministra Sprawiedliwości wykraczałoby prawo żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego (projektowany art. 114 § 1a). Nie ma po temu żadnego uzasadnienia - z aktami tymi może zapoznać się rzecznik dyscyplinarny. Postulowany przepis otwiera de facto ministrowi możliwość dostępu do akt wszystkich postępowań.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
221.	SA Szczecin	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Podobnie sprzeciw sędziów budzi proponowana zmiana art. 114 § 1 przyznająca uprawnienie do żądania przez Ministra Sprawiedliwości akt spraw prowadzonych przez sędziego, wobec którego pojawią się zarzuty natury dyscyplinarnej. Proponowana zmiana choć w zamyśle ma umożliwić ministrowi realizację ustawowego uprawnienia żądania od rzecznika dyscyplinarnego podjęcia czynności wobec sędziego, to jednak żądanie przez Ministra akt sprawy prowadzonej przez sędziego prowadzi do wniosku, że Minister przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego mógłby dokonywać oceny akt sądowych prowadzonych przez sędziego.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
222.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Zakwestionowano projektowany przepis 114 § 1a dający Ministrowi uprawnienie do żądania akt spraw sędziego przed żądaniem podjęcia czynności przez rzecznika dyscyplinarnego. Przy braku określenia kryteriów realizacji tego uprawnienia przepis może stanowić instrument nacisków ze strony Ministra jako polityka, zwłaszcza w sprawach o „medialnym” charakterze. Uprawnienie to wykracza poza ramy zewnętrznego nadzoru administracyjnego sprawowanego przez Ministra Sprawiedliwości. Uprawnienie to może w skrajnych przypadkach dać możliwość przeglądania wszystkich spraw określonego sędziego w celu szeroko zakrojonego poszukiwania błędów w prowadzonych przez niego postępowaniach.	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.
223.	SO Opole	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Krytycznie należy odnieść się także do projektowanego przepisu artykułu 114 § 1a, w którym to Minister Sprawiedliwości może żądać akt spraw sądowych prowadzonych przez sędziego przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego. Jest to ewidentne pomieszanie pojęć i uprawnień wynikających z nadzoru administracyjnego który przysługuje Ministrowi Sprawiedliwości z pełnieniem funkcji judykacyjnej, które ministrowi nie przysługują. Jest oczywiste, że minister ma prawo zgłosić rzecznikowi dyscyplinarnemu zawiadomienie o możliwym przekroczeniu dyscyplinarnym sędziego, jeżeli w trybie nadzoru administracyjnego poweźmie takie przypuszczenie, ale to właśnie rzecznik dyscyplinarny, który jest sędzią ma uprawnienia do zbadania akt i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego	Uwaga nie jest zasadna. Wykonywanie ustawowych obowiązków i uprawnień w odniesieniu do sądów powszechnych wymaga przyznania Ministrowi Sprawiedliwości dostępu do akt spraw sądowych.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			bądź poinformowania Ministra Sprawiedliwości, że takich podstaw brak. Minister Sprawiedliwości (właściwie pracownik Ministerstwa Sprawiedliwości) nie ma i nie może mieć uprawnień do oceny decyzji sędziego.	
224.	SO Łódź Wydział Pracy	Art. 1 pkt 33 (art. 114 u.s.p.)	Przepis mało precyzyjny. Czy w wypadku prowadzenia sprawy niezakończonych jeszcze na dzień żądania podjęcia czynności dyscyplinarnych przez rzecznika dyscyplinarnego Minister Sprawiedliwości może skutecznie żądać całości takich akt, czy tylko części tych akt - tj. w zakresie obejmującym postępowanie przeprowadzone tylko do dnia żądania podjęcia czynności dyscyplinarnych?	Uwaga nie jest zasadna. Projektowany przepis jest precyzyjny.
225.	Ogólnopolskie Stow. Referendarzy Sądów	Art. 1 pkt 34 (art. 155a u.s.p.)	Proponuje się nadanie projektowanemu art. 151a § 7 następującej treści: „W okresie delegowania, w przypadkach wskazanych w § 4-6, referendarz ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego na jego stanowisku, oraz dodatku za długoletnią pracę; przepisy art. 77 § 4, 6, 6c, 6d oraz art. 78 § 1, 1a i 3 stosuje się odpowiednio.	Uwaga jest zasadna. Ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych w obecnym brzmieniu w art. 151a § 7 nie przewiduje odesłania do art. 78a § 1a u.s.p. Zmiana w projekcie art. 151a § 7 u.s.p. wynika jedynie z konieczności dostosowania go do zmienionego art. 77 u.s.p. Jednakże u.s.p. przewiduje możliwość delegowania referendarza sądowego do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (art. 151a § 5 pkt 2 u.s.p.). Brak w regulacji dotyczących referendarzy odesłania do art. 77 § 2a u.s.p. oznacza, że nie można delegować ich do prowadzenia zajęć szkoleniowych. Mogą oni być delegowani wyłącznie do pełnienia czynności administracyjnych. W takim wypadku jednak celowe jest zawarcie w art. 151a § 7 u.s.p. odesłania także do art. 78 § 1a u.s.p.
226.	SA Kraków	Art. 1 pkt 34 (art. 155a	Zbyt długi okres delegacji	Uwaga nie jest co do istoty zasadna. Nie wiadomo czy dotyczy ona delegacji asystentów sędziego (na co wskazuje przywołanie w tabeli art. 155a u.s.p.), czy

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		u.s.p.)		referendarzy sądowych (na co z kolei wskazuje powołany w tabeli art. 1 pkt 34 projektu). Niezależnie od powyższego pięcioletni okres delegowania zarówno asystenta sędziego jak i referendarza sądowego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania. Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa.
227.	SR Dąbrowa Górnica	Art. 1 pkt 14 (art. 35 u.s.p.)	Negatywnie należy zaopiniować zmianę art. 35 jako ograniczający wpływ przedstawicieli sądów rejonowych na decyzje podejmowane w ramach /gromadzenia z pominięciem stosunku liczby sędziów rejonowych w okręgu w odniesieniu do liczby sędziów sądów okręgowych przy wprowadzeniu zwykłej większości głosów dla podjęcia uchwał,	Uwaga jest niezasadna. Zmiana ta przyczyni się do usprawnienia funkcjonowania sądów powszechnych, wskazać należy nadto na większe doświadczenie sędziów sądów okręgowych, którzy z racji przebytej drogi zawodowej znają zarówno realia pracy w sądzie rejonowym jak i okręgowym
228.	SR Katowice Wschód Wydział Cywilny	Art. 1 pkt 35 (art. 155e u.s.p.)	Zupełnie niezrozumiałym jest także możliwość delegowania asystenta sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce mu podlegającej. Jest to bowiem zaprzeczenie idei tejże instytucji, której celem jest wspomoczenie działalności orzeczniczej sędziów, nie zaś tworzenie rezerwuaru kadr administracyjnych.	Uwaga nie jest zasadna. Instytucja delegacji asystentów sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości nie powinna być nadużywana, jednakże wskazane jest pozostawienie możliwości delegowania do Ministerstwa osoby zajmującej to stanowisko. Posiada ona bowiem wiedzę praktyczną dotyczącą funkcjonowania w systemie wymiaru sprawiedliwości

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				stanowiska asystenta sędziego. Taka wiedza może być przydatna w pracach Ministerstwa Sprawiedliwości, w szczególności tych dotyczących asystentów sędziego. Wskazać należy, że w chwili obecnej do Ministerstwa Sprawiedliwości delegowana jest jedna osoba zajmująca stanowisko asystenta sędziego, a zatem instytucja ta nie jest nadużywana
229.	SA Kraków	Art. 1 pkt 35 (art. 155e u.s.p.)	Zbyt długi okres delegacji.	Uwaga nie jest co do istoty zasadna vide uwaga do pkt 226.
230.	PA Kraków	Art. 1 pkt 36 (art. 157 u.s.p.)	W art. 157 projektu powinien znaleźć się zapis nakładający na Ministra Sprawiedliwości obowiązek wydania rozporządzenia określającego tryb i sposób prowadzenia centralnego wykazu biegłych sądowych oraz udostępnienia danych z tego wykazu w ciągu 6 miesięcy od wejścia niniejszej ustawy w życie, co powinno zapobiec nadmiernemu oczekiwaniu na wydanie tego aktu prawnego.	Uwaga nie jest zasadna. Obowiązkiem Ministra Sprawiedliwości jest wydanie aktów wykonawczych jak najszybciej (vide § 127 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908).
231.	Polskie Stow. Biegłych Sądowych do spraw Wypadków Drogowych	Art. 1 pkt 36 (art. 157 u.s.p.)	W art. 157 § 1b po numerze telefonu proponujemy wpisanie: adres poczty elektronicznej. Zamiast umieszczania tego adresu jedynie na wniosek biegłego. Uważamy, że już nadszedł czas lub bardzo szybko nadejdzie, w którym organy procesowe będą kontaktowały się z biegłym przy użyciu poczty elektronicznej i również biegli przy pomocy tej poczty będą mieli możliwość kontaktu z organami procesowymi. Taki kontakt zapewnia dużą szybkość przekazywania informacji oraz powoduje znaczące obniżenie kosztów. Współcześnie można wymagać od biegłego posiadania adresu poczty elektronicznej. W odniesieniu do treści art. 157 § 1d wskazujemy na potrzebę rozważenia jakie informacje o biegłym będą udostępnione jedynie organom procesowym, a jakie będą powszechnie dostępne. Ze względu na przygotowywaną reformę sądownictwa i jej wejście w życie z dniem 1 lipca 2015 r. każda osoba powinna mieć możliwość wyszukania biegłego sądowego i skontaktowania się z nim, skoro strony będą mogły	Uwaga zasadna, projekt został zmodyfikowany.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			powoływać biegłych. Jednocześnie w powszechnie dostępnej wersji nie powinny znajdować się wszystkie dane dotyczące biegłego np. jego adres. Wystarczające byłoby udostępnienie numeru telefonu i adresu poczty elektronicznej.	
232.	SA Szczecin	Art. 1 pkt 40 (art. 175a u.s.p.)	Wątpliwości wywołuje też treść art. 175a § 4 poprzez przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości możliwości wglądu w czynności sądowe, które są zapisywane w systemach biurowych funkcjonujących w sądach i w zasadzie pokrywają się z zawartością akt spraw sądowych.	Uwaga pozostaje poza zakresem właściwości Departamentu. Wydaje się ona zasadna. Przepis ten przyznawałby Ministrowi Sprawiedliwości nieograniczony dostęp do elementów akt postępowania, bez wskazania przesłanek dostępu, ograniczeń i trybu, jak ma to miejsce chociażby w projektowanym art. 114 § 1a u.s.p. czy art. 37g § 1 pkt 3 u.s.p.
233.	SO Opole	Art. 1 pkt 40 (art. 175a u.s.p.)	Pominięto kuratorów społecznych, jako kolejną kategorię osób, których dane osobowe miałyby przetwarzać Minister Sprawiedliwości.	Uwaga nie jest zasadna. Nie ma potrzeby przetwarzania przez Ministra Sprawiedliwości danych kuratorów społecznych.
234.	SA Gdańsk	Art. 1 pkt 40 (art. 175a u.s.p.)	Projektowana treść art. 175 a §1 u.s.p. w sposób niezmiernie szeroki przyznaje Ministrowi uprawnienia do przetwarzania danych osobowych. Jednocześnie zakres zadań uzasadniających zakres przetwarzania danych praktycznie nie został określony. Pozostawia to pole do nadużyć, a należy przypomnieć że Minister Sprawiedliwości sprawuje jedynie zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością sądów. Zawarte w treści art. 175 a § 4 uprawnienie Ministra do dostępu do centralnych baz danych sądów i systemów teleinformatycznych znacznie wykracza poza realizację zadań Ministra z zakresu nadzoru administracyjnego i potencjalnie pozwala na bieżące i stałe monitorowanie biegu nawet poszczególnych spraw sądowych	Uwaga częściowo zasadna, brzmienie projektu zostało zmodyfikowane.
235.	ADR	Art. 1 pkt 40 (art. 175a u.s.p.)	Występuje także sprzeczność pomiędzy proj. art. 175a §1 pkt 3 usp i art. 175b §1 pkt 1 usp, bowiem pierwszy z nich wprowadza ustawowe prawo przetwarzania przez Ministra Sprawiedliwości danych osobowych wszystkich mediatorów (z list prowadzonych przez prezesa, list prowadzonych przez organizacje pozarządowe i uczelnie oraz list mediatorów w sprawach karnych i nieletnich, prowadzonych przez prezesa sądu okręgowego), drugi zaś wyraźnie ogranicza centralną bazę jedynie do stałych mediatorów z list prowadzonych przez prezesa sądu w sprawach cywilnych). Ta sama uwaga dotyczy prawa Ministra Sprawiedliwości do przetwarzania danych osobowych mediatorów. Wątpliwości co do zgodności z Konstytucją budzi przepis proj. art. 175a §1 pkt 4 usp,	Uwagi częściowo zasadne, brzmienie projektu zostało zmodyfikowane.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>który bardzo ogólnie określa cel i zakres prawa Ministra Sprawiedliwości do przetwarzania danych osobowych (art. 51 Konstytucji RP). Ta sama uwaga dotyczy delegacji ustawowej z §2, w której należałoby wskazać o jakie przepisy odrębne chodzi (ew. ustawy).</p> <p>Trudno też podzielić treść proj. art. 175a § 3 usp, który do przetwarzania danych osobowych wyłącza stosowanie art. 40 ustawy o ochronie danych osobowych. Każdy zbiór danych osobowych musi być zgłoszony do Generalnego Inspektora, który jest organem umocowanym do kontroli prawidłowości gromadzenia i przetwarzania danych osobowych. Projektowane wyłączenie wprowadzone zostało – jak się wydaje - bez żadnego uzasadnienia i skutkuje, że gromadzenie i przetwarzanie danych osobowych przez Ministra Sprawiedliwości nie będzie poddane niczyjej kontroli. Wskazać należy, że Generalny Inspektor prowadzi taki nadzór nad już prowadzonymi przez Ministra Sprawiedliwości zbiorami danych (prowadzonych w ramach administracji Ministerstwa).</p>	
236.	Prezes SO Zamość	Art. 1 pkt 40 (art. 175b u.s.p.)	Co do art. 1 pkt 40 projektu zmian w USP w zakresie dodania art.175 b par 1 pkt 6 - to treść prawdopodobnie zawiera błąd językowy, stylistyczny nie powodujący nieczytelność tej regulacji („oraz centralnym udostępnianiu“...).	Uwaga jest zasadna, brzmienie projektu zostało poprawione.
237.	ADR	Art. 1 pkt 40 (art. 175b u.s.p.)	Proj. art. 175b §5 usp w pkt 1 nie zawiera żadnych wytycznych dotyczących delegacji ustawowej. Art. 92 Konstytucji określa, że rozporządzenia są wydawane na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać nie tylko organ właściwy do wydania rozporządzenia, ale i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą Trybunału Konstytucyjnego wytyczne nie mogą być blankietowe – pozorne – i muszą odnosić się do wszystkich spraw przekazanych do uregulowania. Proponowane w projekcie wytyczne dotyczą tylko pkt 2 przedmiotowego artykułu. Ponadto wydaje się, że zakres spraw przekazanych do uregulowania w pkt 1 nie łączy się w żaden sposób ze sprawami określonymi w pkt 2, dlatego zasadnym wydaje się skonstruowanie dwóch upoważnień dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia.	Uwaga nie jest zasadna. W przepisie znajdują się wytyczne.
238.	IUSTITIA	Art. 1 pkt 40 (art. 175b u.s.p.)	Zapis dźwięku posiedzenia jawnego i jego transkrypcja oraz akta informatyczne to elementy akt sprawy i w tym zakresie administratorem danych nie może być minister jako przedstawiciel władzy wykonawczej. Te dane należą do zakresu działania władzy sądowniczej. Fakt ustanowienia ministra generalnym podmiotem administrującym danymi informatycznymi nie może powodować wkroczenia jego uprawnień bezpośrednio w prowadzone w sądach sprawy.	Uwaga jest zasadna. Brzmienie projektu zostało zmodyfikowane.
239.	SO Opole	Art. 1 pkt 40	Regulacje należy ocenić krytycznie, Kodeks postępowania cywilnego nie jest właściwym aktem prawnym do regulacji o charakterze ustrojowym, a już zwłaszcza	Uwaga częściowo zasadna, brzmienie projektu zostało

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
		(art. 175b u.s.p.)	co do prowadzenia przez Ministra Sprawiedliwości systemów teleinformatycznych. Stosowne regulacje winny znaleźć się w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych analogicznie jak przy biegłych sądowych. Przede wszystkim wadą jest niezrozumiałe ograniczenie prowadzenia w systemie teleinformatycznym centralnej listy stałych mediatorów jedynie w stosunku do tzw. cywilnych, z pominięciem mediatorów w sprawach karnych i nieletnich. Właściwym rozwiązaniem statusu stałych mediatorów sądowych winno być uzupełnienie rozdziału 6 ustawy o ustroju sądów powszechnych o mediatorów. Tytuł rozdziału winien zatem brzmieć „Biegli sądowi i stali mediatorzy sądowi”. Postulować należy dodanie art. 157a regulującego kwestie ustanawiania mediatorów sądowych przez prezesa sądu okręgowego, prowadzenia centralnie wykazu mediatorów o podobnej treści jak projektowane brzmienie art. 157 odnośnie biegłych sądowych. Paragraf 2 art. 157a winien zawierać delegację dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego konieczne kwalifikacje mediatorów w poszczególnych kategoriach spraw, w tym karnych i nieletnich, tryb ich ustanawiania, pełnienia czynności i zwalniania z funkcji. Rozwiązanie to prowadziłoby do ujednoczenia w polskim systemie prawnym kwestii związanych ze statusem mediatorów oraz pożądanym od dawna efektem w postaci wyeliminowania rozproszenia regulacji w różnych aktach prawnych. Przy uwzględnieniu tych propozycji projektowany artykuł 175b § 1 pkt. I powinien mieć treść: „administruje systemem informatycznym, w którym prowadzony jest centralny wykaz mediatorów sądowych, o którym mowa w art. 157a § 1”.	zmodyfikowane – odstąpiono od dokonywania zmian w kpc, centralną listę mediatorów uregulowano w usp i umieszczono na niej tylko mediatorów rodzinnych i nieletnich.
240.	Prezes SA Katowice	Art. 1 pkt 40 i pkt 41 (art. 175b § 6 i 179a § 2 u.s.p.)	Zastrzeżenie budzi redakcja przepisów art. 175 b § 6 u.s.p. i 179 a § 2 u.s.p. sankcjonujących dotychczasową praktykę powierzania przez Ministra Sprawiedliwości sądowi zadań związanych z informatyzacją i zamówieniami publicznymi. Działania w tym zakresie są, realizowane w ramach struktur organizacyjnych sądów mimo, że stanowią wyraz długofalowej polityki rządu co do sposobu funkcjonowania sądów. Zarządzenia w tym zakresie są ogólnikowe i nie były konsultowane ze środowiskiem sędziowskim. O skali tego rodzaju przedsięwzięć świadczą dotychczasowe rozwiązania dotyczące wyboru w trybie zamówień publicznych operatora pocztowego przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, czy wdrażanie Zintegrowanego Systemu Rachunkowo-Kadrowego. Dopiero w trakcie ich realizacji tworzone podstawy prawne w wyniku, których pracownicy zatrudnieni formalnie w jednym sądzie realizowali zadania w innym. Cedując zadania na dyrektorów nie przywiązano należytej wagi do ochrony danych osobowych za które odpowiedzialny jest prezes. Minister Sprawiedliwości jako autor tych inicjatyw nie powołuje formalnie jednostek organizacyjnych które je realizują, ich kierowników, nie określa ich statutu, zakresu	Uwaga nie jest zasadna. Powierzenie sądom niektórych zadań związanych z informatyzacją ma zagwarantować, że przy ich wykonywaniu poszanowany będzie trójpodział władzy. Projektowane zmiany są kompleksowe i doprowadzą do ułatwienia wykonywania przez sądy powierzonych im zadań związanych z informatyzacją.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>obowiązków i odpowiedzialności, formalnie w dalszym ciągu odpowiadają za nie prezesi i dyrektorzy.</p> <p>Tym sposobem dochodzi do nadmiernego oddziaływania władzy wykonawczej na zasób organizacyjny i kadrowy władzy sądowniczej. Prowadzi to też do rozmycia odpowiedzialności za podjęcie i realizację określonych zadań w ramach struktury organizacyjnej sądów.</p> <p>Proponowane rozwiązanie pozwala na unikanie wydatków budżetowych związanych z tworzeniem przez rząd nowych jednostek organizacyjnych. Abstrahuje jednak od szeregu uwarunkowań dotyczących realizacji tych zadań.</p> <p>Dyrektorzy sądów apelacyjnych, których rola jeszcze do niedawna ograniczała się do dysponowania środkami budżetowymi na określonym szczeblu, nie posiadają odpowiedniego przygotowania fachowego oraz odpowiednich kadr do realizacji zadań o takiej szerokiej skali i skomplikowaniu.</p> <p>Dlatego niezbędnym wydaje się aby w przypadku powierzenia sądom zadań o jakich mowa we wspomnianych przepisach ich zakres i sposób realizacji określone były co najmniej w rozporządzeniach wykonawczych, będących wcześniej przedmiotem konsultacji. Zapobiegnie to podejmowaniu decyzji w tak istotnych kwestiach w sposób gabinetowy. Jest to dodatkowo niepożądane w sytuacji częstych zmian na stanowisku Ministra Sprawiedliwości.</p>	
241.	SR Bytom	Art. 1 pkt 41 (art. 179a u.s.p.)	Art 179a § 1 - dostęp Ministra Sprawiedliwości do sądowych systemów informatycznych w praktyce oznaczający dostęp do akt wszystkich spraw sądowych, co jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą rozdziału władz.	Uwaga nie jest zasadna, dostęp do akt ograniczony jest wiążącymi Ministra Sprawiedliwości przepisami prawa.
242.	SO Opole	Art. 2	Zmiany należy ocenić krytycznie z wyżej wymienionych przyczyn. Ponadto, dokonanie zasadniczej zmiany polegającej na odejściu od zasady przyjmowania przez prezesa sądu okręgowego list zgłaszanych przez organizację pozarządową, ośrodki mediacyjne oraz szkoły wyższe na rzecz wpisywania mediatorów na listy w drodze decyzji administracyjnych po dokonaniu weryfikacji kwalifikacji kandydatów, winno zostać poprzedzone szerokimi konsultacjami w środowisku mediatorów. Z projektu wynika, że projekt przekazano do konsultacji jedynie dwóm organizacjom mediacyjnym. Nie przedstawiono go do konsultacji Społecznej Radzie przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów, Należy również zwrócić uwagę, że w dołączonej do projektu ocenie skutków regulacji wskazano, że propozycja ustawowego umocowania w sądach koordynatorów do spraw mediacji, nie wywoła zauważalnych skutków dla sektora finansów publicznych. Przedstawiony do konsultacji projekt nie zawiera, niestety, powyższej regulacji.	Uwaga nie jest zasadna. Projekt został przedstawiony do konsultacji Społecznej Radzie przy Ministrze Sprawiedliwości ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów. Przepisy dotyczące mediacji zostały zmodyfikowane - odstąpiono od dokonywania zmian w kpc, centralną listę mediatorów uregulowano w usp i umieszczono na niej tylko mediatorów rodzinnych i nieletnich.
243.	Solidarność	Art. 2	W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego art. 183 ² §4 - proponujemy obok organizacji pozarządowych i uczelni dopisać także związki	Uwaga nie jest zasadna. Przepisy dotyczące mediacji zostały

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>zawodowe; NSZZ „Solidarność” dysponuje listą mediatorów. Mediatorzy ci odbyli szereg szkoleń z zakresu mediacji. Część z nich legitymuje się dyplomem ukończenia studiów podyplomowych z zakresu mediacji. Są to osoby mające duże doświadczenie w przeprowadzaniu mediacji. Należy więc stworzyć możliwość, aby związkowi mediatorzy znaleźli się na centralnej liście stałych mediatorów Ministerstwa Sprawiedliwości.</p>	<p>zmodyfikowane - odstąpiono od dokonywania zmian w kpc, centralną listę mediatorów uregulowano w usp i umieszczono na niej tylko mediatorów rodzinnych i nieletnich.</p>
244.	ADR	Art. 2	<p>Objęcie „bazą danych o mediatorach” wszystkich mediatorów, którzy znajdują się na listach prowadzonych przez prezesów sądów okręgowych (także mediatorów w sprawach karnych i nieletnich, którzy zostali pominięci w projekcie). Rezygnacja z dualizmu list mediatorów, wprowadzonego proj. art. 183² §3 i 4 k.p.c. poprzez pozostawienie prowadzenia list stałych mediatorów przez prezesów sądów okręgowych (§3), z określeniem stawianych im wymogów, w tym także szkolenia oraz możliwością weryfikacji i skreślenie §4. Rada krytycznie ocenia projektowaną regulację, zgodnie z którą w sądach byłyby dwie kategorie list mediatorów: lista stałych mediatorów prowadzona przez prezesa sądu okręgowego oraz listy mediatorów prowadzone i zgłaszane prezesom sądów okręgowych przez organizacje pozarządowe i uczelnie. Projekt wyraźnie także określa różne prawa i obowiązki mediatorów w zależności od tego, na której z list zostali oni umieszczeni. Dualizm list i różne ujęcie statusu mediatora jest nieuzasadnione. Rada opowiada się za prowadzeniem list stałych mediatorów sądowych przez prezesów sądów okręgowych, z możliwością ich weryfikacji; Konieczne jest ujednoczenie terminologii używanej w projekcie w odniesieniu do mediatorów (projekt posługuje się trzema różnymi pojęciami: „mediator” – proj. art. 175a §1 pkt 3 usp; „stały mediator” – proj. art. 183² §2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 10 k.p.c., art. 175b §1 pkt 1 usp; „mediator sądowy” – proj. art. 183² §9 i 10 k.p.c.). Rada proponuje przyjęcie w projekcie określeń: „stały mediator sądowy”, „lista stałych mediatorów sądowych”; Przeniesienie regulacji w proj. art. 183² §9 k.p.c. do rozdziału 6 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, tytuł rozdziału powinien brzmieć: „Biegli sądowi i stali mediatorzy sądowi”. Zdaniem Rady k.p.c. nie jest właściwym aktem prawnym do regulacji o charakterze ustrojowym, a zwłaszcza co do prowadzenia przez Ministra Sprawiedliwości systemów teleinformatycznych. Brak przepisów przejściowych co do złożonych list stałych mediatorów przez organizacje pozarządowe i uczelnie na podstawie obowiązującego art. 183² §3 k.p.c.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Przepisy dotyczące mediacji zostały zmodyfikowane - odstąpiono od dokonywania zmian w kpc, centralną listę mediatorów uregulowano w usp i umieszczono na niej tylko mediatorów rodzinnych i nieletnich.</p>
245.	Polskie Centrum Mediacji	Art. 2	<p>W przedstawionych propozycjach zmian do kpc w części dotyczącej mediacji bez potrzeby używa się dwóch określeń mediatorów - „stały mediator” i „mediator”. Nie ma żadnej potrzeby wprowadzania takiego dualizmu.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Przepisy dotyczące mediacji zostały zmodyfikowane - odstąpiono od</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>Proponujemy skreślić słowo „stały” (w art. 183² § 2 kpc i w art. 183² § 9 i § 10 kpc). Niniejsze zmiany skupiają się na tym, kto ma prowadzić takie listy: organizacje, uczelnie, prezesi sądów. Dodatkowo wprowadzająca kolejny rodzaj listy i podział mediatorów. Niestety nie porusza meritum problemu - kim ma być mediator w naszym systemie wymiaru sprawiedliwości i jakie powinien posiadać umiejętności i wiedzę. Z dużą radością odczytujemy w ogóle wprowadzenie zapisów dotyczących szkoleń mediatorów, o co postulowaliśmy już od lat, m.in. wprowadzając zasadę profesjonalizmu mediatora do Kodeksu Etyki Mediatora opracowanym pod koniec lat 90 i wydany w 2001 roku przez Polskie Centrum Mediacji.</p> <p>Wprowadzony zapis dotyczący uczelni z punktu widzenia PCM nie ma żadnych merytorycznych uzasadnień - jest kalką niektórych amerykańskich praktyk oraz przeniesieniem organizacji tzw. klinik prawa działających przy wydziałach prawa. Z punktu widzenia pomocy prawnej kliniki prawa są czymś jak najbardziej pozytywnych, z punktu widzenia mediacji listy mediatorów prowadzone przez uczelnie nie spełniają takich przesłanek. A wręcz prowadzą do marginalizacji zawodu mediatora - jako praktykanta w trakcie studiów. I tu kolejny raz wracamy do pytania - kim jest mediator i jaką powinien posiadać wiedzę i umiejętności.</p> <p>Na zawód profesjonalnego mediatora składają się trzy czynniki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. - wiedza teoretyczna zarówno z dziedzin nauk społecznych jak i prawa 2. - praktyczna umiejętność stosowania technik mediacyjnych 3. - osobowość i samoświadomość mediatora - umiejętność autorefleksji i doświadczenie życiowe. <p>Dlatego w oparciu o wieloletnie doświadczenie prowadzenia mediacji i szkolenia mediatorów możemy stwierdzić, iż zawód mediatora wymaga profesjonalnego przygotowania ; szkoleń, studiów podyplomowych - czyli jest zawodem II - go stopnia, zdobywanym po ukończeniu innych kierunkowych studiów. W tym kierunku idzie jedynie Rozporządzenie MS dotyczące szkoleń dla mediatorów - z dnia 18.05.2001r. - dotyczące mediacji z nieletnim sprawcą czynu karalnego.</p> <p>Niepokojącym wydaje nam się wprowadzenie zapisu, iż prezesi sądów prowadzą listy stałych mediatorów (bez określenia podstaw szkolenia), aby nie doszło do takiej sytuacji jak w przypadku list mediatorów w sprawach karnych, gdzie wpisywane były na nie osoby bez żadnego merytorycznego przygotowania i prowadziły mediacje urągając wszelkich jej zasadom (np. w domu sprawcy), a np. nie znajdowały się tam osoby po szkoleniach specjalistycznych z zakresu mediacji karnych (których wszak się nie wymaga), a decydowała o tym jednoosobowa opinia prezesa sądu.</p> <p>Otwartym pozostaje pytanie jak prezes sądu ewentualnie koordynator ds. mediacji będzie weryfikował pracę mediatora. Czy będzie superwizował prowadzenie mediacji - wszak mediacja jest poufna i na jakiej podstawie ma weryfikować pracę mediatora, jeśli jest sędzią a nie mediatorem-superwizorem. Czy skupi się tylko na ocenie</p>	<p>dokonywania zmian w kpc, centralną listę mediatorów uregulowano w usp i umieszczono na niej tylko mediatorów rodzinnych i nieletnich.</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>ostatniego elementu jego pracy - czyli treści ugody lub jej braku. Brak ugody nie zawsze odzwierciedla profesjonalizm mediatora, a częściej emocjonalny stan stron. Przerzucając kamyczek do innego ogródka, możemy napisać, że brak ugody odzwierciedla brak profesjonalizmu w kwalifikowaniu spraw do mediacji. Dlatego nieodzowne wydaje się wspólne wypracowanie podstawowych wymogów kształcenia mediatorów a następnie pozostawienie zawodu mediatora jako wolnego zawodu weryfikowanego przez rynek.</p> <p>Rekomendujemy przygotowanie projektu rozporządzeń wymienionych w art. 183² § 9 i § 10 kpc wraz ze zmianami w kpc.</p> <p>Rekomendujemy pozostawienie list mediatorów prowadzonych przez organizacje pozarządowe w dotychczasowym brzmieniu.</p> <p>Rekomendujemy dodatkowo wprowadzenie standardów dla organizacji, osób prowadzących szkolenia z zakresu mediacji tak, aby szkolenia prowadzone były w oparciu o polską praktykę wypracowywaną od ponad 17 lat.</p> <p>Rekomendujemy obowiązek odbycia specjalistycznego szkolenia z mediacji kierowanych przez sądy, prokuraturę czy policję.</p> <p>Proponowany kierunek zmian budzi niepokój w środowisku mediatorów, gdyż w dużej mierze może prowadzić do zaprzepaszczenia kilkunastu lat ich wysiłku w promowaniu mediacji. Niepokój ten wzmacnia fakt, iż do zespołu rozwoju arbitrażu i mediacji gospodarczej w Ministerstwie Gospodarki nie wszedł ani jeden na stałe praktykujący mediator. A jednocześnie z uwag członków zespołu dowiadujemy się, że pracują w nim także nad mediacjami rodzinnymi, karnymi i z nieletnim sprawcą czynu karalnego.</p>	
246.	Prezes SO Zamość	Art. 5	Co do projektu zmiany ustawy o prokuratorze (art. 5 pkt 1 projektu) to także proponuję odstąpienie od rozszerzania instytucji oświadczeń majątkowych prokuratorów - z przyczyn jak omówiłem w pkt a.	Uwaga pozostaje poza zakresem właściwości Departamentu. Wydaje się jednak, że nie jest ona zasadna. Po pierwsze projekt nie wprowadza odpowiedzialności karnej za pomyłki i błędy przy wypełnianiu oświadczeń majątkowych (albowiem przestępstwo z art. 233 k.k. można popełnić jedynie umyślnie). Od prokuratora można wymagać rzetelnego wypełnienia oświadczenia majątkowego. Taki wymóg sprzyja transparentności zawodu i przyczynia się do wzmacniania zaufania do

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
				prokuratury. Projekt nie ogranicza immunitetu prokuratorskiego, który zabezpiecza prokuratora przed próbami nacisku przy pomocy prawa karnego.
247.	PA Kraków	Art. 5	Przewidziany możliwy okres delegowania prokuratora przez Prokuratora Generalnego do Ministerstwa Sprawiedliwości nie powinien przekraczać 3 lat z możliwością przedłużenia tylko 1 raz na analogiczny okres tj. nie dłużej niż na lat 6, co zbieżne jest z czasem kadencji Prokuratora Generalnego.	Uwaga nie jest zasadna. Proponowany pięcioletni okres delegowania prokuratora do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, jest czasem optymalnym na wdrożenie, nabycie doświadczenia i realizację zadań wykonywanych podczas delegowania. Zbyt krótkie okresy delegowania skutkowałyby brakiem ciągłości prac Ministerstwa.
248.	PA Kraków	Art. 5 (art. 50 ust. 10 u.o.p.)	W art. 50 ust. 10 należałoby wprowadzić zapis nakładający na Ministra Sprawiedliwości obowiązek wydania rozporządzenia określającego tryb i szczegółowe warunki delegowania prokuratorów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości w ciągu 6 miesięcy od wejścia opinowanej ustawy w życie, co powinno zapobiec długotrwałym oczekiwaniom na jego wydanie.	Uwaga nie jest zasadna. Obowiązkiem Ministra Sprawiedliwości jest wydanie aktów wykonawczych jak najszybciej (vide § 127 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908).
249.	PA Poznań	Art. 5 pkt 3 (art. 52 ust. 6 u.o.p.)	Przewidziane w art. 5 pkt 3 projektu wprowadzenie do ustawy o prokuraturze przepisu art. 52 ust. 6 zgodnie z którym prokuratorowi przechodzącemu w stan spoczynku wypłaca się gratyfikację jubileuszową, jeżeli w dniu przejścia w stan spoczynku brakuje mu do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej nie więcej niż 12 miesięcy czyni zbędnym utrzymywanie w mocy art. 52 ust. 5 ustawy. Przepis ten bowiem poprzez przywołanie odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących pracowników urzędów państwowych umożliwił już funkcjonowanie takiego rozwiązania, aczkolwiek w nieco innym kształcie. Zgodnie z § 11 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami	Uwaga jest zasadna, w związku z tym że zmiana jest zbędna odstąpiono od niej.

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (Dz. U. z 2010 nr 27 poz. 134 z późniejszymi zmianami) wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U, z 2013 poz. 269) w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia ustania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu ustania stosunku pracy. Pozostawienie obu tych regulacji w obiegu prawnym byłoby niezasadne zważywszy również na fakt, iż różnią się one od siebie w sposobie określenia brakującego okresu uprawniającego do nabycia prawa do gratyfikacji jubileuszowej;</p>	
250.	Solidarność	Art. 7	<p>W art. 156 § 1 K.p.k. proponuje się dodać zdanie trzecie w brzmieniu: „Informacje o aktach sprawy mogą być udostępniane także za pomocą systemu teleinformatycznego”. W uzasadnieniu do projektu podaje się, że chodzi o umożliwienie zapoznania się z aktami za pomocą systemu teleinformatycznego (s. 53). Akceptując powyższą propozycję, zgłaszamy uwagę o charakterze tylko redakcyjnym, ale przesądzającym jasno kwestię, czy w powyższym przepisie chodzi o „elektroniczną” informację o aktach sądowych i ich treści, czy też chodzi o możliwość zapoznania się ze zdigitalizowaną treścią tychże akt przez upoważnione osoby za pomocą systemu teleinformatycznego. Wydaje się, że w Uzasadnieniu właśnie chodzi o możliwość zapoznania się ze zdigitalizowaną treścią tychże akt przez upoważnione osoby za pomocą systemu teleinformatycznego a nie tylko o powzięcie informacji o aktach sprawy, co wynika z kolei z treści proponowanego zdania trzeciego art. 156 § 1 k.p.k. Wnosimy o wprowadzenie poprawki do omawianego przepisu, który naszym zdaniem powinien brzmieć „Akta sprawy mogą być udostępniane także za pomocą systemu teleinformatycznego”.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna – obecna redakcja projektu jest jasna.</p>
251.	ADR		<p>W art. 7 projektu proponuje się zmiany w kodeksie postępowania karnego, celem jest włączenie do niego również zmiany w przepisie kodeksu postępowania karnego, wprowadzającej wymóg szkolenia mediatorów w sprawach karnych. Wymóg szkolenia mediatorów był ujęty w projekcie Ministerstwa Sprawiedliwości ustawy o zmianie kodeksu postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Na Konferencji Prawniczej wykreślono z proponowanej w przedłożeniu rządowym treści art. 23 a k.p.k. sformułowanie dotyczące szkolenia z przyczyn formalnych. W trakcie obróbki legislacyjnej dopatrzono się, że ujęcie szkolenia w delegacji nie miało wymaganego obecnie umocowania w treści ustawy. Wystarczyło w art. 23a §1 k.p.k. dodać słowa „i odpowiednio przeszkolonej” po słowach „instytucji lub osoby do tego uprawnionej” oraz w art.23 a §8 słów "szkolenia mediatorów". W związku z tym proponujemy następujący zapis: Art.7. (w punkcie 2) Artykuł 23 a §1 otrzymuje brzmienie: § 1. Sąd lub referendarz</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna ze względów organizacyjno-finansowych. Należy podkreślić, że rozwiązanie to wiązałoby się z daleko idącymi trudnościami organizacyjno-finansowymi, które w obecnej sytuacji wydają się stanowić zbyt istotną przeszkodę. Stąd też w przygotowanym w Ministerstwie Sprawiedliwości projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw</p>

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			<p>sądowy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator lub inny organ prowadzący to postępowanie, może z inicjatywy lub za zgodą oskarżonego i pokrzywdzonego skierować sprawę do instytucji lub osoby do tego uprawnionej i odpowiednio przeszkolonej w celu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego między pokrzywdzonym i oskarżonym, o czym się ich poucza, informując o celach i zasadach postępowania mediacyjnego, w tym o treści art. 178a.</p> <p>§ 8 otrzymuje brzmienie: „.. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb przeprowadzania postępowania mediacyjnego, warunki, jakim powinny odpowiadać instytucje i osoby uprawnione do jego przeprowadzenia, sposób ich powoływania i odwoływania, szkolenia mediatorów, zakres i warunki udostępniania im akt sprawy oraz formę i zakres sprawozdania z wyników postępowania mediacyjnego, mając na uwadze potrzebę skutecznego przeprowadzenia tego postępowania.”</p> <p>Potrzeba szkolenia mediatorów wynika z art. 25 Dyrektywy dotyczącej ofiar przestępstw: •pkt 4 ” Poprzez swoje służby publiczne lub finansowanie organizacji wsparcia dla ofiar państwa członkowskie popierają inicjatywy, które umożliwiają osobom zapewniającym ofiarom wsparcie oraz usługi sprawiedliwości naprawczej odpowiednie szkolenie na poziomie odpowiadającym ich kontaktom z ofiarami oraz przestrzeganie norm zawodowych w celu zagwarantowania świadczenia tych usług z szacunkiem oraz w sposób bezstronny i profesjonalny”.</p> <p>i pkt 5 „Stosownie do odpowiednich obowiązków oraz rodzaju i poziomu kontaktów danego specjalisty z ofiarami, szkolenie służy temu, by specjalista był w stanie rozpoznać ofiary oraz traktować je z szacunkiem i w sposób profesjonalny i niedyskryminacyjny.”</p> <p>Potrzeba wprowadzenia wymogu szkolenia mediatorów nie budzi zastrzeżeń, była wielokrotnie przez Radę proponowana i została zaakceptowana przez Ministerstwo Sprawiedliwości (czego dowodem jest jej zamieszczenie w przedłożeniu rządowym przy ostatniej nowelizacji k.p.k.).</p>	odstąpiono od takiego rozwiązania.
252.	SA Kraków	Art. 9	Zbyt długi okres delegacji kuratora do MS	Uwaga nie jest zasadna. Okres delegowania kuratora określono co do zasady analogicznie jak przedstawiciele innych grup zawodowych, którzy mogą być delegowani do Ministerstwa Sprawiedliwości.
253.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 10	Zdecydowanie koniecznym jest wobec zmiany zasad nadzoru nadanie takich uprawnień nie Ministrowi Sprawiedliwości ale prezesom sądów apelacyjnych (może też okręgowych). Wydaje się iż regulacja art. 22 § 1 pkt 1 ust 2 u.s.p. nie jest	Uwaga nie jest zasadna. Nie jest konieczne nadmierne poszerzanie katalogu podmiotów, które mogą

Lp.	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi
			wystarczająca na co wskazuje przypadek Sądu Okręgowego w Warszawie i poczynione wystąpienie, a w szczególności treść odpowiedzi z Sądu Najwyższego.	wnosić do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego. Uwaga w dalszej części jest niezrozumiała.
254.	PA Poznań	Art. 12 pkt 2	Podmiotem uprawnionym do korzystania z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności (nowelizacja ustawy o Służbie Więziennej przedstawiona w art. 12 pkt 2 projektu) winien być prokurator, a nie organy prokuratury. Ustawa o prokuraturze oprócz Prokuratora Generalnego nie określa i nie definiuje żadnego innego organu prokuratury. Zgodnie z zasadą jednolitości wszystkie czynności i działania dokonywane przez poszczególnych prokuratorów uważane są za czynności i działania całej prokuratury. Każdy więc prokurator winien mieć prawo wielokrotnego i nieograniczonego dostępu do informacji z Centralnej Bazy.	Uwaga bezprzedmiotowa – odstąpiono od wprowadzania proponowanych zmian.
255.	Sąd Okręgowy w Warszawie	Art. 16	Przepis wymaga analizy pod kątem konieczności ponownego wydawania zarządzeń i rozporządzeń w zakresie struktury organizacyjnej, Tytuł rozdziału 5 - rozmywa się zakres nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów. Na koniec należy wskazać, iż stosownie do Uchwały Nr 4.9 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów - M.P. Nr 13 poz. 221 ze zm. (§ 10) uzasadnienie ustawy zmieniającej powinno zawierać m.in. przedstawienie istniejącego stanu rzeczy oraz wyjaśnienie potrzeby i celu jego zmiany (vide też w konsekwencji wymogi z art. 34 ust. 2 pkt 2 Regulaminu Sejmu) czego w wielu momentach nie czyni.	Uwaga częściowo zasadna – przepisy przejściowe zostały zmodyfikowane, a uzasadnienie projektu zostało rozbudowane.
256.	SO Warszawa Praga	Uzasadnienie	Z uzasadnienia projektu nie wynika, z jakich przyczyn liczba przedstawicieli sądów rejonowych w zgromadzeniu, ogólnym, sędziów okręgu została zmieniona na liczbę 2/3 liczby sędziów sądu okręgowego, być może w celu bardziej sprawnego odbywania zgromadzeń ogólnych,	Uwaga zasadna, uzasadnienie projektu zostało rozbudowane.
257.	SA Gdańsk	Uzasadnienie	W uzasadnieniu projektu ustawy nie przedstawiono uzasadnienia wprowadzenia kary dyscyplinarnej zmniejszenia wynagrodzenia, która jest w istocie dotkliwą karą pieniężną i nie wskazano na okoliczności wskazujące na potrzebę wprowadzenia takiej kary. Zagadnienie wprowadzenia kar finansowych wymaga zdecydowanie szerszej analizy i dyskusji, i nie jest zasadne ich wprowadzanie „przy okazji” porządkowania zapisów ustawy	Uwaga jest zasadna, uzasadnienie zostało rozbudowane.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
1.	Prokurator Generalny	u. ogólna	Musi budzić zaniepokojenie częstość podejmowania inicjatywy, zmierzającej do zmian w podstawowym dla sądownictwa powszechnego akcie, jakim jest ustawa z dnia 27 lipca 2001 r - Prawo o ustroju sądów powszechnych.	Uwaga jest niezasadna. Potrzeba osiągnięcia celów ustawy oraz ich doniosłość czyni konieczną nowelizację u.s.p.	Uwaga wyjaśniona.
2.	Prokurator Generalny	art. 1 pkt 1 lit. a (art. 11 § 2a usp)	Należy wyrazić wątpliwość co do celowości zmiany w art. 11 § 2a usp, polegającej na odwróceniu obecnie funkcjonującej zasady powierzania funkcji przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych referendarzom, a tylko wyjątkowo - sędziom. Według propozycji zawartej w projekcie zasada ta ulega odwróceniu. Zmiana ta może w efekcie spowodować nieefektywne wykorzystywanie kadry sędziowskiej do kierowania wydziałami ksiąg wieczystych w sądach rejonowych i odsuwania od tej funkcji doświadczonych referendarzy sądowych.	Uwaga niezasadna. Projektowana zmiana nie stanowi odwrócenia zasady, że przewodniczącym wydziału ksiąg wieczystych są referendarze, ponieważ zostało wskazane, że przewodniczącym ww. wydziału mogą być zarówno sędzia jak i referendarz. Doświadczenie ze stosowania ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wskazują, że są sądy gdzie nie ma zatrudnionych referendarzy sądowych, projektowana zmiana jest więc konieczna.	Uwaga wyjaśniona.
3.	Prokuratoria Generalna	art. 1 pkt 1 (art. 11 § 5 usp)	W projektowanym art. 11 § 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych w zdaniu drugim należałoby odesłać w zakresie § 3 tylko do zdania drugiego tego paragrafu. W projektowanym obecnie brzmieniu powstaje bowiem wątpliwość co do kompetencji prezesa sądu rejonowego do powierzania funkcji zastępcy przewodniczącego wydziału.	Uwaga niezasadna. Analogiczne odesłanie występuje w obecnej wersji usp.	Uwaga wyjaśniona.
4.	Prokurator Generalny	art. 1 pkt 1 lit. b (art. 11 § 5 usp)	Analogiczną wątpliwość wywołuje propozycja zmiany w art. 11 § 5 usp, dotycząca powierzania funkcji zastępcy przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych.		Uwaga wyjaśniona.
5.	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 4 lit. b projektu (art. 21 § 3 usp)	Sąd Najwyższy uznaje za kontrowersyjną zmianę w art. 1 pkt 4 lit. b projektu. Pozbawienie prezesów sądów, poprzez zmianę brzmienia art. 21 § 3 p.u.s.p., możliwości określania potrzeb koniecznych do prawidłowego wykonywania funkcji, o których mowa w art. 1 § 2 i 3 p.u.s.p., przyczyni się do dalszego utrudnienia im efektywnego zarządzania sądami. Trudno zakwestionować, że to pion orzeczniczy - i jego organ zarządzający - najlepiej wie, kogo i czego potrzeba sądom do wykonywania	Uwaga nie jest zasadna. Projekt rozszerza kompetencje prezesa sądu względem dyrektora tego sądu. Określanie potrzeb sądu nie jest konieczne wobec projektowanej zmiany pozwalającej prezesowi sądu wydawać dyrektorowi sądu wiążące polecenia w zakresie określonym w art. 31a § 1 pkt 1 u.s.p.	Uwaga wyjaśniona.

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			ich ustawowych zadań.		
6.	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 5 projektu, (art. 22 § 2a usp)	W ocenie SN nie znajduje uzasadnienia obowiązek niezwłocznego przedstawienia przez prezesa sądu apelacyjnego, na żądanie Ministra Sprawiedliwości, informacji o toku postępowania w sprawach (art. 1 pkt 5 projektu, dotyczący dodania § 2a w art. 22 p.u.s.p.). Minister nie jest bowiem organem władzy sądowniczej i takiej wiedzy do wykonywania nadzoru administracyjnego nad sądami powszechnymi nie potrzebuje.	Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości z uwagi na swoje ustawowe obowiązki, winien mieć dostęp do informacji o toku sprawy.	Uwaga nieuwzględniona.
7.	Prokuratoria Generalna	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a usp)	Wydaje się, że projektowany art. 22 § 2a Prawa o ustroju sądów powszechnych powinien być zamieszczony w rozdziale dotyczącym zewnętrznego nadzoru administracyjnego np. po art. 37h. Jeżeli intencją przepisu było stworzenie możliwości informowania Ministra Sprawiedliwości o toku postępowania w każdej sprawie w każdym sądzie, to powstaje pytanie – dlaczego obowiązek przedstawienia informacji jest nakładany tylko na prezesa sądu apelacyjnego, skoro udzielenie kompletnej informacji będzie wymagało wiedzy prezesa sądu rozpoznającego sprawę.	Uwaga nie jest zasadna. Uprawnienie przewidziane w projektowanym przepisie nie jest elementem nadzoru.	Uwaga wyjaśniona.
8.	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 5 (art. 22 § 2a usp)	Propozycja wprowadzenia w art. 22 usp nowego § 2a, nakładająca na prezesa sądu apelacyjnego obowiązek udzielania Ministrowi Sprawiedliwości informacji o toku postępowania w sprawach może budzić w praktyce trudności interpretacyjne. Można bowiem wyrażać wątpliwość, czy obowiązek ten będzie dotyczyć informacji o toku postępowania w konkretnie określonej sprawie, czy danych obejmujących tylko wskazane przez Ministra Sprawiedliwości kategorie spraw. Wydaje się, że projektowany przepis wymaga doprecyzowania, stosownie do zamiaru projektodawcy.	Uwaga nie jest zasadna. Skoro projektowany przepis nie przewiduje rozróżnień nie należy ich tworzyć w procesie interpretacji, przepis może być podstawą żądania zarówno informacji konkretnych (z uwzględnieniem zasady niezawisłości sędziowskiej) jak i o charakterze generalnym.	Uwaga nieuwzględniona.
9.	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 6 (art. 22a § 6 usp)	Nie wydaje się zasadna propozycja zmiany w art. 22a § 6 usp skutkująca, iż w przypadku odwołania się przez sędziego od zmienionego podziału czynności, do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia odwołania będzie obowiązywał dotychczasowy	Uwaga nie jest zasadna. Ryzyko wskazane w uwadze jest eliminowane poprzez nakaz niezwłocznego rozpoznania przez kolegium sądu odwołania sędziego od podziału czynności oraz przepisy uniemożliwiające	Uwaga wyjaśniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			zakres czynności. Takie uregulowanie ograniczy możliwość elastycznej reakcji prezesa sądu na dynamiczną sytuację potrzeb sądu, wymagającą szybkich zmian w zakresach czynności sędziowskich.	tamowanie rozpoznania takiego odwołania.	
10	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 7 (art. 22b § 2 usp)	Propozycja zmiany art. 22b § 2 usp nie ma wartości normatywnej, a jedynie stanowi korektę gramatyczną. Natomiast zmiany proponowane w § 3-6 w art. 22b usp zawężają kryteria ustalania liczby wiceprezesów sądów przez usunięcie określenia „w szczególności”, co wydaje się zmianą niekorzystną dla podejmującego decyzję Ministra Sprawiedliwości.	Uwaga nie jest zasadna. W zakresie zmiany art. 22b § 2 u.s.p. wskazać należy, że projekt przewiduje merytoryczną zmianę przepisów. Obecnie w wypadku braku prezesa oraz wiceprezesa funkcję prezesa pełni najstarszy sędzią (niezależnie od szczebla sądu, w którym sędzią tą pełnił) sędzią pełniący funkcję przewodniczącego wydziału. Natomiast projekt przewiduje, że w takim wypadku funkcję prezesa sądu pełnić będzie sędzią najstarszy sędzią w tym sądzie (a więc liczony jest jedynie okres służby w danym sądzie, ale już nie okres służby w sądzie niższego szczebla) pełniący funkcję przewodniczącego wydziału. Odnośnie do zmiany art. 22b § 3-6 wskazać należy, że zmiana biegnie w kierunku odwrotnym niż wskazany w uwadze. W chwili obecnej katalogi kryteriów ustalenia liczby wiceprezesów sądów są zamknięte, projekt przewiduje uczynienie ich katalogami otwartymi poprzez użycie sformułowania: „w szczególności”, a zatem nie wyklucza przy ustalaniu liczby wiceprezesów przyjęcia innych jeszcze kryteriów niż wymienione <i>expressis verbis</i> w tych przepisach.	Uwaga wyjaśniona.
11	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 11 (art. 32b § 1 - 3 usp)	Propozycja zmian w art. 32b § 1 - 3 usp, stanowiąca reakcję na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r. (sygn. K 31/12), nie wydaje się w pełni uzasadniona. W istocie przenosi docelowo kompetencje do odwołania dyrektora sądu z Ministra Sprawiedliwości w stronę samorządu sędziowskiego lub prezesa sądu apelacyjnego wspólnie z samorządem. Wydaje się możliwe inne rozwiązanie,	Uwaga nie jest zasadna. Z powołanego w uwadze wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 31/12 wynika, iż za niezgodne z Konstytucją zostało uznane nieokreślenie skutku, jaki wywołuje wniosek prezesa sądu o odwołanie dyrektora sądu albo negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o działalności danego sądu. Projekt	Uwaga wyjaśniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			zawierające jako czynnik rozstrzygający Krajową Radę Sądownictwa, na wzór rozwiązania dotyczącego odwołania prezesa w toku kadencji, w sytuacji gdy Minister nie podzielałby stanowiska zawartego w uchwałach samorządu lub we wniosku prezesa sądu apelacyjnego, popartego uchwałą samorządu. Takie rozwiązanie zapewniłoby reakcję na wyrok Trybunału, jednak w sposób mniej radykalnie ograniczający kompetencję Ministra Sprawiedliwości względem dyrektora sądu.	naprawia tę usterkę ustawy. Nie jest konieczne dla realizacji wyroku angażowanie w proces odwołania dyrektora sądu Krajowej Rady Sądownictwa.	
12	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 19 projektu (art. 37e § 2 usp)	Odnośnie do art. 1 pkt 19 projektu, zastrzeżenia SN budzi fakt, iż w świetle art. 37e § 2 p.u.s.p. po nowelizacji, prezes sądu apelacyjnego będzie mógł przejść do porządku nad podjętą w trybie art. 22a § 6 p.u.s.p. uchwałą kolegium SA w przedmiocie zmiany zakresu obowiązków sędziego. Oznacza to, że ewentualne odwołanie sędziego od decyzji prezesa sądu będzie w praktyce bezprzedmiotowe, zaś podział obowiązków ostatecznie i tak ulegnie zmianie, jeżeli prezes tak postanowi.	Uwaga do wyjaśnienia.	Odstąpiono od wprowadzenia zmiany.
13	Prokuratura Generalna	Art. 1 pkt 20 (art. 37f usp)	W zmienianym art. 37f Prawa o ustroju sądów powszechnych należałoby dodać na początku nowy paragraf wskazujący - wzorem art. 37a - organy sprawujące zewnętrzny nadzór administracyjny. Z kolejnych dalszych przepisów jedynie pośrednio wynika, że organami tymi są Minister Sprawiedliwości i prezes sądu apelacyjnego w obszarze apelacji. Zasadne byłoby jednak wyczerpujące wyszczególnienie w jednym przepisie wszystkich organów sprawujących zewnętrzny nadzór administracyjny, z podaniem ich właściwości miejscowej.	Uwaga nie jest zasadna. Podmiot uprawniony do sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów wskazany jest w art. 9a § 2 u.s.p.	Uwaga wyjaśniona.
14	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 21 projektu (art. 37g usp)	Zastrzeżenia wywołuje zamysł wprowadzenia, w art. 1 pkt 21 projektu, zmian zmierzających do wyposażenia Ministra Sprawiedliwości w prawo żądania akt spraw sądowych. Cel tego przepisu nie jest jasny, skoro MS nie jest organem władzy sądowniczej, zaś żądanie akt w konkretnej sprawie może być - niezależnie od rzeczywistych intencji	Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości z uwagi na swoje ustawowe obowiązki, winien mieć dostęp do akt spraw. Sama możliwość zapoznania się przez niego z aktami sprawy w żaden sposób nie wpływa na niezawisłość sędziów.	Uwaga nieuwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>ministra w konkretnej sprawie - postrzegane jako element nacisku na niezawisły sąd.</p> <p>Podobnie negatywnie postrzega się wprowadzenie instytucji wytyku pisemnego w stosunku do prezesów sądów. Należy rozważyć, czy jest to naprawdę potrzebne — Minister Sprawiedliwości dysponuje przecież kompetencją do powoływania i odwoływania prezesów sądów, zaś od niesłusznego wytyku, poza złożeniem zastrzeżeń, zainteresowany prezes nie będzie mógł się skorzystać z jakiegokolwiek środka obrony, a to ze względu na typowo administracyjny charakter sprawy oraz element podległości służbowej pomiędzy stronami w ewentualnym sporze (vide art. 5 pkt 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).</p>	<p>Od wytyku przysługuje odwołanie. Instytucja wytyku jako taka jest potrzebna, ponieważ sama kompetencja do powoływania o odwoływania prezesów sądów dla Ministra Sprawiedliwości to za mało – brak wytyku czynił by uprawnienia Ministra mało elastycznymi.</p>	
15	Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury	Art. 1 pkt 21 projektu (art. 37h usp)	<p>W proponowanym nowym brzmieniu art. 37h nie określono terminu, w którym Minister Sprawiedliwości może odmówić przyjęcia informacji rocznej o działalności sądów działających na obszarze apelacji, Wskazanie takiego terminu w ustawie zapewniłoby poczucie stabilności pracy w apelacji i właściwe realizowania zadań nadzorczych;</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Nie jest celowe rozbudowywanie przepisów u.s.p. Minister Sprawiedliwości ma obowiązek podjąć decyzję w sprawie przyjęcia informacji rocznej bez zbędnej zwłoki. Nawet brak tej decyzji nie powinien wpływać na wykonywanie obowiązków przez prezesa sądu apelacyjnego, którym jest posiadający szerokie gwarancje niezawisłości i niezależności sędzia.</p>	<p>Uwaga uwzględniona – termin na rozpatrzenie informacji rocznej przeniesiony został do ustawy.</p>
16	Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury	Art. 1 pkt 22 projektu (art. 37g usp)	<p>Krajowa Rada Sądownictwa krytycznie odnosi się do treści projektowanego art. 37g ustawy i podnosi, że model nadzoru zewnętrznego sprawowanego przez Ministra Sprawiedliwości nie uzasadnia prawa żądania akt sądowych w związku ze sprawowaniem tego nadzoru;</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości z uwagi na swoje ustawowe obowiązki, winien mieć dostęp do akt spraw. Sama możliwość zapoznania się przez niego z aktami sprawy w żaden sposób nie wpływa na niezawisłość sędziów.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p>
17	Prokuratura Generalna	Art. 1 pkt 24 (art. 54 § 3 usp)	<p>W projektowanym art. 54 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych zbędny jest końcowy fragment „w przypadku podejrzenia, że osoby te wnoszą lub posiadają przedmioty, o których mowa w § 1”. Uzasadnione jest zapewnienie możliwości kontroli każdej osoby wchodzącej do budynków sądowych, stąd wprowadzanie ograniczeń w tym zakresie może</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Niedopuszczalne jest w przyznaniu pracownikom ochrony prawa kontroli osobistej oraz przeszukania bagażu bez określenia przesłanek zastosowania tego prawa. Przesłanki takie określone są w innych przepisach przyznających tego typu uprawnienie i brak</p>	<p>Odstąpiono od zmiany.</p>

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			spowodować różnego rodzaju skutki negatywne.	jakiegokolwiek uzasadnienia aby zaniechać ich wprowadzenia w projektowanym art. 54 § 3 u.s.p.	
18	Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury	Art. 1 pkt 25 projektu (art. 77 § 2aa usp)	Krytycznie Rada odnosi się do propozycji określenia długości delegacji sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości. Sędzia w okresie tej delegacji nie może bowiem zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego orzekać co jest podstawowym i najważniejszym obowiązkiem sędziego. W przekonaniu Rady okres delegacji mógłby być oznaczony na okres 2 lat z możliwością jednokrotnego jej przedłużenia na kolejny dwuletni okres;	Uwaga nie jest zasadna. Okresy przyjęte w projekcie pozwalają na wdrożenie się delegowanego sędziego do nowych obowiązków oraz innej specyfiki pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
19	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 25 lit. b (Art. 77 § 1a usp)	Głębokiego rozważenia wymagają propozycje uregulowania zasad delegowania sędziów do pełnienia czynności administracyjnych w szczególności w Ministerstwie Sprawiedliwości. O ile wprowadzenie jako zasady delegowania sędziów na czas określony można uznać za podkreślenie więzi sędziego z jego zadaniami jurysdykcyjnymi, o tyle ustalenie maksymalnego okresu dopuszczalnej delegacji bez możliwości nawet wyjątkowego odstępstwa od tej zasady może w następstwie wywoływać praktyczne trudności w zapewnieniu ciągłości funkcjonowania urzędu, zwłaszcza że szereg tych zadań wymaga powierzenia ich właśnie sędziom (vide art. 9a § 2 usp oraz art.16 § 3a ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie). Wreszcie realizowanie zadań długofalowych przez Ministra Sprawiedliwości może powodować potrzebę wydłużenia okresu delegowania sędziego wiodącego przy realizacji takiego przedsięwzięcia. Niejasne jest także określenie ograniczenia czasowego delegowania sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości (w proponowanym art. 77 § 2aa usp). Z brzmienia proponowanego przepisu nie można jednoznacznie ustalić, czy maksymalny okres delegowania 5 lat, możliwy do przedłużenia o dalsze 5 lat, obejmuje cały okres służby sędziowskiej	Uwaga nie jest zasadna. Okres możliwej delegacji sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniając uprawnienie do jej wydłużenia przez Ministra Sprawiedliwości, pozwoli delegowanemu sędziemu na realizację najbardziej nawet długofalowych zadań albo na przygotowanie innej osoby do kontynuowania takich zadań. Przyczyny wprowadzenia ograniczenia czasu delegowania wskazane zostały w uzasadnieniu projektu. Projektowany przepis wyklucza możliwość wydłużenia delegacji ponad wskazane tam okresy, nawet w wypadku przerwy w okresie delegowania. Odwołanie sędziego czy upływ okresu delegacji i powrót do orzekania nie oznacza, że wobec takiego sędziego na nowo powstaje możliwość delegowania go na pełne okresy wskazane w projektowanym przepisie.	Uwaga nieuwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			delegowanego sędziego. Jak się wydaje, także z lektury uzasadnienia projektu ograniczenie to ma obejmować jedynie ciągły okres delegowania, jednak projektowany przepis może budzić zasadniczą wątpliwość w tym zakresie.		
20	Prokuratoria Generalna	Art. 1 pkt 25 lit. d (art. 77 § 4 usp)	W projektowanym art. 77 § 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych wydaje się zbędne zdanie trzecie, gdyż dwa poprzedzające je zdania wyczerpują temporalnie możliwe sytuacje delegowania.	Uwaga nie jest zasadna. Zdanie pierwsze i drugie przepisu będzie odnosić się do sędziów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości w trybie projektowanego art. 77 § 1a u.s.p. Zdanie trzecie projektowanego przepisu ma zastosowanie do wszelkich innych delegacji, a więc także delegacji sędziego do innego sądu (projektowana treść art. 77 § 1 pozwala na delegacje inne niż tylko do Ministerstwa Sprawiedliwości czy Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, co więcej mogą one następować na czas nieokreślony).	Uwaga wyjaśniona.
21	Prokurator Generalny	Art. 1 pkt 25 lit f (art. 77 § 6 pkt 1 usp)	Krytycznie należy odnieść się do propozycji zmiany w art. 77 § 6 pkt 1 usp, oznaczającej likwidację ryczałtowego zwrotu kosztów zakwaterowania sędziego w miejscu delegowania. Stosowanie obecnie obowiązujących zasad nie wywołuje istotnych problemów, a uzasadnienie projektu nie wskazuje na przyczyny proponowanej zmiany i ogranicza się wyłącznie do zreferowania tej propozycji.	Uwaga nie jest zasadna co do istoty. Zwrot kosztów zamieszkania winien odpowiadać kosztom faktycznie poniesionym. W wypadku ryczałtu możliwa jest sytuacja, że będzie on wyższy niż faktycznie ponoszone koszty zamieszkania, co oznacza, że nadwyżka ryczałtu będzie swego rodzaju dodatkowym składnikiem wynagrodzenia, co nie znajduje uzasadnienia. Wskazać należy, że urzędnicy państwowi otrzymują zwrot faktycznie poniesionych kosztów (vide rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 2002 roku w sprawie wysokości i warunków wypłacania świadczeń urzędnikom państwowym przeniesionym do pracy w innej miejscowości (Dz. U. Nr 66, poz. 597). Brak uzasadnienia dla dystynkcji pomiędzy zasadami zwrotu kosztów zamieszkania delegowanym urzędnikom państwowym a sędziom. Uwaga jest natomiast zasadna w zakresie	Uwaga wyjaśniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				w jakim zarzuca brak uzasadnienia w projekcie proponowanej zmiany.	
22	Sąd Najwyższy	Art. 1 pkt 25 lit. g projektu (art. 77 § 9 usp)	Artykuł 1 pkt 25 lit. g) projektu wprowadza kolejną, na przestrzeni kilku lat, zmianę brzmienia art. 77 § 9 p.u.s.p., co niekoniecznie odpowiada postulatowi pewności prawa, szczególnie w newralgicznej kwestii tzw. małych delegacji. Co prawda samo przywrócenie kompetencji w tym zakresie prezesom sądów okręgowych ma pragmatyczne uzasadnienie, jednak wydłużenie maksymalnego okresu delegowania do 30 dni w roku kalendarzowym rozszerza zakres stosowania instytucji prawnej, która powinna być wyjątkiem od reguły powierzania sędziemu wykonywania obowiązków w konkretnym miejscu służbowym, będącej jedną z kluczowych, konstytucyjnych gwarancji jego niezawisłości.	Uwaga nie jest zasadna. W uzasadnieniu projektu wskazano przyczyny wydłużenia możliwości delegowania sędziów w trybie art. 77 § 9 u.s.p. Zabieg ten motywowany jest z długością trwania postępowań sądowych.	Uwaga nieuwzględniona.
23	Prokuratura Generalna	Art. 1 pkt 26 (art. 78 § 5 pkt 1 usp)	W projektowanym art. 78 § 5 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych wyrazy „do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole” należy zastąpić wyrazami „do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, a także do pełnienia czynności lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole”, celem zachowania spójności z projektowanym art. 77 § 1a i obowiązującym art. 77 § 2a.	Uwaga nie jest zasadna. Analogiczne rozwiązanie funkcjonuje obecnie – możliwości delegacji są szersze niż zakres przedmiotowy rozporządzenia wykonawczego.	Uwaga nieuwzględniona.
24	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 32 projektu (art. 109 § 1 usp)	W ramach zmiany w art. 1 pkt 32 projektu, SN nie podziela stanowiska Ministra Sprawiedliwości w sprawie potrzeby poszerzenia katalogu kar dyscyplinarnych w art. 109 § 1 u. w proponowanym kierunku. Wynagrodzenie zasadnicze sędziego jest gwarancją jego niezawisłości, a więc podstawą, która nie powinna podlegać uszczupleniu. Katalog obecnych kar jest wystarczający, tym bardziej, że w razie wymierzenia sędziemu kary dyscyplinarnej i tak	Uwaga jest niezasadna. Możliwość nałożenia kary finansowej przez niezawisły sąd na obwinionego sędziego nie budzi wątpliwości konstytucyjnych. Gwarancją niezawisłości sędziego jest również zasada jego nieusuwalności, a jednak sąd dyscyplinarny może sędziego pozbawić urzędu i takie rozwiązanie nie jest kwestionowane. Skoro dopuszczalne jest w	Uwaga nieuwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			przewidziana jest sankcja wydłużenia ścieżki awansu płacowego (zob. art. 91 a § 6 p.u.s.p.), zaś zawieszenie w czynnościach służbowych powoduje już teraz obniżenie przez sąd dyscyplinarny wysokości całego wynagrodzenia (art. 129 § 3 pusp).	ramach reakcji dyscyplinarnej złożenie sędziego z urzędu, to za tym bardziej dopuszczalne uznać należy pozbawienie go części wynagrodzenia. Wskazać należy, że poszerzenie katalogu kar pozwoli na większe możliwości reakcji sądu dyscyplinarnego w wypadku karygodnego przewinienia służbowego. W chwili obecnej w wypadku sędziego ukaranego już karą nagany, który nie pełni żadnej funkcji w sytuacji ponownego popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego sądowi dyscyplinarnemu pozostają de facto jedynie najsurowsze kary z katalogu określonego w art. 109 § 1 u.s.p. Szerszy katalog kar dyscyplinarnych zapewni w większym stopniu realizację zasady sędziowskiego wymiaru kary.	
25	Sąd Najwyższy	art. 1 pkt 33 (art. 114 § 1a)	Wątpliwości budzi również art. 1 pkt 33 projektu, przewidujący dla Ministra Sprawiedliwości prawo żądania akt spraw sądowych prowadzonych przez konkretnego sędziego jeszcze przed żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych. Proponowany przepis wykracza poza zakres nadzoru administracyjnego nad sądami, wkracza zaś w sferę chronionej konstytucyjnie niezależności sądów. Organem uprawnionym do podejmowania decyzji w sprawie wszczęcia czynności dyscyplinarnych jest i ma pozostać wyłącznie rzecznik dyscyplinarny. Żądanie akt nie stanowi elementu nadzoru administracyjnego nad sądami powszechnymi, natomiast może być odbierane - zapewne wbrew intencjom projektodawców - jako element ograniczający niezależność sądów oraz niezawisłość sędziowską (art. 173, 178 ust. 1 Konstytucji).	Uwaga nie jest zasadna. Minister Sprawiedliwości z uwagi na swoje ustawowe obowiązki, winien mieć dostęp do akt spraw. Sama możliwość zapoznania się przez niego z aktami sprawy w żaden sposób nie wpływa na niezawisłość sędziów.	Uwaga nieuwzględniona.
26	GIODO	art. 1 pkt 36 lit. b (art. 157 §1 b usp)	Z punktu widzenia unormowań zawartych w ustawie o ochronie danych osobowych zastrzeżenia organu do spraw ochrony danych osobowych budzi również art. 157 §1 b ustawy – Prawo o ustroju sądów	Uwaga zasadna. Projekt został poprawiony.	Uwagi uwzględnione.

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>powszechnych, dodany przez art. 1 pkt 36 lit. b projektu. W kwestionowanym przepisie, regulującym zakres informacji zamieszczanych w wykazie biegłych sądowych, projektodawca posłużył się bowiem sformułowaniem „w szczególności”. Tym samym wskazany w (projektowanym) art. 157 §1 b ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych katalog danych osobowych biegłych sądowych stał się katalogiem otwartym, a co za tym idzie – w świetle proponowanego brzmienia tego przepisu w wykazie biegłych sądowych mogłyby się znaleźć dowolne dane osobowe tych biegłych. Takie ujęcie dyspozycji komentowanego przepisu pozostaje w sprzeczności z wiążącą administratorów danych – na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych – zasadą adekwatności przetwarzanych danych w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane. Dlatego też zasadnym wydaje się usunięcie z (projektowanego) art. 157 §1 b ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych sformułowania „w szczególności”.</p>		
27	Prokuratoria Generalna	Art. 1 pkt 39 (art. 175a)	<p>W projektowanym art. 175a Prawa o ustroju sądów powszechnych należałoby wyszczególnić dane osobowe przetwarzane przez Ministra Sprawiedliwości, zważywszy treść art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna. Określenie danych osobowych podlegających przetwarzaniu doprowadziłoby do rozbudowy przepisu oraz zbędnej kazuistyki. Administrator danych decydując o zakresie przetwarzanych danych związany będzie zasadami ochrony tych danych wynikającymi w pierwszej kolejności z Konstytucji oraz ustawy o ochronie danych osobowych. Brak wyszczególnienia tych danych nie oznacza dowolności w tym zakresie. Art. 6. ust. 1. Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych stanowi, iż w rozumieniu ustawy za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Ten przepis nie zawiera obowiązku</p>	Uwagi wyjaśnione.

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				wyszczególnienia danych osobowych przetwarzanych przez Ministra Sprawiedliwości zgodnie z treścią projektowanego art 175a ustawy.	
28	Prokuratoria Generalna	Art. 1 pkt 39 (art. 175a § 3)	Wydaje się, że treść zawarta w projektowanym art. 175a § 3 zdanie drugie powinna być wyrażona jako nowelizacja art. 43 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.	Uwaga do wyjaśnienia.	Uwaga wycofana.
29	GIODO	art. 1 pkt 40 (art. 175 b §1 usp)	<p>Doceniając podjęte przez Ministerstwo Sprawiedliwości starania zmierzające do informatyzacji sądownictwa oraz popierając samą ideę takiej informatyzacji Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych jest jednak zobligowany do wskazania, iż rozwiązania zaproponowane w – przedłożonym mu do zaopiniowania – projekcie mogą budzić wątpliwości w kontekście – statuowanej w art. 10 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – zasady trójpodziału władz.</p> <p>O ile bowiem bezspornym jest, że Minister Sprawiedliwości, jako podmiot zobowiązany do wykonywania zadań związanych z informatyzacją sądów (art. 175 b §1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych – dodany przez art. 1 pkt 40 projektu), winien posiadać takie uprawnienia, które pozwolą mu na swobodne wywiązywanie się ze spoczywających na nim w tym zakresie obowiązków, to budzić musi obiekcyjne przyznanie temu ministrowi statusu administratora danych w odniesieniu do danych stron, pełnomocników i innych uczestników postępowań sądowych przetwarzanych w centralnych systemach teleinformatycznych obsługujących postępowanie sądowe lub sądy (art. 175 a §3 w zw. z §2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, dodany przez art. 1 pkt 39 projektu).</p> <p>W opinii organu do spraw ochrony danych osobowych zdecydowanie bardziej prawidłowym byłoby usytuowanie w projektowanych przepisach</p>	Uwaga zasadna.	Brzmienie projektu zostało zmienione.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>Ministra Sprawiedliwości jako administratora systemu teleinformatycznego służącego do obsługi postępowania sądowego, bez wyposażania go w możliwość władczego decydowania o celach i środkach przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w aktach spraw sądowych (które to uprawnienie – zgodnie z art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych – t. j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm. – jest immanentnie związane ze statusem administratora danych).</p> <p>Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stoi na stanowisku, iż drugie z – przedstawionych wyżej – rozwiązań nie pozbawiłoby Ministra Sprawiedliwości realnych możliwości wykonywania zadań związanych z informatyzacją sądownictwa, a jednocześnie nie rodziłoby wątpliwości co do wkroczenia przez organ władzy wykonawczej w – chronioną konstytucyjnie – sferę działalności niezależnego wymiaru sprawiedliwości. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje, wyrażony w piśmie z dnia 15 października 2012 roku (sygn. DOLiS-033-472/12/AFS/61340) skierowanym do Pana Jacka Gołaczyńskiego – ówczesnego Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, sprzeciw wobec przyznania Ministrowi Sprawiedliwości kompetencji do przechowywania i archiwizowania akt spraw sądowych prowadzonych w całości lub w części w systemie teleinformatycznym (art. 175 b §1 pkt 5 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, dodany przez art. 1 pkt 40 projektu). To sądy, jako organy konstytucyjnie upoważnione do sprawowania wymiaru sprawiedliwości (art. 10 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), winny być wyłącznie uprawnione do przetwarzania danych osobowych, w tym szczególnie chronionych, zawartych w aktach prowadzonych przez siebie postępowań, jak również decydować (zgodnie z określonymi przepisami i</p>		

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>procedurami) o udostępnianiu danych z tych akt. Zdaniem organu do spraw ochrony danych osobowych kompetencja Ministra Sprawiedliwości (przedstawiciela władzy wykonawczej) może w tym zakresie jedynie obejmować dostarczenie sądom stosownego oprogramowania i sprzętu komputerowego umożliwiającego sprawne prowadzenie (w tym przechowywanie i archiwizowanie) akt sądowych w systemie teleinformatycznym. Nie widząc potrzeby powtarzania dalszej argumentacji zamieszczonej w piśmie z dnia 15 października 2012 roku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych musi wszakże marginesowo zauważyć, iż w świetle obowiązujących przepisów (ustawa z dnia 14 lipca 1983 roku o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach – t. j. Dz. U. z 2011 r. Nr 123, z późn. zm.) archiwizowanie akt spraw sądowych, w tym także mających postać dokumentu elektronicznego, należy do archiwów państwowych (po upływie określonego prawem okresu przechowywania akt w poszczególnych sądach) i – w opinii organu do spraw ochrony danych osobowych – nie istnieje uzasadnienie dla wprowadzenia przez projekt w tej kwestii jakichkolwiek zmian.</p>		
30	GIODO	art. 1 pkt 40 (art. 175 b §1 pkt 4 usp)	<p>Podobnie – względem zasady niezależności wymiaru sprawiedliwości i zasady niedopuszczalności ingerencji władzy wykonawczej w działalność sądów – przemawia przeciwko – zaproponowanemu w art. 1 pkt 40 projektu – nowemu unormowaniu (projektowany art. 175 b §1 pkt 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych), zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości miałby dokonywać transkrypcji zapisu dźwięku z przebiegu jawnych posiedzeń sądów. Przepis taki, w przypadku jego wejścia w życie, oznaczałby w istocie dostęp Ministra Sprawiedliwości do ogromnej liczby danych osobowych uczestników postępowań sądowych,</p>	<p>Wykonywanie przez Ministra Sprawiedliwości transkrypcji dźwięku z posiedzenia jawnego nie oznacza niekontrolowanego dostępu tego Ministra do danych osobowych uczestników postępowań sądowych. Przetwarzanie tych danych odbywa się na podstawie projektowanego art. 175a § 2 ustawy.</p>	<p>Brzmienie projektu zostało zmienione.</p>

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			przeciwko czemu Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych argumentował już w części pierwszej niniejszego pisma.		
31	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Art. 1 pkt 40 (art. 175b § 1 pkt 5 usp)	<p>Niezależnie od uwagi nr 2, w projektowanym art. 175b § 1 pkt 5 usp użyte zostało niejasne sformułowanie „przechowuje i archiwizuje akta spraw”.</p> <p>Użyty w tym przepisie zwrot „przechowuje i archiwizuje akta spraw” może być niezrozumiały i niejednoznaczny. Słowo „archiwizacja” zmienia bowiem swoje znaczenie w związku z postępującą informatyzacją, a jednocześnie nie jest zdefiniowane w przepisach prawa. Zmiany znaczenia pojęcia „archiwizacja” nie uwzględnia też Słownik języka polskiego.</p> <p>Pojęcie to nie występuje w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698, z późn. zm.). Z kolei w Uniwersalnym Słowniku Języka Polskiego, pod redakcją prof. Stanisława Dubisza [tom 1A-J, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2003] słowo „archiwizacja” zdefiniowano jako „zbieranie i porządkowanie dokumentów, materiałów archiwalnych”, określenie „archiwizować” oznacza więc „zbierać, porządkować, gromadzić w archiwum dokumenty i inne materiały nie mające już bieżącej wartości użytkowej”. W Słowniku języka polskiego brak jest natomiast odniesienia do słowa „archiwizacja” używanego w informatyce w innym znaczeniu. Konkludując proponuję nie używać zwrotu „przechowuje i archiwizuje” pozostając przy samym „przechowuje” lub „przechowuje i zabezpiecza”, o ile nie nastąpi korekta tego przepisu w związku z uwagą w pkt 2.</p> <p>Niezależnie od uwagi nr 2, w projektowanym art. 175b § 1 pkt 6 usp, należy poprawić składnię.</p> <p>Zdanie „(...) prowadzi w systemie teleinformatycznym zbiór, przesłanych przez prezesów sądów, orzeczeń oraz centralnym</p>	Uwaga częściowo zasadna. Brzmienie projektu zostało skorygowane.	Uwaga uzgodniona.

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			udostępnianiu treści orzeczeń w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej " jest niezrozumiałe.		
32	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Art. 1 pkt 40 (art. 175b § 2 usp)	Proponuję usunięcie projektowanego art. 175b § 2 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. Sądy objęte są podmiotowo przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2013 r. poz. 235). Nie jest zatem celowe tworzenie przepisów w innych ustawach regulujących tą samą materię prawną. Ponieważ zagadnienia, o których mowa w omawianym przepisie, reguluje ustawa o informatyzacji oraz akty wykonawcze do niej, a w szczególności akty wydane na podstawie jej art. 18 i art. 20a ust. 3. Proponowany przepis art. 175b § 2 należy uznać za zbędny.	Uwaga jest zasadna. Projekt został poprawiony.	Uwaga uzgodniona.
33	Prokuratoria Generalna	Art. 2 (art. 183 kpc)	W zmienianym art. 183 Kodeksu postępowania cywilnego jest konieczna synchronizacja § 9 i § 10, gdyż przepisy te zawierają powtórzenia, a nadto „zasady” - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego - nie mogą być ustanawiane w akcie wykonawczym. Ponadto „wymagania, jakie powinni spełniać stali mediatorzy” są określone w projektowanym § 1 art. 183, więc ich ewentualne poszerzenie lub doprecyzowanie w akcie wykonawczym nie jest dopuszczalne.	Brzmienie projektu dotyczące mediatorów zostało zmodyfikowane.	Uwaga uwzględniona.
34	Prokuratoria Generalna	Art. 3 (art. 58 ustawy o księgach wieczystych i hipotece)	Pod rozwałę poddaje się zasadność uchylenia całego art. 58 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, gdyż projektowany art. 20 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie wyczerpuje materii ujętej w art. 58 pkt 2 powołanej ustawy, chyba że uznano za niecelowe określenie w akcie wykonawczym czynności, które mogą samodzielnie prowadzić pracownicy sądów.	Uzasadnienie projektu zostanie rozbudowane o wskazanie, że regulowane w dotychczasowym art. 58 pkt 2 powołanej ustawy znajdują się w Regulaminie urzędowania sądów powszechnych oraz w zarządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 roku w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej.	Uwaga wyjaśniona.
35	Prokurator Generalny	Art. 5	W odniesieniu do propozycji zmian w ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (art. 5 projektu) proponuję poszerzenie projektu o dodatkowe,	Uwaga zasadna, projekt został uzupełniony.	Uwaga uwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>potrzebne regulacje.</p> <p>a) Art. 101 a otrzymuje brzmienie: „1. Prokurator Generalny przetwarza dane osobowe prokuratorów, prokuratorów w stanie spoczynku, asesorów, asystentów prokuratorów, urzędników i innych pracowników powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, a także kandydatów na wymienione stanowiska, w celu i zakresie niezbędnym dla prawidłowego realizowania zadań wynikających z obowiązujących przepisów.</p> <p>2. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1 nie stosuje się przepisu art. 40 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.)”.</p> <p>Ponadto w stosunku do proponowanych zmian dotyczących delegowania prokuratorów oraz zniesienia ryczałtowego zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania podtrzymuję uwagi dotyczące analogicznych zmian w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych.</p>		
36	Prokurator Generalny	Art. 7	<p>W związku z projektowanymi zmianami w ustawie z dnia 5 czerwca 1997r. - Kodeks postępowania karnego (art. 7 projektu), pomimo zastrzeżenia odnoszącego się do zbyt częstych zmian tej ustawy, w razie podtrzymania w tym zakresie projektu proponuję rozważenie dokonania dalszych zmian. I tak: 1) art. 156:</p> <p>a) §1 otrzymuje brzmienie: „§1. Stronom, podmiotowi określonym w art. 416, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisu. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom. Informacje o aktach sprawy mogą być udostępnione także za pomocą systemu teleinformatycznego”;</p> <p>b) § 5 otrzymuje brzmienie:</p>	Uwaga zasadna, projekt został uzupełniony.	Uwaga uwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>„§5 Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzenie odpisów i kserokopii oraz wydaje się odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kserokopie tylko za zgodą prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom.”..</p> <p>2) Art. 306 § 1 b otrzymuje brzmienie: „§ 1b. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w § 1 i 1a, przysługuje prawo przejrzenia akt. W celu przejrzenia akt, prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej. ”.</p> <p>3) Art. 321 §1 otrzymuje brzmienie: „§1. Jeżeli istnieją podstawy do zamknięcia śledztwa, na wniosek podejrzanego lub jego obrońcy o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, prowadzący postępowanie powiadamia podejrzanego i obrońcę o terminie końcowego zaznajomienia, pouczając ich o prawie uprzedniego przejrzenia akt w terminie odpowiednim do wagi i złożoności sprawy, określonym przez organ procesowy. W celu przejrzenia akt, prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej.”</p> <p>W zakresie udostępniania akt spraw w postępowaniu przygotowawczym proponuję dokonanie zmian w Kodeksie postępowania karnego, które pozwolą na wykorzystanie posiadanych przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury technologii informatycznych do udostępniania akt w formie elektronicznej. Proponowane zmiany w art. 156 § 5, art. 306 § 1b, art. 321 § 1 kpk umożliwią przeglądanie zdigitalizowanych akt postępowań przygotowawczych. Będzie to dodatkowy, obok tradycyjnego, sposób udostępniania akt.</p>		

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>W chwili obecnej, część powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratur szczebla okręgowego i wszystkie jednostki szczebla apelacyjnego posiada system digitalizacji akt, który umożliwia konwersję formy papierowej akt na formę elektroniczną.</p> <p>Ponadto, Prokuratura Generalna jest w trakcie realizacji projektu „Wdrożenie systemu digitalizacji akt postępowań przygotowawczych oraz utworzenie lokalnych i centralnego repozytorium akt w postaci cyfrowej w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury”. Projekt współfinansowany jest ze środków Unii Europejskiej w ramach 7 osi priorytetowej „Społeczeństwo informacyjne - budowa elektronicznej administracji” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013. Zgodnie z zawartym porozumieniem o dofinansowanie, projekt zostanie zrealizowany i wdrożony we wszystkich prokuraturach apelacyjnych (11 jednostek) i okręgowych (46 jednostek) w terminie do dnia 31 grudnia 2014r.</p> <p>Zgodnie z założeniami projektu, w toku postępowania przygotowawczego będzie istniała możliwość udostępniania stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym oraz innym uprawnionym podmiotom akt w formie elektronicznej w przygotowanych w tym celu czytelniach wyposażonych w sprzęt komputerowy. Zakłada się również możliwość uzyskiwania przez uprawnione podmioty kopii dokumentów w formie elektronicznej.</p> <p>Ponadto, Prokuratura Generalna w ramach nowej perspektywy finansowej Unii Europejskiej, zgłosiła projekt rozszerzenia systemu digitalizacji akt na wszystkie prokuratury rejonowe w ramach celu szczegółowego 2 Podniesienie dostępności i jakości e-usług publicznych w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014-2020.</p> <p>Powyższe działania mają na celu zwiększenie gwarancji procesowych stron postępowania</p>		

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			przygotowawczego, poprzez możliwość jednoczesnego udostępniania akt wielu uprawnionym podmiotom, co znacząco wpłynie na szybkość i efektywność prowadzonych postępowań przygotowawczych.		
37	Prokurator Generalny	Art. 7 (art. 156 § 1 kpk)	<p>Na marginesie wniesionych propozycji, odnosząc się do zmiany zaproponowanej w projekcie w art. 156 § 1 kpk, polegającej na dodaniu zdania trzeciego w brzmieniu „Informacje o aktach sprawy mogą być udostępniane także za pomocą systemu teleinformatycznego” celowym wydaje się zwrócenie uwagi na następujące kwestie:</p> <p>1) rozważenie potrzeby doprecyzowania użytego w tekście normatywnym wyrażenia „informacje o aktach sprawy”,</p> <p>2) dysonans pomiędzy zmianą normatywną w przytoczonym wyżej brzmieniu, a uzasadnieniem jej wprowadzenia.</p> <p>Użyte sformułowanie będzie rodzić wątpliwości interpretacyjne, szczególnie wobec obowiązującego brzmienia nowelizowanego przepisu. Wynika z niego, że przedmiotem jego unormowania jest „udostępnianie akt sprawy sądowej”. W projektowanym uzupełnieniu przepisu (zdanie trzecie) występuje pojęcie „informacje o aktach”, które z pewnością nie jest tożsame z „udostępnianiem akt”. W zależności zatem od intencji projektodawcy należałoby, albo ujedlinić aparat pojęciowy występujący w obrębie tego samego przepisu, albo wyjaśnić, jakie informacje o aktach mogą zostać udostępnione także za pomocą systemu teleinformatycznego. W przeciwnym razie, wątpliwości w tym zakresie będą uzasadnione i będą powodować problemy praktyczne.</p> <p>Z zawartego na stronie 53 uzasadnienia projektu wyjaśnienia celu wprowadzenia zmiany w art. 156 § 1 k.p.k. wynika, że nowelizacja wprowadza „kolejny sposób zapoznawania się z aktami”, „możliwość zapoznawania się ze zgromadzonymi w sądzie w</p>	Uwaga do wyjaśnienia.	Uwaga do wyjaśnienia podczas Komisji Prawniczej.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			formie elektronicznej dokumentami i zapisami audio posiedzeń jawnych". Przepis w zakresie objętym zmianą dotyczy natomiast udostępniania „informacji o aktach”.		
38	Sąd Najwyższy	art. 10 projektu(art. 60 § 2 u o SN)	W ostatniej kolejności Sąd Najwyższy poddaje pod rozwagę projektodawców kwestię, czy wprowadzenie w art. 10 projektu Ministra Sprawiedliwości do katalogu organów legitymowanych do wnioskowania o podjęcie uchwały „abstrakcyjnej” w trybie art. 60 u. SN jest istotnie potrzebne. Pierwotnie uprawnienie Ministra Sprawiedliwości wynikało z art. 18 ust. 2, a potem (po przełamie) z art. 16 ust. 2 ustawy o SN z 1984 r., przy czym już od 1996 r. kompetencja ta przysługiwała mu jako Prokuratorowi Generalnemu. Nowa ustawa o SN świadomie ograniczyła krąg podmiotów uprawnionych z wnioskiem o podjęcie uchwały abstrakcyjnej i przyznała tę kompetencję wyłącznie organom ochrony prawa (RPO, Prokurator Generalny i Rzecznik Ubezpieczonych). Pozbawienie tej kompetencji Ministra Sprawiedliwości było zatem naturalną konsekwencją pozbawienia Ministra Sprawiedliwości statusu Prokuratora Generalnego. Od tego momentu Minister Sprawiedliwości pozostaje organem władzy wykonawczej, sprawującym administracyjny nadzór nad sądami powszechnymi. Nie daje to podstaw do zrównania Ministra Sprawiedliwości z organami ochrony prawnej, o kompetencji ogólnej lub szczególnej, wymienionymi obecnie w art. 60 § 2 u. SN. Byłby to jednoznaczny powrót do rozwiązania obowiązującego w PRL. Nie ma do tego ponadto podstaw aksjologicznych, skoro uprawnienie takie - o generalnym charakterze - przysługuje Prokuratorowi Generalnemu, jako naczelnemu organowi prokuratury, której zadaniem jest strzeżenie praworządności (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ustawy o prokuraturze). Rozwiązanie takie należy uznać za wystarczające. Przyznanie rozważanego uprawnienia Ministrowi Sprawiedliwości byłoby nadto	Uwaga nie jest zasadna. Przewidziany w tym przepisie instrument nie pozwala Ministrowi Sprawiedliwości na ingerencję w orzecznictwo, a jedynie na zainicjowanie postępowania przed Sądem Najwyższym. Minister Sprawiedliwości z racji charakteru działu administracji rządowej, którym kieruje, niewątpliwie częściej od innych ministrów może mieć wiedzę o rozbieżnościach uzasadniających skierowanie sprawy do Sądu Najwyższego w trybie art. 60 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.	Odstąpiono od uwagi.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			ustrojowo wadliwe, zważywszy, że jest on organem politycznym i nie ma żadnych kompetencji w zakresie sądowego wymiaru sprawiedliwości, nadzoru judykacyjnego itp. Równie dobrze można byłoby zatem uprawnienie takie przyznać Ministrowi Infrastruktury i Rozwoju lub Ministrowi Rolnictwa. W zakresie kompetencji tych ministrów mogą także pojawić się problemy prawne wymagające w ich ocenie rozstrzygnięcia, jednak będą oni pozbawieni takiej kompetencji. I wreszcie, można wskazać na niespójność między omawianym rozwiązaniem a innymi przepisami u.SN i k.p.c, które wskazują na Prokuratora Generalnego, a nie na Ministra Sprawiedliwości, jako podmiot biorący udział w podejmowaniu przez SN rozstrzygnięć o istotnym znaczeniu dla interesu publicznego (art. 61 § 3 u.SN, art. 64 u.SN, art. 3981 § 1 k.p.c, art. 3988 § 1 k.p.c, art. 4242 k.p.c).		
39	Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury	Art. 10 projektu (art. 60 § 2 u o SN)	Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowanie negatywnie ocenia proponowaną w art. 10 projektu ustawy zmianę art, 60 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym w zakresie w jakim przyznaje się Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do występowania z wnioskiem o rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy rozbieżności w wykładni prawa. W przekonaniu Rady Minister Sprawiedliwości, jako przedstawiciel władzy wykonawczej powinien powstrzymać się od wszelkiej ingerencji w orzecznictwo sądów. Istniejące mechanizmy kontrolne w tym. zakresie są w przekonaniu Rady wystarczające i nie wymagają uzupełnienia.	Uwaga nie jest zasadna. Przewidziany w tym przepisie instrument nie pozwala Ministrowi Sprawiedliwości na ingerencję w orzecznictwo, a jedynie pozwala zainicjować postępowanie przed Sądem Najwyższym.	Uwaga nieuwzględniona.
40	Prokuratura Generalna	Art. 11 (art. 8 ust. 1 ustawy o	W zmienianym art. 8 ust. 1 ustawy o lekarzu sądowym występuje nieprawidłowe odesłanie do art. 7 ust. 4.	Uwaga jest zasadna projekt został w tym zakresie skorygowany.	Uwaga uwzględniona.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
41	Prokuratoria Generalna	lekarzu sądowym) Art. 12 pkt 2 (art. 25a ust. 5 ustawy o Służbie Więziennej)	W związku z dodawaniem art. 25a ust. 5 ustawy o Służbie Więziennej zauważa się, że „zakres informacji” gromadzonych w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności powinien być określony bezpośrednio w ustawie, a nie przekazywany do aktu wykonawczego, tak jak czyni to ustawa o Krajowym Rejestrze Karnym. Przy okazji rodzi się pytanie - czy zakres informacji gromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym nie powinien ulec modyfikacji w następstwie wprowadzenia Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności, gdyż wydaje się, że szereg informacji będzie dublowanych w obydwóch bazach danych.	Uwaga niezasadna. W projekcie nowelizacji zaproponowano dodanie w ustawie nowego rozdziału 4a, mając na względzie potrzebę kompleksowego uregulowania, w odrębnym rozdziale, problematyki udostępniania lub przekazywania informacji i danych osobowych (dalej: informacji) zgromadzonych w Centralnej Bazie, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (zamierzenia te szczegółowo opisano w uzasadnieniu projektu nowelizacji). Jednakże, aby regulacja ta była kompleksowa i spójna, uznano za niezbędne unormowanie w tym rozdziale również podstawowych pojęć i zasad dotyczących funkcjonowania Centralnej Bazy, czemu poświęcono pierwszy z artykułów nowego rozdziału (art. 25a ustawy). W szczególności uznano za zasadne „przybliżenie” zakresu informacji, jakie mogą być udostępniane uprawnionym podmiotom. Przez to też projektowana regulacja miała sprawiać wrażenie bardziej spójnej i kompleksowej. W związku z tym w art. 25a ust. 2 ustawy wyraźnie wskazano, że w Centralnej Bazie przetwarzane są (a więc i gromadzone) informacje niezbędne do realizacji ustawowych zadań Służby Więziennej (niezbędne do realizacji ustawowych zadań przez jednostki organizacyjne, w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy). Niezależnie od tego, mając na uwadze specyfikę zadań realizowanych przez Służbę Więzienną oraz zakres informacji niezbędnych do realizacji	Uwaga nieuwzględniona – odstąpiono od wprowadzenia zmian.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>tych zadań, uznano za konieczne przedstawienie (zebranie) tych informacji w akcie wykonawczym do ustawy (art. 25a ust. 5 ustawy). Rozporządzenie to jednak miało na celu jedynie konkretyzować ustawę w tym zakresie, a nie uzupełniać regulacje ustawowe.</p> <p>Jak wskazuje treść uwag Prokuratorii Generalnej i Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (dalej: GIODO) zaproponowanie takiego rozwiązania było w pełni zasadne. Skoro bowiem wymienione podmioty, zwłaszcza zaś GIODO, sygnalizują trudności w odczytaniu zakresu informacji gromadzonych (przetwarzanych) przez Służbę Więzienną w Centralnej Bazie, należy się spodziewać, że tym bardziej trudności takie mogą mieć podmioty ubiegające się lub zamierzające się ubiegać o udostępnianie tych informacji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.</p> <p>Zakres informacji przetwarzanych przez Służbę Więzienną określa art. 24 ust. 1 ustawy. W dodanym art. 25a ust. 2 ustawy jedynie podkreślono, że zakres informacji przetwarzanych (w tym i gromadzonych) w Centralnej Bazie odpowiada zakresowi informacji, do którego przetwarzania (gromadzenia) uprawniona jest Służba Więzienna. W obu przepisach odsyła się do art. 2 ustawy, w którym określono zadania realizowane przez Służbę Więzienną (wyznaczające zakres gromadzonych informacji). Jednocześnie zaś w art. 2 ust. 1 ustawy wyraźnie wskazano, że Służba Więzienna realizuje swoje zadania na zasadach określonych w Kodeksie karnym</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>wykonawczym (dalej: k.k.w.). Aby więc ustalić zakres informacji gromadzonych (przetwarzanych) przez Służbę Więzienną w Centralnej Bazie, należy sięgnąć do przepisów k.k.w. Jeżeli chodzi o przetwarzanie tzw. danych wrażliwych, należy w szczególności przywołać przepisy art. 11, art. 82, art. 83, art. 88, art. 88a, art. 110 § 4, art. 168a, art. 212, art. 212a, czy też art. 212c k.k.w.</p> <p>Tak więc należy podkreślić, że zakres informacji gromadzonych w Centralnej Bazie jest określony w ustawie, a rozporządzenie wydane w oparciu o projektowany art. 25a ust. 5 ustawy ma na celu jedynie ująć te informacje w jednym akcie prawnym, ale w sposób ogólny i tym samym możliwy do wykonania. Wskazuje na to przede wszystkim treść upoważnienia (zakres spraw przekazanych przez ustawę do uregulowania w rozporządzeniu). W przepisie upoważniającym wskazuje się bowiem wyraźnie na konieczność określenia „zakresu informacji”, a nie „szczegółowego zakresu informacji” (brak wymogu szczegółowego określenia przedmiotu regulacji, tak jak to ma miejsce w innych przepisach upoważniających do wydania aktu wykonawczego zawartych w ustawie, np. art. 3 ust. 2, art. 11 ust. 1 pkt 3 i 9, art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 4, art. 14 ust. 5 pkt 3, art. 17 ust. 3, art. 18 ust. 7, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 3, art. 45 ust. 3 ustawy, itd.). Wytyczne dotyczące treści rozporządzenia zaś wskazują na potrzebę uwzględnienia zadań Służby Więziennej (chodzi przede wszystkim o ich specyfikę, jak i o zakres), aktualnego rozwoju systemów teleinformatycznych (Centralna Baza jest</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>rozbudowywana, zarówno pod względem zwiększenia jej funkcjonalności, jak i zakresu gromadzonych informacji), a także specyfiki korzystania z informacji zgromadzonych w Centralnej Bazie (z informacji tych będą bowiem korzystać nie tylko jednostki organizacyjne Służby Więziennej, ale także i inne uprawnione podmioty, w szerszym zakresie niż dotychczas).</p> <p>Prokuratura Generalna zwraca także uwagę, że „zakres informacji gromadzonych w Centralnej Bazie „powinien być określony bezpośrednio w ustawie, a nie przekazywany do aktu wykonawczego, tak jak to czyni ustawa o Krajowym Rejestrze Karnym”.</p> <p>Otóż projektując przepis art. 25a ust. 5 ustawy częściowo wzorowano się na regulacjach dotyczących funkcjonowania Krajowego Rejestru Karnego (dalej: KRK). Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 654, z późn. zm.) określa zakres informacji gromadzonych w KRK, w tym zakres informacji przekazywanych do KRK przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej (dalej: Dyrektor Generalny), niemniej jednak konkretyzacja przepisów ustawy następuje w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie szczegółowości informacji umieszczanych w karcie rejestracyjnej i w zawiadomieniu (Dz. U. poz. 892).</p> <p>Niezasadna jest również uwaga Prokuratury Generalnej o potrzebie modyfikacji zakresu informacji gromadzonych w KRK w następstwie wprowadzenia Centralnej Bazy. Zgodnie z uchylanym art. 25 i</p>	

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>projektowanym art. 25g pkt 1 ustawy Służba Więzienna zobowiązana jest gromadzić określone informacje w celu ich przekazania do KRK. Jednakże prawie zawsze będą to informacje już gromadzone przez areszty śledcze i zakłady karne na potrzeby realizacji swoich zadań, jak chociażby dane identyfikujące osobę i informacje o orzeczeniach (o rozpoczęciu, zakończeniu i miejscu wykonywania kar lub tymczasowego aresztowania).</p> <p>Odnosząc się do zgłoszonej uwagi należy podkreślić, że KRK gromadzi te informacje na potrzeby realizacji zupełnie innych zadań, co wynika z ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.</p> <p>Wskazane informacje, pomimo iż występują zarówno w Centralnej Bazie, jak i w bazie KRK (czyli dublują się - jak wskazano w uwadze), są niezbędne zarówno KRK, jak i Służbie Więziennej (mimo ich przekazania). Nie jest możliwe więc uznanie, że skoro te informacje występują w Centralnej Bazie, to nie muszą występować w bazie KRK. W przypadku KRK są one niezbędne dla dokonania zatarcia skazania (a to właśnie KRK jest instytucją powołaną ustawowo do realizacji tych zadań), zaś te same informacje przetwarzane w Centralnej Bazie są niezbędne do realizacji ustawowych zadań przez jednostki organizacyjne Służby Więziennej.</p> <p>Ponadto KRK, jak wynika z ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, ma nie tylko inną funkcję, ale też inny zakres podmiotów, którym udziela informacji, a nawet sposób udzielania informacji. Centralna Baza jest wyspecjalizowanym zbiorem danych służącym przede wszystkim realizacji</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>ustawowych zadań Służby Więziennej, a proponowana regulacja ma umożliwić uprawnionym podmiotom korzystanie z tych informacji, w niezbędnym zakresie, w sposób nieobciążający zarówno dla organów Służby Więziennej, jaki i podmiotów, którym informacje te są niezbędne.</p> <p>Dodatkowe wyjaśnienia, które odnoszą się do sposobu określenia zakresu informacji gromadzonych w Centralnej Bazie, przedstawiono w stanowisku do uwagi zgłoszonej przez GIODO (uwaga nr 63).</p>	
42	Prokuratura Generalna	Art. 12 pkt 2 (art. 25b ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej)	W dodawanym art. 25b ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej proponuje się dodać Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, z uwagi na mnogość prowadzonych przez nią spraw dotyczących skazanych osadzonych w zakładach karnych i wynikającą z zadań ustawowych PGSP procesową konieczność posiadania wiarygodnych danych o powodach występujących w tego rodzaju sprawach cywilnych.	<p>Uwaga zasadna.</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że to KRK jest w pierwszej kolejności powołany ustawowo do udzielania informacji o osobach pozbawionych wolności, zgodnie z przepisami ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Ponadto posiada on również „wiarygodne” (poprawne merytorycznie) informacje o powodach, którzy są osadzeni w jednostkach penitencjarnych, jak te, które są gromadzone w Centralnej Bazie.</p> <p>Jednakże za uwzględnieniem tej uwagi przemawia możliwość zapewnienia Prokuraturii Generalnej:</p> <p>1) szybkiego i sprawnego dostępu do niezbędnych informacji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (bez konieczności każdorazowego składania wniosku). Nie bez znaczenia jest też fakt, że informacje o osobach pozbawionych wolności w KRK są gromadzone (aktualizowane) na podstawie informacji przekazanych przez Służbę Więzienną (właśnie z Centralnej Bazy), dlatego też wszelkie zmiany informacji o tych osobach, o ich osadzeniu lub zwolnieniu (w zakresie</p>	Uwaga uwzględniona.

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>przekazywanym do KRK), w pierwszej kolejności następują w Centralnej Bazie, a następnie dopiero w KRK;</p> <p>2) dostępu do informacji także o tych osobach pozbawionych wolności, o których informacji nie można uzyskać z KRK, gdyż nie są one gromadzone w KRK albo też zostały już z tego rejestru usunięte (np. dane tymczasowo aresztowanych po zakończeniu stosowania tymczasowego aresztowania). W Centralnej Bazie gromadzone są m.in. informacje o: osobach odbywających zastępcze kary za wykroczenia, w tym wykroczenia skarbowe (zgodnie z art. 186 § 3 k.k.s. - nawet do 3 miesięcy pozbawienia wolności), osobach, wobec których wykonywane są środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności (zgodnie z art. 1053 § 1 k.p.c. areszt nawet do 6 miesięcy), karach porządkowych (zgodnie z art. 916 § 1 k.p.c. lub art. 287 § 2 k.p.k. - odpowiednio nawet do miesiąca lub 30 dni aresztowania). Nie powinno zaś budzić wątpliwości, że właściwie każdy okres pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej może skutkować zgłoszeniem roszczeń odszkodowawczych przeciwko Skarbowi Państwa.</p> <p>Przypomnieć także należy, że w uzasadnieniu projektu nowelizacji wskazano, że wprowadzane rozwiązania „nie tylko przyniosą wymierne korzyści Finansowe, ale w sposób znaczący wpłyną na szybkość uzyskiwanych przez właściwe podmioty informacji, co ma niebagatelne znaczenie w zapewnieniu bezpieczeństwa państwa i obywateli oraz w sprawnym wykonywaniu władzy przez organy władzy publicznej.” (str. 54 i 55).</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				W związku z powyższym proponuje się uwzględnić zgłoszoną uwagę, stwarzając Prokuratorii Generalnej możliwość ubiegania się o udostępnianie informacji z Centralnej Bazy w sposób i trybie przewidzianym w przepisach ustawy. Mając na uwadze treść art. 25b ust. 1 i 2 ustawy o zgodę na udostępnianie niezbędnych informacji Prokuratorii Generalnej (w tym oddziałom tej prokuratury) powinien występować Prezes Prokuratury Generalnej.	
43	Prokuratura Generalna	Art. 12 pkt 2 (art. 25f ustawy o Służbie Więziennej)	Wydaje się, iż zamiast dodawanego art. 25f ustawy o Służbie Więziennej należałoby adekwatnie znowelizować ustawę o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, przede wszystkim z uwagi na międzynarodowy wymiar projektowanej regulacji, która nie powinna stanowić <i>lex specialis</i> polskiego prawa wewnętrznego, lecz być dostępna w jednym akcie normatywnym występującym w stosunkach międzynarodowych.	Uwaga niezasadna. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 230, poz. 1371, z późn. zm.) punkt kontaktowy do wymiany tych informacji wyznaczony został w ramach struktury Komendy Głównej Policji. Na mocy art. 6 ust. 1 tej ustawy punkt kontaktowy otrzymał bezpośredni dostęp do niezbędnych rejestrów, ewidencji i baz danych, w tym Centralnej Bazy. Z uzasadnienia projektu ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej wynika, że „wymogu bezpośredniego dostępu nie spełnia dostęp do bazy danych Krajowego Rejestru Karnego oraz Ogólnokrajowej Ewidencji Wydanych i Unieważnionych Dokumentów Paszportowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 i 9 projektu ustawy”. Natomiast dostęp do Centralnej Bazy punkt kontaktowy miał już zapewniony i wynikał on z porozumienia, które w dniu 18 marca 2011 r. zostało zawarte przez Komendanta Głównego Policji z Dyrektorem Generalnym, dotyczącego udostępniania	Uwaga nieuwzględniona – odstąpiono od wprowadzenia zmian.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>informacji z Centralnej Bazy jednostkom organizacyjnym Policji (jeszcze przed uchwaleniem tej ustawy). Uznano więc, że dostęp do informacji zgromadzonych w poszczególnych rejestrach, ewidencjach i bazach jakim dysponuje Policja jest równoznaczny z dostępem jaki powinien mieć punkt kontaktowy.</p> <p>Potwierdza to chociażby wprowadzona na mocy art. 33 pkt 1 ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej zmiana w art. 52 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2006 r. Nr 143, z późn. zm.) umożliwiająca bezpośredni dostęp do zbiorów centralnej ewidencji w celu realizacji zadań Komendantowi Głównemu Policji a nie punktowi kontaktowemu. Zmiana ta przecież miała na celu zapewnić dostęp do bazy wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.</p> <p>W związku z powyższym konieczne stało się uregulowanie w projekcie nowelizacji dostępu do Centralnej Bazy, jaki przysługuje punktowi kontaktowemu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) który przecież nie może odbywać się na wniosek Komendanta Głównego Policji (art. 25b ust. 1), ponieważ wynika bezpośrednio z ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, 2) który jest realizowany w oparciu o ustawę o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (art. 25d), zgodnie z obowiązkiem nałożonym na Dyrektora Generalnego na podstawie art. 34 ust. 1 tej 	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>ustawy,</p> <p>3) którego nie może odmówić punktowi kontaktowemu Dyrektor Generalny, jak również nie może go cofnąć (art. 25d ustawy),</p> <p>4) niezależnie od spełnienia warunków udostępniania informacji w tym trybie (art. 25c), egzekwowanych na mocy przepisów odrębnych</p> <p>- mając na względzie w/w przepisy art. 25b ust. 1, art. 25c-25d ustawy.</p> <p>Niezbędne jest rozdzielanie dostępu do Centralnej Bazy, jaki przysługuje Policji (punktowi kontaktowemu), z mocy przepisów ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, od dostępu, jaki będzie jej przysługiwał na mocy decyzji Dyrektora Generalnego, po spełnieniu określonych w ustawie warunków.</p> <p>Tak więc bez projektowanych przepisów dotyczących udostępniania informacji z Centralnej Bazy w oparciu o ustawę o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej nie jest możliwe przygotowanie spójnych i w miarę możliwości kompleksowych rozwiązań odnoszących się do udostępniania informacji z Centralnej Bazy za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.</p> <p>Ponadto nie wydaje się właściwe regulowanie w ustawie o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej zakresu informacji udostępnianych punktowi kontaktowemu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, z kilkunastu rejestrów, ewidencji i baz danych wymienionych w art.</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				6 ust. 1 wskazanej ustawy. Zakładając racjonalność ustawodawcy wydaje się, że celowo odstąpiono od regulowania tej kwestii w ustawie o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.	
44	GIODO	art. 12 pkt 2 (rozdział 4a ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej)	Odnosząc się do – zamieszczonej w art. 12 pkt 2 projektu – propozycji utworzenia Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności podnieść wypada, że przedmiotowa regulacja jest zbyt szcążkowa, by mogła zostać zaakceptowana w świetle – określonych w art. 27 ustawy o ochronie danych osobowych – zasad przetwarzania danych szczególnie chronionych. Przypomnieć trzeba, iż – w myśl art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych – przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dotyczą, wymaga przepisu szczególnego rangi ustawowej stwarzającego przy tym pełne gwarancje ich ochrony. Nie można równocześnie pominąć konieczności przestrzegania przez projektodawcę standardów wynikających z rozdziału III Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej dotyczących hierarchii źródeł prawa i zakresu materii, która może podlegać unormowaniu w przepisach podustawowych (wykonawczych). Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 31 stycznia 2007 roku (S 1/2007) stwierdził, że: „Z zasady wyłączności regulacji ustawowej w sferze praw i wolności wynika, iż Parlament nie może w dowolnym zakresie „cedować” funkcji prawodawczych na organy władzy wykonawczej. Zasadnicza regulacja pewnej kwestii nie może być domeną przepisów wykonawczych, wydawanych przez organy nienależące do władzy ustawodawczej. Nie jest bowiem dopuszczalne, aby prawodawczym decyzjom organu władzy wykonawczej pozostawić kształtowanie zasadniczych elementów regulacji prawnej. [...] Także art. 31 ust. 3 Konstytucji wymaga regulacji	Uwaga niezasadna. Projekt nowelizacji nie zawiera propozycji utworzenia Centralnej Bazy - co podnosi GIODO, ponieważ baza ta w obecnym kształcie funkcjonuje już od 6 lat. Centralna Baza została wdrożona do użytkowania w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej w dniu 9 czerwca 2008 r. Projektowane przepisy mają na celu uregulować kwestię korzystania z informacji gromadzonych w Centralnej Bazie, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, przez uprawnione „podmioty zewnętrzne”, a nie powoływać ją do istnienia. Bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące powstania Centralnej Bazy (uwarunkowań historycznych) zawarto w wyjaśnieniach do uwagi nr 62 zgłoszonej przez Rządowe Centrum Legislacji. Odnosząc się do meritum uwagi GIODO należy podkreślić, że zakres informacji przetwarzanych (gromadzonych) w Centralnej Bazie został określony w ustawie. Obecnie wynika on z przepisów art. 24 ustawy. W przepisie art. 24 ust. 1 ustawy przewidziano kompetencję Służby Więziennej do przetwarzania informacji i danych osobowych. Natomiast w treści przepisu art. 24 ust. 2 ustawy zdefiniowano pojęcie przetwarzania informacji i danych osobowych, posługując się w tym celu definicją zaczerpniętą z przepisu art. 7 pkt 2	Uwaga nieuwzględniona – odstąpiono od wprowadzenia zmian.

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
			<p>ustawowej w tych wszystkich unormowaniach, które dotyczą ograniczeń konstytucyjnych praw i wolności jednostki. W takim wypadku zakres materii pozostawianych do unormowania w rozporządzeniu musi być węższy niż zakres materii ogólnie dozwolony na tle art. 92 ust. 1 Konstytucji. Artykuł 31 ust. 3 Konstytucji silniej bowiem akcentuje konieczność szerszego unormowania rangi ustawowej i zawęża pole regulacyjne pozostające dla rozporządzenia”.</p> <p>Tymczasem, wbrew wyżej zaprezentowanym przepisom i poglądom Trybunału Konstytucyjnego, projektodawca zdecydował, że zakres informacji gromadzonych w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności (będącej bezspornie bazą danych szczególnie chronionych w rozumieniu art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych) ma być ustalony w rozporządzeniu (proponowany art. 25 a ust. 5 ustawy – Kodeks karny wykonawczy). Co więcej, w projekcie (za wyjątkiem nazwy własnej bazy) nie określono nawet czyje dane osobowe mają znaleźć się w przedmiotowej bazie danych, a co za tym idzie – jakie przesłanki decydować będą o umieszczeniu (bliżej określonych jedynie w akcie wykonawczym) danych osoby w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności oraz w jakich przypadkach (albo czy w ogóle) dane tej osoby będą z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności usuwane. Wobec tak istotnych braków komentowanej regulacji konieczność istotnego uzupełnienia projektowanego (art. 12 pkt 2 projektu) rozdziału 4 a ustawy – Kodeks karny wykonawczy nie budzi wątpliwości Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.</p>	<p>ustawy o ochronie danych osobowych. W przepisie tym też podkreślono rangę przetwarzania informacji w systemach informatycznych.</p> <p>Przypomnieć trzeba, że jeszcze przed wejściem w życie ustawy z 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej GIODO wskazywał, iż przetwarzanie danych osobowych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej (dopuszczalność tego przetwarzania) powinno być rozpatrywane na gruncie wówczas obowiązujących przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej, ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy oraz aktów wykonawczych wydanych na ich podstawie, w tym m.in. na gruncie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 152, poz. 1493) - Sprawozdanie GIODO za rok 2001 (str. 85), Sprawozdanie GIODO za rok 2002 (str. 79), Sprawozdanie GIODO za rok 2004 r. (str. 114), Sprawozdanie GIODO za rok 2005 (str. 231).</p> <p>Z treści Sprawozdania GIODO za rok 2000 (str. 52 i 53) wynika zaś, że Biuro GIODO uznało za bezzasadną skargę na niezgodne - zdaniem wnoszącego skargę - przetwarzanie danych osobowych przez Centralny Zarząd Służby Więziennej w bazie osób pozbawionych wolności, w oparciu o którą powstała Centralna Baza. Jak wynika ze Sprawozdania GIODO „Skarżący uważał, że gromadzenie danych w Kartotece Skazanych i Tymczasowo Aresztowanych narusza ustawę o ochronie danych osobowych. Generalny Inspektor</p>	

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>stwierdził, że przetwarzanie tych danych znajduje zatem podstawę prawną, o której mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z art. 23 a ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 z późn. zm.), Służba Więzienna może gromadzić i wykorzystywać informacje i dane osobowe, w tym także bez zgody osób, których one dotyczą, niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w ustawie o Służbie Więziennej.". Warto więc zauważyć, że wówczas funkcjonowanie bazy stanowiącej odpowiednik dzisiejszej Centralnej Bazy nie budziło wątpliwości organu do spraw ochrony danych osobowych.</p> <p>Niezależnie od treści obowiązującego przepisu art. 24 ustawy, regulującego zasady przetwarzania informacji przez Służbę Więzienną (wyznaczającego także zakres tych informacji), w dodawanym art. 25a ust. 2 ustawy również określono, że w Centralnej Bazie przetwarza się (a więc i gromadzi się) informacje niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 2 i art. 25g pkt 1 ustawy. Odwołanie do skonkretyzowanych w przepisach ustawy zadań Służby Więziennej wyraźnie bowiem określa dopuszczalny zakres gromadzonych informacji.</p> <p>Przepis ten wprawdzie używa określenia „informacje niezbędne do realizacji zadań”, nie można jednak pominąć, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. SK 14/2009, stwierdził, że „(...) zarzut nieokreśloności można postawić tylko wtedy, kiedy stosując podstawowe metody wykładni, nie można stwierdzić, jakie jest</p>	

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>znaczenie przepisu. Tym samym nawet zastosowanie przez sądy wykładni systemowej czy celowościowej w żaden sposób nie uzasadnia uznania przepisu za niejednoznaczny. Nie można uznać, że każdy przepis, przy interpretacji którego podmiot stosujący prawo (zwłaszcza sąd) jest zmuszony sięgnąć do pozajęzykowych metod wykładni, jest automatycznie niezgodny z zasadą określoności. Każdy akt prawny (czy konkretny przepis prawny) zawiera pojęcia o mniejszym lub większym stopniu niedookreśloności. Zapobiega to nadmiernej kazuistyce prawa. Jeżeli przy tym poszczególne metody wykładni, stosowane w trakcie orzekania, dają możliwość jednoznacznej interpretacji danego przepisu, to nie ma podstaw do formułowania wątpliwości konstytucyjnych. Dopiero taki poziom niejasności przepisów prawnych, który nawet przy wykorzystaniu wszystkich przyjętych metod wykładni uniemożliwia ich interpretację, może stanowić samoistną przesłankę niekonstytucyjności tej regulacji."</p> <p>W związku z powyższym należy zauważyć, że art. 2 ust. 1 ustawy wskazuje, że Służba Więzienna realizuje swoje zadania na zasadach określonych w k.k.w. Natomiast liczne przepisy k.k.w. upoważniają Służbę Więzienną (jednostki organizacyjne Służby Więziennej lub organy Służby Więziennej) do przetwarzania (gromadzenia) określonych informacji, w tym tzw. danych wrażliwych (m.in. przepisy art. 11, art.79a, art. 82, art. 83, art. 88, art. 88a, art. 110 § 4, art. 168a, art. 212, art. 212a, czy też art. 212c k.k.w.). Przykładowo:</p> <p>- art. 11 § 2 k.k.w. określa zakres</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>informacji dotyczących osoby skazanego przekazywanych przez sąd dyrektorowi aresztu śledczego lub zakładu karnego. Informacje te mają pomóc w zebraniu danych osobopoznawczych niezbędnych do dokonania prawidłowej klasyfikacji skazanego dla indywidualnego z nim postępowania zmierzającego do realizacji celów, jakim ma służyć wykonanie kary pozbawienia wolności. Informacje te konkretyzują przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji dotyczących osoby skazanego, przesyłanych przez sąd dyrektorowi zakładu karnego lub aresztu śledczego (Dz. U. Nr 181, poz. 1333),</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 82 k.k.w. (ale też szereg innych przepisów k.k.w.) określa informacje, które są niezbędne i powinny być gromadzone na potrzeby klasyfikacji skazanych (zwłaszcza badania osobopoznawcze), - art. 99, art. 110 § 4, art. 212, czy też art. 212c k.k.w. określają informacje, które są niezbędne i powinny być gromadzone dla prawidłowego rozmieszczania osadzonych w celach mieszkalnych, - art. 88, art. 88a, art. 88d, art. 212a, czy też art. 212ba k.k.w. określają informacje niezbędne dla utrzymania porządku i bezpieczeństwa (w tym osadzonych) oraz ochrony społeczeństwa przed przestępczością, które w związku z tym także powinny być gromadzone, - art. 11 § 1a, art. 166 § 2, czy też art. 168a k.k.w. - określają informacje niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa pokrzywdzonych oraz m.in. zapobieżenia popełnieniu przestępstwa, które również 	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>powinny być gromadzone,</p> <p>- art. 11 § 1 i 5, art. 79b § 3, art. 80, art. 168, czy też art. 211 k.k.w. - określają informacje niezbędne dla wykonywania pozbawienia wolności w jednostkach penitencjarnych. Informacje te pokrywają się z informacjami, o których mowa w przepisach art. 12 ust. 2 pkt 2-3a ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, doprecyzowanych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie szczegółowości informacji umieszczanych w karcie rejestracyjnej i w zawiadomieniu.</p> <p>Przepisy k.k.w. określają informacje niezbędne do realizacji ustawowych zadań przez Służbę Więzienną, które doprecyzowują (konkretyzują) rozporządzenia wydane w celu wykonania k.k.w. Skoro przepisy rangi ustawowej zawierają ogólne upoważnienie do ustalania stosownych informacji, dopuszczalne jest określanie w rozporządzeniach szczegółowych zasad ich wykorzystania.</p> <p>Według Naczelnego Sądu Administracyjnego „żeby udostępniać dane zawarte w dokumentacji medycznej trzeba tę dokumentację przechowywać.” (przetwarzać) - wyrok z dnia 29 czerwca 2007 r., I OSK 1098/2006 (http://orzeczenia.nsa.gov.pl). Nie powinno więc budzić wątpliwości, że dla realizacji ustawowych zadań, wskazanych chociażby w wyżej wymienionych przepisach k.k.w., niezbędne jest gromadzenie informacji zapewniających Służbie Więziennej realizację tych zadań.</p> <p>Wskazane wyżej informacje, wynikające z przepisów k.k.w., już są albo dopiero będą</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>gromadzone w Centralnej Bazie, co wiąże się z trwającym, właściwie od momentu wdrożenia tej bazy, nieustannym procesem jej rozbudowy oraz usprawniania jej funkcjonalności.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że w Centralnej Bazie gromadzi się przede wszystkim informacje uzyskiwane w trakcie realizacji zadań leżących w zakresie obowiązków Służby Więziennej. Najczęściej są to informacje wynikające z dokumentów otrzymanych z sądów (np. art. 11 § 1-2 k.k.w.), prokuratur, Policji i innych organów, służb, instytucji i podmiotów związanych z wykonywaniem pozbawienia wolności w jednostkach penitencjarnych, ale także informacje wynikające z dokumentów wytworzonych przez Służbę Więzienną (np. „Opinia o skazanym”, druk „Obliczenie kary”). Ponadto mogą to być również informacje przekazane przez osobę pozbawioną wolności (np. art. 79a § 1, czy też art. 108 § 2 k.k.w.). Poważne źródło informacji stanowią jednak faktycznie wykonywane czynności (np. wyjazd konwoju z osadzonym z jednostki penitencjarnej), czy też zaistniałe zdarzenia (np. ucieczka osadzonego), o których realizacji lub zaistnieniu stosowne informacje odnotowuje się w Centralnej Bazie.</p> <p>Wydaje się, że zaproponowany w projekcie nowelizacji sposób określenia zakresu informacji gromadzonych w Centralnej Bazie (poprzez odesłanie do ustawowych zadań Służby Więziennej) nie narusza zasady jednoznaczności, gdyż umożliwia dokonanie poprawnej logicznie i funkcjonalnie oraz spójnej interpretacji. Możliwość ustalenia treści przepisu przez zastosowanie wykładni</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>dowodzi także, że przepis jest zrozumiały i zgodny z zasadą określoności.</p> <p>Natomiast dodanie art. 25a ust. 5 ustawy, zawierającego upoważnienie do wydania rozporządzenia, w którym miałby być określony zakres informacji gromadzonych w Centralnej Bazie, uznano za potrzebne, przede wszystkim ze względu na uregulowania dotyczące zasad udostępniania tych informacji uprawnionym organom władzy publicznej, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Wydaje się, że takie ogólne ujęcie informacji gromadzonych w Centralnej Bazie zapewni (ułatwi) podmiotom ubiegającym się lub zamierzającym się ubiegać o udostępnianie tych informacji, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, właściwe odczytanie zakresu informacji w Centralnej Bazie oraz sprecyzowanie o udostępnianie jakich informacji podmioty te powinny wystąpić do Dyrektora Generalnego (mając na względzie realizowane zadania i wynikające z przepisów uprawnienia do przetwarzania takich informacji). Jak wskazano w uzasadnieniu projektu nowelizacji wydanie tego rozporządzenia powinno odbyć się „z uwzględnieniem szczególnych okoliczności przemawiających za ogólnym ujęciem w akcie wykonawczym zakresu tych informacji, nie tylko ze względu na zakres (liczbę) i różnorodność danych (bardzo duża liczba różnych kategorii danych) gromadzonych w Centralnej Bazie, ale przede wszystkim trwające nadal prace zmierzające do dalszego rozszerzenia zakresu tych informacji, co wynika przede wszystkim z nowych potrzeb Służby</p>	

L p	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>Więziennej (związanych w szczególności z nowymi sposobami realizacji ustawowych zadań).".</p> <p>Projektując treść przepisu upoważniającego uznano za konieczne wprowadzenie rozwiązań zapewniających wymaganą elastyczność gromadzenia informacji, niezbędną ze względu na zmieniające się obowiązki Służby Więziennej lub sposoby ich realizacji, ale także - próbujące nadążyć za tymi zmianami - ciągłe modyfikacje systemu. Jako przykład nowych obowiązków, które „wymusiły” gromadzenie informacji, można podać chociażby informacje dotyczące instytucji szczególnej ochrony (osadzonych objętych tą ochroną), o której mowa w art. 88d oraz w art. 212ba k.k.w., wprowadzoną do polskiego porządku prawnego z dniem 26 marca 2011 r. na mocy przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 39, poz. 201). W ostatnim zaś okresie przykład taki mogą stanowić informacje dotyczące postępowania wobec osób stwarzających zagrożenie, w rozumieniu ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 24), która weszła w życie z dniem 22 stycznia 2014 r.</p> <p>Należy także zwrócić uwagę na trwające prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, który zawiera istotne zmiany w przepisach k.k.w. odnoszące się do zasad wykonywania pozbawienia wolności (BIP RCL-</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>http://legislacja.rcl.gov.pl/lista/2/projekt/194900/katalog/194909).</p> <p>Odnosząc się bezpośrednio do zgłoszonej uwagi należy zauważyć, że GİODO formułując zarzut ustalenia zakresu informacji gromadzonych w Centralnej Bazie w rozporządzeniu, a nie w ustawie, wydaje się, że w sposób nieuprawniony dopatruje się w przepisach rozporządzenia alternatywnej, samoistnej podstawy do takiego gromadzenia informacji przez Służbę Więzienną. A przecież - jak już wyżej wyjaśniono - przepisy rozporządzenia dotyczą jedynie kwestii o charakterze wykonawczym (technicznym) wobec przyznanego w przepisie rangi ustawowej upoważnienia do przetwarzania takich informacji (także „wrażliwych”), w tym również w systemach informatycznych (art. 24 ust. 2 ustawy).</p> <p>Stosowne wyjaśnienia dotyczące tej kwestii zawarto także w wyjaśnieniach do uwagi nr 59, zgłoszonej przez Prokuraturę Generalną.</p> <p>Podsumowując należy podkreślić, że przedstawiony projekt nowelizacji zawiera zmiany, które wynikają z konieczności uregulowania zasad korzystania z informacji zgromadzonych w Centralnej Bazie, to jest udostępniania lub przekazywania tych informacji uprawnionym podmiotom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w tym określenia kręgu podmiotów, którym informacje te są lub mogą być udostępniane lub przekazywane w formie elektronicznej.</p> <p>Obecnie już informacje z Centralnej Bazy, poza tym, że są przekazywane do KRK, są udostępniane:</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<ul style="list-style-type: none"> - jednostkom organizacyjnym Policji - na mocy porozumienia zawartego przez Dyrektora Generalnego z Komendantem Głównym Policji w dniu 18 marca 2011 r. (uprzednio porozumienia zawartego 17 lipca 2008 r.). W przypadku Policji sposób wykorzystania udostępnianych informacji został określony w szczególności w § 20 ust. 2 pkt 1 zarządzenia Nr 360 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie metod i form wykonywania przez policjantów konwojów i doprowadzeń (Dz. Urz. KGP Nr 6, poz. 29 z późn. zm.) oraz w decyzji Nr 596 Komendanta Głównego Policji z dnia 19 września 2008 r. w sprawie trybu obiegu informacji, przekazywanych Policji ze zbiorów informacyjnych Służby Więziennej, zgromadzonych w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności -Noe.NET, oraz sposobu postępowania policjantów z informacjami dotyczącymi osób pozbawionych wolności, które czasowo przebywają na wolności (Dz. Urz. KGP Nr 16, poz. 100), - Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu - na mocy umowy zawartej przez Dyrektora Generalnego z Szefem CBA w dniu 9 lutego 2011 r. (uprzednio porozumienia zawartego 12 grudnia 2008 r.), - jednostkom organizacyjnym prokuratury - na mocy porozumienia zawartego przez Dyrektora Generalnego z Prokuratorem Generalnym w dniu 14 grudnia 2010 r. (uprzednio porozumienia zawartego z Prokuraturą Krajową 25 czerwca 2009 r.), - sądom powszechnym - na mocy zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 2012 r. w sprawie udostępniania 	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>sądom powszechnym danych z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności, oraz porozumienia w sprawie określenia zasad współpracy przy udostępnianiu sądom powszechnym tych informacji, zawartego w dniu 7 grudnia 2012 r.,</p> <ul style="list-style-type: none"> - Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego - na mocy porozumienia zawartego przez Dyrektora Generalnego z Szefem ABW w dniu 10 lipca 2013 r. <p>W związku z powyższym szczególnie istotne i pilne stało się wprowadzenie jednolitych, spójnych zasad udostępniania informacji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, jednocześnie zapewniających sprawność i bezpieczeństwo udostępniania tych informacji.</p> <p>Przypomnieć można, że GIODO już w 1999 r. podnosił, że „Uregulowania przepisami prawa wymaga zagadnienie udostępniania dla potrzeb prowadzonych postępowań niektórym organom i instytucjom danych osobowych z urzędowych zbiorów danych za pomocą systemów teletransmisji. Nie ulega wątpliwości, iż niektóre organy (np. prokuratura, Policja, Straż Graniczna) dla zapewnienia sprawności działania winny posiadać możliwość uzyskiwania bezpośrednio, np. za pomocą systemów teletransmisji, dane osobowe niezbędne dla prowadzenia postępowania.” (Sprawozdanie GIODO za 1999 r., str. 215).</p> <p>Uzupełniając powyższe wyjaśnienia należy dodać, że w fazie planowania znajduje się projekt ustawy zmieniającej ustawę o Służbie Więziennej, który ma rozszerzyć przepisy rozdziału 4a, poświęconego</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>Centralnej Bazy, o niezbędne regulacje dotyczące archiwizacji informacji gromadzonych w Centralnej Bazy. W pierwszej kolejności uznano za niezbędne uregulowanie kwestii udostępniania informacji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (rozszerza się zakres podmiotów zainteresowanych takim udostępnianiem). Nie bez znaczenia jest fakt, iż kwestia archiwizacji informacji gromadzonych w Centralnej Bazy wymaga dodatkowych uzgodnień, przede wszystkim z Naczelną Dyrekcją Archiwów Państwowych, a ponadto przygotowania odpowiednich modyfikacji Centralnej Bazy. Założenia projektowe części z tych modyfikacji zostały już przygotowane. Zagadnienie to ściśle powiązane jest również z udostępnianiem informacji z Centralnej Bazy, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (co też wymagać będzie odpowiednich modyfikacji systemu). Przygotowując powyższe poczyniono już niezbędne uzgodnienia z Archiwum Akt Nowych, z których m.in. wynika, że w opinii Archiwum Akt Nowych Centralna Baza stanowi materiał archiwalny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698, z późn. zm.). Dlatego też nie jest możliwe uregulowanie w opiniowanym projekcie nowelizacji zagadnienia usuwania informacji o osobach z Centralnej Bazy. Jednakże w art. 25h ustawy przewidziano upoważnienie do wydania rozporządzenia, w którym Minister Sprawiedliwości miałby określić m.in. „warunki udostępniania, za</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>pośrednictwem systemu teleinformatycznego, informacji których przetwarzania w Centralnej Bazie zaniechano ze względu na niewielką przydatność, lub jej brak, do realizacji przez Służbę Więzienną zadań, o których mowa w art. 2, w szczególności wynikającą z upływu czasu." (art. 25h ust. 1 pkt 2 ustawy), mając na względzie „konieczność zróżnicowania dostępu do informacji w Centralnej Bazie w zależności od kategorii danych ..." (art. 25h ust. 2 pkt 2 ustawy).</p> <p>Niezależnie od tego, należy zwrócić uwagę, że w projektowanym art. 25a ust. 2 ustawy określono, iż w Centralnej Bazie przetwarza się (gromadzi się) informacje niezbędne do realizacji ustawowych zadań Służby Więziennej. Tak więc, jeżeli informacje będą już „zbędne" do realizacji obowiązków wynikających z art. 25a ust. 2 ustawy, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań Służby Więziennej wynikających z art. 2 ustawy, będą mogły być przetwarzane tylko w oparciu o przepisy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.</p> <p>Użyty w tym przepisie zwrot nieostry, jakim jest określenie „informacje i dane osobowe (...) niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 2 i art. 25g pkt 1.", może być wypełniony treścią na podstawie obowiązujących reguł wykładni prawa.</p> <p>Należy zauważyć, że zbliżone do projektowanego uregulowanie, zawarte w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji, w którym m.in. użyto wyrazów „Dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję.", było</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>już przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. K. 32/2004 Trybunał Konstytucyjny uznał, że pomimo niebezpieczeństw z tego płynących norma prawna wynikająca z zakwestionowanego przepisu mieści się w granicach swobody regulacyjnej ustawodawcy. Trybunał stwierdził, że „mimo wszystko należy uznać, że w demokratycznym państwie prawa, we współczesnych warunkach (zagrożenie bezpieczeństwa przez przestępczość zorganizowaną i terroryzm) norma art. 20 ust. 17 mieści się w granicach swobody regulacyjnej określanej m.in. zasadą proporcjonalności. Należy przy tym zaznaczyć, że możliwość dalszego zachowania danych dotyczyć może tylko takich danych, które skądinąd są pozyskiwane w legalny sposób (a zatem np. odpowiadają art. 20 ust. 2 ustawy odczytywanemu w świetle niniejszego wyroku).”.</p> <p>Na marginesie należy także zauważyć, że informacje dotyczące osadzonych w praktyce mogą podlegać także kontroli i ocenie sędziego penitencjarnego, w ramach sprawowanego nadzoru penitencjarnego (art. 32 k.k.w.), co wynika chociażby z § 2 ust. 2 pkt 3 i ust. 2 (w przypadku tymczasowo aresztowanych) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu, zakresu i trybu sprawowania nadzoru penitencjarnego (Dz. U. Nr 152, poz. 1496, z późn. zm.). Gromadzenie tych informacji odbywa się bowiem na podstawie wpisów do Centralnej Bazy dokonywanych przez upoważnionych użytkowników systemu w</p>	

Lp	Zgłaszający	Przepis	Treść uwagi	Odniesienie się do uwagi	Rozstrzygnięcie uwagi
				<p>aresztach śledczych i zakładach karnych. Oczywiście kluczowa w tym zakresie jest kontrola wewnętrzna dokonywana przez właściwe organy Służby Więziennej. Odnosząc się do najistotniejszej kwestii z punktu widzenia wprowadzanych w ustawie zmian (tj. udostępniania informacji gromadzonych w Centralnej Bazie, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego), należy zauważyć, że w art. 25h ust. 1 ustawy przewidziano upoważnienie do wydania rozporządzenia, w którym mają zostać uregulowane m.in. sposób i tryb udostępniania informacji z Centralnej Bazy, warunki techniczne i organizacyjne wykonania decyzji Dyrektora Generalnego o wyrażeniu zgody na udostępnianie informacji w tym trybie, tryb uzyskiwania tej zgody - co stwarzać powinno dodatkowe gwarancje bezpieczeństwa udostępniania informacji z Centralnej Bazy (art. 25h ust. 2 pkt 4 ustawy).</p>	

37
Warszawa, 30 lipca 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE - 920 - 111 - 14/ma/5
DPUE.920.160.2014 / 19

dot.: RM-10-75-14 z 25.7.2014 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z up. Ministra Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ STANU

Piotr Serafin

Do wiadomości:

Pan Marek Biernacki
Minister Sprawiedliwości

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie przekazania niektórym sądom rejonowym prowadzenia ksiąg wieczystych
z obszarów własności innych sądów rejonowych**

Na podstawie art. 20 pkt 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Następującym sądom rejonowym przekazuje się prowadzenie ksiąg wieczystych z obszarów własności innych sądów rejonowych:

- 1) w obszarze własności Sądu Okręgowego w Gdańsku – Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Północ w Gdańsku, z obszaru własności Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku;
- 2) w obszarze własności Sądu Okręgowego w Katowicach – Sądowi Rejonowemu Katowice-Wschód w Katowicach, z obszaru własności Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach;
- 3) w obszarze własności Sądu Okręgowego w Kielcach:
  - a) Sądowi Rejonowemu w Busku-Zdroju, z obszaru gmin Oleśnica i Szydłów z obszaru własności Sądu Rejonowego w Sandomierzu,
  - b) Sądowi Rejonowemu w Sandomierzu, z obszaru gmin Ożarów i Tarłów z obszaru własności Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim;
- 4) w obszarze własności Sądu Okręgowego w Krakowie – Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, z obszaru części miasta Kraków w granicach ustalonych tradycyjnie dla dzielnicy Krowodrza oraz gmin: Jerzmanowice-Przeeginia, Wielka Wieś i Zielonki z obszaru własności Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie, części miasta Kraków w granicach ustalonych tradycyjnie dla dzielnicy Nowa Huta oraz gminy Kocmyrzów-Luborzyca z obszaru własności Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie oraz części miasta Kraków w granicach ustalonych tradycyjnie dla dzielnicy Śródmieście oraz gmin Skąła

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

- i Sułoszowa z obszaru właściwości Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie;
- 5) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Łodzi – Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, z obszaru właściwości Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi;
  - 6) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Nowym Sączu – Sądowi Rejonowemu w Limanowej, z obszaru gminy Rabka-Zdrój z obszaru właściwości Sądu Rejonowego w Nowym Targu;
  - 7) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Poznaniu – Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, z obszaru właściwości Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu i Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu;
  - 8) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Szczecinie – Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, z obszaru właściwości Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie;
  - 9) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie – Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, z obszaru właściwości: Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie i Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie;
  - 10) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego we Wrocławiu – Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu, z obszaru właściwości Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu i Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowane zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 20 pkt 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może przekazać jednemu sądowi rejonowemu prowadzenie ksiąg wieczystych z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających na obszarze tej samej apelacji”.

Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z treścią wydanego na podstawie art. 58 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013 r. poz. 707, 830, 941 i 1289) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie określenia sądów rejonowych prowadzących księgi wieczyste oraz obszarów ich właściwości miejscowej (Dz. U. poz. 1394).

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie przekazania rozpoznawania wniosków o nadanie klauzuli wykonalności
decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny,
Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru
Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii
Europejskiej**

Na podstawie art. 20 pkt 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾), zarządza się, co następuje:

§ 1. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie przekazuje się rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie ustalenia sądu rejonowego, któremu przekazuje się rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należących do właściwości innych sądów rejonowych (Dz. U. poz. 177), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowano zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 20 pkt 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych”.

Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie ustalenia sądu rejonowego, któremu przekazuje się rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należących do właściwości innych sądów rejonowych (Dz. U. poz. 177), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa w art. 1 pkt 2 nadała nowe brzmienie art. 20 pkt 8 usp, poprzez poszerzenie dotychczasowego katalogu możliwych do przekazania do rozpoznania wniosków (jednemu sądowi rejonowemu z właściwości innych sądów rejonowych), wprowadzając do niego wniosek o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia przekazującego rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych.

Niniejsze rozporządzenie, na wzór rozporządzenia którym było poprzedzone, jako właściwy do rozpoznawania przedmiotowych wniosków ustala Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa
prasowe**

Na podstawie art. 20 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprawy o przestępstwa określone w art. 47–49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) oraz o przestępstwa popełnione w prasie na obszarze właściwości danego sądu okręgowego, z zastrzeżeniem ust. 2, rozpoznają sądy rejonowe w miastach będących siedzibami sądów okręgowych.

2. Rozpoznawanie spraw z obszaru właściwości:

- 1) Sądu Okręgowego w Gdańsku – powierza się Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku;
- 2) Sądu Okręgowego w Katowicach – powierza się Sądowi Rejonowemu Katowice-Wschód w Katowicach;
- 3) Sądu Okręgowego w Krakowie – powierza się Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie;
- 4) Sądu Okręgowego w Lublinie – powierza się Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie;
- 5) Sądu Okręgowego w Łodzi – powierza się Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi;
- 6) Sądu Okręgowego w Poznaniu – powierza się Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu;

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 90, poz. 999, z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 111, poz. 1181, z 2005 r. Nr 39, poz. 377, z 2007 r. Nr 89, poz. 590, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 235, poz. 1551, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 156, poz. 934, Nr 205, poz. 1204 i Nr 282, poz. 1660, z 2012 r. poz. 1136, z 2013 r. poz. 771 oraz z 2014 r. poz. ... .

- 7) Sądu Okręgowego w Szczecinie – powierza się Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie;
- 8) Sądu Okręgowego w Warszawie – powierza się:
  - a) Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu oraz Sądu Rejonowego w Piasecznie,
  - b) Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu oraz Sądów Rejonowych w Grodzisku Mazowieckim i Pruszkowie,
  - c) Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu,
  - d) Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Woli w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu,
  - e) Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu;
- 9) Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie – powierza się Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie;
- 10) Sądu Okręgowego we Wrocławiu – powierza się Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia ... w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa prasowe (Dz. U. ...), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowano zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 20 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 47–49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), oraz o przestępstwa popełnione w prasie z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów rejonowych, działających w tym samym okręgu sądowym”.

Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia ... w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa prasowe (Dz. U. ...), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa w art. 4 pkt 2 uchyliła art. 53 ust. 2 ustawy – Prawo prasowe, w którym zawarte było upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia wyznaczającego sądy rejonowe właściwe do rozpoznawania spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 47–49a Prawa prasowego oraz o przestępstwa popełnione w prasie. Tym samym aktem prawnym upoważnienie to przeniesione zostało do art. 20 pkt 9 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa prasowe.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania niektórych
spraw z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych**

Na podstawie art. 20 pkt 10 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się Sąd Okręgowy w Poznaniu jako właściwy do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 110¹⁴ ust. 1 i 3 oraz w art. 110¹⁷ ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.²⁾).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania niektórych spraw z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych (Dz. U. Nr 36, poz. 186), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie zostało przygotowane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 20 pkt 10 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może wyznaczyć jeden sąd właściwy do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 110¹⁴ ust. 1 i 3 oraz w art. 110¹⁷ ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.)”.

Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania niektórych spraw z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych (Dz. U. Nr 36, poz. 186), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa w art. 6 pkt 1 uchyliła art. 110²⁰ ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w którym zawarte było upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia wyznaczającego sądy okręgowe właściwe do rozpoznawania niektórych spraw z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych. Tym samym aktem prawnym upoważnienie to przeniesione zostało do art. 20 pkt 10 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia określającego sąd okręgowy właściwy do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 110¹⁴ ust. 1 i 3 oraz w art. 110¹⁷ ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa
wynikające z prawa autorskiego i praw pokrewnych**

Na podstawie art. 20 pkt 11 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do rozpoznawania spraw o przestępstwa określone w art. 115–119 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.²⁾), z obszaru właściwości danego sądu okręgowego, z zastrzeżeniem ust. 2, wyznacza się sądy rejonowe w miastach będących siedzibami sądów okręgowych.

2. Do rozpoznawania spraw z obszaru właściwości:

- 1) Sądu Okręgowego w Gdańsku – wyznacza się Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku;
- 2) Sądu Okręgowego w Katowicach – wyznacza się Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach;
- 3) Sądu Okręgowego w Krakowie – wyznacza się Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie;
- 4) Sądu Okręgowego w Lublinie – wyznacza się Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie;
- 5) Sądu Okręgowego w Łodzi – wyznacza się Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi;
- 6) Sądu Okręgowego w Poznaniu – wyznacza się Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu;
- 7) Sądu Okręgowego w Szczecinie – wyznacza się Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie;

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.

- 8) Sądu Okręgowego w Warszawie – wyznacza się:
  - a) Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu oraz Sądu Rejonowego w Piasecznie,
  - b) Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu oraz Sądów Rejonowych w Grodzisku Mazowieckim i Pruszkowie,
  - c) Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu,
  - d) Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu,
  - e) Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie – w zakresie spraw z obszaru właściwości tego Sądu;
- 9) Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie – wyznacza się Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie;
- 10) Sądu Okręgowego we Wrocławiu – wyznacza się Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 2002 r. w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa wynikające z prawa autorskiego i praw pokrewnych (Dz. U. Nr 180, poz. 1510, z 2005 r. Nr 63, poz. 560, Nr 112, poz. 943 i Nr 240, poz. 2024, z 2007 r. Nr 50, poz. 338 i Nr 243, poz. 1792, z 2008 r. Nr 235, poz. 1610 oraz z 2010 r. Nr 245, poz. 1644), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowane zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 20 pkt 11 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, może wyznaczyć sądy rejonowe właściwe do rozpoznawania spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 115–119 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych”.

Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 2002 r. w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa wynikające z prawa autorskiego i praw pokrewnych (Dz. U. Nr 180, poz. 1510, z późn. zm.), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa w art. 6 pkt 3 uchyliła art. 123 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w którym zawarte było upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia wyznaczającego sądy rejonowe właściwe do rozpoznawania spraw o przestępstwa, o których mowa w art. 115–119 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Tym samym aktem prawnym upoważnienie to przeniesione zostało do art. 20 pkt 11 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia w sprawie wyznaczenia sądów rejonowych rozpoznających sprawy o przestępstwa wynikające z prawa autorskiego i praw pokrewnych.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu

Na podstawie art. 32c § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu;
- 2) maksymalną wysokość dodatku specjalnego i nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu;
- 3) sposób ustalania wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu.

§ 2. Ustala się następujące przedziały wysokości wynagrodzeń zasadniczych:

- 1) w sądach rejonowych i sądach okręgowych, w których obsada wynosi do 20 sędziów:
  - a) dyrektor sądu: 4 500–8 000 zł,
  - b) zastępca dyrektora sądu: 4 000–6 000 zł;
- 2) w sądach rejonowych i sądach okręgowych, w których obsada wynosi od 21 do 50 sędziów:
  - a) dyrektor sądu: 5 000–8 800 zł,
  - b) zastępca dyrektora sądu: 4 600–7 000 zł;
- 3) w sądach rejonowych i sądach okręgowych, w których obsada wynosi powyżej 50 sędziów:
  - a) dyrektor sądu: 6 000–9 500 zł,
  - b) zastępca dyrektora sądu: 5 000–8 500 zł;
- 4) w sądach apelacyjnych:
  - a) dyrektor sądu: 8 000–11 000 zł,
  - b) zastępca dyrektora sądu: 7 000–10 000 zł.

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

§ 3. 1. Dodatek specjalny przyznawany dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu nie może przekroczyć 40% ustalonego dla nich wynagrodzenia zasadniczego.

2. Nagroda za szczególne osiągnięcia w pracy przyznawana dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu nie może przekroczyć 50% ustalonego dla nich wynagrodzenia zasadniczego.

3. Minister Sprawiedliwości przy określaniu wysokości dodatku specjalnego dla dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu uwzględnia wymiar, czas i sposób realizacji powierzonych dodatkowych zadań.

4. Minister Sprawiedliwości przy określaniu wysokości dodatku specjalnego dla dyrektora sądu uwzględnia również wniosek złożony przez prezesa tego sądu, w wypadku dyrektora sądu rejonowego i okręgowego zaopiniowany przez dyrektora właściwego sądu apelacyjnego.

5. Minister Sprawiedliwości lub prezes właściwego sądu przy określaniu wysokości nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy dla dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu uwzględnia stopień realizacji celów i zadań określonych w planie działalności odpowiednio dla danego sądu lub sądów podległych oraz poprawę skuteczności i efektywności wykorzystania zasobów finansowych i kadrowych danego sądu lub sądów podległych.

6. Minister Sprawiedliwości przy określaniu wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy dla zastępcy dyrektora sądu uwzględnia również wniosek złożony przez dyrektora tego sądu lub dyrektora właściwego sądu apelacyjnego, zaopiniowany przez prezesa właściwego sądu.

7. Prezes właściwego sądu przy określaniu wysokości nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy dla zastępcy dyrektora sądu uwzględnia również wniosek złożony przez dyrektora tego sądu lub dyrektora właściwego sądu apelacyjnego. Wniosek dyrektora sądu rejonowego i okręgowego podlega zaopiniowaniu przez dyrektora właściwego sądu apelacyjnego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia ..., które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowano zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 32c § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.). Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1482), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa nowelizująca w art. 1 pkt 12 zmieniła zawarte w art. 32c § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu i jego zastępcy oraz sposób ustalania dodatkowych składników wynagrodzenia, które mogą być im przyznane. Ustawa w brzmieniu obecnie obowiązującym rozszerza delegację ustawową poprzez upoważnienie do określenia maksymalnej wysokości dodatku specjalnego i nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy. Należało także uwzględnić zmianę regulacji ustawowej w zakresie podmiotów uprawnionych do przyznania nagrody poprzez nadanie tej kompetencji także prezesowi właściwego sądu.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia.

W rozporządzeniu określono w formie czterech przedziałów kwotowych dla każdego ze stanowisk wynagrodzenia dyrektorów sądów i zastępców dyrektorów sądów. Wysokość kwot granicznych poszczególnych przedziałów zależy od szczebla i wielkości kierowanego sądu. Określenie wysokości wynagrodzenia w formie przedziałów kwotowych pozwoli na ustalanie wynagrodzeń poszczególnych dyrektorów z uwzględnieniem różnic w zakresie ich obciążenia pracą.

W rozporządzeniu określono maksymalne wysokości dodatku specjalnego i nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy oraz kryteria, które należy brać pod uwagę przy rozstrzygnięciu o celowości i wysokości przyznania tych dodatkowych składników wynagrodzenia:

- dodatek specjalny dla dyrektora sądu może wynosić od 1 800 zł do 4 400 zł,
- dodatek specjalny dla zastępcy dyrektora sądu może wynosić od 1 600 zł do 4 000 zł,
- nagroda dla dyrektora sądu może wynosić od 2 250 do 5 500 zł,
- nagroda dla zastępcy dyrektora sądu może wynosić od 2 000 zł do 5 000 zł.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie delegowania sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości i Krajowej Szkoły
Sądownictwa i Prokuratury oraz świadczeń przysługujących sędziom delegowanym
poza stałe miejsce pełnienia służby**

Na podstawie art. 78 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, zwanej dalej „Krajową Szkołą”;
- 2) tryb i szczegółowe warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania;
- 3) sposób dokumentowania poniesionych kosztów;
- 4) tryb, szczegółowe warunki i zakres innych świadczeń przysługujących sędziom delegowanym poza stałe miejsce pełnienia służby.

§ 2. 1. Minister Sprawiedliwości deleguje sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości na wniosek dyrektora właściwego departamentu lub biura Ministerstwa Sprawiedliwości, a do pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole – na wniosek Dyrektora Krajowej Szkoły, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego i potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

2. Przed delegowaniem Minister Sprawiedliwości bierze pod uwagę analizę sytuacji kadrowej sądu, w którym zajmuje stanowisko sędziego, którego dotyczy wniosek określony w ust. 1 oraz sytuacji kadrowej jednostki organizacyjnej, do której ma nastąpić przewidywane delegowanie, w szczególności:

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

- 1) potrzebę delegowania sędziego;
- 2) obciążenie sądu rodzajem spraw, w których orzeka sędzia objęty wnioskiem określonym w ust. 1, oraz możliwości powierzenia zakresu czynności tego sędziego innym sędziom.

§ 3. 1. Sędziemu delegowanemu do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości nie powierza się czynności w odniesieniu do spraw, w których orzekał.

2. Pełnienie obowiązków wizytatora można powierzyć sędziemu delegowanemu do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości w departamencie lub biurze sprawującym nadzór nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, nadzór nad wykonywaniem orzeczeń lub nadzór nad działalnością notariuszy i organów samorządu notarialnego.

§ 4. 1. Sędzia delegowany do innej miejscowości niż miejscowość, w której znajduje się miejsce służbowe sędziego, niebędącej miejscem jego stałego zamieszkania, składa do kierownika jednostki będącej miejscem delegowania, zwanego dalej „kierownikiem jednostki”, pisemny wniosek o nieodpłatne zakwaterowanie albo o zwrot kosztów zamieszkania w formie określonej w art. 77 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zwanej dalej „ustawą”.

2. Jeżeli nie istnieje możliwość nieodpłatnego zakwaterowania w zasobach mieszkaniowych pozostających w dyspozycji jednostki będącej miejscem delegowania, kierownik tej jednostki zawiadamia o tym niezwłocznie sędziego.

§ 5. 1. Nieodpłatne zakwaterowanie następuje na podstawie:

- 1) skierowania wydanego przez kierownika jednostki – w wypadku zakwaterowania na okres nieprzekraczający jednego miesiąca;
- 2) umowy zawartej pomiędzy sędzią, a kierownikiem jednostki – w wypadku zakwaterowania na okres powyżej jednego miesiąca.

2. Sędzia delegowany na czas nieokreślony lub czas określony powyżej sześciu miesięcy może złożyć wniosek o zakwaterowanie w zasobach mieszkaniowych, pozostających w dyspozycji jednostki będącej miejscem delegowania sędziego, wraz z członkami rodziny. Kierownik jednostki uwzględnia wniosek w przypadkach uzasadnionych, jeżeli istnieje możliwość takiego zakwaterowania, określając warunki tego zakwaterowania w umowie, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

§ 6. 1. Zwrot kosztów zamieszkania faktycznie poniesionych nie może przekraczać miesięcznie:

- 1) 64% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy – gdy miejscem delegowania jest miasto stołeczne Warszawa;
- 2) 43% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy – gdy miejscem delegowania jest miasto będące siedzibą wojewody;
- 3) 34% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c – w wypadku delegowania do innej miejscowości.

2. W celu udokumentowania ponoszonych kosztów sędzia przedkłada kierownikowi jednostki kopię umowy, z której wynika aktualna wysokość ponoszonych przez niego kosztów zamieszkania.

3. Wypłata podlegającej zwrotowi kwoty faktycznie poniesionych miesięcznych kosztów zamieszkania następuje z dołu, w ciągu pierwszych 7 dni następnego miesiąca.

§ 7. 1. Zwrot kosztów, o których mowa w art. 77 § 6 pkt 2 i 6 ustawy, następuje raz w miesiącu z dołu, w terminie 7. dni od dnia złożenia kierownikowi jednostki wykazu odbytych przejazdów lub dojazdów oraz oświadczenia o wysokości poniesionych kosztów, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W wypadku gdy okres delegowania jest dłuższy niż miesiąc, zwrot kosztów, o których mowa w art. 77 § 6 pkt 6 ustawy, nie może przekraczać równowartości biletu miesięcznego na dojazd środkami komunikacji publicznej.

§ 8. Wypłata ryczałtu, o którym mowa w art. 77 § 6 pkt 3 ustawy, następuje raz w miesiącu z dołu, w terminie 7. dni od dnia złożenia kierownikowi jednostki wykazu dni przepracowanych w danym miesiącu.

§ 9. 1. Na wniosek sędziego delegowanego kierownik jednostki przyznaje sędziemu zwrot kosztów przejazdu, o których mowa w art. 77 § 6 pkt 5 ustawy.

2. Zwrot kosztów następuje na podstawie umowy o używanie pojazdu do celów służbowych, zawartej pomiędzy sędzią delegowanym, a kierownikiem jednostki, na warunkach określonych w przepisach w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów, niebędących własnością pracodawcy.

§ 10. 1. Wypłata diet, o których mowa w art. 77 § 6 pkt 4 ustawy, następuje w terminie 7. dni od dnia złożenia kierownikowi jednostki wykazu dni pobytu w miejscu delegowania w danym miesiącu.

2. Diety nie przysługują w wypadku:

- 1) zapewnienia sędziemu delegowanemu nieodpłatnego całodziennego wyżywienia;
- 2) nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy;
- 3) zwolnień od pracy bez prawa do wynagrodzenia;
- 4) urlopu wypoczynkowego, urlopu bezpłatnego bądź urlopu dla poratowania zdrowia;
- 5) podróży służbowej, z tytułu której sędzia otrzymał diety w pełnej wysokości;
- 6) pobytu w szpitalu.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania niektórych spraw z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych (Dz. U. Nr 36, poz. 186), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowane zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 78 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.). Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie delegowania sędziów do Ministerstwa Sprawiedliwości i Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz świadczeń przysługujących sędziom delegowanym poza stałe miejsce pełnienia służby (Dz. U. Nr 98, poz. 824), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa nowelizująca w art. 1 pkt 26 zmieniła zawarte w art. 78 § 5 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości albo w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz przyznawania delegowanym sędziom świadczeń związanych z delegacją.

Ustawa w brzmieniu obecnie obowiązującym rozszerza delegację ustawową poprzez wskazanie dodatkowych kryteriów, którymi winien się kierować Minister Sprawiedliwości podejmując decyzję o delegowaniu sędziego, nakazuje określenie w rozporządzeniu dodatkowo sposobu dokumentowania faktycznie poniesionych wydatków na zakwaterowanie. Ponadto zmiana art. 77 § 6 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez wyeliminowanie możliwości uzyskiwania zwrotu kosztów zakwaterowania w formie miesięcznego ryczałtu spowodowała sprzeczność uprzednio obowiązującego rozporządzenia z ustawą – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia.

W rozporządzeniu określono tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Wskazano na przesłanki, które winien ocenić Minister Sprawiedliwości przed podjęciem decyzji o delegowaniu sędziego do Ministerstwa Sprawiedliwości lub Krajowej

Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, tak aby realizowany był ustawowy nakaz uwzględnienia przy delegowaniu racjonalnego wykorzystania kadr sądownictwa powszechnego i potrzeb wynikających z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Określono maksymalne kwoty zwrotu kosztów zakwaterowania z uwzględnieniem różnic zależnych od miejsca delegowania, oraz tryb, szczegółowe warunki i zakres innych świadczeń związanych z delegowaniem sędziego.

Przyjęto, iż sposobem udokumentowania przez sędziego wysokości poniesionych kosztów zakwaterowania będą dowody księgowe w postaci rachunku lub faktury. Wskazać należy, że zgodnie z art. 87 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) każda osoba prowadząca działalność gospodarczą (w szerokim rozumieniu, określonym w art. 3 pkt 9 tej ustawy) jest zobowiązana do wystawienia na żądanie usługobiorcy rachunku.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie kategorii i rodzajów spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu

Na podstawie art. 175d § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) kategorie i rodzaje spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej sądu;
- 2) sposób i tryb anonimizacji i udostępniania orzeczeń, o których mowa w pkt 1.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) system teleinformatyczny – zwany dalej „Portalem Orzeczeń” – system teleinformatyczny, w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, prowadzony przez sąd wyznaczony na podstawie art. 175c § 4, zgodnie z art. 175d § 1, zawierający zbiór orzeczeń sądów powszechnych, które następnie są udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej tego sądu;
- 2) administrator – pracownik sądu powszechnego wyznaczony przez prezesa danego sądu lub inna osoba wskazana przez Ministra Sprawiedliwości do administrowania Portalem Orzeczeń;
- 3) użytkownik – osoba fizyczna uprawniona do uwierzytelnienia się na danym koncie, to jest:
  - a) właściwy prezes sądu, o którym mowa w art. 175d § 1,
  - b) przewodniczący wydziału właściwego sądu upoważniony przez prezesa, o którym mowa w lit. a, do wykonywania czynności w portalu,
  - c) osoba upoważniona przez osoby, o których mowa w lit. a i b, do wykonywania czynności użytkowników wymienionych w lit. a i b w systemie

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

teleinformatycznym w zakresie uprawnień przysługujących odpowiednio prezesowi sądu lub przewodniczącemu wydziału;

- 4) konto użytkownika – zbiór danych w systemie teleinformatycznym, który administrator udostępnia użytkownikowi, celem przeprowadzenia weryfikacji prawidłowości wykonanej anonimizacji;
- 5) nazwa użytkownika – jawny, niepowtarzalny i przyporządkowany użytkownikowi identyfikator;
- 6) hasło – poufne dane służące do uwierzytelnienia użytkownika;
- 7) uwierzytelnienie – identyfikacja użytkownika na potrzeby uzyskania przez niego dostępu do konta w zakresie posiadanych uprawnień;
- 8) automatyczna anonimizacja – realizowany w systemie teleinformatycznym proces usuwania z treści orzeczenia i jego uzasadnienia informacji zgodnie z regułami anonimizacyjnymi;
- 9) weryfikacja poprawności automatycznej anonimizacji – kontrola wyników automatycznej anonimizacji realizowana przez użytkownika;
- 10) reguły anonimizacyjne – zbiór zasad, w oparciu o które dokonywana jest automatyczna anonimizacja oraz jej weryfikacja, stanowiący załącznik do rozporządzenia;
- 11) identyfikator orzeczenia – niepowtarzalne oznaczenie orzeczenia zawierające informacje o sędzi, który wydał orzeczenie, nazwie tego sądu, wydziale w którym wydano orzeczenie, unikalny numer w centralnym wykazie oraz rok, w którym orzeczenie zostało wydane.

§ 3. 1. Udostępnienia informacji w Portalu Orzeczeń dokonuje wyłącznie użytkownik.

2. Prezes sądu, przewodniczący wydziału lub wyznaczony pracownik sądu, po uwierzytelnieniu, ma możliwość dokonania udostępnienia informacji wyłącznie w zakresie właściwości miejscowej danego sądu.

§ 4. 1. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, adresu poczty elektronicznej oraz, w odniesieniu do użytkowników, o których mowa w § 2 pkt 4 lit. a, b i c, wskazanie właściwego sądu lub, odpowiednio wydziału, w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane z udostępnieniem orzeczeń w Portalu Orzeczeń;
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie;
- 3) weryfikacja w zakresie wskazania poziomu uprawnień użytkownika.

2. Warunki, jakie powinno spełniać hasło, o którym mowa w § 4 pkt 2, są podane przed przystąpieniem do zakładania konta użytkownika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

3. Użytkownik jest uprawniony do zmiany hasła za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 5. 1. Na proces udostępnienia w Portalu Orzeczeń składają się następujące czynności:

- 1) import orzeczenia z systemu repertoryjno-biurowego;
- 2) automatyczna anonimizacja;
- 3) uwierzytelnienie użytkownika;
- 4) weryfikacja przez użytkownika poprawności automatycznej anonimizacji;
- 5) uzupełnianie przez użytkownika informacji o hasle tematycznym, podstawie prawnej, tezie oraz istotności orzeczenia;
- 6) zatwierdzanie przez użytkownika poprawności danych w systemie teleinformatycznym.

2. Przed zatwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, system teleinformatyczny umożliwia zapoznanie się z treścią wpisu.

3. System teleinformatyczny ujawnia informację o użytkowniku, który daną czynności wykonał.

4. Informacja o udostępniana w Portalu Orzeczeń jest automatycznie zaopatrywana w identyfikator orzeczenia.

§ 6. 1. W Portalu Orzeczeń publikowane są następujące informacje:

- 1) sygnatura akt sprawy;
- 2) data wydania orzeczenia;
- 3) oznaczenie rodzaju orzeczenia (wyrok/postanowienie);
- 4) sentencja orzeczenia;
- 5) uzasadnienie;
- 6) hasło bądź hasła tematyczne przyporządkowane do orzeczenia;
- 7) wskazanie podstawy prawnej orzeczenia przez wskazanie jednostki redakcyjnej przepisu i wskazanie nazwy aktu normatywnego;
- 8) teza orzeczenia, jeżeli została sporządzona;
- 9) wskazanie prezesa sądu dokonującego ujawnienia orzeczenia;
- 10) wskazanie wydziału, w którym orzeczenie zostało wydane;
- 11) wskazanie sędziego bądź sędziów składu orzekającego;

12) wskazanie użytkownika, który umieścił orzeczenie w systemie teleinformatycznym.

2. W przypadku, gdy hasło tematyczne orzeczenia nie może zostać ujawnione z wykorzystaniem istniejącej listy haseł tematycznych, o której mowa w ust. 2, użytkownik występuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowego hasła w liście haseł tematycznych. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowych haseł w obowiązującej liście haseł tematycznych oraz propozycję treści poszerzenia listy haseł. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmawia zmiany listy haseł tematycznych. Odmowa nie zwalnia prezesa sądu od wykonania obowiązku zamieszczenia informacji o orzeczeniu w portalu.

3. Poszerzenia listy haseł tematycznych może dokonać Minister Sprawiedliwości z urzędu. Jeżeli zmiana dotyczy haseł tematycznych orzeczeń wpisanych w centralnym portalu należy wskazać nowe hasło tematyczne, zachowując treść dotychczas ujawnionego w centralnym portalu.

4. System teleinformatyczny udostępnia każdemu za pośrednictwem strony internetowej aktualną listę haseł tematycznych przyporządkowywanych orzeczeniom objętym zbiorem.

§ 7. 1. Udostępnieniu w Portalu Orzeczeń podlega sentencja orzeczenia wraz z uzasadnieniem, z wyjątkiem orzeczeń wydanych w sprawach dotyczących:

- 1) spraw małżeńskich, za wyjątkiem spraw dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych;
- 2) postępowania w sprawach rodzinnych oraz w sprawach opiekuńczych, w tym w sprawach ze stosunku między rodzicami a dziećmi, sprawach z zakresu opieki i kurateli, o przysposobienie, o odebranie osoby, za wyjątkiem spraw alimentacyjnych;
- 3) ochrony dóbr osobistych;
- 4) ubezwłasnowolnienia;
- 5) postępowania prowadzonego w oparciu o ustawę z dnia 29 września 1986 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1264 oraz z 2012 r. poz. 1529);
- 6) sprawach, w których posiedzenie odbywa się w całości lub w części przy drzwiach zamkniętych oraz sprawach rozpoznawanych z wyłączeniem jawności;
- 7) postępowania w sprawach nieletnich;

- 8) postępowania, w którym orzeczono środki związane z poddaniem sprawcy próbie, określone w art. 72 § 1 pkt 6, 6a, 7a i 7b ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.²⁾) – zwanej dalej „Kodeksem karnym”;
- 9) przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, za wyjątkiem art. 148, 155, 156, 157, 158–160, 162 Kodeksu karnego;
- 10) przestępstw przeciwko wolności, za wyjątkiem art. 189 § 1 i 2, 190, 190a § 1 i 2 i 191 Kodeksu karnego;
- 11) przestępstw przeciwko wolności sumienia i wyznania;
- 12) przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności;
- 13) przestępstw przeciwko rodzinie i opiece, za wyjątkiem przestępstwa określonego w art. 209 Kodeksu karnego;
- 14) spraw, w których orzeczono środki zabezpieczające oraz w każdym przypadku, gdy postępowanie zostanie umorzone z powodu niepoczytalności sprawcy;
- 15) przestępstwa uregulowanego w art. 255a Kodeksu karnego;
- 16) postępowania wykonawczego w sprawach karnych;
- 17) lustracji;
- 18) zastosowania prawa łaski;
- 19) postępowania uregulowanego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124);
- 20) postępowania uregulowanego w ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2013 r. poz. 1563);
- 21) postępowania uregulowanego w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 231, poz. 1375);

---

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 538.

- 22) postępowania uregulowanego w ustawie z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, z późn. zm.³⁾);
- 23) postępowania uregulowanego w ustawie z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz. U. Nr 169, poz. 1411, z 2009 r. Nr 141, poz. 1149, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654);
- 24) postępowaniu dotyczącym naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu prowadzonym na podstawie art. 18 3d ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.⁴⁾);
- 25) spraw w przedmiocie tajemnicy bankowej;
- 26) orzeczeń uzupełniających i dotyczących kwestii incydentalnych, np. w przedmiocie zawieszenia postępowania, dowodów rzeczowych, zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary, zastosowanie środków zapobiegawczych i innych środków przymusu.

2. Sędzia sprawozdawca albo Przewodniczący Wydziału może podjąć decyzję o udostępnieniu w Portalu Orzeczeń orzeczenia, które spełnia przesłanki wyłączenia udostępnienia ujęte w ust. 1, w wypadku, gdy uzna opublikowanie orzeczenia za celowe z uwagi na poruszany w sprawie doniosły problem prawny albo zagadnienie wywołujące zainteresowanie społeczne.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do orzeczeń, których udostępnienie byłoby sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U.

---

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1995 r. Nr 66, poz. 334, z 1996 r. Nr 139, poz. 646, z 1997 r. Nr 141, poz. 943 i Nr 157, poz. 1040, z 1999 r. Nr 5, poz. 32 oraz z 2001 r. Nr 154, poz. 1792).

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700, z 2011 r. Nr 36, poz. 181, Nr 63, poz. 322, Nr 80, poz. 432, Nr 144, poz. 855, Nr 149, poz. 887 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 908 i 1110, z 2013 r. poz. 2, 675, 896 i 1028 oraz z 2014 r. poz. 208.

z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.⁵⁾) oraz z ustawą z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.⁶⁾).

§ 8. 1. System teleinformatyczny spełnia dla orzeczeń gromadzonych w zbiorze orzeczeń funkcję archiwum zakładowego.

2. Przekazanie zbioru do archiwum państwowego następuje w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 października 2006 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania z dokumentami elektronicznymi (Dz. U. Nr 206, poz. 1518).

§ 9. 1. Zbiór orzeczeń zgromadzony w Portalu Orzeczeń udostępniany jest centralnie za pośrednictwem strony internetowej Biuletynu Informacji Publicznej dostępnej na stronie sądu, o którym mowa w art. 175d § 2.

2. Zbiór, o którym mowa w ust. 1, dostępny jest dla każdego bez odrębnego uwierzytelnienia.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 230, poz. 1371.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 132, poz. 1110, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 204, poz. 1195, z 2012 r. poz. 473 i 908 oraz z 2013 r. poz. 1474.

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ... (poz. ...)**

Reguły anonimizacji

1. Wprowadzenie

Publikację orzeczeń w Portalu Orzeczeń zawsze musi poprzedzać proces anonimizacji ich treści. Anonimizacja jest to proces przetwarzania treści w taki sposób, aby uniemożliwić identyfikację występujących w dokumencie osób fizycznych (a dokładniej, sprawić, by ta identyfikacja nie była możliwa bez „nadmiernych kosztów, czasu lub działań”). Z drugiej strony, należy starać się, by zanonimizowany dokument w jak największym stopniu zachował swoją czytelność i nie zgubił żadnych treści natury ogólnej. Można zatem powiedzieć, że proces anonimizacji jest swoistym kompromisem między udostępnianiem informacji w celu ich upublicznienia, a potrzebą przestrzegania obowiązujących norm prawnych gwarantujących ochronę prawną określonych dóbr i wartości.

Należy zwrócić uwagę, że pewne informacje bardzo często umożliwiają łatwą identyfikację podmiotów prawa, zwłaszcza osób fizycznych, w związku z czym powinny być usuwane z treści orzeczeń (dokumentów). Są to między innymi: imiona, nazwiska, adresy osób fizycznych, dane identyfikujące inne podmioty prawa np. osoby prawne. Z drugiej strony trzeba mieć na względzie, iż niektóre informacje odnoszące się do określonych instytucji publicznych powinny być publicznie dostępne i nie należy ich usuwać z treści orzeczeń. W dalszej części dokumentu przedstawione zostaną reguły określające, jakie konkretnie dane podlegają, a jakie nie podlegają anonimizacji.

Anonimizacja polega na wykonaniu jednej z czterech czynności:

- zamianie całej frazy na pojedynczy inicjał. Stosujemy ją przy anonimizacji miejscowości i nazw geograficznych oraz występujących samotnie w tekście imion lub nazwisk,
- zamianie całej frazy na pojedynczy inicjał, po którym następuje wielokropek „(...)”.. Stosujemy ją w przypadku nazw urzędów, pojazdów oraz handlowych nazw różnych substancji czy też innych produktów, w sytuacji gdy mają więcej niż jeden wyraz,

- zamianie całej frazy na parę inicjałów. Stosujemy ją jedynie w przypadku osób,
- zamianie pojedynczych wyrazów lub dłuższych ich ciągów na wielokropek „(...)”.

Stosujemy ją w pozostałych przypadkach.

2. Anonimizowane frazy

W celu ułatwienia anonimizacji sporządzone zostały bardziej szczegółowe zasady, według których należy ją przeprowadzać. W kolejnych podpunktach wymienione zostaną różne kategorie fraz (sformułowań) występujących w tekście, wraz z informacją, jak należy z tymi frazami postępować.

2. 1. Osoby

Osoby występujące w treści orzeczenia zamieniane są na inicjały. Stosowane są reguły:

- imię i nazwisko zamieniane są na inicjały np. Jan Kowalski anonimizowany jest do J. K,

- jeżeli we frazie występuje więcej imion bądź nazwisk, brane są pod uwagę tylko pierwsze imię i ostatnie nazwisko np. Jan Marian Kowalski–Nowak anonimizowany jest do J. N,

- jeżeli w tekście występuje więcej osób o tych samych inicjałach, w zanonimizowanej wersji pojawiają się liczby pomagające określić, której z nich dotyczy dany fragment. Przykładowo tekst Jan Kowalski oraz Jakub Konieczny założyli spółkę. Przewodniczącym został Jan Kowalski, anonimizowany jest do J.K. (1) oraz. J.K. (2) założyli spółkę. Przewodniczącym został J. K. (1),

- jeżeli w tekście występuje pojedyncze imię, bądź nazwisko, w zanonimizowanej wersji powinny pojawić się pojedyncze inicjały. Przykładowo tekst Jan oraz Tomasz poszli w odwiedziny do państwa Wróblewskich, anonizowany jest do J. oraz T. poszli w odwiedziny do państwa W. Takich pojedynczych inicjałów nie numerujemy.

WYJĄTEK 1:

Anonimizacji nie podlegają następujące podmioty:

- sędziowie składu orzekającego,
- protokolanci,
- prokuratorzy,

- komornicy sądowi.

WYJĄTEK 2:

Anonimizacji nie są poddawani autorzy cytowanych książek, komentarzy, glos oraz artykułów naukowych.

2. 2. Miejscowości

Miejscowości występujące w treści orzeczeń zamieniane są na pojedynczy inicjał. W przypadku, gdy nazwa miejscowości składa się z kilku wyrazów, tak jak np. Kąty Wrocławskie, w zanonimizowanej wersji pojawia się inicjał tylko pierwszego z nich.

WYJĄTEK 1:

Anonimizacji nie podlegają miasta opisujące siedzibę sądu, na przykład fraza „Sąd Apelacyjny we Wrocławiu” nie podlega anonimizacji.

WYJĄTEK 2:

Anonimizacji nie podlegają miasta określające miejsce wydania nieanonimizowanej książki.

2. 3. Nazwy geograficzne

Przymiotniki związane z nazwami geograficznymi zmieniane są na wielokropek „(...)”. W szczególności dotyczy to województw i powiatów. Rzeczownikowe nazwy geograficzne, pisane wielką literą, zamieniane są, tak jak miejscowości, na pojedynczy inicjał. Dotyczy to między innymi:

- rzek,
- jezior,
- szczytów górskich,
- dzielnic miast.

Natomiast w nazwach dróg ich numery (i inne oznaczenia) zamieniamy na wielokropek „(...)”.

2. 4. Firmy, spółki, spółdzielnie, lokale usługowe

W nazwach:

- firm,

- spółek,
- spółdzielni

występujących w treści orzeczenia, wszystkie nazwy własne oraz słowa mogące posłużyć do zidentyfikowania danej organizacji zamieniane są na wielokropek „(...)”. Pozostają jedynie określenia organizacyjno-prawne, takie jak:

- typy spółek np. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka jawna, spółka cywilna,
- typy przedsiębiorstwa, np. przedsiębiorstwo produkcyjno-handlowo-usługowe,
- skróty: s. a., sp. z o. o.

2. 5. Organizacje, fundacje, instytucje

Organizacje, fundacje i instytucje anonimizowane są podobnie jak firmy, spółki, spółdzielnie (patrz punkt poprzedni).

WYJĄTKI:

- Nie anonimizujemy nazw organów, urzędów oraz instytucji publicznych (choć anonimizujemy informację o miejscu, w którym znajduje się ten urząd lub organ – właściwość miejscową podmiotu).

- Nie anonimizujemy nazw organizacji międzynarodowych, których członkami są państwa (na przykład Światowa Organizacja Zdrowia, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, UNESCO).

- Nie anonimizujemy nazw organizacji ustalających różnego rodzaju normy, takich jak: American National Standards Institute, Polski Komitet Normalizacyjny.

- Nie anonimizujemy Polskiej Akademii Nauk i analogicznych instytucji z innych krajów.

- Nie anonimizujemy rodzajowych nazw szkół wyższych, takich jak: Politechnika, Uniwersytet, Akademia Medyczna, Akademia Wychowania Fizycznego, Akademia Muzyczna, Akademia Sztuk Pięknych.

- Nie anonimizujemy organów samorządu zawodowego lub gospodarczego (takich jak na przykład Naczelna Izba Lekarska, Krajowa Izba Biegłych Rewidentów, Naczelna Rada

Adwokacka, izba rzemieślnicza, izba gospodarcza, izba rolnicza, Związek Rzemiosła Polskiego).

- Nie anonimizujemy nazw sądów, takich jak Sąd Rejonowy, Naczelny Sąd Administracyjny.

- Nie anonimizujemy nazwy – Skarb Państwa.

2. 6. Kościoły i związki wyznaniowe

Anonimizujemy zarówno nazwy kościołów i związków wyznaniowych, jak i informacje, pozwalające określić przynależność religijną konkretnych gmin wyznaniowych i parafii.

2. 7. Adresy

Adresy zamieniane są na wielokropek „(...)”. Pozostawiana jest tylko część informująca o tym, czego dotyczy dana fraza np.:

- „ul.”,
- „plac”,
- „skwer”.

2.8. Numery i identyfikatory

Wszystkie identyfikatory, zarówno osób, organizacji, miejsc czy przedmiotów podczas anonimizacji powinny być zmieniane na wielokropek „(...)”. Dotyczy to w szczególności następujących kategorii:

- numery PESEL, KRS, REGON, NIP, itd.,
- numery ksiąg wieczystych,
- numery umów i faktur,
- numery licencji,
- numer paszportu, numer i seria dowodu osobistego (lub dowodu rejestracyjnego), numer legitymacji, prawa jazdy, prawa wykonywania zawodu bądź innego dokumentu,
- numery rejestracyjne samochodów, numery VIN,
- numery fabryczne różnych produktów, numery silnika pojazdu, numery podwozia, numery nadwozia,

- numery działek,
- numery szkół, przedszkoli i żłobków,
- numery telefonów i faksów,
- numer wpisu do ewidencji działalności gospodarczej,
- identyfikatory używane w internecie (z wyjątkiem tych, które przypominają normalne imiona i nazwiska).

2. 9. Nazwy urzędów, pojazdów, nazwy różnych produktów

W celu zwiększenia bezpieczeństwa procesu anonimizacji w Portalu Orzeczeń anonimizacji poddawane są także nazwy urzędów, pojazdów oraz innych produktów, przy czym nazwę jednowyrazową zamieniamy na inicjał, natomiast w przypadku nazw dłuższych do inicjału doklejamy wielokropkę „(...)”.

2. 10. Pozostałe słowa i frazy wymagające anonimizacji

- Nazwy miejscowości występujące w nazwach jednostek organizacyjnych (wydziałów, komórek) organów i urzędów, np. Wydział Komunikacji Urzędu Rejonowego w Brzegu.
- Nazwy dookreślające właściwość miejscową organów administracji publicznej, np. Wojewoda Dolnośląski albo Prezydent Wrocławia.
- Długie ciągi cyfr, w sytuacji, gdy nie jest oczywista ich dokładniejsza klasyfikacja, na przykład 346565356312677.
- Ciągi liczb, liter, cyfr, myślników, gdy nie jest oczywista ich dokładniejsza klasyfikacja, np. 4565-DF0-34cvf44.
- Treść haseł reklamowych i innych napisów.
- Nazwy zespołów muzycznych, drużyn sportowych.

3. Nieanonimizowane treści orzeczeń

Anonimizacji nie podlegają treści orzeczeń (frazy), które nie zawierają danych oraz informacji „niebezpiecznych”, czyli umożliwiających identyfikację podmiotu prawa. W szczególności są to treści związane z prawniczym charakterem orzeczeń, tzn. należą do kategorii języka prawnego (np. treść przepisów prawa) bądź języka prawniczego (argumentacja prawnicza, komentarz normy prawnej, wykładnia prawa czy doktryna prawa).

3. 1. Terminologia prawnicza

Terminologia prawnicza obejmuje zarówno język prawny, jak i prawniczy oraz wszelkie pojęcia wynikające z instrukcji kancelaryjnej wymiaru sprawiedliwości. W praktyce stosowania owej terminologii można napotkać również sformułowania (frazy) dotyczące elektronicznych systemów wyszukiwania informacji prawniczej. Poniżej przykłady takiej terminologii nie podlegającej procesowi anonimizacji.

3. 2. Oznaczenia czasu

Zasadą jest, że oznaczenia czasu czyli informacje o latach, miesiącach, dniach, godzinach, przedziałach czasowych pozostają nieanonimizowane.

WYJĄTEK: Informacje o dacie urodzenia konkretnej osoby.

3. 3. Pozostałe nieanonimizowane treści

Treści orzeczeń (frazy) wymienione w tym podpunkcie również nie są anonimizowane, ponieważ ich pozostawienie w tekście orzeczenia nie wpływa na możliwość zidentyfikowania podmiotu wskazanego w orzeczeniu, stąd nie stanowi to zagrożenia dla jego interesu prawnego. W ten sposób użytkownik Portalu orzeczeń może się zapoznać w szerszym stopniu z okolicznościami faktycznymi sprawy, co istotnie wpływa na możliwość zrozumienia sposobów stosowania i wykładni prawa przez wymiar sprawiedliwości.

4. Praktyka anonimizacji

4. 1. Rola człowieka w procesie anonimizacji

W procesie anonimizacji człowiek musi wykonać 3 czynności:

1) zdecydować, czy dane orzeczenie może zostać opublikowane po anonimizacji.

W szczególności oznacza to sprawdzenie, czy:

a) nie zawiera ono danych objętych klauzulą tajności,

b) dane orzeczenie (lub jakiś jego fragment) nie narusza tajemnicy przedsiębiorcy.

Uwaga: Zakładamy, że w każdym orzeczeniu po anonimizacji nie da się zidentyfikować przedsiębiorcy. Stąd nie jest ujawnieniem tajemnicy przedsiębiorcy zdanie, które po zanonimizowaniu brzmi: „Średnia pensja w (...) S.A. wynosiła w ostatnim kwartale 3 023 zł brutto.”. Natomiast może być takim ujawnieniem informacja o tym, jak dokładnie

zorganizowana jest linia produkcyjna w „(...) S.A.” (bo ta informacja jest użyteczna dla konkurencji również wtedy, gdy tożsamość przedsiębiorcy pozostaje ukryta),

c) określone orzeczenie nie należy do zbioru orzeczeń wyłączonych z obowiązku publikacji w Portalu orzeczeń (przesądza o tym Zarządzenie Prezesa Sądu, na podstawie którego w danym Sądzie funkcjonuje Portal),

2) poprawić ewentualne błędy, koncentrując się na błędach krytycznych (punkt 4. 3.),

3) zatwierdzić dokument do publikacji.

4. 2. Warianty anonimizacji

Istnieją sytuacje, w których istnieje więcej niż jedna akceptowalna metoda anonimizacji. W takich sytuacjach zaleca się pozostawianie anonimizacji wybranej przez algorytm.

4. 3. Błędy anonimizacji

Anonimizacja opiera się na wynikach działania różnych algorytmów związanych z przetwarzaniem języka naturalnego, zaś tego typu algorytmy zawsze mają pewien procentsytuacji, w których podejmują błędne decyzje. Tak popełnione błędy mogą się różnić rangą. Najpoważniejsze błędy (błędy krytyczne) polegają na bezpośrednim ujawnieniu tożsamości osoby fizycznej. Następne w kolejności są błędy, umożliwiające identyfikację firmy, organizacji, miejscowości lub jakiejś części adresu. Nieco mniej istotne są błędy, w których niepotrzebna anonimizacja powoduje spadek czytelności tekstu, a najmniej istotne są takie, w których niepotrzebna (lub niewłaściwa) anonimizacja nie utrudnia czytania tekstu.

Pewne frazy mogą być zakwalifikowane na różne sposoby, z których każdy (zgodnie z zasadami) prowadzi do innej anonimizacji. W takich sytuacjach zaleca się akceptowanie wyboru algorytmu (nawet gdyby był niewłaściwy), o ile nie powoduje to istotnego zwiększenia niebezpieczeństwa identyfikacji, albo znacznego spadku czytelności tekstu.

UZASADNIENIE

Zgodnie z projektowanym art. 175d § 3 prezes sądu przekazuje sądowi wyznaczonemu na podstawie art. 175c § 4 treść orzeczeń, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, z zachowaniem wymogów art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Art. 175d § 2 p.u.s.p. stanowi, iż zbiór orzeczeń, o których mowa w § 1, jest prowadzony i udostępniany przez wyznaczony na podstawie art. 175c § 4 sąd w systemie teleinformatycznym. Art. 175c § 4 p.u.s.p. zawiera upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wyznaczenia sądu lub sądów do, m. in. administracji i udostępniania systemu teleinformatycznego, w którym prowadzony jest zbiór, przesłanych przez prezesów sądów orzeczeń.

Zmiana zaproponowana w wyżej powołanych przepisów odpowiada na postulaty środowiska prawniczego oraz organizacji pozarządowych opowiadających się za zwiększeniem dostępu do informacji o działalności sądów powszechnych.

Wydane rozporządzenie ma gwarantować, że przy publikacji orzeczeń będzie brana pod uwagę konieczność zapewnienia szerokiego dostępu do orzecznictwa sądów powszechnych, konieczność zapewnienia funkcji informacyjnej publikowanych orzeczeń oraz ochrona prywatności uczestników postępowań sądowych.

Zbiór orzeczeń przekazywanych wyznaczonemu sądowi wymaga dla sprawnego funkcjonowania przepisów wykonawczych. Zakres delegacji dla rozporządzenia wykonawczego zawiera art. 175d § 3 p.u.s.p. Zgodnie z tym przepisem Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie i rodzaje spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej oraz sposób i tryb ich anonimizacji i udostępniania, mając na względzie konieczność zapewnienia szerokiego dostępu do orzecznictwa sądów powszechnych, zapewnienia funkcji informacyjnej publikowanych orzeczeń oraz ochronę prywatności uczestników postępowań sądowych, a także konieczność właściwego zabezpieczenia informacji przed ich utratą, zniekształceniem, nieuprawnionym dostępem, usunięciem lub inną nieuprawnioną zmianą, zapewnienia rozpoznawalności dokonanych zmian lub usunięć i identyfikacji osób dokonujących tych czynności oraz minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych, określone w odrębnych przepisach.

§ 1.

Przepis określa kategorie i rodzaje spraw, w których orzeczenia podlegają obowiązkowemu centralnemu udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej sądu oraz sposób i tryb anonimizacji i udostępniania orzeczeń.

§ 2.

Paragraf ten zawiera słowniczek terminów użytych w rozporządzeniu. Tam zawarte są definicje: systemu teleinformatycznego – powoływanego dalej, jako Portale Orzeczeń (pkt 1), administratora (pkt 2), użytkownika (pkt 3), konta użytkownika (pkt 4), nazwy użytkownika (pkt 5), hasła (pkt 6), uwierzytelnienia (pkt 7), automatycznej anonimizacji (pkt 8), weryfikacji poprawności automatycznej anonimizacji (pkt 9), reguł anonimizacyjnych (pkt 10) oraz identyfikatora orzeczenia (pkt 11). Same reguły anonimizacyjne stanowią załącznik do przedmiotowego projektu rozporządzenia. Anonimizacja danych polega na usunięciu z treści orzeczenia wszelkich danych osobowych oraz innych informacji umożliwiających identyfikację konkretnych faktów, podmiotów i okoliczności. Proces anonimizacji stanowi kompromis między udostępnianiem informacji w celu ich upublicznienia a potrzebą przestrzegania obowiązujących norm prawnych gwarantujących ochronę określonych dóbr i wartości. Proces anonimizacji realizowany w ramach portalu opiera się na zaawansowanej technologii wykorzystującej rozmaite metody złożonej analizy tekstu. Po właściwym rozpoznaniu treści orzeczenia, system portalu stosuje reguły wskazujące dane anonimizowane, tj. podlegające usunięciu.

§ 3.

Wprowadza zasadę dokonywania czynności zmierzających do zamieszczenia orzeczenia na liście orzeczeń na portalu orzeczeń przez osoby fizyczne posiadające konta w systemie teleinformatycznym tego portalu. Osobami tymi są wyłącznie następujący użytkownicy:

- osoba fizyczna uprawniona do uwierzytelnienia się na danym koncie, to jest:
  - a) właściwy prezes sądu, o którym mowa w art. 175d § 1,
  - b) przewodniczący wydziału właściwego sądu upoważniony przez prezesa, o którym mowa wyżej do wykonywania czynności w portalu,

– osoba upoważniona przez osoby, o których mowa wyżej, do wykonywania czynności tych użytkowników w systemie teleinformatycznym w zakresie uprawnień przysługujących odpowiednio prezesowi sądu lub przewodniczącemu wydziału.

Ust. 2 tworzy zasadę określającą kompetencję wyżej wymienionych użytkowników do działania w systemie teleinformatycznym wyłącznie w zakresie kompetencji sądu (wydziału) w którym funkcjonuje prezes sądu, przewodniczący wydziału lub wyznaczony pracownik sądu. Oznacza to, iż zbiór orzeczeń prowadzony jest w centralnym portalu orzeczeń w taki sposób, iż użytkownicy dokonują wpisów tylko właściwych dla nich miejscowo orzeczeń i nie mają uprawnień do dokonywania wpisów orzeczeń innych sądów.

§ 4.

Zawiera wymogi konieczne do założenia konta użytkownika. Założenie konta jest zdarzeniem jednorazowym i pozwala systemowi teleinformatycznemu weryfikować jednoznacznie tożsamość osób fizycznych uwierzytelniających się na koncie. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, adresu poczty elektronicznej oraz wskazanie właściwego sądu lub, odpowiednio wydziału, w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane z udostępnieniem orzeczeń w Portalu Orzeczeń,
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie,
- 3) weryfikacja w zakresie wskazania poziomu uprawnień użytkownika.

Ust. 2 zakłada, iż warunki, jakie powinno spełniać hasło umożliwiające uwierzytelnienie się na koncie użytkownika winny być podane przed przystąpieniem do zakładania konta użytkownika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

Ust. 3 przyznaje użytkownikowi uprawnienie do zmiany hasła za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 5.

W tym przepisie zawarta jest szczegółowa procedura udostępnienia w portalu orzeczeń. Aby zamieścić orzeczenie w zbiorze orzeczeń należy dokonać kolejno następujące czynności:

- 1) dokonać import orzeczenia z systemu repertoryjno-biurowego,
- 2) przeprowadzić jego automatyczną anonimizację,

- 3) wykonać uwierzytelnienie się użytkownika,
- 4) przeprowadzić weryfikację przez użytkownika poprawności automatycznej anonimizacji,
- 5) dokonać uzupełniania przez użytkownika informacji o hasła tematycznym, podstawie prawnej, tezie oraz istotności orzeczenia,
- 6) dokonać zatwierdzanie przez użytkownika poprawności danych w systemie teleinformatycznym.

Zgodnie z ust. 2 przed zatwierdzeniem przez użytkownika poprawności danych w systemie teleinformatycznym, system teleinformatyczny umożliwia zapoznanie się z treścią wpisu. Ta funkcjonalność umożliwia kontrole prawidłowości dokonanych czynności, zwłaszcza prawidłowości anonimizacji i braku zniekształceń treści orzeczenia mającego być opublikowanym.

Ust. 3 stanowi, iż system teleinformatyczny ujawnia informację o użytkowniku, który daną czynności wykonał. Każde orzeczenie zawarte w zbiorze orzeczeń będzie miało jednoznacznie wskazaną osobę, która je zamieściła. Umożliwi to jednoznaczne wskazanie ewentualnej odpowiedzialności za nieprawidłowości w toku zamieszczania orzeczeń w zbiorze.

Ust. 4 stanowi, iż informacja o udostępniana w Portalu Orzeczeń jest automatycznie zaopatrywana w identyfikator orzeczenia. Taki identyfikator stanowi jednoznaczne i niepowtarzalne oznaczenie identyfikujące orzeczenia. Poszukiwanie orzeczenia po hasła tematycznym będzie adekwatna w sytuacji, gdy brak bliższych informacji o orzeczeniu. Identyfikator orzeczenia, z czasem stanie się rutynowym sposobem identyfikowania konkretnego orzeczenia dostępnego w zbiorze orzeczeń.

§ 6.

Ust. 1 zawiera katalog danych gromadzonych w zbiorze orzeczeń dla każdego orzeczenia. W portalu publikowane są następujące informacje:

- 1) sygnatura akt sprawy,
- 2) data wydania orzeczenia,
- 3) oznaczenie rodzaju orzeczenia (wyrok/postanowienie),

- 4) sentencja orzeczenia,
- 5) uzasadnienie,
- 6) hasło bądź hasła tematyczne przyporządkowane do orzeczenia,
- 7) wskazanie podstawy prawnej orzeczenia przez wskazanie jednostki redakcyjnej przepisu i wskazanie nazwy aktu normatywnego,
- 8) teza orzeczenia, jeżeli została sporządzona,
- 9) wskazanie prezesa sądu dokonującego ujawnienia orzeczenia,
- 10) wskazanie wydziału, w którym orzeczenie zostało wydane,
- 11) wskazanie sędziego bądź sędziów składu orzekającego,
- 12) wskazanie użytkownika, który umieścił orzeczenie w systemie teleinformatycznym.

Ust. 2 zawiera szczegółowo opisaną procedurę występowania o zamieszczenie nowego hasła tematycznego. Hasła tematyczne nie są dopisywane arbitralnie przez użytkowników. Uzupełnianie haseł tematycznych odbywa się centralnie celem zapewnienia możliwości wydajnego i jednoznacznego wyszukania orzeczeń w zbiorze orzeczeń. W przypadku, gdy hasło tematyczne orzeczenia nie może zostać ujawnione z wykorzystaniem istniejącej listy haseł tematycznych, użytkownik występuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowego hasła w liście haseł tematycznych. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowych haseł w obowiązującej liście haseł tematycznych oraz propozycję treści poszerzenia listy haseł. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmawia zmiany listy haseł tematycznych. Odmowa nie zwalnia prezesa sądu od wykonania obowiązku zamieszczenia informacji o orzeczeniu w portalu.

Ust. 3 stanowi, iż poszerzenia listy haseł tematycznych może dokonać Minister Sprawiedliwości z urzędu. Jeżeli zmiana dotyczy haseł tematycznych orzeczeń wpisanych w centralnym portalu należy wskazać nowe hasło tematyczne, zachowując treść dotychczas ujawnionego w centralnym portalu.

Celem umożliwienia zapoznania się z zawartością i zakresem listy haseł tematycznych ust. 4 stanowi, iż system teleinformatyczny udostępnia aktualną listę haseł tematycznych. W ten sposób zagwarantowana jest dla odbiorców informacji o orzeczeniach możliwość zorientowania się w sposobie optymalnego wyszukiwania orzeczeń w zbiorze orzeczeń z wykorzystaniem konkretnych haseł tematycznych.

§ 7.

Ust. 1 zawiera listę wyłączeń przewidzianych dla udostępnieniu w portalu podlega sentencja orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Katalog zawarty w pkt 1 do 26 ust. 1. Nawiązuje do zawartego w zakresie delegacji ustawowej art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie z art. 5 ust. 2 prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy.

Ust. 2 Zawiera wyjątek od odstąpienia od publikacji. Sędzia sprawozdawca albo Przewodniczący Wydziału może podjąć decyzję o udostępnieniu w portalu orzeczenia, które spełnia przesłanki wyłączenia udostępnienia ujęte w ust. 1, w wypadku, gdy uzna opublikowanie orzeczenia za celowe z uwagi na poruszany w sprawie doniosły problem prawny albo zagadnienie wywołujące zainteresowanie społeczne. Tryb ten nie może zostać zastosowany do orzeczeń, których udostępnienie byłoby sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz z ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (ust. 3).

§ 8.

Zawiera regulacje dotyczące archiwizacji orzeczeń gromadzonych w zbiorze orzeczeń. System teleinformatyczny spełnia dla orzeczeń gromadzonych w zbiorze orzeczeń funkcję archiwum zakładowego (ust. 1). Przekazanie zbioru do archiwum państwowego następuje w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 października 2006 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania z dokumentami elektronicznymi (ust. 2).

§ 9.

Przepis zawiera regulacje dotyczące udostępniania zbioru orzeczeń. Zbiór orzeczeń zgromadzony w portalu udostępniany jest centralnie za pośrednictwem strony internetowej Biuletynu Informacji Publicznej dostępnej na stronie sądu, któremu Minister Sprawiedliwości

powierzył prowadzenie portalu (ust. 1). Zbiór orzeczeń dostępny jest dla każdego bez odrębnego uwierzytelnienia. Oznacza to, iż do przeglądania orzeczeń w zbiorze po ich uprzednim wyszukaniu nie jest konieczne ani podawanie własnych danych osobowych, wskazywanie celu wyszukiwania oraz, w szczególności, zakładania konta osoby wnoszącej o dostęp. Zapoznanie się z treścią orzeczeń jest bezpłatne.

§ 10.

Termin wejścia w życie rozporządzenia związany jest z treścią art. 19 ustawy zmieniającej p.u.s.p., która wprowadza m. in. delegacje do wydania niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem ustawa wchodzi w życie po upływie 3. miesięcy od dnia ogłoszenia, pomijając wyjątki nie dotyczące niniejszego rozporządzenia. Termin wejścia w życie, określony datą, pozwoli w sposób wygodny i adekwatny wprowadzić w życie przepisy wprowadzające system teleinformatyczny, w którym prowadzony jest zbiór orzeczeń.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie trybu i sposobu prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych oraz
udostępniania danych z tej listy**

Na podstawie art. 175e § 7 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb i sposób prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych;
- 2) tryb i sposób udostępniania danych biegłych za pośrednictwem centralnej listy biegłych sądowych.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) użytkownik – osobę fizyczną uprawnioną do uwierzytelniania się na koncie to jest:
  - a) właściwego miejscowo prezesa sądu okręgowego, o którym mowa w art. 175e § 2,
  - b) pracownika wyznaczonego przez prezesa, o którym mowa w pkt a, do wykonywania czynności w systemie teleinformatycznym,
  - c) pracownika lub osobę delegowaną przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczonych do administrowania systemem teleinformatycznym, o którym mowa w art. 175e § 2;
- 2) konto użytkownika – zbiór danych w systemie teleinformatycznym udostępniany użytkownikowi;
- 3) nazwa użytkownika – jawne, niepowtarzalne i przyporządkowane użytkownikowi dane wykorzystywane przez tę osobę do uwierzytelniania się użytkownika;
- 4) hasło – poufne dane służące do uwierzytelniania się użytkownika;
- 5) uwierzytelnienie – identyfikację użytkownika na potrzeby uzyskania przez niego dostępu do konta w zakresie posiadanych uprawnień;
- 6) system teleinformatyczny – system teleinformatyczny, w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

publiczne, przeznaczony do prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych, zwanej dalej „listą”.

§ 3. 1. Wpisu na listę, dokonuje wyłącznie osoba mająca konto użytkownika. Wpis dokonywany jest za pośrednictwem funkcjonalności udostępnionych przez system teleinformatyczny.

2. Prezes sądu okręgowego lub wyznaczony przez niego pracownik ma możliwość dokonania wpisu wyłącznie dla biegłego objętego obszarem właściwości konkretnego sądu okręgowego zgodnie z uprawnieniami użytkowników powiązanych z ich osobami.

§ 4. 1. Konto użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną, o której mowa w § 2 pkt 1.

2. Użytkownik, uwierzytelniając się na koncie, jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

3. Uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika.

4. Uwierzytelnienie następuje po podaniu nazwy użytkownika i hasła.

§ 5. 1. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, w odniesieniu do użytkowników, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. a i b, wskazanie właściwego sądu okręgowego, w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane z obowiązkiem prowadzenia listy biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego;
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie;
- 3) weryfikacji, przez użytkownika, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, istnienia kompetencji do prowadzenia listy biegłych sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

2. Użytkownik, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. a, zgłasza użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, fakt umocowania osób wymienionych w § 2 pkt 1 lit. b w obszarze właściwości jego sądu okręgowego.

3. Każdy użytkownik jest obowiązany niezwłocznie zgłosić użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 2 lit. c, potrzebę aktualizacji jego danych zapisanych w systemie teleinformatycznym.

4. Warunki, jakie powinno spełniać hasło, o którym mowa w § 4 pkt 4, są podane przed przystąpieniem do zakładania konta użytkownika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

5. Użytkownik jest uprawniony do zmiany hasła za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

6. Użytkownik, o którym mowa w § 1 pkt 2 lit. c, podejmuje czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa centralnej listy biegłych sądowych. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. Użytkownicy oraz osoby którym lista biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista biegłych sądowych jest udostępniany obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

§ 6. 1. System teleinformatyczny ujawnia informację, o konkretnej osobie, która daną czynności wykonała w systemie teleinformatycznym.

2. W przypadku dokonania czynności przez użytkownika, o którym mowa w § 2 ust. 2 lit. b, ujawnia się, iż czynność została wykonana przez właściwego prezesa sądu okręgowego.

§ 7. 1. Prowadzenie listy biegłego na liście biegłych sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonuje osobiście prezes sądu okręgowego, lub upoważniona przez niego osoba, poprzez:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik;
- 2) dokonanie wpisu na liście biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym;
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

2. Przed potwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, system teleinformatyczny umożliwia zapoznanie się z całością wpisu.

§ 8. 1. Dane dotyczące specjalizacji biegłego, o których mowa w art. 175e § 3 pkt 7, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji.

2. W przypadku, gdy specjalność konkretnego biegłego nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, o której mowa w ust. 2, użytkownik występuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności na liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności

oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji.

3. Poszerzenie listy specjalizacji może dokonać Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do biegłych wpisanych na liście biegłych.

4. Niezależnie od ujawnienia specjalizacji biegłego poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy, o której mowa w ust. 1, wpis specjalizacji biegłego może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji.

5. W przypadku gdy biegły wykonuje czynności biegłego sądowego w więcej niż jednej specjalizacji zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji. Ust. 4 stosuje się odpowiednio dla każdej ze specjalizacji.

§ 9. 1. W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności biegłego, na wniosek biegłego, informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona na liście biegłych dla konkretnego biegłego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dane takiego biegłego będą ujawniane z informacją o przeszkodzie, o której mowa w ust. 1.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, system teleinformatyczny automatycznie usuwa informację o której mowa w ust. 1.

§ 10. Listę biegłych, o której mowa w art. 175e § 2, udostępnia się wyłącznie w postaci elektronicznej.

§ 11. 1. Wyszukiwanie przez sądy biegłego sądowego w centralnej liście biegłych sądowych może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) specjalizacja biegłego zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 2) nazwisko i imię biegłego;
- 3) obszar właściwości danego sądu okręgowego;
- 4) podanego przez biegłego adresu poczty elektronicznej.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4, mogą być stosowane łącznie.

3. W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium, na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie.

4. W przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. biegłych, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części biegłych informując o tym wyszukującego.

§ 12. 1. Wyszukiwanie przez podmioty inne niż sądy biegłego sądowego w centralnej liście biegłych sądowych może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię biegłego;
- 2) specjalizacja biegłego zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 3) obszar właściwości danego sądu okręgowego;
- 4) termin do którego biegły został ustanowiony.

2. Dla wyszukiwania przez podmioty inne niż sądy biegłego sądowego w centralnej liście biegłych sądowych § 11 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

§ 13. System teleinformatyczny udostępnia każdemu za pośrednictwem strony internetowej aktualną listę specjalizacji.

§ 14. W przypadku, gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym biegłym sądowym, system teleinformatyczny umożliwia wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby biegłego.

§ 15. Dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy biegłych sądowych dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownika, pracownik, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie realizuje delegację ustawową zawartą w projektowanym art. 175e § 7 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Projektowany art. 175d § 1 p.u.s.p. stanowi, że tworzy się centralną listę biegłych sądowych. Centralna lista biegłych sądowych prowadzona jest w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście biegłych sądowych listę biegłych dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

Zgodnie z projektowanym art. 175e § 3 p.u.s.p. na liście biegłych sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko biegłego sądowego,
- 2) numer PESEL biegłego sądowego,
- 3) numer telefonu biegłego sądowego,
- 4) adres do korespondencji biegłego sądowego,
- 5) sąd okręgowy, przy którym biegły sądowy został ustanowiony,
- 6) termin, do którego biegły sądowy został ustanowiony,
- 7) dane dotyczące specjalizacji biegłego sądowego,
- 8) informacje o opiniach sporządzonych przez biegłego sądowego,
- 9) na wniosek biegłego sądowego, adres poczty elektronicznej.

Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, aktualne informacje z centralnej listy biegłych sądowych.

Zgodnie z projektowanym art. 175e § 7 Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy biegłych sądowych oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej i aktualnej informacji o biegłych sądowych oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania takich biegłych.

Paragraf drugi projektu zawiera słowniczek terminów użytych w rozporządzeniu. Zawarte są tam definicje: użytkownika (pkt 1), konta użytkownika (pkt 2), nazwy użytkownika (pkt 3), hasła (pkt 4), uwierzytelnienia (pkt 5) oraz systemu teleinformatycznego (pkt 6).

Zwrócić należy uwagę, iż definicja systemu teleinformatycznego została skonstruowana z odwołaniem się do konkretnego systemu przeznaczonego do prowadzenia centralnej listy, a nie do abstrakcyjnego systemu w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Tym samym wskazano jednoznacznie na konkretny system teleinformatyczny, który przechowuje referencyjne informacje o osobach wpisywanych na listę.

W § 3 wprowadzona została zasada dokonywania wpisu na listę przez osoby fizyczne posiadające konta użytkownika w systemie teleinformatycznym. Osobami tymi są zatem wyłącznie osoby, które założyły konto użytkownika zgodnie z zasadami opisanymi w § 5.

Ust. 2 § 3 tworzy zasadę określającą kompetencję wyżej wymienionych użytkowników do działania w systemie teleinformatycznym wyłącznie w zakresie kompetencji sądu, w którym wykonują swoje czynności. Oznacza to, iż lista prowadzona jest w systemie administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości (art. 175f § 2 p.u.s.p.), a poszczególni użytkownicy dokonują wpisów tylko właściwych dla nich miejscowo biegłych sądowych. Równocześnie użytkownicy nie mają uprawnień do dokonywania wpisów biegłych w obszarze innym niż własny obszar właściwości miejscowej.

Konto konkretnego użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną mającą uprawnienie do prowadzenia na centralnej liście biegłych sądowych listy biegłych dla danego sądu okręgowego. Z faktu posiadania konta użytkownika (ust. 2) wynika zasada, iż użytkownik uwierzytelniając się na koncie jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

Ust. 3 stanowi, iż uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika. Pojęcia uwierzytelnienia i konta użytkownika występują tutaj w znaczeniu zdefiniowanym w słowniczku objętym § 2-gim. Zasadą jest standard polegający na uwierzytelnieniu, które wymaga podania nazwy użytkownika i hasła (ust. 4). W ten sposób system teleinformatyczny uzyskuje informacje o tożsamości użytkownika dokonującego wpisów na liście.

Wymogi konieczne do założenia konta użytkownika zawarte są w § 5. Założenie konta jest zdarzeniem jednorazowym i pozwala systemowi teleinformatycznemu weryfikować jednoznacznie tożsamość osób fizycznych uwierzytelniających się na koncie. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, wskazanie właściwego sądu okręgowego w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane w obowiązkiem prowadzenia listy biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego,
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie,
- 3) weryfikacji, przez użytkownika istnienia kompetencji do prowadzenia listy biegłych sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

Ust. 2 zawiera zasady właściwego miejscowo prezesa sądu okręgowego, o którym mowa w art. 175e § 2, zgłasza użytkownikowi będącemu pracownikiem lub osobą delegowaną przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczoną do administrowania systemem teleinformatycznym (administrator), fakt umocowania osób, którym prezes zamierza delegować swoje kompetencje do wykonywania czynności w zakresie prowadzenia listy.

Administrator systemu jest obowiązany zgodnie z § 5 ust. 6 podejmować czynności podejmując czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa listy. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. W szczególności, w uzasadnionych faktycznym poziomem zagrożeń przypadkach, może wprowadzać różnego rodzaju kody Kapscha polepszające reżim weryfikacji tożsamości użytkowników, zarządzać obowiązek zmiany haseł dostępowych lub nazwy użytkownika. Użytkownicy oraz osoby, którym lista biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista biegłych sądowych są udostępniane, obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

Zgodnie z § 6 ust. 1 system teleinformatyczny będzie posiadał funkcjonalność polegającą na ujawnianiu informacji o konkretnej osobie, która wykonała daną czynność w systemie teleinformatycznym. Zatem zawsze będzie możliwe ustalenie nazwy użytkownika i przypisanie działań w systemie konkretnej osobie odpowiadającej danym użytkownika. Ust. 2 zawiera wyjątek od zasady określonej w ust. 1 polegający na tym, iż w przypadku dokonania czynności przez użytkownika będącego pracownikiem wyznaczonym

przez prezesa właściwego sądu okręgowego jako podmiot dokonujący wpisu ujawnia się tego prezesa, a nie działającego na rzecz i w ramach upoważnienia pracownika.

W § 7 ust. 1 zawarto listę czynności obejmujących prowadzenie listy biegłego na liście biegłych sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonywanych osobiście przez prezesa sądu okręgowego lub upoważnionej przez niego osoby. Czynności te to kolejno następujące działania:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik,
- 2) dokonanie wpisu na liście biegłych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym,
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

Ust. 2 zawiera wskazanie funkcjonalności systemu teleinformatycznego polegającej na umożliwieniu zapoznania się z całością wpisu przed potwierdzeniem zakończenia dokonania wpisu. Celem jest zapobieżenie omyłkom możliwym podczas wprowadzania danych

Cały § 8 dotyczy problematyki ujawniania specjalizacji na liście. Zasadą jest, iż dane dotyczące specjalizacji, o których mowa w art. 175e § 3 pkt 7, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji. Tym samym nie ma miejsca wpisywanie specjalizacji w sposób dowolny, właściwy tylko dla konkretnego wpisu. Taki sposób organizacji wpisów o specjalizacji umożliwi efektywne i jednoznaczne wyszukiwanie osób ujawnionych na liście.

Skoro wpisywanie specjalizacji dotyczyć ma wszystkich wpisów, musi istnieć system uzupełniania listy specjalizacji o nowe specjalizacje charakterystyczne dla osób, które jeszcze danej specjalizacji na liście nie posiadały. W przypadku gdy specjalność konkretnego biegłego nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, użytkownik występuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności na liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji.

Poszerzenia listy specjalizacji może dokonać także Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do biegłych wpisanych na liście biegłych (ust. 3).

Niezależnie od ujawnienia specjalizacji biegłego poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy specjalizacji, wpis specjalizacji biegłego może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji (ust. 4). W przypadku gdy osoba ujawniona na liście posiada więcej niż jedną specjalizację, zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji (ust. 5).

W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności biegłego, na wniosek biegłego, informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona na liście biegłych dla konkretnego biegłego (§ 9 projektu). W takim przypadku dane takiego biegłego będą ujawniane z informacją o takiej przeszkodzie. Po upływie terminu, w jakim trwała przeszkoda, system teleinformatyczny automatycznie usunie ujawnioną informację o jej fakcie.

Paragraf 10 konstruuje zasadę udostępniania listy wyłącznie w postaci elektronicznej. Oznacza to, iż wydruki z listy stanowią jedynie informację o jej treści (z chwili dokonania wydruków). Utrwalenie poprzez wydruk danych osoby wpisanej na listę stanowi sposób posługiwania się danymi z listy zwłaszcza w postępowaniach sądowych prowadzonych w postaci papierowej. Mając to na względzie, w przypadku gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym biegłym, system teleinformatyczny będzie umożliwiał wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby mediatora (§ 14).

Paragraf 11 reguluje problematykę sposobów wyszukiwania przez sądy osób ujawnionych na liście. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez sądy biegłego sądowego w centralnej liście biegłych sądowych może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) specjalizacji biegłego zgodnie z treścią listy specjalizacji,
- 2) nazwiska i imienia biegłego,
- 3) obszaru właściwości danego sądu okręgowego,
- 4) adresu poczty elektronicznej.

Podane wyżej kryteria, z wyłączeniem imienia i nazwiska biegłego, mogą być stosowane łącznie (ust. 2). W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium, na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie (ust. 3). Umożliwia to ustalenie kontekstu zawartości wyników wyszukiwania. Zasada zawarta w ust. 4 stanowi, iż przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. biegłych, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części biegłych, informując o tym wyszukiującego.

Paragraf 12 dotyczy kryteriów wyszukiwania osób ujawnionych na liście w przypadku wyszukiwania przez inne niż sądy podmioty. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez takie podmioty osób z listy może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię,
- 2) specjalizacja zgodnie z treścią listy specjalizacji,
- 3) obszar właściwości danego sądu okręgowego,
- 4) termin do którego osoba została ustanowiona.

Celem zagwarantowania skutecznego wyszukiwania osób wpisanych na listę, konieczna jest znajomość listy specjalizacji. Mając to na uwadze, system teleinformatyczny winien być tak skonfigurowany, aby udostępnić każdemu, za pośrednictwem strony internetowej, aktualną listę specjalizacji – stanowi o tym § 13.

Brzmienie § 15 związane jest z uruchomieniem systemu teleinformatycznego. W początkowym okresie jego działania, potrzeba zakładania kont użytkowników będzie występowała masowo. Aby rozwiązać problem zakładania inicjalnie wielu kont użytkowników, wprowadzono regułę wyjątkową, zgodnie z którą dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy biegłych sądowych, dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownika administrator poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

Termin wejścia w życie rozporządzenia związany jest z treścią art. 19 ustawy zmieniającej p.u.s.p., która wprowadza m. in. delegacje do wydania niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem ustawa wchodzi w życie po upływie 3. miesięcy od dnia ogłoszenia. Termin wejścia w życie, określony datą, pozwoli w sposób wygodny i adekwatny wprowadzić w życie przepisy wprowadzające system teleinformatyczny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie trybu i sposobu prowadzenia centralnej listy mediatorów oraz udostępniania
danych z tej listy**

Na podstawie art. 175f § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb i sposób prowadzenia centralnej listy mediatorów;
- 2) tryb i sposób udostępniania danych mediatorów za pośrednictwem centralnej listy mediatorów.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) użytkownik – osobę fizyczną uprawnioną do uwierzytelniania się na danym koncie to jest:
  - a) właściwego miejscowo prezesa sądu okręgowego, o którym mowa w art. 175f § 2,
  - b) pracownika wyznaczonego przez prezesa, o którym mowa w pkt a, do wykonywania czynności w systemie teleinformatycznym,
  - c) pracownika lub osobę delegowaną, przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczonych do administrowania systemem teleinformatycznym, o którym mowa w art. 175f § 2;
- 2) konto użytkownika – zbiór danych w systemie teleinformatycznym udostępniany użytkownikowi;
- 3) nazwa użytkownika – jawne, niepowtarzalne i przyporządkowane użytkownikowi dane wykorzystywane przez tę osobę do uwierzytelniania się użytkownika;
- 4) hasło – poufne dane służące do uwierzytelniania się użytkownika;
- 5) uwierzytelnienie – identyfikację użytkownika na potrzeby uzyskania przez niego dostępu do konta w zakresie posiadanych uprawnień;

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31, 481, 504 i 512.

6) system teleinformatyczny – system teleinformatyczny, w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, przeznaczony do prowadzenia centralnej listy mediatorów, zwanej dalej „listą”.

§ 3. 1. Wpisu na listę dokonuje wyłącznie osoba mająca konto użytkownika. Wpis dokonywany jest za pośrednictwem funkcjonalności udostępnionych przez system teleinformatyczny.

2. Prezes sądu okręgowego lub wyznaczony przez niego pracownik ma możliwość dokonania wpisu wyłącznie dla mediatora objętego obszarem właściwości konkretnego sądu okręgowego zgodnie z uprawnieniami użytkowników powiązanych z ich osobami.

§ 4. 1. Konto użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną, o której mowa w § 2 pkt 1.

2. Użytkownik, uwierzytelniając się na koncie, jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

3. Uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika.

4. Uwierzytelnienie następuje po podaniu nazwy użytkownika i hasła.

§ 5. 1. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, w odniesieniu do użytkowników, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. a i b, wskazanie właściwego sądu okręgowego, w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane z obowiązkiem prowadzenia listy dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego;
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie;
- 3) weryfikacji, przez użytkownika, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, istnienia kompetencji do prowadzenia listy dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

2. Użytkownik, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. a, zgłasza użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, fakt umocowania osób wymienionych w § 2 pkt 1 lit. b w obszarze właściwości jego sądu okręgowego.

3. Każdy użytkownik jest obowiązany niezwłocznie zgłosić użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, potrzebę aktualizacji jego danych zapisanych w systemie teleinformatycznym.

4. Warunki, jakie powinno spełniać hasło, o którym mowa w § 4 pkt 4, są podane przed przystąpieniem do zakładania konta użytkownika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

5. Użytkownik jest uprawniony do zmiany hasła za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

6. Użytkownik, o którym mowa w § 1 pkt 2 lit. c, podejmuje czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa centralnej listy mediatorów. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. Użytkownicy oraz osoby którym lista dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista mediatorów jest udostępniany obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

§ 6. 1. System teleinformatyczny ujawnia informację, o konkretnym użytkowniku, który daną czynności wykonała w systemie teleinformatycznym.

2. W przypadku dokonania czynności przez użytkownika, o którym mowa w § 2 ust. 2 lit. b, ujawnia się, iż czynność została wykonana przez właściwego prezesa sądu okręgowego.

§ 7. 1. Prowadzenie listy mediatora na liście dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonuje osobiście prezes sądu okręgowego, lub upoważniona przez niego osoba, poprzez:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik;
- 2) dokonanie wpisu w liście dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym;
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

2. Przed potwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, system teleinformatyczny umożliwia zapoznanie się z całością wpisu.

§ 8. 1. Dane dotyczące specjalizacji mediatora, o których mowa w art. 175f § 3 pkt 5, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji.

2. W przypadku, gdy specjalność konkretnego mediatora nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, o której mowa w ust. 1, użytkownik występuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności w liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów,

o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji.

3. Poszerzenie listy specjalizacji może dokonać Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do mediatorów wpisanych na listę.

4. Niezależnie od ujawnienia specjalizacji mediatora poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy, o której mowa w ust. 1, wpis specjalizacji mediatora może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji.

5. W przypadku gdy mediator wykonuje czynności mediatora w więcej niż jednej specjalizacji zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji. Ust. 4 stosuje się odpowiednio dla każdej ze specjalizacji.

6. W przypadku, gdy mediator wnosi o zamieszczenie na liście adresu swojej poczty elektronicznej, użytkownik dokonujący wpisu obowiązany jest, celem weryfikacji poprawności treści tego adresu, do dwukrotnego wpisania tego adresu celem weryfikacji poprawności wprowadzanych danych. Oba powtórzenia muszą być identyczne.

§ 9. 1. W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności mediatora na wniosek mediatora, informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona w liście dla konkretnego mediatora.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dane takiego mediatora będą ujawniane z informacją o przeszkodzie, o której mowa w ust. 1.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, system teleinformatyczny automatycznie usuwa informację o której mowa w ust 1.

§ 10. Listę, o której mowa w art. 175f § 2, udostępnia się wyłącznie w postaci elektronicznej.

§ 11. 1. Wyszukiwanie przez sądy mediatora na centralnej liście mediatorów może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię mediatora;
- 2) specjalizacja mediatora zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 3) wykształcenie mediatora;

- 4) przebyte przez mediatora szkolenia;
- 5) obszar właściwości danego sądu okręgowego;
- 6) podanego przez mediatora adresu poczty elektronicznej.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane łącznie.

3. W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie.

4. W przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. mediatorów, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części mediatorów informując o tym wyszukującego.

§ 12. 1. Wyszukiwanie przez podmioty inne niż sądy mediatora na centralnej liście mediatorów może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię mediatora;
- 2) specjalizacja mediatora zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 3) obszar właściwości danego sądu okręgowego.

2. Dla wyszukiwania przez podmioty inne niż sądy osoby mediatora w centralnej liście mediatorów § 11 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

§ 13. System teleinformatyczny udostępnia każdemu za pośrednictwem strony internetowej aktualną listę specjalizacji mediatorów.

§ 14. W przypadku, gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym mediatorze, system teleinformatyczny umożliwia wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby mediatora.

§ 15. Dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy mediatorów dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownika, pracownik, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie realizuje delegację ustawową zawartą w projektowanym art. 175e § 6 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Projektowany art. 175f § 1 p.u.s.p. stanowi, że tworzy się centralną listę mediatorów. Centralna lista mediatorów prowadzona jest w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego prowadzi na centralnej liście mediatorów listę osób prowadzących mediację, o których mowa w art. 3a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.²⁾) oraz w art. 23a ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.³⁾) dla obszaru właściwości danego okręgu sądowego.

Zgodnie z projektowanym art. 175f § 3 p.u.s.p. na centralnej liście mediatorów zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko mediatora;
- 2) numer PESEL mediatora;
- 3) numer telefonu mediatora;
- 4) adres do korespondencji mediatora;
- 5) dane dotyczące specjalizacji mediatora;

---

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 149, poz. 887 i Nr 191, poz. 1134, z 2012 r. poz. 579 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1165.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262, 1282 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 85.

- 6) informację dotyczącą wykształcenia mediatora, przebytego szkolenia;
- 7) na wniosek mediatora, adres poczty elektronicznej.

Projektowany art. 175f § 4 p.u.s.p. stanowi, iż Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, aktualne informacje z centralnej listy mediatorów. Zgodnie z projektowanym art. 175f § 6 p.u.s.p. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy mediatorów oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej i aktualnej informacji o mediatorach oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania mediatorów.

W § 3 wprowadzona została zasada dokonywania wpisu na listę przez osoby fizyczne posiadające konta użytkownika w systemie teleinformatycznym. Osobami tymi są zatem wyłącznie osoby, które założyły konto użytkownika zgodnie z zasadami opisanymi w § 5.

Ust. 2 § 3 tworzy zasadę określającą kompetencję wyżej wymienionych użytkowników do działania w systemie teleinformatycznym wyłącznie w zakresie kompetencji sądu, w którym wykonują swoje czynności. Oznacza to, iż lista prowadzona jest w systemie administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości (art. 175f § 2 p.u.s.p.), a poszczególni użytkownicy dokonują wpisów tylko właściwych dla nich miejscowo mediatorów sądowych. Równocześnie użytkownicy nie mają uprawnień do dokonywania wpisów mediatorów w obszarze innym niż własny obszar właściwości miejscowej.

Konto konkretnego użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną mającą uprawnienie do prowadzenia na centralnej liście mediatorów listy mediatorów dla danego sądu okręgowego zgodnie z § 4 ust. 1. Z faktu posiadania konta użytkownika (ust. 2) wynika zasada, iż użytkownik uwierzytelniając się na koncie, jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

Ust. 3 stanowi, iż uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika. Pojęcia uwierzytelnienia i konta użytkownika występują tutaj w znaczeniu zdefiniowanym w słowniczku objętym § 2-gim. Zasadą jest standard polegający na uwierzytelnieniu, które wymaga podania nazwy użytkownika i hasła (ust. 4). W ten sposób system teleinformatyczny uzyskuje informacje o tożsamości użytkownika dokonującego wpisów na liście.

Wymogi konieczne do założenia konta użytkownika zawarte są w § 5. Założenie konta jest zdarzeniem jednorazowym i pozwala systemowi teleinformatycznemu weryfikować jednoznacznie tożsamość osób fizycznych uwierzytelniających się na koncie. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, wskazanie właściwego sądu okręgowego w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane w obowiązkiem prowadzenia listy mediatorów dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego,

2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie,

3) weryfikacji, przez użytkownika istnienia kompetencji do prowadzenia listy mediatorów dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

Ust. 2 zawiera zasadę, że właściwy miejscowo prezes sądu okręgowego, zgłasza użytkownikowi będącemu pracownikiem lub osobą delegowaną, przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczoną do administrowania systemem teleinformatycznym fakt umocowania osób, którym prezes zamierza delegować swoje kompetencje do wykonywania czynności w zakresie prowadzenia listy.

Administrator systemu jest obowiązany zgodnie z § 5 ust. 6 podejmować czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa listy mediatorów. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. W szczególności w uzasadnionych faktycznym poziomie zagrożeń przypadkach może wprowadzać różnego rodzaju kody Kapscha polepszające reżim weryfikacji tożsamości użytkowników, zarządzać obowiązkiem zmiany haseł dostępowych lub nazwy użytkownika. Użytkownicy oraz osoby którym lista mediatorów dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista mediatorów sądowych są udostępniane, obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

Zgodnie z § 6 ust. 1 system teleinformatyczny będzie posiadał funkcjonalność polegającą na ujawnianiu informacji, o konkretnej osobie, która wykonała daną czynność w systemie teleinformatycznym. Zatem zawsze będzie możliwe ustalenie nazwy użytkownika i przypisanie działań w systemie konkretnej osobie odpowiadającej danym użytkownika. Ust. 2 zawiera wyjątek od zasady określonej w ust. 1 polegający na tym, iż w przypadku dokonania czynności przez użytkownika będącego pracownikiem wyznaczonym przez

prezesa właściwego sądu okręgowego jako podmiot dokonujący wpisu ujawnia się tego prezesa, a nie działającego na rzecz i w ramach upoważnienia pracownika.

W § 7 ust. 1 zawarto listę czynności obejmujących prowadzenie listy mediatora na liście mediatorów dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonywanych osobiście przez prezesa sądu okręgowego, lub upoważnioną przez niego osobę. Czynności te to kolejno następujące działania:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik,
- 2) dokonanie wpisu na liście mediatorów dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym,
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

Ust. 2 zawiera wskazanie funkcjonalności systemu teleinformatycznego polegającej na umożliwieniu zapoznania się z całością wpisu przed potwierdzeniem zakończenia dokonania wpisu. Celem, jest zapobieżenie omyłkom możliwym podczas wprowadzania danych

Cały § 8 dotyczy problematyki ujawniania specjalizacji na liście. Zasadą jest, iż dane dotyczące specjalizacji, o których mowa w art. 175e § 3 pkt 7, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji. Tym samym nie ma miejsca na wpisywanie specjalizacji w sposób dowolny, właściwy tylko dla konkretnego wpisu. Taki sposób organizacji wpisów o specjalizacji umożliwi efektywne i jednoznaczne wyszukiwanie osób ujawnionych na liście.

Skoro wpisywanie specjalizacji dotyczyć ma wszystkich wpisów, musi istnieć system uzupełniania listy specjalizacji o nowe specjalizacje charakterystyczne dla osób, które jeszcze danej specjalizacji na liście nie posiadały. W przypadku gdy specjalność konkretnego biegłego nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, użytkownik występuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności w liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji. Poszerzenie listy specjalizacji może dokonać także

Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku, zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do mediatorów wpisanych na liście mediatorów.

Niezależnie od ujawnienia specjalizacji biegłego poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy specjalizacji, wpis specjalizacji biegłego może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji. W przypadku gdy osoba ujawniona na liście posiada więcej niż jedną specjalizację zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji.

W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności mediatora, na wniosek tego mediatora, informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona na liście mediatorów dla konkretnej osoby (§ 9 projektu). W takim przypadku, dane takiego mediatora będą ujawniane z informacją o przeszkodzie. Po upływie terminu, w jakim trwała przeszkoda, system teleinformatyczny automatycznie usunie ujawnioną informację o jej fakcie.

Paragraf 10 konstruuje zasadę udostępniania listy wyłącznie w postaci elektronicznej. Oznacza to, iż wydruki z listy stanowią jedynie informację o jej treści (z chwili dokonania wydruków). Utrwalenie poprzez wydruk danych osoby wpisanej na listę stanowi sposób posługiwania się danymi z listy zwłaszcza w postępowaniach sądowych prowadzonych w postaci papierowej. Mając to na względzie, w przypadku gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym mediatorze, system teleinformatyczny będzie umożliwiać wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby mediatora (§ 14).

Paragraf 11 reguluje problematykę sposobów wyszukiwania przez sądy osób ujawnionych na liście. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez sądy mediatora na centralnej liście mediatorów może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) specjalizacji mediatora zgodnie z treścią listy specjalizacji,
- 2) nazwiska i imienia biegłego,
- 3) obszaru właściwości danego sądu okręgowego,
- 4) adresu poczty elektronicznej.

Podane wyżej kryteria, z wyłączeniem imienia i nazwiska mediatora, mogą być stosowane łącznie (ust. 2). W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium, na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie (ust. 3). Umożliwia to ustalenie kontekstu zawartości

wyników wyszukiwania. Zasada zwarta w ust. 4 stanowi, iż przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. mediatorów, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części mediatorów, informując o tym wyszukiującego.

Paragraf 12 dotyczy kryteriów wyszukiwania osób ujawnionych na liście w przypadku wyszukiwania, przez inne niż sądy podmioty. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez takie podmioty osób z listy może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię,
- 2) specjalizacja zgodnie z treścią listy specjalizacji,
- 3) obszar właściwości danego sądu okręgowego,
- 4) termin do którego osoba została ustanowiona.

Celem zagwarantowania skutecznego wyszukiwania osób wpisanych na listę konieczna jest znajomość listy specjalizacji. Mając to na uwadze, system teleinformatyczny winien być tak skonfigurowany, aby udostępnić każdemu, za pośrednictwem strony internetowej, aktualną listę specjalizacji – stanowi o tym § 13.

Brzmienie § 15 związane jest z uruchomieniem systemu teleinformatycznego. W początkowym okresie jego działania potrzeba zakładania kont użytkowników będzie występowała masowo. Aby rozwiązać problem zakładania inicjalnie wielu kont użytkowników wprowadzono regułę wyjątkową zgodnie z którą dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy mediatorów dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownika administrator, poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

Termin wejścia w życie rozporządzenia związany jest z treścią art. 19 ustawy zmieniającej p.u.s.p., która wprowadza m. in. delegacje do wydania niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem ustawa wchodzi, pomijając wyjątki nie dotyczące nin. rozporządzenia, w życie po upływie 3. miesięcy od dnia ogłoszenia. Termin wejścia w życie, określony datą, pozwoli w sposób wygodny i adekwatny wprowadzić w życie przepisy wprowadzające system teleinformatyczny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie rejestru dzienników i czasopism

Na podstawie art. 23a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rejestr dzienników i czasopism, zwany dalej „rejestrem”, prowadzi się w księdze rejestrowej według ustalonego wzoru.

§ 2. Dla każdego dziennika i czasopisma prowadzi się oddzielne akta rejestrowe, obejmujące akta postępowania o zarejestrowanie oraz dołączane sukcesywnie akta postępowania w sprawach o dokonanie dalszych wpisów w rejestrze, a także wszelkie dokumenty stanowiące podstawę dokonania wpisów.

§ 3. 1. Księga rejestrowa składa się z następujących rubryk:

- rubryka pierwsza – Liczba porządkowa wpisu,
- rubryka druga – Data wpisu,
- rubryka trzecia – Tytuł dziennika lub czasopisma oraz siedziba i adres redakcji,
- rubryka czwarta – Dane osobowe redaktora naczelnego, w tym również wzmianka o zwolnieniu go od wymogu posiadania obywatelstwa polskiego oraz wskazanie redaktora ponoszącego odpowiedzialność określoną w art. 49a Prawa prasowego,
- rubryka piąta – Określenie wydawcy, jego siedziba i adres,
- rubryka szósta – Częstotliwość ukazywania się dziennika lub czasopisma,
- rubryka siódma – Wzmianka o czasowym zawieszeniu wydawania dziennika lub czasopism oraz o czasie zawieszenia,

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 90, poz. 999, z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 111, poz. 1181, z 2005 r. Nr 39, poz. 377, z 2007 r. Nr 89, poz. 590, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 235, poz. 1551, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 156, poz. 934, Nr 205, poz. 1204 i Nr 282, poz. 1660, z 2012 r. poz. 1136, z 2013 r. poz. 771 oraz z 2014 r. poz. ...).

- rubryka ósma – Wzmianka o utracie ważności rejestracji dziennika lub czasopisma,
- rubryka dziewiąta – Uwagi.

2. W rubryce „Uwagi” zamieszcza się między innymi wzmiankę o skorzystaniu przez redakcję z możliwości rozpoczęcia wydawania dziennika przed jego zarejestrowaniem, a także wzmianki o wyrokach skazujących za przestępstwa określone w Prawie prasowym.

§ 4. 1. Podstawą postanowienia zarządzającego wpis do rejestru są wyłącznie dokumenty złożone do akt rejestrowych. W postanowieniu zarządzającym wpis do rejestru sąd rejestrowy określa dosłowną treść wpisu oraz rubrykę rejestru, w której wpis ma być dokonany.

2. Przed wydaniem postanowienia o zarejestrowaniu sąd zasięga informacji w Sądzie Okręgowym w Warszawie czy nazwa dziennika lub czasopisma nie jest zbieżna z istniejącym już tytułem prasowym.

3. Sąd rejestrowy może w treści wpisu powołać się na dokument złożony do akt postępowania rejestrowego. Dokument ten uważa się wówczas za objęty treścią wpisu.

§ 5. Przepisy dotyczące dokonania wpisu stosuje się odpowiednio do wykreślenia wpisu.

§ 6. Sąd rejestrowy z urzędu zarządza dokonanie wpisów określonych w § 3 ust. 1 rubryki siódma i ósma oraz w § 3 ust. 2.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 lipca 1990 r. w sprawie rejestru dzienników i czasopism (Dz. U. Nr 46, poz. 275 oraz z 1997 r. Nr 141, poz. 947), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie przygotowane zostało na podstawie upoważnienia zawartego w art. 23a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), zgodnie z którym „Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób prowadzenia rejestru dzienników i czasopism, mając na względzie przejrzystość i czytelność danych zawartych w rejestrze oraz sprawność postępowania rejestracyjnego”.

Przedmiotowe rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 lipca 1990 r. w sprawie rejestru dzienników i czasopism (Dz. U. Nr 46, poz. 275 oraz z 1997 r. Nr 141, poz. 947), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższa ustawa w art. 4 pkt 1 nadała nowe brzmienie art. 23a ustawy – Prawo prasowe, w którym zawarte jest upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru i sposobu prowadzenia rejestru dzienników i czasopism.

Z uwagi na powyższe, konieczne było wydanie nowego rozporządzenia w sprawie rejestru dzienników i czasopism.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie trybu i sposobu prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych oraz
udostępniania danych z tej listy**

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 51, poz. 293 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb i sposób prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych;
- 2) tryb i sposób udostępniania danych lekarzy sądowych za pośrednictwem centralnej listy lekarzy sądowych.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) użytkownik – osobę fizyczną uprawnioną do uwierzytelniania się na danym koncie to jest:
  - a) właściwego miejscowo prezesa sądu okręgowego, o którym mowa w art. 7 ust. 3 ustawy,
  - b) pracownika wyznaczonego przez prezesa, o którym mowa w pkt a, do wykonywania czynności w systemie teleinformatycznym,
  - c) pracownika lub osobę delegowaną, przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczonych do administrowania systemem teleinformatycznym, o którym mowa w art. 7 ust. 2 ustawy;
- 2) konto użytkownika – zbiór danych w systemie teleinformatycznym udostępniany użytkownikowi;
- 3) nazwa użytkownika – jawne, niepowtarzalne i przyporządkowane użytkownikowi dane wykorzystywane przez tę osobę do uwierzytelniania się użytkownika;
- 4) hasło – poufne dane służące do uwierzytelniania się użytkownika;
- 5) uwierzytelnienie – identyfikację użytkownika na potrzeby uzyskania przez niego dostępu do konta w zakresie posiadanych uprawnień;
- 6) system teleinformatyczny – system teleinformatyczny, w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania

publiczne, przeznaczony do prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych, zwaną dalej „listą”.

§ 3. 1. Wpisu na listę dokonuje wyłącznie osoba mająca konto użytkownika. Wpis dokonywany jest za pośrednictwem funkcjonalności udostępnionych przez system teleinformatyczny.

2. Prezes sądu okręgowego lub wyznaczony przez niego pracownik ma możliwość dokonania wpisu wyłącznie dla lekarza sądowego objętego obszarem właściwości konkretnego sądu okręgowego zgodnie z uprawnieniami użytkowników powiązanych z ich osobami.

§ 4. 1. Konto użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną, o której mowa w § 2 pkt 1.

2. Użytkownik, uwierzytelniając się na koncie, jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

3. Uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika.

4. Uwierzytelnienie następuje po podaniu nazwy użytkownika i hasła.

§ 5. 1. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

- 1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, w odniesieniu do użytkowników, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. a i b, wskazanie właściwego sądu okręgowego, w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane w obowiązkiem prowadzenia listy dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego;
- 2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie;
- 3) weryfikacji przez użytkownika, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, istnienia kompetencji do prowadzenia listy dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

2. Użytkownik, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. a, zgłasza użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, fakt umocowania osób wymienionych w § 2 pkt 1 lit. b w obszarze właściwości jego sądu okręgowego.

3. Każdy użytkownik jest obowiązany niezwłocznie zgłosić użytkownikowi, o którym mowa w § 2 pkt 1 lit. c, potrzebę aktualizacji jego danych zapisanych w systemie teleinformatycznym.

4. Warunki, jakie powinno spełniać hasło, o którym mowa w § 4 pkt 4, są podane przed przystąpieniem do zakładania konta użytkownika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

5. Użytkownik jest uprawniony do zmiany hasła za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

6. Użytkownik, o którym mowa w § 1 pkt 1 lit. c, podejmuje czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa centralnej listy lekarzy sądowych. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. Użytkownicy oraz osoby którym lista dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista lekarzy sądowych jest udostępniany obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

§ 6. 1. System teleinformatyczny ujawnia informację o konkretnym użytkowniku, który daną czynności wykonał w systemie teleinformatycznym.

2. W przypadku dokonania czynności przez użytkownika, o którym mowa w § 2 ust. 2 lit. b, ujawnia się, iż czynność została wykonana przez właściwego prezesa sądu okręgowego.

§ 7. 1. Prowadzenie listy lekarza sądowego na liście dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonuje osobiście prezes sądu okręgowego lub upoważniona przez niego osoba, poprzez:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik;
- 2) dokonanie wpisu na liście dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym;
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

2. Przed potwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, system teleinformatyczny umożliwia zapoznanie się z całością wpisu.

§ 8. 1. Na liście dla każdego lekarza sądowego ujawnia się dane, o których mowa w art. 7 ust. 4 ustawy.

2. Dane dotyczące specjalizacji lekarza sądowego, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 5, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji.

3. W przypadku, gdy specjalność konkretnego lekarza sądowego nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, o której mowa w ust. 2, użytkownik występuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego do Ministra

Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności na liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji.

4. Poszerzenie listy specjalizacji może dokonać Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku, zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do lekarzy sądowych wpisanych na listę.

5. Niezależnie od ujawnienia specjalizacji lekarza sądowego poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy, o której mowa w ust. 2, wpis specjalizacji lekarza sądowego może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji.

6. W przypadku gdy lekarz sądowy wykonuje czynności lekarza sądowego w więcej niż jednej specjalizacji, zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji. Ust. 5 stosuje się odpowiednio dla każdej ze specjalizacji.

7. W przypadku, gdy lekarz sądowy wnosi o zamieszczenie na liście adresu swojej poczty elektronicznej, użytkownik dokonujący wpisu obowiązany jest, celem weryfikacji treści tego adresu, do dwukrotnego wpisania tego adresu celem weryfikacji poprawności danych. Oba powtórzenia muszą być identyczne.

§ 9. 1. W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności lekarza sądowego na wniosek tego lekarza sądowego informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona na liście dla konkretnego lekarza sądowego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dane takiego lekarza sądowego będą ujawniane z informacją o przeszkodzie, o której mowa w ust. 1.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, system teleinformatyczny automatycznie usuwa informację, o której mowa w ust. 1.

§ 10. Lista, o której mowa w art. 7 ust. 3 ustawy, udostępniana jest wyłącznie w postaci elektronicznej.

§ 11. 1. Wyszukiwanie przez sądy lekarza sądowego w centralnej liście lekarza sądowego może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię lekarza sądowego;
- 2) specjalizacja lekarza sądowego, zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 3) termin rozpoczęcia wykonywania czynności lekarza sądowego;
- 4) termin zakończenia wykonywania czynności lekarza sądowego obszar właściwości danego sądu okręgowego;
- 5) podany przez lekarza sądowego adres poczty elektronicznej;
- 6) miejsce przyjęć lekarza sądowego;
- 7) dni i godziny przyjęć lekarza sądowego.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane łącznie.

3. W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium, na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie.

4. W przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. lekarzy sądowych, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części lekarzy sądowych, informując o tym wyszukującego.

§ 12. 1. Wyszukiwanie przez podmioty inne niż sądy lekarza sądowego w centralnej liście lekarzy sądowych może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i mienię nazwisko i mienię lekarza sądowego;
- 2) specjalizacja lekarza sądowego, zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2;
- 3) wpisanie przez lekarza sądowego adresu poczty elektronicznej, jako możliwy sposób kontaktu;
- 4) miejsce przyjęć lekarza sądowego;
- 5) dni i godziny przyjęć lekarza sądowego.

2. Dla wyszukiwania przez podmioty inne niż sądy osoby lekarza sądowego w centralnej liście lekarzy sądowych § 11 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

§ 13. System teleinformatyczny udostępnia każdemu, za pośrednictwem strony internetowej, aktualną listę specjalizacji lekarzy sądowych.

§ 14. W przypadku, gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym lekarzu sądowym, system teleinformatyczny umożliwi wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby lekarza sądowego.

§ 15. Dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy lekarzy sądowych dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownik, o którym mowa w § 2 pkt 2 lit. c, poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie realizuje delegację ustawową zawartą w projektowanym art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym.

Projektowany art. 7 ustawy stanowi, że tworzy się centralną listę lekarzy sądowych. Centralna lista lekarzy sądowych prowadzona jest w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości. Prezes sądu okręgowego prowadzi na centralnej liście lekarzy sądowych listę lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego

Zgodnie z projektowanym art. 7 ust. 4 ustawy na centralnej liście lekarzy sądowych zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko lekarza sądowego,
- 2) numer PESEL lekarza sądowego,
- 3) numer telefonu lekarza sądowego,
- 4) numer prawa wykonywania zawodu lekarza sądowego,
- 5) informację o specjalizacji lekarza sądowego, terminie rozpoczęcia i zakończenia wykonywania czynności lekarza sądowego,
- 6) informacje o miejscu, dniach i godzinach przyjęć lekarza sądowego,
- 7) na wniosek lekarza sądowego, adres poczty elektronicznej.

Minister Sprawiedliwości udostępnia sądom, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, aktualne informacje z centralnej listy lekarzy sądowych.

Niniejsze rozporządzenie wykonuje delegację ustawową zawartą w projektowanym art. 8 ust. 2 ustawy mającą następującą treść: „Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia centralnej listy lekarzy sądowych oraz udostępniania danych z tej listy, uwzględniając potrzebę dostarczenia tym podmiotom wiarygodnej i aktualnej informacji o lekarzach sądowych oraz potrzebę efektywnego wyszukiwania takich lekarzy”.

Paragraf 2 zawiera słowniczek terminów użytych w rozporządzeniu. Tam zawarte są definicje: użytkownika (pkt 1), konta użytkownika (pkt 2), nazwy użytkownika (pkt 3), hasła (pkt 4), uwierzytelnienia (pkt 5) oraz systemu teleinformatycznego (pkt 6). Zwrócić należy uwagę, iż definicja systemu teleinformatycznego została skonstruowana z odwołaniem się do konkretnego systemu przeznaczonego do prowadzenia centralnej listy, a nie do

abstrakcyjnego systemu w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Tym samym wskazano jednoznacznie na konkretny system teleinformatyczny, który przechowuje referencyjne informacje o osobach wpisywanych na listę.

W § 3 wprowadzona została zasada dokonywania wpisu na listę przez osoby fizyczne posiadające konta użytkownika w systemie teleinformatycznym. Osobami tymi są zatem wyłącznie osoby, które założyły konto użytkownika zgodnie z zasadami opisanymi w § 5.

Ust. 2 § 3 tworzy zasadę określającą kompetencję wyżej wymienionych użytkowników do działania w systemie teleinformatycznym wyłącznie w zakresie kompetencji sadu, w którym wykonują swoje czynności. Oznacza to, iż lista prowadzona jest w systemie administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości (art. 175b § 1 pkt 3 p.u.s.p.), a poszczególni użytkownicy dokonują wpisów tylko właściwych dla nich miejscowo lekarzy sądowych. Równocześnie użytkownicy nie mają uprawnień do dokonywania wpisów lekarzy w obszarze innym niż własny obszar właściwości miejscowej.

Konto konkretnego użytkownika jest jednoznacznie powiązane z konkretną osobą fizyczną mającą uprawnienie do prowadzenia na centralnej liście lekarzy sądowych dla danego sądu okręgowego. Z faktu posiadania konta użytkownika wynika zasada, iż użytkownik uwierzytelniając się na koncie jest umocowany do podejmowania czynności w systemie teleinformatycznym zgodnie z posiadanymi uprawnieniami.

Ust. 3 stanowi, iż uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego następuje po uwierzytelnieniu na koncie użytkownika. Pojęcia uwierzytelnienia i konta użytkownika występują tutaj w znaczeniu zdefiniowanym w słowniczku objętym § 2-gim. Zasadą jest standard polegający na uwierzytelnieniu, które wymaga podania nazwy użytkownika i hasła (ust. 4). W ten sposób system teleinformatyczny uzyskuje informacje o tożsamości użytkownika dokonującego wpisów na liście.

Wymogi konieczne do założenia konta użytkownika zawarte są w § 5. Założenie konta jest zdarzeniem jednorazowym i pozwala systemowi teleinformatycznemu weryfikować jednoznacznie tożsamość osób fizycznych uwierzytelniających się na koncie. Do założenia konta użytkownika w systemie teleinformatycznym jest wymagane:

1) podanie imion oraz nazwiska, numeru PESEL oraz, wskazanie właściwego sądu okręgowego w którym użytkownik będzie wykonywał czynności związane w obowiązkiem prowadzenia listy lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego,

2) wskazanie hasła umożliwiającego uwierzytelnienie,

3) weryfikacji, przez użytkownika istnienia kompetencji do prowadzenia listy lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego.

Ust. 2 zawiera zasadę, że właściwy miejscowo prezes sądu okręgowego, zgłasza użytkownikowi będącemu pracownikiem lub osobą delegowaną przez Ministra Sprawiedliwości, wyznaczoną do administrowania systemem teleinformatycznym, fakt umocowania osób, którym prezes zamierza delegować swoje kompetencje do wykonywania czynności w zakresie prowadzenia listy.

Administrator systemu jest obowiązany zgodnie z § 5 ust. 6 podejmować czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa listy. W tym celu może wprowadzać w systemie teleinformatycznym zabezpieczenia adekwatne do zagrożeń. W szczególności w uzasadnionych faktycznym poziomie zagrożeń przypadkach może wprowadzać różnego rodzaju kody Kapscha polepszające reżim weryfikacji tożsamości użytkowników, zarządzać obowiązkiem zmiany haseł dostępowych lub nazwy użytkownika. Użytkownicy oraz osoby którym lista lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego oraz centralna lista lekarzy sądowych jest udostępniany obowiązane są do przestrzegania procedur bezpieczeństwa.

Zgodnie z § 6 ust. 1 system teleinformatyczny będzie posiadał funkcjonalność polegającą na ujawnianiu informacji o konkretnej osobie, która wykonała daną czynność w systemie teleinformatycznym. Zatem zawsze będzie możliwe ustalenie nazwy użytkownika i przypisanie działań w systemie konkretnej osobie odpowiadającej danym użytkownika. Ust. 2 zawiera wyjątek od zasady określonej w ust. 1 polegający na tym, iż w przypadku dokonania czynności przez użytkownika będącego pracownikiem wyznaczonym przez prezesa właściwego sądu okręgowego jako podmiot dokonujący wpisu ujawnia się tego prezesa, a nie działającego na rzecz i w ramach upoważnienia pracownika.

W § 7 ust. 1 zawarto listę czynności obejmujących prowadzenie listy lekarza sądowego na liście lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego dokonywanych

osobiście przez prezesa sądu okręgowego lub upoważnionej przez niego osoby. Czynności te to kolejno następujące działania:

- 1) uwierzytelnienie się jako użytkownik,
- 2) dokonanie wpisu na liście lekarzy sądowych dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego w systemie teleinformatycznym,
- 3) potwierdzenie zakończenia dokonywania wpisu.

Ust. 2 zawiera wskazanie funkcjonalności systemu teleinformatycznego polegającej na umożliwieniu zapoznania się z całością wpisu przed potwierdzeniem zakończenia dokonania wpisu. Celem jest zapobieżenie omyłkom możliwym podczas wprowadzania danych

Cały § 8 dotyczy problematyki ujawniania specjalizacji na liście. Zasadą jest, iż dane dotyczące specjalizacji, o których mowa w art. 175d § 3 pkt 7, ujawniane są na liście poprzez dokonanie wyboru właściwej specjalizacji z udostępnionej listy specjalizacji. Tym samym nie ma miejsca wpisywanie specjalizacji w sposób dowolny, właściwy tylko dla konkretnego wpisu. Takie sposób organizacji wpisów o specjalizacji umożliwi efektywne i jednoznaczne wyszukiwanie osób ujawnionych na liście.

Skoro wpisywanie specjalizacji dotyczyć ma wszystkich wpisów musi istnieć system uzupełniania listy specjalizacji o nowe charakterystyczne dla osób, które jeszcze danej specjalizacji na liście nie posiadały. W przypadku gdy specjalność konkretnego biegłego nie może zostać ujawniona z wykorzystaniem istniejącej listy specjalizacji, użytkownik występuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, do Ministra Sprawiedliwości o zamieszczenie nowej specjalności na liście specjalności. Wniosek taki winien zawierać szczegółowe wskazanie braku możliwości wykorzystania dotychczasowej listy specjalności oraz propozycję treści poszerzenia listy specjalności. W przypadku braku elementów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, Minister Sprawiedliwości, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wzywa właściwego prezesa sądu okręgowego do jego uzupełnienia w terminie 3. dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Minister odmówi zmiany listy specjalizacji.

Poszerzenia listy specjalizacji może dokonać także Minister Sprawiedliwości z urzędu. W tym wypadku zmiana nie może dotyczyć specjalności przyporządkowanych już do lekarzy sądowych wpisanych na liście lekarzy sądowych (ust. 3).

Niezależnie od ujawnienia specjalizacji biegłego poprzez wybór jednej lub wielu elementów listy specjalizacji, wpis specjalizacji biegłego może zawierać dodatkowe informacje o specjalizacji precyzujące zakres specjalizacji objętej treścią konkretnego elementu wybranego z listy specjalizacji (ust. 4).

W przypadku gdy osoba ujawniona na liście posiada więcej niż jedną specjalizację, zamieszcza się zestawienie listy specjalizacji (ust. 5).

W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu czynności lekarza sądowego, na wniosek tego lekarza, informacja o takiej przeszkodzie wraz z informacją o czasie trwania przeszkody może zostać ujawniona na liście lekarzy sądowych dla konkretnej osoby (§ 9 projektu). W takim przypadku dane takiego lekarza sądowego będą ujawniane z informacją o przeszkodzie. Po upływie terminu, w jakim trwała przeszkoda, system teleinformatyczny automatycznie usunie ujawnioną informację o jej fakcie.

Paragraf 10 konstruuje zasadę udostępniania listy wyłącznie w postaci elektronicznej. Oznacza to, iż wydruki z listy stanowią jedynie informację o jej treści (z chwili dokonania wydruków). Utrwalenie poprzez wydruk danych osoby wpisanej na listę stanowi sposób posługiwania się danymi z listy zwłaszcza w postępowaniach sądowych prowadzonych w postaci papierowej. Mając to na względzie, w przypadku gdy zachodzi potrzeba utrwalenia informacji o konkretnym lekarzu sądowym, system teleinformatyczny będzie umożliwiać wydruk aktualnej treści listy dla wskazanej osoby lekarza sądowego (§ 14).

Paragraf 11 reguluje problematykę sposobów wyszukiwania przez sądy osób ujawnionych na liście. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez sądy lekarza sądowego w centralnej liście lekarzy sądowych może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię lekarza sądowego,
- 2) specjalizacja lekarza sądowego, zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2,
- 3) termin rozpoczęcia wykonywania czynności lekarza sądowego,
- 4) termin zakończenia wykonywania czynności lekarza sądowego obszar właściwości danego sądu okręgowego,
- 5) adres poczty elektronicznej,

- 6) miejsce przyjęć lekarza sądowego,
- 7) dni i godziny przyjęć lekarza sądowego.

Podane wyżej kryteria, mogą być stosowane łącznie (ust. 2). W wyniku wyszukiwania ujawnia się kryterium, na podstawie którego miało miejsce wyszukiwanie (ust. 3). Umożliwia to ustalenie kontekstu zawartości wyników wyszukiwania. Zasada zawarta w ust. 4 stanowi, iż przypadku gdy jednorazowy wynik wyszukiwania przekracza 30. lekarzy sądowych, system teleinformatyczny ujawnia tylko dane zawarte na liście dla części lekarzy sądowych, informując o tym wyszukującego.

Paragraf 12 dotyczy kryteriów wyszukiwania osób ujawnionych na liście w przypadku wyszukiwania przez inne niż sądy podmioty. Zgodnie z ust. 1 wyszukiwanie przez takie podmioty osób z listy może być przeprowadzone według następujących kryteriów:

- 1) nazwisko i imię lekarza sądowego,
- 2) specjalizacja lekarza sądowego, zgodnie z treścią listy specjalizacji, o której mowa w § 8 ust. 2,
- 3) wpisanie przez lekarza sądowego adresu poczty elektronicznej, jako możliwy sposób kontaktu,
- 4) miejsce przyjęć lekarza sądowego,
- 5) dni i godziny przyjęć lekarza sądowego.

Celem zagwarantowania skutecznego wyszukiwania osób wpisanych na listę, konieczna jest znajomość listy specjalizacji. Mając to na uwadze, system teleinformatyczny winien być tak skonfigurowany, aby udostępnić każdemu, za pośrednictwem strony internetowej aktualną listę specjalizacji – stanowi o tym § 13.

Brzmienie § 15 związane jest z uruchomieniem systemu teleinformatycznego. W początkowym okresie jego działania, potrzeba zakładania kont użytkowników będzie występowała masowo. Aby rozwiązać problem zakładania inicjalnie wielu kont użytkowników, wprowadzono regułę wyjątkową, zgodnie z którą dla potrzeb uruchamiania funkcjonalności listy lekarzy sądowych, dopuszcza się jednorazowo zakładanie kont użytkowników przez Ministra Sprawiedliwości poprzez założenie ich centralnie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 5. O nadanych nazwach użytkowników i hasłach użytkownika administrator poinformuje właściwych prezesów sądów okręgowych.

Termin wejścia w życie rozporządzenia związany jest z treścią art. 19 ustawy zmieniającej u.s.p., która wprowadza m. in. delegacje do wydania niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem ustawa wchodzi, pomijając wyjątki niedotyczące nin. rozporządzenia, w życie po upływie 3. miesięcy od dnia ogłoszenia. Termin wejścia w życie, określony datą, pozwoli w sposób wygodny i adekwatny wprowadzić w życie przepisy wprowadzające system teleinformatyczny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).